

ΑΡ. 4

ΔΡΧ. 5

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΒΕΝΙΝΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ
Η ΠΑΛΑΒΗ
—ΣΠΕΛΕΑ—
ΓΙΩΡΓΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑΣ
ΚΑΙ
ΚΟΡΣΙΚΑΝΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΔΡΧ. 260 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 130 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 70
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ Α.Α. 1.10.0 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 15 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 8
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 5

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟ — ΤΕΥΧΟΣ 4

15 — 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1934

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΛ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 - ΤΗΛ. 21-122 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1 ΑΘΗΝΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΠΕΝΤΕ ΑΥΤΟΤΕΛΗ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

ARCHIBALD DREYMAR

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΔΗΜΙΟΣ
αστυνομικό με δραματικότατη πλοκή και λύση

YVONNE SCHULTZ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΕΡΕΤΑΣ
μυθιστόρημα περιπετειών που εξελίσσεται στο Άννα

ER. LAUMANN

ΘΑΜΜΕΝΗ - ΖΩΝΤΑΝΗ
μονόπραχτο με υπόθεση από διήγημα του Πό

VERNON LEE

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ένα μυθιστόρημα περιπετειών στη Σκωτία

LOUIS - ANTONIN BOUSSENARD

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΖΩΤΙΚΑ

και

την πέμπτη λαχταριστή συνέχεια του άριστουργήματος του
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΓΙΩΡΓΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑΣ

ΟΣΟΙ ΑΓΟΡΑΣΑΝ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ
ΤΕΥΧΗ ΜΑΣ, ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΜΕ 20 ΔΡΑΧΜΕΣ :

ΜΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ἀ π ὀ

ΔΩΔΕΚΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗ Ε Ρ Γ Α

1^η ΤΕΣΣΕΡΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

1. Τ' ἄσπρα σημάδια
2. Τὸ γαλάζιο μαργαριτάρι
8. Τὸ χέρι—φάντασμα
4. Ἐβένινο κρεβάτι

2^η ΤΕΣΣΕΡΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

1. Στὸ καμίνι τῆς Κίνας
2. Πέντε γάλλοι κουρσάροι
3. Τὸ στοιχειωμένο χάνι
4. Ἡ Κορσικάνα

3^η ΤΕΣΣΕΡΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

1. Στὴ χώρα τῶν λιονταριῶν
2. Μὲ τοὺς πιθηκανθρώπους
3. Ροβινσῶνες τῆς Γουϊάνας
4. Σπελέα, τὸ προϊστορικό θηρίο

4^η ΤΕΣΣΕΡΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Τὸ καράβι τοῦ θανάτου	2 πράξεις
2. Τὸ χέρι τῆς μαίμοῦς	3 πράξεις
3. Ὁ πύργος τοῦ ἀργοῦ θανάτου	3 πράξεις
4. Ἡ Παλαβή	μονόπραχτο

Ὅλα αὐτά, ἀληθινὰ διαλεχτά, πλούσια εἰκονογραφημένα καὶ μεταφρασμένα γλαφυρότατα, ὅπως θὰ διαπίστωσαν οἱ ἀναγνώστες μας, ἀπὸ εἰδικὰ καταρτισμένους λογοτέχνες.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪ-
ΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΕ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΚΑΙ
ΗΡΩΪΔΑ ΜΙΑ ΠΑΝΕΜΟΡΦΗ ΚΟΡΣΙΚΑΝΑ ΠΟΥ Ο
ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΠΑΘΗΣΕΙ ΤΟΝ ΟΡΚΟ ΤΗΣ
TIODO DE WYZEWA

Ὁ Ἀθηναῖος κι' ἡ Κορσικάνα, δυὸ ἐχθροὶ τῆς Ρώ-
μης.—Ὁ γιὸς τοῦ ρωμαίου Ναυάρχου.—Στὴν Κορ-
σική.—Σὲ κάθε βῆμα παραμονεύει ὁ θάνατος.—Ἡ
φρικτὴ τραγωδία.—Ὁ Ρωμαῖος κι' ἡ Κορσικάνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ: ΡΟΖΙΝΑ

Ο θάνατος τοῦ αὐτοκράτορα Τι-
βέριου, ἔφερε τὴν ὑπέρτατη ἐ-
ξουσία στὰ χέρια τοῦ ἀνεψιοῦ
τοῦ Γόλου Καλιγούλα.

Μόλις μαθεύτηκε ἡ καταστροφή, ποὺ
ἀνέβασε τὸν Καλιγούλα στὸ θρόνο
τῆς Ρώμης, ἔκρινα φρόνιμο ν' ἀπο-
μακρυνθῶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα κι'
ὅστερ' ἀπὸ ταξίδι δεκαπέντε ἡμε-
ρῶν ἔφτασα σὲ μιά γοητευτικὴ πόλη,
χτισμένη ἀπὸ μᾶς τοὺς Ἑλληνες στὴ
γλυκύτερη ἀκροθαλασσιὰ τῆς Μεσο-
γείου καὶ ποὺ τῆς δώσαμε τ' ὄνομα:

Νίκη. (1)

Ἐννοιωθὰ πιά νὰ μὲ χωρίζει ἀρ-
κετὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ Ρώμη κι' ἀπὸ
τὸν Καλιγούλα, καὶ προπάντων ἀπὸ
τὸν εὐνοούμενόν του τὸν Βασιλέα τῶν
Ἰουδαίων Ἡρώδη Ἀγρίππα, κι' ἀπο-
φάσισα νὰ ἐγκατασταθῶ στὴ Νίκη,
τῆς ὁποίας ἡ τοποθεσία, τὸ κλίμα, ὁ
λαὸς, ἑλληνικὸς ὅσο σχεδὸν καὶ τῆς
Πομπηίας, μοῦ φάνηκαν κατάλληλα
νὰ μοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν ἡσυχία καὶ
τὴν ἀνάπαυση, ποὺ τόσο πολὺ πο-
θοῦσα.

1) Ἡ σημερινὴ Νίκαια τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Σ' αυτές λοιπόν τις λίγες εβδομάδες, πού έπιθυμούσα ν' αφιερώσω ολοκληρωτικά για νά ήρεμίσει τὸ πνεύμα καὶ τὸ κορμί μου, ξετυλίχτηκαν οἱ πιὸ φρικτὲς περιπέτειες τῆς ζωῆς μου.

Δίστασα πολὺ, πρὶν ἀποφασίσω νά γράψω αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιατί πάντα ἀναπολῶ μὲ τρόμο τις ὥρες ἐκεῖνες, πού τὰ γλυκώτερα χαμόγελα τοῦ πιὸ γαλάζιου οὐρανοῦ, οἱ χάρες τῆς ὁμορφώτερης χώρας τοῦ κόσμου, ἀποτελοῦσαν μιὰ σκληρὴ εἰρωνία γύρω ἀπὸ τὴν πικρία καὶ τὴν ἀγωνία, πού σπάραν τὴν ψυχὴ μου. Μοῦ ἀποδίδουν ὅμως τόσο ἐπίμονα τὸν θάνατο τοῦ Γάιου Πρόβου Δουίλιου, πού δὲν μπορῶ νά τὸν παραλείψω ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν θυμάτων μου, καὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν τόσο σημαντικός, τόσο ἑκκουστος γιὰ τις μεγάλες του ὑπηρεσίες στὴ Ρώμη, πού τὸν ἀνέβασε στὰ ὑπατά αξιώματα τοῦ στόλου τῆς, ὥστε δὲν θάπρεπε ν' ἀφίσω στὴ σιωπὴ τὸ πιὸ θαυμαστὸ ἀπὸ τὰ κατορθώματά μου στὸν ἀκήρυχτο πόλεμο ἐναντίον τῶν Ρωμαίων.

Ὅταν ἀποφάσισα νά μείνω λίγον καιρὸ στὴ Νίκη, ἔκαμα ὅ,τι θάκανε καὶ κάθε ἄλλος ἀνθρώπος, πλούσιος κι' ὀλομόναχος, στὴ θέση μου: πήγα καὶ βρήκα τὴν ἑκουστή γιὰ τις ὁμορφὲς σκλάβες, πού πουλοῦσε, Φλόρα Φλοράλνπα. Θάρρῶ πὼς τὴ βλέπω ἀκόμη: χοντρή καὶ τρομερὰ μαύρη, καὶ κόκκινη κι' ἀσπρή. Τὸ ὑπερβολικὸ φτισοῖδωμά τοῦ προσώπου τῆς, ἀντὶ νά κρύβει τις καταστροφές τοῦ χρόνου, τις τόνιζε περισσότερο τὸ χαμόγελό τῆς ἦταν ἐκφραστικώτερο, ἀπὸ μύριες κουβέντες καὶ συστάσεις.

— Σκέπτομαι, τῆς εἶπα, νά μείνω μερικὸς μῆνες στὴ Νίκη καὶ θάθελα ν' ἀγοράζα μιὰ νεαρὴ σκλάβη.

Ἡ Φλόρα Φλοράλνπα μοῦ προέβλεψε κάμποσες, ἀπὸ τὴν ἱβηρικὴ χερσόνησο κι' ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Γερμανῶν ὡς καὶ μιὰ κόρη τῆς Μπατάβιας ἀκόμα. Δὲ μ' ἄρεσε καμμιά.

Συνέχισα λίγο τὸν περίπατό μου μέσα στὸ ἀνάκτορο τῆς ἐμπορίας τῶν σκλάβων, κάτω ἀπ' τ' ἀπογοητευμένα βλέμματα τῶν γυναικῶν, πού ἔλπιαν γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς θά τις ἀγοράζα, κι' ἤμουν πιά ἐτοιμος νά φύγω, ὅταν ἔξαφνα, τραβήχτηκαν οἱ βαρεῖες πολυχρωμες, μεταξωτές πορτιέρες ἐνὸς κομποῦ δωματίου, πλασιώνοντας ἕνα ὄραμα, πού μὲ ἀνάγκασε νά μείνω ἀκίνητος στὴ θέση, πού βρισκόμουν, σάν ἀπολιθωμένος.

Μιὰ νεαρὴ κόρη, ὡς εἴκοσι χρόνων κοίταξε καὶ μένα καὶ τις γυναῖκες ἐκείνες μ' ἕνα ἀγέρωχο κρᾶμμα ἀηδίας καὶ περιέγλειας.

Δὲν ἦτανε μονάχα τὰ μαῦρα μάτια τῆς, πού φανέρωναν τὴν ἐνεργητικότητά, τὴ θέληση, τὴν ἀποφασιστικότητά, τὸ θάρρος, πού τράβηξαν τόσο τὴν προσοχή μου, ἀλλὰ πρὸ πάντων μιὰ λεπτὴ πτυχή στὰ χεῖλη μὲ τὰ μικρὰ σκληρὰ δόντια, τὸ μέτωπο, ἡ μύτη, τὰ πλούσια μαλλιά σάν ἕνα μαῦρο στέμμα περιφάνειας, ὅλη τῆς ἡ ἐκφραση, πού γοήτευε καὶ σκλάβωνε.

Σταμάτησα. Ἦταν ἀδύνατο νά μὴ καταλάβουν ὅλοι, πὼς τὴ θαύμαζα.

Ἡ νέα μὲ κοίταξε μιὰ στιγμή ἀπὸ ὅλο τὸ ὕψος τῆς, ἔτσι πού μοῦδωσε τὴν ἐντύπωση πὼς κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νά διακρίνει μέσα στὴ σκόνη, κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς, πολὺ μακριά, σὲ ἀμέτρητη ἀπόσταση, τὸ τιποτένιο πλᾶσμα, πού ἤμουν ἐγὼ μπροστά τῆς.

Ὑστερα, ἀφοῦ πιστοποίησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν ὑπαρξή μου, ξανάκλεισε τὴν πολύχρωμη μεταξένια πορτιέρα τῆς καὶ χόθηκε.

— Κι' αὐτὴ: μπόρεσα ἐπιτέλους νά τραυλλίσω.

— Πηγαίνετε σεις οἱ ἄλλες! πρόσταξε ἡ Φλόρα Φλοράλνπα τὴν ἀγέλη τῶν γυναικῶν, πού μᾶς κύκλωνε.

Καὶ καθὼς ἀκουγόντουσαν τὰ σαντάλια τῶν σκλάβων ν' ἀπομακρύνονται πάνω στὶς πλάκες, μὲ ρώτησε.

— Σοῦ ἀρέσει;

— Εἶναι κάπως καλλίτερη ἀπὸ τις ἄλλες εἶπα καθὼς μυρίσθηκα τις προθέσεις τῆς ἑξυπνῆς Φλοράλντας. Δὲν θά κάνω τρέλλες γι' αὐτὴν ἀλλὰ βέβαια, εἶναι πολὺ ἀνώτερη.

— Κατάλαβα, κατάλαβα! εἶπε χαμογελώντας ἡ ἑξυπνὴ γυναῖκα. Θέλεις παζαρέμματα...

— Διόλου. Πιστεύω, νά μοῦ πéis μιὰ λογικὴ τιμή.

— Θὰ σοῦ τὴν ἔδινα δωρεάν, ἂν ἦτανε δική μου!

— Καὶ γὼ θά σοῦ χάριζα τὴ ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία... ἂν ἦτανε δική μου!

— Δὲν τῷπα γιὰ ν' ἀστευθῶ, ξένε! Εἶναι μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία...

— Μὴ μοῦ τὴν πéis, τὴν ξέρω!

— Πὼς εἶναι δυνατό;

— Πὼς εἶναι δυνατό;

— Κάθε μιὰ ἀπὸ τις γυναῖκες αὐτὲς ἔχει μιὰ παράξενη ἱστορία, ἀλλὰ πάντα τὴν ἴδια, πού τόσες φορές χρησίμεψε γιὰ θέμα στοὺς κομωδιογράφους: τὴν ἔχεις πούλησει αὐτὴ τὴ σκλάβη σὲ κάποιον νέο.

— Ναί...

— Καὶ τώρα, πολλοὶ ἄλλοι σοῦ προσφέρουν περισσότερα. Προπάντων κάποιος γέροντας, πού σὲ καταδιώκει.

— Ναί, ναί, ὅλ' αὐτὰ εἶναι σωστά. Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ, πού νομίζεις.

— Καὶ στὸ τέλος τῆς κωμωδίας, αὐτὸς ὁ γέροντας θά βρεθεῖ νάνα ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας. Τοῦ τὴν εἶχαν κλέψει οἱ πειρατὲς, ὅταν ἦτανε μικρὸ κοριτσάκι, θά τὴν ἀναγνωρίσει καὶ θά τὴν παντρεύει μὲ τὸν ἑκλεκτὸ τῆς καρδιάς τῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ περασμένη, ἡ τωρινὴ κι' ἡ μελλούμενη ἱστορία τῆς σκλάβας σου!

— Ἐ λοιπόν, ἔπεσες ἔξω! Ἄν καὶ φαίνεσαι ἑξυπνος, δὲν μάντεψες διόλου τὴν ἱστορία τῆς Κορσικᾶς!

— Κορσικὰ! Εἶναι ἀπ' τὴ Συρία ἢ ἀπ' τὴν Αἴγυπτο;

— Διόλου! Εἶναι ἀπ' τὸ νησί, ποῦχει τ' ὄνομά τῆς.

— Νὰ λοιπὸν οἱ πειρατὲς, πού σοῦ λεγα. Μὰ τί τὸν θέλουμε ὅλ' αὐτά. Ἄν τὰ μέσα μου μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν, ἂν μοῦ κάνεις μιὰ λογικὴ τιμή, τὴν ἀγοράζω.

— Πὼς νά τὴν ἀγοράσεις, ἀφοῦ δὲν μοῦ ἀνήκει πιά;

— Φυσικά. Ὅπως ἔλεγα, ἀνήκει σὲ κάποιον νέο. Πὼς λέγεται αὐτὸς ὁ νέος;

— Ἀφῆσε τις ἀστειότητες. Μοῦ φαίνεσαι ἑξυπνος κι' ἔμπειρος ἀνθρώπος;

— Μὲ κολακεύεις.

— Θὰ ἤθελα λοιπὸν νά ἐνώσουμε ὅλη μας τὴ σοφία καὶ τὴν πείρα μας, μήπως καὶ βγῶ ἀπὸ τὴ δύσκολη ἀλλὰ καὶ... ἐπικίνδυνη θέση, ὅπου βρίσκουμαι ψυθίρισε ἡ μεγάριρα ρίχνοντας ἀνήσυχες ματιές πρὸς τὸ περιστύλιο ἂν, βέβαια, σ' ἐνδιαφέρει πραγματικὰ αὐτὴ ἡ νέα.

— Σὲ ἀκούω, ἀποκρίθηκα. Ἀρχίζεις νά μοῦ κινεῖς τὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἐχω ἀγοράσει τὴν Κορσικὰ - τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνομα εἶναι Ροζίνα - ἀπὸ τὸν Σμίλακα, ἕνα γέρο ἑμπορο, πού λέει, πὼς τὴν ἔφερε ἀπὸ τὴν Καρθαγένη. Μοῦ ἔδωσε κανονικὴ ἀποδείξη μὲ κάθε περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς νέας καὶ τοῦ μέτρησα τὸ ποσό, πού συμφωνήσαμε: 40.000 σεστέρτια. Εἶναι πολλὰ θά μοῦ πéis, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ μιὰ πραγματικὴ γόησσα.

— Πὼς λοιπὸν εἶπες, πὼς δὲν σοῦ ἀνήκει ἡ νέα;

— Περίμενε λοιπὸν νά τελειώσω! Ὁ Σμίλαξ μοῦ τὴν παραχώρησε μ' ἕνα ὄρο, ἐξαιρετικὸ ὅσο καὶ πρωτάκουστο... Μοῦ πούλησε τὴ σκλάβη μὲ τὴ συμφωνία νάχει τὸ δικαίωμα, ὥσπου νά περάσει ἕνας χρόνος, νά τὴν πάρει πίσω καὶ ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ κεῖνον, πού θά τὴν ἀγοράζε 50.000.

— Τί ἀνησυχεῖς λοιπόν; Θὰ κερδίσεις τὸ λιγώτερο 10.000 σεστέρτια...

— Σοῦ εἶπα, πὼς ἡ θέση μου εἶν' ἐπικίνδυνη, δὲν μίλησα γιὰ ζημιές οὔτε

γιὰ κέρδη. Ἀφῆσε λοιπὸν νά ἐξακολουθήσω τὴν ἱστορία μου. Πρόσφερα λοιπὸν ἀμέσως τὴν Ροζίνα γιὰ 50.000 ἀλλὰ τις πρώτες δεκαπέντε μέρες νόμισα, πὼς μὲ ἀπάτησε ὁ Σμίλαξ, τόσο ἀπότομοι ἦταν οἱ τρόποι τῆς. Ἐβρίξε τοὺς ἀνθρώπους, πού τὴν παρουσίαζα, μὲ σκληρότητα καὶ κακία καὶ σχημάτισα τὴν πεποίθησή, πὼς ὁ γέρο ἑμπορος ἐξεφορτώθηκε εἰς βάρος μου ἀπὸ μιὰ μονιασμένη πού κανέας ἄλλος δὲν στάθηκε τόσο ἡλίθιος νά τὴν ἀγοράσει. Οἱ ἀπειλὲς δὲν εἶχαν καμμιά ἐπίδραση ἐπάνω τῆς, ὅσο γιὰ τὸ ξύλο διαβάσει κανεὶς μέσα στὰ μάτια τῆς κάτι, πού τὸν προειδοποιεῖ νά μὴ τολμήσει νά δοκιμάσει αὐτὴ τὴν τιμωρία. Εἶναι γνήσιο παιδί τοῦ τρομεροῦ νησιοῦ τῆς. Ὅπως καυχίεται, εἶναι κόρη, ἀδελφὴ κι' ἐρωμένη ἕνα σωρὸ ληστῶν φονιάδων καὶ πειρατῶν. Ὑστερ' ἀπὸ ἀπογοήτευση δεκαπέντε ἡμερῶν, δέχτηκε καὶ πρῶτὴ τὴν ἐπίσκεψή τοῦ Κινέα Δουίλιου, ἐνὸς νέου ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων, ἀγαπημένου μοναχογυιοῦ τοῦ μεγάλου ναυάρχου τῶν στόλων τῶν Δύο Ὀχθῶν, τοῦ Γάιου Πρόβου Δουίλιου. Ὅπως ξέρετε, μένει ἐδῶ, ἂν καὶ ἡ Νασσίλια καὶ ἡ Ἀντίλοπη εἶναι πολὺ σημαντικώτερα λιμάνια ἀλλὰ ἐδῶ εἵμαστε κοντύτερα στὴν τρομερὴ ἐκεῖνη γῆ τῆς Κορσικῆς. Ὁ Γάιος Πρόβος Δουίλιος εἶναι ὁ λαοφιλέστερος ἀνθρώπος σ' ὅλη ἐδῶ τὴ χώρα γιατί κατόρθωσε νά ὀργανώσει τὴν ἀμυνα ἐναντίον τῶν πειρατῶν, πού μᾶς ρήμαζαν πρὶν ἀπ' αὐτὸν, τὸν τόπο.

— Οἱ πειρατὲς πρέπει νά τὸν μισοῦνε πολὺ...

— Φυσικά! Κατάστρεψε ἑκατοντάδες ὀλόκληρες ἀπὸ τις γαλέρες τους. Κρέμασε ἀναριθμητοὺς ἀπ' τοὺς συντρόφους τους. Ἐρρίξε κι' ἔφαγαν τὰ θηρία στὴ Μασσίλια εἴκοσι ἀπ' τοὺς ἡρώες τους, καὶ προπάντων τοὺς ἑκκουστούς καπετανέους Κόρβους Σαπίενς καὶ Ἀκούλα Μάρις.

— Λοιπὸν, ἦσουν ἐτοιμὴ νά μοῦ πéis, πὼς ἡ γοητευτικὴ Ροζίνα κατέκτησε τὸν γυιὸ τοῦ δοξασμένου αὐτοῦ ναυάρχου;

— Ναί, ἤθελα νά σοῦ πῶ! Αὐτὴ ἡ νέα, ἡ ἄγρια καὶ μανιασμένη, ἡ τόσο ἀπρόσιτη, μόλις τὸν εἶδε μπροστά τῆς λὲς καὶ κατάλαβε, ποῖος ἦτανε, λὲς καὶ μάντεψε, πὼς ἔβλεπε τὸ γυιὸ τοῦ πιὸ ἀσπενδοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδας τῆς. Φάνηκε ὅσο μοροῦσε πιὸ θελκτικὴ. Αὐτὰ ἔγιναν, πρὶν ἀπὸ ὀχτῶ μῆνες.

Ἐγὼ νόμισα, πὼς βρῆκε ἐπιτέλους ἕνα ἀνθρώπο τῆς ἀρεσκείας τῆς, κι' ἤμουν εὐτυχισμένη, πού θά πουλοῦσα τὴ σκλάβη κερδίζοντας καὶ τὴν εὐνοία

του ισχυροτέρου ανθρώπου της Λιγουρίας.

— Δέν την αγόρασε;

— Αυτός τρελλάθηκε, κυριολεκτικά, μαζί της και δεν την ήθελε για σκλάβο, αλλά για γυναίκα του! Θέλει να την απελευθερώσει και να την παντρευτεί! Την λατρεύει!

— Κι' ο πατέρας του;

— Είναι ανάγκη να το πω; Ο σεβαστός, ο πανίσχυρος πατέρας του, είναι μανιασμένος κι' απελπισμένος. Προτιμώ να χάσω τις 50.000 παρά να τον δυσχεραίσω! Φαντάσου λοιπόν τη θέση μου: μπρός γκρεμνός πίσω ρέμμα, από τη μία ο γυιός από την άλλη ο πατέρας! Ο νέος τάχει μαζί μου γιατί δεν μπορώ να τον ξευπηρετήσω περισσότερο ο πατέρας είναι όργισμένος μαζί μου, που έξ αιτίας μου γνάρισε την Κορσικά ο γυιός του, είναι κι' η νέα θυμωμένη γιατί καταλαβαίνει, πως μάντεψα τα σχέδια της γιατί με φοβάται μη την προδώσω, γιατί καταλαβαίνει, πως δεν θα θελήσω ποτέ να ενοήσω τα σχέδια της, να χτυπήσει ένα από τα στηρίγματα της πατρίδας μου.

— Πραγματικά... η θέση σου είναι εξαιρετικά απελπιστική.

— Με καταλαβαίνεις τώρα; Πιστεύεις πιά, πως αν μπορούσα να σου την πουλήσω την Κορσικά τους, θα σου την έδινα δωρεάν; Φτάνει να βγαίνει από την αδιέξοδο!

— Τι έχεις με νοῦ να κάνεις;

— Τι μπορώ να κάνω; Θάπρεπε βέβαια να... αλλά είναι αδύνατο.

— Δεν πειράζει, λέγε, τι σκέπτεσαι.

— Θάπρεπε να βρεθεί ένας άνθρωπος έξυπνος, καπάτσος, νέος και φιλόδοξος, που να τα καταφέρει να αγαπηθεί απ' αυτή την κοπέλλα.

— Θα ήτανε μια λύση αυτό, με τον όρο όμως, ο Κινέας Δουίλιος να δεχτεί να την πουλήσει.

— Αυτός; Ω! Αυτός θέλει να την απελευθερώσει. Δεν θέλει να της επιβάλει την αγάπη του, σαν αφέντης. Την λατρεύει σου λέω, σαν ετσωλό!

— Και δεν βιάζεται τα χρήματα για να την απελευθερώσει;

— Δεν μπορεί ακόμη να της χαρίσει την ελευθερία της, αφού κατά τη συμφωνία μου με τον Σμίλακα αυτός είναι ο πραγματικός κύριος, ώσπου να κλείσει χρόνος. Έπειτα, δεν μπορεί και να βρει εύκολα τα χρήματα γιατί όλοι φοβούνται τον πατέρα του και δεν τολμούν να βοηθήσουν το νέο στους εξωφρενικούς αυτούς έρωτές του. Γι' αυτό και γώ δεν του παραχωρώ τα δικαιώματα μου δίχως επιφύλαξη.

— Τι να σου πω; Η ιδέα σου, πως θα μπορούσα να αγαπηθώ εγώ από την επικίνδυνη αυτή νέα με κολακεύει βέβαια υπερβολικά. Δεν είναι όμως δυνατό να βαυκαλιστώ εγώ από τέτοιες γλυκειές φαντασίες. 'Ακόμη και για να φανώ ευχάριστος σε όλους, σε σένα, σε μένα τον ίδιο, στον μεγάλο ναύαρχο και στη γοητευτική Κορσικά-Ροζίνα, δεν μπορώ να πεισθώ, πως θα κατορθώσω να έκτοπίσω τον Κινέα της. 'Ωστόσο, χωρίς να έχω τέτοιες φιλοδοξίες, δεν σου κρύβω, πως τη βρίσκω πολύ γοητευτική.

— Το είχα μαντέψει. Χλώμιασες, μόλις την αντίκρισες...

— Ναί, κατάλαβ' άμέσως, πως ήσουν ικανή να μου ζητήσεις μια ολόκληρη περιουσία γι' αυτή τη σκλάβο.

Ήταν η ώρα του απογευματινού ύπνου. Η Ροζίνα, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, άκουγε μιά από τις φιλενάδες της, που παίζαν άρπα.

Τη στιγμή, που υποκλίθηκα μπροστά της, ανασήκωνε, ένα άσημένιο καθρεφτάκι, προσπαθώντας να ταχτοποιήσει μιά ανυπότακτη μπούκλα.

Ξαφνιασμένη έτσι σε μιά κίνηση φιλαρεσκίας, με κοίταξε σκληρά, ενώ της έξηγοῦσα την επιθυμία μου να με δεχθεί λίγες στιγμές για να της δείξω τ' ακριβά κοσμήματα, που πουλούσα.

— Δεν έχω τίποτα να σου πω και δεν μου χρειάζονται τα στολίσια, που πουλάς, φώναξε κείνη.

— Εσύ, ίσως να μην έχεις τίποτα να μου πεις, αποκρίθηκα γώ, γελώντας καλόκαρδα. Εγώ όμως έχω να σου μιλήσω για το νησί σου, για το αγαπημένο σου το νησί...

— Δεν ξέρεις τίποτα για το νησί μου!

— Πόσο γελιέσαι!

— Κι' έπειτα, το νησί μου, όπως λές, δεν μ' ενδιαφέρει διόλου.

— Σ' ενδιαφέρει τόσο πολύ, που αν αυτή τη στιγμή βρίσκεσαι δώ.

Σώπασα μιά στιγμή κοιτάζοντάς την κατάματα.

— Λοιπόν; 'Αν βρίσκομαι δώ;

— Ξέρω καλά γιατί βρίσκεσαι και ποιοι 'ναι οι σκοποί σου.

— Αφσέ μας μόνως, μικρή, πρόσταξα στην άρπιστα.

Κι' αυτή τη φορά, η Ροζίνα δεν διαμαρτυρήθηκε.

— Τι έχεις να μου πεις; ρώτησε η Ροζίνα μόλις μείναμε μόνοι. Θα σε είδοποίησα πρώτα για ένα πράγμα...

— Λέγε!

— 'Αν ήρθες κοντά μου με προθέσεις

έρωτικές μάθε, πως δεν μου άρέσεις. Νοιώθω πως δεν θα μου άρέσεις ποτέ.

— Μη λές περισσότερα. Δεν πρόκειται να σου μιλήσω για έρωτες.

— Τότε μπορείς να μιλήσεις!

— Είχα έναν αγαπημένο φίλο, Κορσικανό. Ζούσε την περήφανη ζωή των παλληκαριών του τόπου σου: βασιλευε πάνω στις θάλασσες, περιφρονώντας όλες τις έκφυλισμένες υποκρισίες του πολιτισμού μας. Αυτός μ' έμαθε να λατρεύω το νησί σου και τους κορσικανούς. Και για δική του άναμνηση, σου τ' όρκίζομαι στην Παλλάδα 'Αθηνά, με μοναδική πρόθεση να σου φανώ χρήσιμος κι' ευχάριστος χωρίς κανμι' αξίωση, άποφάσισα να σε λευτερώσω. 'Ετσι θα μπορέσεις να παντρευτείς.

— Δεν μπορείς να με λευτερώσεις χωρίς τη συγκατάθεση του πρώην κυρίου μου, του Σμίλακα, φώναξε με ζωηρότητα η νέα.

— Συμβουλευτήκα τρεις λαμπρούς νομοδιδάσκαλους, αποκρίθηκα. Κι' οι τρεις με βεβαίωσαν, πως μπορώ να το κάνω. Ναί! θα σου χαρίσω την ελευθερία σου για τη μνήμη του αγαπημένου μου φίλου 'Ακουίλα Μάρης.

— Τον γνώριζες;

— Δάγκωσα τα χείλη της, κι' αν μιά ματιά μπορούσε να χεί θανατηφόρα δύναμη, θάπεφτα κείνη τη στιγμή στα πόδια της μπροστά.

Ο θυμός την έπνιγε.

Καταλάβαινε, πως της έλεγα ψέμματα, αλλά δεν μπορούσε, δίχως να φανερωθεί, να μου δηλώσει, πως ή μεγάλη έκδούλευση, που επιθυμούσα να της προσφέρω ήταν αντίθετη στα σχέδιά της.

— 'Ωστε ο 'Ακουίλα Μάρης, ήταν ο καλλίτερος φίλος σου;

— Τον αγαπούσα περισσότερο από αδερφό.

— Ξέρεις ποιο ήταν το πραγματικό του όνομα;

— Τι μ' ενδιαφέρει! φώναξε μελαγχολικός. Σκληρός θάνατος χτύπησε αυτόν τον ήρωα και θα μου φανεί πως έκδικομαι λίγο, εξασφαλίζοντας την εύτυχία σου. 'Αν και ο πατέρας του νεαρού έραστή σου, δεν είναι ο άμεσος υπεύθυνος, για τα βασανιστήρια του 'Ακουίλα.

Την είδα να με κοιτάζει μιά στιγμή. Αυτά τα λόγια την απογοήτευσαν.

— Είσαι ψεύτης! φώναξε επιτέλους με θυμό. Ο 'Ακουίλα Μάρης ήτανε στενός συγγενής μου και δεν τον άκουσα ποτέ να μιλεί για σένα. Δεν μπορώ να καταλάβω ούτε και σκοτίζομαι για ποιο λόγο κάθεται μαζί μου τα λές

αυτά τα παραμύθια. Σου δηλώνω μονάχα, πως θέλω, πως απαιτώ να μην άνακατεύεσαι στις δουλιές μου.

— Ούτε για να σου φανώ χρήσιμος;

— Με καμιά πρόφαση. Δεν έχω τίποτα να περιμένω από σένα. Να μη σε ξαναβρω πάνω στο δρόμο μου, Αυτή μονάχα τη χάρη να μου κάνεις!

— 'Ωσιόσο αν ανταμώνει ο δρόμος μου με τον δικό σου, θα παραδεχτείς, πως μπορούμε να φανούμε χρήσιμοι ο ένας στον άλλο.

— 'Οχι, αποκρίθηκε ξερά. Δεν σκοτίζομαι γώ για σένα.

— Σκοτίζομαι όμως εγώ πολύ για σένα και μάθε γιατί: μισώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου τον άρχιναύαρχο. Θέλω να πεθάνει αυτός ο άνθρωπος!...

— Γιατί; τι σου έχει κάνει;

— Δεν έδειξες έμπιστοσύνη σε μένα, έπρεπε με λοιπόν να μη σου φανερώσω όλα τα μυστικά μου. Μάθε μονάχα, πως μισώ τον Γάιο Πρόβο Δουίλιο. 'Εσύ λοιπόν, βρίσκεσαι δώ, κάνοντας τάχα, πως είσαι σκλάβο.

— Πώς!

— ...κάνοντας ψέμματα τη σκλάβο, με τη συνενοχή του θαυμάσιου εκείνου ληστή, του Σμίλακα, με αποκλειστικό σκοπό να πιάσετε στην παγίδα σας τον πιο άσπονδο έχθρό των δικών σου, της φυλής σου, του τόπου σου. Προσφέρω να σ' εξυπηρετήσω.

— Πήγαινε! Φεύγα από δώ! φώναξε η κορσικά κατακόκκινη από την όργη. Σ' έστειλε ο Ντράγγο. Προδόθηκες. Κατάσκοπε! Δεν μ' έμπιστεύονται. Το είχα μαντέψει. Δεν έχω ανάγκη από κανέναν, άκούς, από κανέναν! 'Ω, θα σου...

Και με μιά κίνηση μανιασμένη μ' έσπρωξε έξω από το μικρό της δωμάτιο.

Η τύχη που την βοήθησε, βέβαια, όσο μπορούσα, θέλησε να γνωρίσω την ίδια κείνη μέρα με τον Κινέα Δουίλιο.

Τον βρήκα στον περίπατο, όπου μιλούσε με τη Φλόρα Φλοράντα και για να πω τάχα, δυο λέξεις στην έμπορίσα των σκλάβων, πήγα κοντά τους και δεν άργησα να πιάσω κουβέντα μαζί με το γυιό του αρχιναύαρχου.

Δεν δυσκολεύτηκε να φέρω την κουβέντα στο λεπτό θέμα της άγοπής μένης του, γιατί για τα έξοδα της Κορσίκας του μιλούσε κι' η Φλοράντα κείνη τη στιγμή.

— 'Εχεις πραγματικά μιά γοητευτική γυναίκα, του είπα.

— «Ω! Είπε ο νέος μ' ένθουσιασμό, πού με συγκίνησε, είν' ένα ανώτερο πλάσμα. Ανώτερο! Ούτε μια στιγμή σκέφτηκε, πώς είναι σήμερα σκλάβος. Είναι θεία: λεπτή, άγνή, έντιμη, γεμάτη ελίκρινεια και καλωσύνη. Την σέβομαι τόσο! τόσο! Θα την έλευθερώσω και θα την πάρω νόμιμη γυναίκα μου.

— Και τι λέει γι' αυτά η οικογένειά σου;

— «Ω! η οικογένειά μου! Σέβομαι πολύ τον πατέρα μου, αλλά αν δεχότανε να δει τη μηνητή μου, θ' άλλαζε στη στιγμή γνώμη.

— «Ω! ναι, έχεις δίκιο! Είναι ύπεροχη γυναίκα!

— Και τό σπουδαιότερο είναι, πού την αγαπώ και με λατρεύει! πρόσθεσε άληθινά εύτυχόμενος ο νέος.

Η συνομιλία αυτή μ' έκανε να έγκυαταλείψω τ' ακαθόριστα ακόμη σχέδια, πού είχα αρχίσει να καταστρώνω στο νού μου γιά να προσθέσω τόν άρχιναύαρχο ή τό γυιό του τόν κατάλογο τών θυμάτων μου.

Μου φαινότανε αδύνατο να χτυπήσω τόν πρώτο, κι' όσο γιά τόν δεύτερο ο θάνατός του δέν θα στερούσε τη Ρώμη, παρά από έναν πολίτη, χωρίς μεγάλη χρησιμότητα γιά την Αυτοκρατορία. Ο νέος μου φάνηκε πολύ καλόκαρδος, πολύ άφελής, ώστε δέν αντιπροσώπευε καμμία σημαντική πολιτική ή κοινωνική αξία. Δέν ήταν από τούς δυνατούς ανθρώπους, πού πρόσθεται κι' άλλα κακά, σ' όσα ή Ρώμη σώρρισε πάνω στη δυστυχισμένη πατρίδα μου.

Ξανάειδα πολλές φορές τη Ροζίνα. Αυτή ή γυναίκα είχε τά φυσικά της φλόγας, νόμιζε κανείς, πώς τόν χαϊδεύει κι' αυτόν κατάτρωγε.

Κι' όχι από προμελετημένο σχέδιο. Τά κατακτητικά της ένστικτα, της πρόσταζαν να τσακίζει κάθε εμπόδιο πού θα φαινότανε μπροστά της.

Ζούσε μέσα στην ψυχή της ή άνάγκη να υποτάσσει, να την υπακούουν όλοι!

Δέν ζωγραφίζεται ή φλόγα. Δέν θα προσπαθήσω να ζωγραφίσω τη Ροζίνα. Ήτανε άπλοόςτα τρομερή. Κι' ο τρόμος διώχνει τόν Έρωτα!

Όσο άγαπάει κανείς τη φλόγα. Ή κουρασμένη ψυχή τη βρίσκει άμορφη, όταν χοροπηδά μέσα στο τζάκι κι' είναι άπαλή στα χέρια, πού τά παγώνει δ χειμώνας. Την αγαπούν και τη φοβούνται.

Αυτή ήταν ή Ροζίνα, γοητευτική και επικίνδυνη, έλκυστική και φοβερή.

Πόσο άκριβά πλήρωσα, πού ξέχασα

γιά λίγο τούς όρκους μου, να προσφέρω μια πραγματική εκατόμβη από Ρωμαίους, πού κατέχουν τά ανώτατα αξιώματα, έξιλιστήρια θύματα στην ψυχή της γυναίκας μου, της αγαπημένης μου Παφίας!

Οι πανίσχυροι Θεοί τιμώρησαν βαρείά τη λιγοψυχία μου λίγων στιγμών.

Τά φρικτά γεγονότα, πού θα διηγηθώ, πήγασαν όλα από μια πράξη αντίθετη στους όρκους μου να έκδικήσω τη γυναίκα μου.

Ήτανε φανερό, πώς γύρω από τόν Κινέα Δουίλιο, ή ψευτοσκλάβος Κορσικά—Ροζίνα, έπλεκε τά δύχτια μιας μηχανορραφίας πολύ επικίνδυνης γιά τό νέο.

Αν και άνηκε σέ μιάν από τις ανώτατες οικογένειες της Ρώμης, ή Κινέας, κατάκτησε τη φίλα και τη συμπάθειά μου, τόσο, πού έφτασα να τού δώσω μερικές συμβουλές με την ελλικρινή έπιθυμία να τόν γλυτώσω από τά νύχια της γυναίκας εκείνης.

Ετσι, προσπαθούσα να γλυτώσω ένα Ρωμαίο απ' την καταστροφή ή από τό θάνατο!

Η συνειδησή μου με είδοποιούσε πόσο ένοχη ήτανε αυτή μου ή πράξη, αλλά ο νέος ήτανε τόσο ελλικρινής, τόσο καλόκαρδος, τόσο πολύ άπαλαγμένος από τό αγέρωχο ύφος τών λατίνων, πού ξεχνούσα τη μισητή φυλή του και δέν έβλεπα παρά μονάχα τόν άνθρωπο, πού είχε τόσα άδοξα χαρίσματα.

Με πολλές προφυλάξεις και με μεγάλη λεπτότητα, κατόρθωσα να τού διηγηθώ όλα, όσα ήξερα—τόσο ύποπτα—γιά τήν κορσικανή και τούς δόλιους σκοπούς της.

Όταν τέλειωσα την αφήγησή μου, ο νέος ήξερε όλα όσα ήξερα και γώ, αλλά δέν έξηγουσε τά πράγματα με τόν ίδιο τρόπο.

Ήτανε τόσο ή άνυπομονησία κι' ή άπορία μου, πού δέν μπόρεσα να μη φωνάξω:

—Κατάλαβες όσα σοϋ είπα;

—Ναι, είναι πολύ ένδιαφέροντα!

Αυτό τό είπε από άπλη εύγένεια και με άφάνταστη άδιαφορία.

—Ένδιαφέροντα; Θέλεις να πεις, πώς πρόκειται, ακόμη και γιά τη ζωή σου!

—Λές;

—Όλα φανερώνουν, πώς έκτελεί, πώς έφαρμόζει κάποιο σχέδιο καλά προμελετημένο.

—Φαντάζεσαι;

—Και σϋ τι φαντάζεσαι;

—Εγώ, θα ήμουν τόσο εύτυχισμένος, αν μπορούσα να της φανώ χρήσιμος, να την βοηθήσω σε κάτι, πού,

Η Κορσικάνα

αν έχεις δίκιο, καθώς πρέπει να ξέρει, τι θέλει, άφινομαι ολοκληρωτικά, τυφλά στη θέλησή της να κανονίσει τη μοίρα μας σύμφωνα με τις ιδιοτροπίες και με τά συμφέροντά της άκόμη.

—Κι' αν ή ιδιοτροπία της είναι να καταστραφείς εϋ; Αν τό συμφέρον της είναι ο θάνατός σου;

—Θά είναι πολύ σωστό να χαθώ, άφοϋ δέν μπόρεσα να της φανερώσω έντονώτερα ζωηρότερα, όλη μου την έπιθυμία να της φανώ χρήσιμος, ώστε να προτιμήσει τό χαμό μου.

Η ελλικρινείά του με άφόβλισε. Άνασήκωσα τούς ώμους δηλώνοντας στενωχωρημένος:

—Εγώ σέ είδοποίησα. Φέρθηκα σαν φίλος. Οι γυναίκες είναι άκατανόητες. Πρόσεχε, φυλάξου!

Εχω κάθε λόγο να πιστεύω, πώς όχι μονάχα δέν φυλάχτηκε ποτέ, αλλά και διηγήθηκε όλόκληρη τη συνομιλία μας στην Ροζίνα.

Εκείνο τό βράδυ, έκανα τόν περίπατό μου, σόν θαυμάσιο δημόσιο κήπο της Νίκης.

Ενας θίασος από άφρικάνες χορεύτριες διασκεδάζαν τό πλήθος πάνω σε μιάν εξέδρα.

Η νεαρή σκλάβος, πού συνόδευα, θέλησε να πλησιάσω με περισσότερο κι' άνακατευτήκαμε περισσότερο με τό πλήθος. Η κοπέλλα διεσκέδαζε και γώ γελοΐσα βλέποντας την παιδιαστική χαρά της, όταν ένα άγνωστο χέρι γλύστρισε ανάμεσα στα δάκτυλά μου μια μικρή μεταλλική πλάκα, σκεπασμένη με κερί, από κείνες πού μεταχειρίζονται οι Ρωμαίοι, γιά την αλληλογραφία τους.

Απομακρύνθηκα από τόν κόσμο και διάβασα:

«Αν θέλεις να μάθεις τό οικτρό μυστικό της αγαπημένης γυναίκας και να την άποσπάσεις ίσως από την τρομερή της μοίρα, πήγαινε κατά την τέταρτη ώρα της νύχτας στο έρειπωμένο κόκκινο μνημείο. Εκεί θα γνωρίσεις τό φίλο και τόν έχθρό της.

Παραένοι! Ούτε στιγμή δέν πέρασε από τό νοϋ μου, πώς ή φράση «της αγαπημένης γυναίκας» μπορούσε να είναι γιά κάποιαν άλλη έκτός απ' την Κορσικά-Ροζίνα.

Κατάλαβα την ίδια στιγμή, πώς τό σμείωμα εκείνο μου τ'όστελνε κείνη ή κάποιος από τούς ανθρώπους της. Δέν ήξερα, τι ν' αποφασίσω.

Τό έρειπωμένο κόκκινο μνημείο ήταν εύκολο να τό καταλάβω.

Ήτανε τά έρείπια ενός μεγάλου

παληού άνακτόρου στα περίχωρα της Νίκης.

Με καλούσαν να πάω εκεί, στην καρδιά της νύχτας. Πολύ ύποπτο αυτό. Δέν χρειαζότανε έξαιρετική έξυπνάδα γιά να καταλάβει κανείς, πώς μια τέτοια πρόσκληση μπορούσε ν' αποτελεϊ καθαρή παγίδα.

Η πινακίδα ήτανε βέβαια απ' τη Ροζίνα. Τι με ήθελε ή επικίνδυνη αυτή γυναίκα; Αν δέν πήγαινα στην πρόσκληση της Κορσικανής θα φαινόμουν δειλός, θ' απόδειχνα, πώς από φόβο, άπόφυγα να έξιχνιάσω τό μυστικό, πού περιέβαλε τις πράξεις της, αλλά και θα μπορούσε να μου πει, πώς άρνήθηκα να την έξυπνητήσω.

Η φροντίδα γιά την άτομική μου ασφάλεια θα φανεωνότανε ανώτερη από τόν πόθο να βοηθήσω ένα αγαπητό μου πλάσμα κι' αυτό τό αίσθημα τόνωιωθα ταπεινωτικό, έξευτελιστικό.

Ωπλίστηκα μ' ένα κοντό σπαθί και ξεκίνησα κάτω από τό γλυκύτατο φως τού όλόγιουμου φεγγαριού.

Τό κόκκινο παλάτι, παρυσιάστηκε ύστερ' από μια ώρα, όλοτελα έρημο στα μάτια μου. Τό κολοσσαίο οικοδόμημα είχε καταστραφεί από τη φωτιά, πριν από τριάντα χρόνια. Άγρια φυτά διέκοπταν τώρα τη μεγαλόπρεπη μονοτονία τών έρειπίων.

Αρχισα να διατρέχω τις άπέραντες αίθουσες. Πέρασε αρκετή ώρα και σκεπτόμουν, πώς ή περιπέτεια αυτή θα τέλειωνε κατά τρόπο γελοίο χωρίς να μάθω τίποτα. Ίσως, σκεπτόμουν, θέλησε ή Ροζίνα να δοκιμάσει τό θάρρος μου με την έλπίδα πώς δέν θα πήγαινα και θάρρρισκε τρόπο να με ταπεινώσει.

Βρισκόμουν τώρα στη μέση τών έρειπίων. Τρία ή τέσσερα έλεύθερα άνοίγματα έδειχναν τά μέρη, όπου ύπήρχαν άλλοτε οι καλοδοουεμμένες πόρτες της έσωτερικής αΐλης.

Γύρισα απότομα! Ενας άνθρωπος ήταν όρθιος στο ένα απ' αυτά τά άνοίγματα. Η δάφναία της νύχτας ήτανε τόσο, πού κανένα από τά χαρακτηριστικά του δέν μου διέφυγε.

Ήτανε μισόγυμνος μέσα σε πολύχρωμα κουρέλια, ένας γιγαντώσμος νέγρος, με τά μπράτσα σταυρωμένα στο στήθος.

Δέν είπε λέξη. Πήγα άμέσως κοντά του.

—Εμένα περιμένεις; Δέν μου άποκρίθηκε και επανάλαβα την έρώτησή μου.

Εκείνος φαινότανε, πώς όχι μονάχα δέν άκουσε αλλά ούτε κι' έβλεπε. Παρακολούθησα τό βλέμμα του.

Σ' ένα άλλο, από τ' άνοίγματα, πα-

ρουσιάστηκε ένας ακόμα νέγρος, με την ίδια εμφάνιση και την ίδια ακίνητη στάση, σαν βουβό και κουφό αγάλμα. Καθώς κοιτάζε τότε δλύγυρα είδα πολλά άλλα πρόσωπα άμοια, αλλά το συναισθημα, που με κύριεψε τη στιγμή εκείνη, δεν ήταν ο φόβος, αλλά η όρη.

Η θεατρική αυτή εμφάνιση, οι άνθρωποι εκείνοι, που διασκέδαζαν να με τρομάζουν μ' έρεθίζαν περισσότερο, παρά με φόβιζαν: Η στάση τους, ο τρόπος που παρουσιάστηκαν, ή μουγγαμάρα τους, όλα, μ' έπειθαν, πως ένεργοθσαν σύμφωνα με πρόγραμμα, που το προμελέτησε καλά ή Ροζίνα για να με φοβίσει, να μ'έξαναγκάσει να φανώ δειλός και να της δώ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ. ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΑ ΣΤΟ ΜΠΛΕΖΙΝΟ.

Πάνω από τριάντα άνθρωποι, ρίχτηκαν επάνω μου. Προσπάθησα ν' αντισταθώ, αλλά γρήγορα βρέθηκα χάμα, δεμένος, φιαμένος, με το κεφάλι σκεπασμένο μ' ένα χοντρό ύφασμα, που μ' έπνιγε και με τύφλωνε.

Σ' αυτή την κατάσταση με φορτώσανε σ' ένα έλαφρό άμάξι κι' ύστερ' από ώρες, που μου φάνηκαν αιώνες δλόκληροι, φτάσαμε στην άκροθαλασσιά.

Μ' έριξαν μέσα σε μιά μεγάλη βάρκα κι' ύστερα στο βάθος ενός πολύ μεγαλύτερου πλοίου, που έχασα σχεδόν τις αισθήσεις μου.

Τόν περισσότερο καιρό δεν μπορούσα να καταλάβω, τί γινότανε γύρω μου! Άκουγα τις ίδιες μονότονες νότες, που ρυθμίζουν παντού τις κινήσεις των κουπιών: Τά—τί—τά—τά!.. άδιάκοπες, έκνευριστικές.

Πολύ πριν κατορθώσω να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου, κατάλαβα, πως βρισκόμουν πάνω σε μιά γαλέρα—σε μιά πολύ γρήγορη γαλέρα—καθώς καταλάβαινα, από τη γρηγοράδα του έκνευριστικού ρυθμού, που κρατούσε το φλόουτο, που κανόνιζε τα κουπιά:

—Τατί—τατά!.. Τατί—τατά!.. Τατί τατά!..

Όλο και γρηγορότερα, με αφάνταστη ταχύτητα.

Έτσι σφιχτοδεμένος πέρασα, σε κατάσταση μισολιγοθυμίας τις ώρες, τις μέρες ίσως, που μου ήταν αδύνατο να τις λογαριάσω. Μου φάνηκε πως πολλές φορές, φώτισε και σκοτεινίασε, αλλά το σκοτάδι βρισκότανε ίσως μονάχα μέσα στο μυαλό μου, στο βάθος του άμπαριού, όπου με είχαν ρίξει, κι' ο πυρετός σφυροκοπούσε δυνατά τα

σω την ευκαιρία να με κορροϊδεύει.

Τράβηξα το σπαθί μου από τη θήκη του κι' όρμησα πάνω στο νέγρο, που μουφραζε την έξοδο.

Μόλις όμως πρόλαβα να κάνω ένα βήμα καταπάνω του κι' είδα να όρμουνε δίπλα πεντέξη άλλοι μαύροι γίγαντες. Ούτε άκουσα διόλου τα βήματά τους. Τα πρόσωπά τους ήταν άγρια, με μιά ζωώδη έκφραση στα χαμηλά τους μέτωπα. Με κοιτάζαν απειλητικά.

Κατάλαβα, πως κάθε αντίσταση, ήτανε περιττή και πως είχα πέσει στα χέρια άγνωστων έχθρων, που άφοι με τράβηξαν δόλια στην παγίδα εκείνη, φρόντισαν να καταστήσουν αδύνατη κάθε μου αντίσταση.

μιλιγγία μου.

Έπιτέλους, ένα απότομο χέρι, με απάλλαξε από τα δεσμά μου. Μαύρριξαν έναν κουβά πιασμένο νερό για να συνεφέρω και μιά δυνατή κλωτσιά στα πλευρά συμπλήρωσε τη θεραπεία μου.

Κατάλαβα, όμως, πως φτάσαμε στο τέρμα του ταξιδιού μας.

Η γαλέρα λικνιζότανε με τα κουπιά άκίνητα σε όριζόντια θέση.

Βρισκόμουν τώρα στο καταστρώμα, κι' είδα στην άκτιή και πέρα στο βάθος πελώριους βράχους δασωμένους, πανύψηλους.

Ρώτησα, που βρισκόμαστε.

—Στο Χάρακα! μου' αποκρίθηκε μ' ένα ειρωνικό μοφασμό, ο γιγάντιος νέγρος, που κυκλοφορούσε μ' ένα φοβερό καμουτσίκι στο χέρι, ανάμεσά στους πάγκους, όπου άλυσσοδεμένοι τρεις-τρεις, έκουραζόντουσαν τώρα οι μισόγυμνοι κωπηλάτες.

—Στο Χάρακα!

—Ωστε βρισκόμουν μπροστά στην πιό έξουστη φωλιά των πειρατών της Κορσικής. Δεν μπορούσα να πιστέψω στ' αυτιά μου, γιατί δεν έβλεπα ούτε κάστρο, ούτε λιμάνι, ούτε πολιτεία, ούτε ναυπηγείο, αλλά ένα στόλο, ένα στόλο άναρτίμετο από γαλέρες κουρσάρων, έτοιμες ν' άνοιχτούνε με την πρώτη διαταγή και ν' άντιμετωπίσουν κάθε προσβολή με τη γρηγοράδα, που τους έξασφάλιζε την κυριαρχία σ' όλες τις γύρω θάλασσες.

Έξω στην άκτιή, εκτός από λίγες καλύβες και μερικές κυκλικές μάντρες στις πλαγιές του βουνού, δλότελα διαφορετικές από κάθε οικόδομημα, που είχα δει ως τη στιγμή εκείνη, δεν μπόρεσα ν' άντικρύσω κανένα άλλο

ίχνος κατοικίας ή ανθρώπινης έργασίας.

Οι μάντρες αυτές, χτισμένες από πελώρια σανίδια, έμοιαζαν σαν κάστρα: Ήτανε χτισμένες έτσι, που να φαίνεται εύκολα το έσωτερικό τους από τα κοντινά ύψοματα.

Δέν θ' άργούσα να μάθω, τί ήτανε οι δυνατόι εκείνοι και άπρόσιτοι περιβολοί.

Μεγάλα γεφυρόσκαφα πλησίασαν τη γαλέρα μας. Οι άλυσσοδεμένοι κωπηλάτες σωριάστηκαν πάνω σ' αυτά και με πρόσταξαν και μένα ν' άκολουθήσω το τρισάθλιο κείνο κοπάδι.

Όπλισμένοι φρουροί μός παρακολουθούσαν, ώπου φτάσαμε σε μιά από τις μάντρες εκείνες, που άποτελούσαν τα μοναδικά οικόδομηματα του Χάρακα. Στην είσοδο της μάντρας, βγάλαν τις άλυσσίδες απ' τους συντρόφους μου και τούς είδα να τρέχουν άμέσως σε διάφορα σημεία της φυλακής τους, όπου φαίνόντουσαν χαρούμενοι, άνάμεσά σε διάφορα μικροπράγματα, που έβλεπα εκεί σκορπισμένα.

Τότε κατάλαβα τον προορισμό των πελώριων εκείνων άμφιθεάτρων, που ήτανε χτισμένα στις πλευρές του βουνού. Το καθένα τους έκλεινε το πλήρωμα μιάς γαλέρας!

—Και σύ, είπα σ' ένα γερό παλληκάρι, που με τα χέρια σταυρωμένα, κοιτάζε σκυθρωπό το θέαμα εκείνο φαίνεσαι και σύ σαν και μένα καινούργιος.

—Άπεναντίας, μου' αποκρίθηκε μ' έχθρικό ύφος, κι' άν δεν ήσουν ένα τόσο τιποτένιο πλάσμα, ή παρουσία σου έδω, θα μου προξενούσε μεγάλη εύχαριστηση.

—Η παρουσία μου; Σε τί θα μπορούσε να σου χρησιμέψει ή παρουσία μου;

—Μ' αυτό το σιήθος, πούχεις, θα πέθαινες τον πρώτο μήνα στα γυμνάσια με τα μικρά κουπιά.

—Και σ' ενδιαφέρει σένα αυτό;

—Ηλίθιε!

—Πρέπει να ξέρεις, όπως καταλαβαίνω, ένα σωρό πράγματα, που είναι άγνωστα σε μένα κι' αυτό σου επιτρέπει να περιφρονείς τις πνευματικές μου ικανότητες, άλλ' άν εξαρτάται από μένα να σου προξενήσω κάποια εύχαριστηση, μάθε πως θα τόκανα με χαρά. Δεν είναι λοιπόν σωστό να μη θέλεις να μου έξηγησεις, σε τί θα μπορούσα να σου φανώ χρήσιμος.

—Ξέρεις τις συνήθειές μας;

—Τις συνήθειες, πριανού;

—Τις δικές μας, των Κορσικανών, μου' αποκρίθηκε κακόκεφος.

—Έσύ; Ώστε είσαι Κορσικανός; Νόμίζω, πως είσαι και σύ στα κουπιά... σκλάβος.

—Τι ήλίθιος! φώναξε άπογοητευμένος ο νέος εκείνος. Ναί λοιπόν, είμαι στα κουπιά, είμαι σκλάβος και γώ. Γεννήθηκα στην Όστία, κοντά στη Ρώμη, αλλά το πλήρωμα κάθε γαλέρας όρίζεται ανάλογα με την αξία του καθενός. Όταν μαζέψουμε, στις επιδρομές μας, άρκετούς σκλάβους, ο πιό άξιος, δεν κάθεται στα κουπιά αλλά προβιβάζεται φύλακας κι' έπιθεωρητής. Ύστερα, άν το άξιζουμε, γινόμαστε κι' έμείς μέλη μιάς από τις συμμορίες, που έχουν πειρατικές γαλέρες. Άν ήσουν γερός, ίκάνος να κάτσεις στα κουπιά, το πλήρωμα της <Βούλπε>, της αγαπημένης γαλέρας του δόξασμένου μας άρχηγού Άκουίλα Μάρις, θα ήτανε συμπληρωμένο. Είχα προβιβαστεί φύλακας στο πλήρωμα. Έτσι, έλεύθερος σχεδόν, θα είχα την ευκαιρία να φανώ και γώ, να λάβω μέρος στις επιδρομές και νάχω μερτικό στα λάφυρα.

—Άκουίλα Μάρις, είπες; Μά δεν πέθανε αυτός;

—Ηλίθιε!

—Εύχαριστώ. Άλλά ένας ήρωας, που είχε πάρει αυτό τ' όνομα δεν κατασπαράχτηκε από τα θηρία στη Μασσίλια;

—Δεν ξέρεις τίποτα! Είπε ο νέος με άπογοήτευση. Οι ίέτλοι και τα όνόματα αυτά είναι κληρονομικά στους Κορσικανούς. Ο πατέρας του άφέντη μας—που είχε το ίδιο όνομα—πέθανε, σ' ένα ναυάγιο. Αυτό πρέπει να ξέρεις και τίποτ' άλλο έδω, που βρίσκεσαι.

—Ξέρεις την οικογένεια του άφέντη σου;

—Όχι. Δεν έχει οικογένεια.

—Μήπως έχει καμιά ξαδέλφη; Καμιά άδελφή;

—Ηλίθιε!

—Πού να τη λένε Ροζίνα;

—Ηλίθιε! Ηλίθιε!

—Οι περιποιήσεις σου είναι πάντα οι ίδιες.

—Μιλās, σαν νάσουν θεατρίνος, παληάτσος!

—Γιατί ή έρώτησή μου για κάποια Ροζίνα προκαλεί τόσο πολύ την περιφρόνησή σου;

—Στην Κορσική, οι γυναίκες είναι σαν να μην υπάρχουν.

—Πολύ φρόνιμο αυτό.

—Τό λές με όφος ταπεινό και γλυκό αυτό, αλλά καταλαβαίνω, πως με κοροϊδεύεις. Είσαι ένας ήλίθιος. Δεν μιλάνε ποτέ σ' έναν Κορσικανό για τις γυναίκες τις οικογένειάς του.

— Βρίσκει προσβλητικό να υπάρχουν και γυναίκες στην οικογένεια του ;

— Βρίσκει ότι του άρèse. Δεν ξέρω τι βρίσκει, αλλά ξέρω, πώς σου σπάει το κεφάλι, αν αναφέρεις μπροστά του τη μητέρα του, τη γυναίκα του ή την αδελφή του.

— Υπάρχει όσotόσο κάποια Ροζίνα, που της χρωστώ την απόλαυση να κουβεντιάζω αυτή τη στιγμή μαζί σου και αυτή ανακατεύτηκε τόσο πολύ στις δουλειές μου, που μου είναι αδύνατο να μην ανακατευτώ και στις δικές της.

— Αν αυτή η Ροζίνα σου είναι Κορσικανή...

— Και κοντινή συγγενίσα του 'Ακουίλα Μάρις !

— Είσαι ένας ήλιθιος, που την συλλογάζσαι. "Αν την αγαπάς, πρέπει να πεθάνεις. "Αν την μισείς, πρέπει να πεθάνεις. "Αν θέλεις να την πλησιάσεις, πρέπει να πεθάνεις. "Αν θέλεις να φύγεις μακριά της, πρέπει να πεθάνεις. "Αν θέλεις να πεις καλό γι' αυτήν, πρέπει να πεθάνεις. "Αν σκέφτεσαι να την κακολογήσεις, πρέπει να πεθάνεις. "Αν θέλεις να την υπηρετήσεις, πρέπει να πεθάνεις. "Αν σκέπτεσαι να τη βλάψεις, πρέπει να πεθάνεις.

— "Η νομοθεσία σου ξέρει μία μόνο ποινή...

— Δεν είναι δική μου αυτή η νομοθεσία. Είναι ο νόμος των Κορσικανών. Μου γύρισε τις πλάτες με περιφρόνηση και πήγε σε μία παρέα, όπου καμιά δεκαριά νεαροί κτηνάνθρωποι ήτανε μαζωμένοι γύρω στη φωτιά.

Αυτή η συνομιλία με απέλιψε. Ήξερα πώς οι πειρατές δεν λήστευαν μονάχα, αλλά κι' άρπαζαν τους ανθρώπους σκλάβους για τις γαλέρες τους. Όμολογώ, πώς δεν φιλοδόκησα ούτε μία στιγμή να ύψωθώ ως τον βαθμό του φύλακα ούτε κι' ως του ναυάρχου ενός από τους στόλους των. Δεν έβλεπα καμιά πιθανότητα ούτε κι' είχα την κλίση να διαπρέψω στο κουπί, στο πλιαστικόλόγημα και στους φόνους, ούτε και στη ναυτική τέχνη ακόμα.

Κανένας δεν φρόντιζε για μένα. Βρισκόμουν αφάνταστα μόνος ανάμεσα σε κείνους τους ανθρώπους, μερικοί από τους οποίους, ξαναβλεπόντουσαν με φανερή ευχαρίστηση.

Προσπάθησα ν' ενδιαφερθώ στις λεπτομέρειες της παράξενης κατοικίας μας : Σε μία γωνία υπήρχαν σειρές από πάγκους και κουπιά, για τα γυμνάσια. Τέσσερις φρουροί μας επέβλεπαν από ψηλά. Δεν διέκρινα ανάμεσα στους συντρόφους της άτυχίας μου κανένα σημείο στενοχωρίας, καμιά έκδηλωση επαναστατική.

Πολύ συχνά, ο αρχιφύλακας κι' οι φύλακες, που δεν είχαν υπηρεσία, μπαίνανε στην μάντρα μας, γελούσαν κι' άστειευόντουσαν με τις διαφορές παρές των σκλάβων. Ένας μάλιστα έπαιζε μαζί τους κάποιο τυχερό παιχνίδι. Όλοι τους μεταχειριζόντουσαν με φιλική οικειότητα.

Κατά το βράδυ, πέντε ή έξη πρόσωπα, φάνηκαν στην ταράτσα, που σχημάτιζαν οι τοίχοι με τα χοντρά ξύλα. Ένας απ' αυτούς μ' έδειξε σ' έναν κοντόχοντρο άνθρωπο, που όλοι οι άλλοι τον κοίταζαν με σεβασμό.

Φαίνεται, πώς με βρήκε άσημαντο τιποτένιο, γιατί μόλις καταδεχτηκε να μου ρίξει μία ματιά, κι' άμέσως ασχολήθηκε με άλλα ζητήματα.

Έκανε ένα νόημα κι' άμέσως καμιά εικοσαριά σκλάβοι κάθισαν στους πάγκους των γυμνασίων. "Ακούστηκε πάλι το έκνευριστικό, μονότονο σφύριγμα και τα έλαφρά κουπιά τους, βυθιζόντουσαν τεχνικώτατα στη μικρή λίμνη, που ήταν έπιτηδες χτισμένη σε κείνο το μέρος της μάντρας. "Η άσκηση κράτησε αρκετά.

Επιτέλους ένας από τους κωπηλάτες λάθεψε.

Άμέσως ο κοντόχοντρος αγριάνθρωπος σφύριξε κι' οι κωπηλάτες στάθηκαν ακίνητοι. Ένας από τους φύλακες, ο νέγρος, που πρωταντίκρυσσε, στά έρείπια του κόκκινου Παλατιού ούρλιασε μανιασμένος :

— Σεκούντους !

Ο άδέξιος σκλάβος βγήκε από τη γραμμή σαν αυτόματο : ήταν ένας αδύνατος άνθρωπος, κοκκαλιάρης, λιγνός. Περίμενε, με το κεφάλι χαμηλωμένο. Ο κοντόχοντρος άνθρωπος φάνηκε μία στιγμή να διατάζει.

Με κοίταζε κατόπι μια στιγμή, κι' έπειτα κάτι γύρισε και είπε στους συνοδούς του.

Εκείνοι, βρήκανε, φαίνεται, τα λόγια του πολύ έξυπνα, γιατί άρχισαν να γελάνε δυνατά.

Τότε ο αρχηγός κάλεσε το νέγρο και κάτι του ψυθίρισε. Κατάλαβα, πώς μιλούσε για μένα, γιατί όλοι εκείνοι οι άνθρωποι γύρισαν και με κοίταξαν ξεκαρδισμένοι στα γέλια. Όταν φύγανε, άρχισαν να γελάνε κι' οι σκλάβοι με τα μάτια τους καρφωμένα επάνω μου.

— Ποιός είν' αυτός ο άνθρωπος; ρώτησα ένα συμπαθητικό νεαρό κτήνος, που έτυχε να βρεθώ μπροστά μου.

— Ο 'Ακουίλα Μάρις !

— Και τί είπε...

— Είπε πώς αύριο θα μετρηθείς με κείνον τον βλάκα, που λάθεψε στο κουπί. Πρόσταξε να ρίξουν στη θά-

λασσα όποιον φανεί κατώτερος, πιδ άδέξιος, πιδ αδύνατος. Δεν συνηθίζει να τρέφει ανθρώπους, που δεν του χρειάζονται.

Ρώτησα σε τί άγώνισμα, θα μετρούσα τις δυνάμεις μου με τον δυστυχισμένο εκείνον «Σεκούντους» και μου άποκρίθηκαν, πώς ο αρχηγός θάβρισκε, βέβαια, ένα τρόπο να συνδυάσει το άγώνισμα με μία ραφινάτη διασκέδαση, του γούστου του.

Δεν επέμεινα περισσότερο. Ήτανε φανερό, πώς με προόριζαν για παιχνίδι, να διασκεδάσω την σκληρή περιέργεια των αγρίων εκείνων ανθρώπων. Μου προετοίμαζαν ένα θάνατο, μιάν άγωνία, που θα τους διασκέδαζε. Και δεν έβλεπα κανένα τρόπο να ξεφύγω από τη σκληρή αυτή μοίρα.

Όστόσο, μου φαινότανε πώς, αν ήξερα τί δεσμοί, τί συγγένεια ένωσε τη Ροζίνα με τον τρομερό εκείνον αρχιπειρατή, θα μπορούσα ίσως να έξηγηθώ μαζί του.

Παρ' όλα όσα μου είχε πεί ο υπάλληλος πειρατής, αισθανόμουν, πώς κι' οι Κορσικανοί, όπως και κάθε άνθρωπος, δεν ήτανε δυνατό ν' άδιαφορούσαν για τη διαγωγή των γυναικών τους.

Όλα φανέρωναν, πώς ο 'Ακουίλα υπήρξε όργανο της Ροζίνας και μου φαινότανε λογικώτερο, πώς θα μεταχειρίστηκε έναντίον μου ένα συγγενή κι' όχι έναν έρωμένο.

Θυμόμουν, πώς μία μέρα, μέσα στη μανία της με κατηγορήσε, πώς ήμουν κατάσκοπος βαλμένος από κάποιον Ντράγγο.

Ποιός ήταν αυτός ο Ντράγγο;

Τί σχέσεις υπήρχαν μεταξύ τους;

Ενοιώθα, πώς σ' αυτό ίσως θάβρισκα κάποια πιθανότητα να παλαίψω έναντίον της τύχης, που μου έτοιμάζαν.

Είναι ανάγκη να πω, πώς ή μοναδική μου σκέψη απ' τη στιγμή που βγήκα από τη γαλέρα, ήτανε να ξεφύγω από τους πειρατές;

Άσυναίσθητα αυτή ήσανε πάντα ή μόνη σκέψη μου.

Λέγω άσυναίσθητα, γιατί αντικρύζοντας την κατάσταση, ήταν όλοφάνερο, πώς δεν υπήρχε ή παραμικρότερη πιθανότητα έπιτυχίας. Όλόκληρο το νησί άποτελούσε μία τρομερή φυλακή για τους σκλάβους.

Το άκόμο, προσάθηκα να πιάσω κουβέντα με τους συντρόφους της δυστυχίας μου. Όλοι τους με αγριοκοίταζαν. Ο μαλακώτερος από όλους ήτανε ο κακομοίρης εκείνος, ο Σεκούντους, που μου γράφε, ή μοίρα μου, να

τόν αντικρύσω γρήγορα σ' ένα σκληρό, όσο και παράξενο, άγώνα. Σκέφτηκα, πώς ίσως να καταλάβαινε πώς θάπρεπε να φροντίσωμε να μη δειξουμε μία τυφή κτηνωδία, κοντά στην έχθρα, που ή θέληση των δημίων μας μάς επέβαλε.

Πήγα κοντά του και του είπα :

— Βλέπω με λύπη μου, πώς ή άφιξη μου έδω, σουφερε άτυχία. Σε παρακαλώ να μην όργιστείς με μένα για τη σκληρή φαντασία του αρχιπειρατή, που μάς βάζει αντιμετώπους τους δυό μας.

Τόν είδα ν' άνασηκώνει με άδιαφορία τους ώμους του.

— Είσαι Έλληνας; ρώτησε. Από ποιά μέρος της Ελλάδας;

— Από την Αθήνα.

— "Η γιαγιά μου ήταν Αθηναία. Έγώ γεννήθηκα στο "Ηράκλειο.

— Μου φαίνεται, πώς άνάμεσα σ' αυτούς τους...

"Ημουν έτοιμος να πω «τους παληανθρώπους», εκείνος όμως μάντεψε και με σταμάτησε.

— Άκούω σου τους καλούς αυτούς αν ανθρώπους, είπα.

— Αυτά ήθελα να πω...

— Σ' άρέσει να φαίνεσαι λοιπόν, πώς έμεις οι άνθρωποι έχουμε ευρύτερο πνεύμα, και θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε;

— Θαυμάζω, πώς μάντεψες τις σκέψεις μου ! άποκρίθηκα.

— Γι' αυτό μας το πνεύμα, ακριβώς, ο αρχιπειρατής βρήκε τον τρόπο να μάς σκοτώσει τον ένα με το χέρι του άλλου.

— Το μίσος του έναντίον μου, είπα, έχει ίσως πολύ βαθύτερη αίτια !

— Μπορώ να τη μάθω; "Ο τρόπος, που έγινε ή αιχμαλωσία σου, μου προξενεί κατάπληξη.

Του διηγήθηκα όλη μου την περιπέτεια.

Με άκουγε μ' έπιφωνήματα άπορίας κι' ή έκφραση του προσώπου του φανέρωνε, πώς ή ιστορία μου τον ένδιέφερε υπερβολικά.

— Σ' αυτούς τους πειρατές, μου είπα, επιτέλους, οι γυναίκες έχουν άφάνταστη, άπίστευτη σημασία.

— Ένας από τους συντρόφους σου μου είπε, πώς ούτε μιλάνε ποτέ γι' αυτές τόσο κατώτερα πλάσματα τις θεωρούνε.

— Είναι άνόητος. Δεν μιλάνε γι' αυτές από σεβασμό, από άγάπη από λατρεία. Τους φαίνονται άνεκτίμητες. Τυχά έχω μάθει, πώς ο πατέρας του δικού μας του 'Ακουίλα, εκείνος ο άλλος 'Ακούιλα, που τον έρριξε ο Δουήλιος στα θηρία στη Μασσαλία, είχε μία κόρη, που όλοι οι Κορσικανοί τη

θεωρούνε σάν κάτι ανώτερο, ένα πλάσμα υπέροχο, τὸ ανθος τοῦ νησιοῦ τους. Εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τῆς ἀγριάδας καὶ τῆς τόλμης τους. Ἐνα ζωντανὸ ποίημα, ποὺ οἱ ἀγριεὶς ἡμορφιές τῆς εἶναι στολισμένες μετὰ τὴν χάριν τῆς γοητευτικότερης γυναίκας.

Ἐπὶ ἀπὸ τῆς γαλέρειας τοὺς ἔχουν τ' ὄνομα «Ροζίνα» γιὰ νὰ τὴν τιμῇσιν. Κι' ἀπὸ τὴν «Ροζίνα Πρώτη», τὴ ναυαρχίδα τοῦ «Ακουῖλα Μάρις», ὡς τὴ «Ροζίνα Ἑβδομη», τὴ ναυαρχίδα τοῦ θανάσιμου φίλου τοῦ Ντράγγο...

— Ντράγγο;
— Ναί, Ντράγγο εἶπα, μ' ἀκουσε καλὰ! Ὅλες αὐτές οἱ «Ροζίνες» εἶναι ἀφιερωμένες στὴν ἀσούγκριτη, τὴ μοναδική, τὴ θαυμαστή κόρη τοῦ περιφημοῦ Ἀκουῖλα.

— Εἶναι λοιπὸν ἀδερφή τοῦ ἀρχιπειρατῆ;

— Κι' ὅπως λένε, ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Ντράγγο.

— Τὸν ξέρεις αὐτὸν τὸν Ντράγγο;...
— Ὁ στόλος τοῦ εἶναι τρεῖς φορὲς ἰσχυρότερος ἀπὸ τοῦ Ἀκουῖλα. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος σ' ὅλο τὸ νησί. Εἶναι ἕνας γλιανίας, σωστὸ κτήνος. Δὲν μιλάει: μουγκρίζει. Οἱ διαταγές του μοιάζουν μετὰ τὸ μουγκρητὸ τοῦ κεραυνοῦ. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ τρέμουν μπροστὰ τοῦ σάν τοὺς σκλάβους.

— Ἰσως ν' ἀπορείς, πῶς τὰ ξέρω ὅλα αὐτά, ἐγώ, ἕνας τιποτένιος δοῦλος, δεμένος πάνω στὸ πάγκο μου; Θὰ τὸ πιστέψεις αὐτό; Ἦμουν καπετάνιος, σὲ μιὰν ἀπὸ τῆς γαλέρειας του. Ναί, ἤμουν νέος, γερός... ἤμουν... ἤμουν ἕνας ἀρχηγὸς τότε.

— Μία μαῦρη μέρα θέλησα νὰ τοῦ ἐξηγήσω, πῶς εἶχε λάθος στοὺς συλλογισμούς του. Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ μὲ χτύπησε ἔτσι, ποὺ ὤρες ὀλόκληρες μὲ νόμιζαν πεθαμένο.

— Ὅταν ἦρθα στὸν ἑαυτὸ μου, μὲ θυμήθηκε γιὰ νὰ μοῦ πεῖ, πῶς παρ' ὅλες τῆς συνήθειες τῶν κουρσάρων—μὲ καβαλοῦσε ἀπ' τὸ βαθμὸ μου καὶ μοῦ ἀφαίρουσε τὴν ἐλευθερίαν, ποὺ μὲ τόσους κινδύνους εἶχα κερδίσει. Θὰ πιστέψεις πῶς δὲν εἶμαι θυμωμένος μαζί του; Μονάχα ἕνας τρελλὸς μπορεῖ ν' ἀγανακτήσει ὅταν τὸν χτυπήσει ἕνας ταῦρος μανιασμένος. Τὸ πελῶριο αὐτὸ κτήνος, εἶναι ἀγριο ὅσο καὶ ἡλίθιο.

— Ὅλο τὸ λάθος ἦταν δικό μου. Ἐπρεπε νὰ τὸν κοροϊδεύω καὶ γὰρ ὅπως κι' οἱ ἄλλοι. Κι' αὐτὸ μοῦ ἦτας εὐκόλωτο. Εἶχα τὴν ἀξίωση νὰ τὸν φέρω σὲ λογική. Καὶ βίκα ἀπὸ πληρώνω τὴν ἀσυχρόρητη ἀνοησία μου.

— Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀρραβωνιασμένος μετὰ τὴν Ροζίνα;

— Εἶναι γερός καὶ πελώριος ἄντρας.

Μερικὲς γυναῖκες λατρεύουν αὐτοὺς τοὺς τύπους. Ἀλλά, ὅπως καταλαβαίνει, σ' αὐτὴ τὴν ἐνωση τὸ αἶσθημα δὲν παίξει κανένα ρόλο. Ἡ κόρη τοῦ πειρατῆ μὲ τῆς δώδεκα γαλέρειας παντρεύεται τὸν πειρατῆ, ποῦχει σαράντα γαλέρεις. Ἡ Ροζίνα, ἡ ἡρωίδα τῆς Κορσικῆς, παίρνει τὸν τρομερότερο Κορσικανό. Κατὰ τὰ λεγόμενά σου δὲν θὰ περάσει καὶ τόσο καλὰ τὸ ἀντράγγο. Γιατὶ τὸ ἱερότερο χρέος τῶν Κορσικανῶν εἶναι ἡ ἐκδίκηση. Ἡ Ροζίνα, ὅπως φαίνεται, προφασίστηκε μιὰν ἐκδίκηση γιὰ ν' ἀναβάλει αὐτὸ τὸ γάμο, ποῦ δὲν τῆς εἶναι καὶ πολὺ εὐχάριστος! Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.

— Μοῦ φαίνεται, πῶς ἔχεις δίκην.
— Δὲν μπορούμε νὰ ξέρουμε παρὰ μονάχα τῆς γυναίκας, ποὺ ἔχουμε σφίξει στὴν ἀγκαλιά μας. Κι' ὁ Ντράγγο, δὲν ξέρει διόλου τὰ κατὰ-βαθα τῆς καρδιάς τῆς Ροζίνας.

— Ἐχεις δίκην. Ἐγὼ σχημάτισα τὴν πεποίθησή, πῶς ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκουῖλα ἀγαπάει θερμὰ, τὸν γιοῦ τοῦ Δουλιου. Εἶμαι βέβαιος, πῶς θέλησε ν' ἀπαλλαχθεῖ ἀπὸ μένα, ἀπὸ φόβο μὴ τὴν ἐμποδίσω στὸν ἔρωτά της μ' αὐτὸ τὸ νέο.

— Ὁ σύντροφός μου σώπασε ἀρκετὴ ὥρα, σκεπτικός. Ἐπιτέλους εἶπε:

— Εἶναι φανερό τότε, πῶς θάπρεπε νὰ...

— Ἐνὰ ἐλαφρὸ γέλιο συμπλήρωσε τὴ σκέψη του.

— Ἐχὼ αποφασίσει τί πρέπει νὰ κάνω, ἀποκρίθηκα. Ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ρωτήσεις τί σκέφτηκα γιὰ ν' ἀποφύγουμε αὐτὸν τὸν ἄγωνα, μεταξὺ δύο...

— Δύο Ἑλλήνων.

— Ποῦ ζητᾶνε περισσότερο, πῶς νὰ βοηθήσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ὅχι νὰ χτυπηθοῦν. Πρέπει νὰ μιλήσω τοῦ Ντράγγο!

— Αὐτὴ τὴν ὥρα εἶναι ἀδύνατο.

— Ἀδύνατο;

— Ἐστὶ μοῦ φαίνεται. Ἀλλά, καὶ νὰ τὸν εἶχες ἐδῶ, μπροστὰ σου, θὰ ἦταν πάλι σχεδὸν ἀδύνατο, νὰ καταλάβει τὸ μυαλὸ αὐτοῦ τοῦ παχύδερμου, πῶς ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, ἡ ἡρωίδα του, ἡ ἀδάμαστη Κορσικάννα, ποὺ δὲν ζῇ παρὰ μονάχα γιὰ νὰ τιμωρήσει τοὺς δολοφόνους τοῦ ἀδάμαστου πατέρα της. Εἶναι μιὰ συνηθισμένη γυναικούλα, ποὺ προδίνει ἀδέρφια καὶ πατέρα, ἀρραβωνιαστικὸ καὶ πατρίδα.

— Καὶ μύριες φορὲς νὰ τ' ἀποδείξεις αὐτὸ σ' ἕναν Κορσικανό, δὲ θὰ θελήσει νὰ σὲ πιστέψει. Τόσο λατρεύουν τὴ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα τοὺς ἔχει πάντα δίκην. Ἡ γυναῖκα τοὺς εἶναι

ἑρῆ, ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ὑποψία. Κλείνουν σάν στραβοὶ τὰ μάτια τους.

— Ὡστε πιστεύεις, πῶς ὁ Ντράγγο...

— Ὅς σκεφτεῖ μ' αὐτὸ τὸ τρόπο; Ὁχι. Δὲν τὸ πιστεύω. Ὁ Ντράγγο εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμιαίας ὁρμῆς καὶ τῶν ἀγρίων ὁρέξεων. Ἀν μπορέσεις νὰ τὸν πείσεις...

— Πῶς ἡ Ροζίνα τὸν ἀπατᾷ...

— Ὅα χυμῆζει ἀπάνω σου, σάν τὸ θηρίο.

— Πάνω μου;

— Πάνω σου, πάνω της, σ' ὅ,τι βρεθεῖ μπροστὰ του.

— Ὡστε φοβῶσαι, μὴ μὲ σκοτώσει τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ.

Ὁ σύντροφός αὐτός, τῆς δυστυχίας μου, λεγότανε Ράκλης. Ἐστὶ προφέρουν οἱ Κορσικανοὶ τὸ δοξασμένο ὄνομα τοῦ γιοῦ τοῦ Δία καὶ τῆς Ἀλκυμῆνης. Μιλήσαμε πολλὴ ὥρα γιὰ τὸν ἄγωνα, ποὺ θὰ μᾶς τραβοῦσαν, παρὰ τὴ θέλησή μας.

— Ὅπως καὶ γὰρ, δὲν ἤξερε κι' αὐτὸς σὲ τί ἀγώνισμα θὰ μᾶς ἐβάζαν νὰ μετρηθοῦμε.

— Αποφασίσαμε, ὅμως, νὰ μὴ προσφέρωμε στοὺς δημίους μας τὸ θέαμα, ποὺ νόμιζαν, πῶς θ' ἀπολαύσουν κι' ἀποφασίσαμε ἡ τύχη νὰ μᾶς πεῖ ἀπὸ τώρα, ποῖος πρέπει νάβγαίνει νικητής.

Τὸν παρακάλεσα λοιπὸν νὰ βάλει στὸ σκοῦφο τοῦ δυὸ πετράδια, ποὺ τὰ διάλεξε ὁ ἴδιος, τὸ ἕνα ἀσπρο καὶ τὸ ἄλλο κοκκινωπο. Τὸ ἀσπρο θάδειχνε τὸ νικητὴ, καὶ τὸ ἄλλο τὸ νικημένο.

Ἐπὶ μείνα νὰ κρατήσει ὁ ἴδιος τὸ σκοῦφο καὶ νὰ τὸν ἀνακατώσει ὁ ἴδιος, νὰ τραβήξει πρῶτος, δίνοντάς του, ἔτσι, κάθε δυνατὴ πιθανότητα ἐπιτυχίας, ἀλλὰ ὁ Ἡρακλῆς, ἐβγαλε τὸ κοκκινωπὸ πετράδι.

Συμφωνῆσε, πῶς ἡ τύχη, δὲν μπορούσε νὰ μιλήσει καθαρώτερα.

Δὲν φανέρωσε σχεδὸν καμμιὰ συγκίνηση: Μὲ παρακάλεσε μονάχα νὰ τὸν χτυπήσω δυνατὰ, ὥστε νὰ μὴν ὑποφέρει πολλὴ ὥρα.

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης μέρας, πέρασε χωρὶς τίποτε τὸ ἔκτακτο.

Μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, ἀρχίσαμε νὰ ἐλπίζωμε, πῶς ὁ Ἀκουῖλα, μᾶς εἶχε ξεχάσει κι' οἱ ἄλλοι μας σύντροφοι δὲν κρύβανε διόλου τὴν δυσἀρεσκείαν τους γι' αὐτό, ἀλλὰ φάνηκαν σὲ λίγο μερικὸι πειρατὲς στὴν εἴσοδο τῆς μάντρας καὶ μᾶς κάλεσαν, τοὺς δυὸ μας, νὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε.

Μᾶς ὡδήγησαν σ' ἕνα μεγάλο ἀμφιθέατρο, ὅπου πάνω ἀπὸ εἰκοσι μονομάχοι ἐπαγγελματίες, περιμέναν ὁ

πλισμένοι. Οἱ ἔμπειροι αὐτοὶ ἄνθρωποι μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ φανερὴ περιφρόνηση, ἐνῶ ὁ ἀποσπασματάρχης, ποὺ μᾶς ὡδήγησε κεῖ, μᾶς ἐξήγησε:

— Συμφωνήστε ἀναμεταξύ σας. Ὁ ἕνας ἀπὸ σᾶς θὰ πάρει σπαθί, θώρακα καὶ ἀσπίδα, ὁ ἄλλος τὴν τρίαινα καὶ τὸ δύχτι.

— Καὶ κατόπι, ρωτήσαμε μαζί κι' οἱ δυό.

— Ὁ Ντράγγο μᾶς προσφέρει αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα τὸ θέαμα τῶν μονομάχων. Θὰ μῆτε καὶ σεῖς στὸ ἀμφιθέατρο καὶ θὰ χτυπηθῆτε, ὥσπου ὁ ἕνας νὰ σκοτώσει τὸν ἄλλο.

— Κι' ἂν ἀρνηθοῦμε, ρώτησε ὁ Ράκλης.

— Ὅα σᾶς σταυρώσουν καὶ τοὺς δυό.

— Αὐτὰ τὰ ὅπλα εἶναι ἄνισα!

— Διαλέξτε, συμφωνήστε οἱ δυὸ σας εἶπε ὁ πειρατὴς μὲ ἀδιαφορία.

Τότε οἱ ἐπαγγελματίες πυγμάχοι ἀρχισαν νὰ μᾶς δίνουν εἰρωνικὲς συμβουλές, ἂν καὶ ἡ τύχη κι' αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων δὲν ἦταν πολὺ καλλίτερη ἀπ' τὴ δική μας. Τοὺς εἶχαν αἰχμαλωτίσει σὲ κάποια πόλη τῆς Σικελίας κι' οἱ πειρατὲς, ἀχόρταγοι, σάν τοὺς Ρωμαίους, γιὰ τοὺς τρομεροὺς καὶ θανατεροὺς αὐτοὺς ἄγῶνες, ἀποφάσισαν νὰ τοὺς βάλουν νὰ χτυπηθοῦν, μὲ βραβεῖο τὴν ἐλευθερίαν τῶν νικητῶν.

Τὸ σκληρὸ ἀστεῖο, ποὺ θ' ἀποφάσιζε γιὰ τὴν τύχη μας, τοὺς φάνηκε ὑπερβολικὰ διασκεδαστικό.

— Πάρε τὴν τρίαινα καὶ τὸ δύχτι, μοῦπε σιγαλὰ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς.

— Καὶ τί νὰ τὸ κάνω γὰρ τὸ δύχτι; δὲν ἔχω ἰδέαν, τοῦ εἶπα.

— Ὅ, τὸ ρίξεις πάνω στὸν ἀντίπαλό σου.

— Πάνω τοῦ ἡ πλάγια;

— Ὅ, στριφογυρίζεις μὲ προφύλαξη γύρω τοῦ. Καθὼς θάναί βαρὺς ἀπὸ τὸ θῶρακα καὶ τὴν ἀσπίδα του, ἐκεῖνος δὲν θὰ μπορεῖ νὰ σὲ παρακολουθεῖ. Ὅταν τὸν δεῖς νὰ λαχανιάσει, μπόρεις τότε νὰ τὸν κάνεις ὅ,τι θέλεις.

— Ἀν ξέρω βέβαια, πῶς μεταχειρίζονται τὴ τρίαινα.

Ὁ μονομάχος μοῦρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά κι' ἔφυγε.

Μὲ τὸ ὕψος ἀρχάρχου ἡθοιοῦ, ποὺ κόντευε ἡ σειρά του ν' ἀπαγγελεῖ ἕνα ρόλο, ποὺ δὲν τὸν ἔμαθε ποτέ του, περιμένα τὴ μοιραία στιγμή.

Ὁ πειρατὴς, ποὺ διεύθυνε τ' ἀγωνίσματα μᾶς εἰδοποίησε, πῶς ἔφτασε ἡ σειρά μας καὶ βρεθήκαμε ξαφνικὰ μέσα στὸ στίβο κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα ἑξὶ χιλιάδων θεατῶν.

Στην μιάν από τις άκρες του στίβου, σέ μιάν εξέδρα στολισμένα με πορφύρα ύφασματα, θρόνιαζαν οι άρχηγοί: καμιά πενηνταριά πελώρια, και φρικτά πρόσωπα κι' άνάμεσά τους, άγριότερος και πιό γιγάντιος απ' όλους, χοντρός, ψηλός και κοκκινότριχος, σωστό θειό ό άνθρωπος, που μου είχε περιγράψει ό σύντροφός μου: ό τρομερός όσο και περίφημος Ντράγγο.

Ένας κήρυκας, κάνοντας τό γύρω του στίβου, άνάγγειλε τους τίτλους των μονομάχων. Φαίνεται, πώς ή άνάγγελία, που έγινε γιά μās ήτανε τόσο κωμική, τόσο γελοία, ώστε όλο κείνο τό βάρβαρο πλήθος ξέσπασε σέ άκράτητα γέλοια.

Επιτέλους, όταν έγινε κάποια ήσυχία, ό κήρυκας προχώρησε μπροστά στην εξέδρα και φώναξε:

— Ο ναύαρχος Άκουϊλα ζήτησε από τό ναύαρχο Ντράγγο, που είχε την εύχαριστηγή νά τό δεχτεί, νά μπη κι' ένα κωμικό ένδιάμεσο στο θαυμασιο θέαμα, που μās προσφέρουν: Δυό "Ελληνες, έξاکουστοί γιά τή φρόνηση και την άδεξιότητά τους, θ' αγωνιστούνε στο στίβο κι' όλη τους ή φρόνηση μαζί με την άδεξιότητά τους δέν θά τους έμποδίσουν νά φτάσουν σ' έν' άποτέλεσμα... ίκανοποιητικό! "Αν τό άποτέλεσμα ούτό άργήσει πολύ, έχουν έτοιμαστέι γιά τους δυό "Ελληνες οι θρόνοι, από όπου θά παρακολουθήσουν τό ύπόλοιπο θέαμα μέ τά κεφάλια κάτω και τά πόδια πάνω.

Έδειξε τότε δυό κοκκινοβαμμένους σταυρούς, σημείονους τόν ένα αντίκρου στόν άλλο και τά χειροκροτήματα του κοινού, φανέρωσαν, πώς όλοι θά προτιμούσαν νά μās σταύρωναν την ίδια στιγμή.

Τότε, σηκώνοντας την τριαινά μου σάν νάθελα ν' απευθύνω στόν πρόεδρο τόν ύστατο χαιρετισμό, όπως συνηθίζουν οι μονομάχοι, προχώρησα πρός την εξέδρα, όπου ήτανε θρονιασμένος ό Ντράγγο.

Οι θεατές, συνηθισμένοι νά κανονίζουν τά στοιχήματά τους, άνάλογα μέ τή σταθερότητα μέ την όποία οι άνταγωνιστάι προφέρουν τά "Χαίρε" σάπασαν στή στιγμή.

Ο Ράκλης με άκολουθοϋσε κι' από τή στάση μας, όλοι καταλάβαιναν, πώς θά βεβαιώναμε τόν Ντράγγο νά τιμήσουμε όσο μπορούσαμε καλλίτερα τή γιορτή.

Όταν έφτασα σέ λίγων βημάτων άπόσταση από την εξέδρα, από όπου ό Άκουϊλα με κοίταξε μ' ένα χαμόγελο περιφρονητικό μαζί, αλλά και γεμάτο οίκτο και άπορία, φώναξα μέ

όλη μου τή δύναμη, και οϋτε ένας από κείνους, που βρίσκόντουσαν εκεί, δέν μπορεί νάχασε οϋτε μιάν από τις λέξεις μου εκείνες.

— Ντράγγο! Έχω πολλούς λόγους νά λατρεύω τή δόξα σου: Κατοικοϋσα στή Νίκη. Ζήτησα από κάποιο φίλο των Κορσικανών, πώς θά μπορούσα νάρθω σέ επαφή μαζί σου. Καί κάποιο πρόσωπο πολύ συγγενικό του Άκουϊλα, που βρσκεται αυτή τή στιγμή στή Νίκη, έμαθε τό διάβημά μου εκείνο και φοβήθηκε, πώς είχα σκοπό νά σοϋ μάθω πράμματα, που σ' ένδιαφέρουν πολύ, από όσα γίνονται κεί πέρα. Πράμματα τρομερά. Πράμματα ντροπιασμένα, που θά γέμιζαν όργη τήν ψυχή σου, αν μπορούσα νά σοϋ τά πω.

Ο Άκουϊλα σηκώθηκε όρθιος. "Ητανε κατακίτρινος κι' έτρεψε από τή λύσσα του.

— Κοίταξε! Κοίταξε φώναξα του Ντράγγο. Κοίτα λοιπόν τό φίλο σου Άκουϊλα. Τράβηξε τό σπαθί του νά με σκοτώσει. Θέλει νά με θανατώσει γιατί ξέρει, πώς έχω νά σοϋ μάθω πράμματα, που έχει συμφέρον νά σοϋ τά κρυψει, γιατί ξέρει, πώς σ' αγαπώ, πώς σέ θαυμάζω, πώς θέλω νά σοϋ πω, νά σοϋ άποδείξω, πώς κάποιο πρόσωπο, που αυτός λατρεύει, σέ κοροϊδεύει και σέ άπατάει μέ τόν πιό άναστρο τρόπο. Δέν είπα τίποτε άκόμα και τό χέρι του με φοβερίζει. Περίμενε σ' τουλάχιστον, Ντράγγο, περίμενε, πριν μου πάρεις τή ζωή, που δέν την θέλω αν δέν πρόκειται νά σέ ύπηρετήσω και νά σέ τιμώ· περίμενε πρώτα νά σοϋ πω...

Τά ύπόλοιπα λόγια μου χαθήκανε μέσα σ' ένα άπερίγραπτο θόρυβο.

Ο Άκουϊλα, σηκώνοντας ψηλά τό σπαθί ήτανε έτοιμος νά τό ρίξει πάνω μου.

Ο Ντράγγο, με μιά αϋθόρμητη κίνηση, θέλησε νά τοϋ τό πάρει και μέσα σέ μιά στιγμή έετυλίχτηκαν οι πιό βλαίες και άγριες σκηνές πάνω στην εξέδρα.

Οι δυό ναύαρχοι πιάστηκαν απ' τους γιακάδες ένω γύρω τους άλλοι από τους ανθρώπους τους ήταν έτοιμοι νά πιαστοϋνε κι' άλλοι, οι φρονιμώτεροι, προσπαθοϋσαν νά κατευνάσουν τά πράμματα.

Κανένας δέν μās πρόσεχε πιά έμās τους δυό. Ένοιωσαν τόν "Ηρακλή νά με πιάνει από τό χέρι.

— Έλα μαζί μου! πάμε! μου είπε.

— Ποϋ νά πάμε; ρώτησα έγώ.

Έκείνος όμως σχεδόν με τραβοϋσε τώρα. Καί τόν άκολουθήσα.

□
Όλοι σχεδόν οι πειρατές, βρίσκον-

τουςαν στο άμφιθέατρο. Μπορέσαμε ν' άπομακρυνθοϋμε έρκετά, χωρίς νά μās έμποδίσει κανείς, οϋτε και νά μās μιλήσει.

Ανεβαίναμε σιγά—σιγά στο βουνό και γρήγορα παρουσιάστηκε μπροστά μας τό θέαμα τής πολιτείας εκείνης, που δέν είχε άλλα κτίρια από τις φυλακές. Δέν μπορούσα νά μη ρωτήσω τό σύντροφό μου:

— Μά που κατοικοϋν λοιπόν οι πειρατές; Ποϋ είναι οι γυναίκες τους; Τά παιδιά τους; Ποϋ πηγαίνουμε μείς; Πώς φαντάζεσαι νά ξεφύγουμε;

Η μόνη του άπάντηση ήτανε νά άπομακρυνθοϋμε όσο μπορούμε περισσότερο από τους έχθρούς μας.

Όταν φτάσαμε στην κορυφή του βουνού, πάνω απ' τό Χάρακα, στάθηκαν λίγο γιά νά άνασάνω.

Δέν βλέπαμε κανένα νά μās καταδιώκει. Ο "Ηρακλής βλέποντας, πώς ήμουν άποκαωμένος, είπε νά καθή-

σωσε λίγο χάμω κι' έπωφελήθηκε γιά νά μου εξηγήσει.

Οι γυναίκες δέν επιτρέπεται οϋτε νά τατήσουν στο λιμάνι, σ' άναπηγεία, ή σ' ά μέρη όπου οι άντρες έτοιμάζονε τις γαλέρες γιά τις έκστρατείες τους.

Οι άρχηγοί, έχουν χαμηλά, μικρά σπιτία μέσα σ' τις λαγγαδιές κι' οι κατώτεροι μένουν σέ καλύβες.

Αλλά, όλοι τους, φυλάνε άγρια τις γυναίκες τους κι' άποφεύγουν κάθε σχέση στή στερηά μέ τους όμοίους των.

Αν τολμήσει κανείς νά περάσει κοντά απ' τό σπιτί, απ' τό λόγ-

γο, απ' τή σπηλιά, όπου μένει με την οικογενεία του, ένας από τους πειρατές, είναι σάν νά τοϋ κηρύττει τό πόλεμο. Οι γυναίκες είναι έπιφοβες, όσο κι' οι άντρες, έτοιμες νά σκοτώσουν τόν ξένο, που θά τολμούσε νά ταραξει την πολύτιμη μοναξιά τους.

— Κοίταξε, μου έλεγε ό σύντροφός μου, δείχνοντάς μου τό μέρος γύρω μας που φαίνότανε έρημο κι' άκατοίκητο. Αϋτά τά σκοτεινά βουνά και τά δάση, μās παρακολουθοϋν αϋτή τή στιγμή μ' εκατοντάδες μάτια. Δέν τους ξεφεύγει ή παρακινότερή μας κίνηση. Ξέρουν την ιστορία μας. Μάντεψαν την περιπέτειά μας "Ολόκληρος λαός όπλίζεται έναντίον μας, χαρούμενος γιά τό κυνήγι, που θά μās κάνει Άκοϋς τά μακρυνά αϋτά σφυρίγματα; Είδοποιον παντοϋ γιά την παρουσία μας. Κι' όλο τό βουνό άνατρίχιασε. Οι γυναίκες έχουν άρπάξει τά μαχαίρια και τά φαρμακερά βέλη τους. Οι άν-

τρες έχουν έτοιμα τ' άκόντια και τά σπαθιά τους. Είν' έτοιμοι και μās περιμένουν. Σέ βεβαιώνω, πώς δέν έχεις καμμία πιθανότητα νά ζήσεις, αν προχωρήσεις περισσότερο.

— "Ας γυρίσωμε λοιπόν στο Χάρακα.

— Οϋτε κεί αν γυρίσωμε ύπάρχει έλπίδα νά μη μās θανατώσουνε, στέναξε. Τό μόνο που μās άπομένει είναι νά με σκοτώσεις.

— Νά σέ σκοτώσω;

— Ναι, είναι ό μόνος τρόπος γιά νά σωθείς τουλάχιστον έσύ, έξακολουθήσε ό "Ηρακλής: Θά γυρίσεις στο

Χάρακα και θα διηγηθείς, πώς χτυπήθηκε και με σκοτώσεις. Αυτή η νίκη θα σου κερδίσει την ευμένεια του Ντράγγου, γιατί με μισεί. Τούχω προσφέρει άλλους μεγάλους υπηρέτες και μερικοί άνθρωποι δεν το συγχωράνε αυτό ποτέ. Ίσως να σε υπεραστεί έναντιον του Άκουϊλα.

—Δεν μπορώ ούτε να σκεφτώ να γίνω δήμιός σου, μόρεσα επιτέλους να του πω με αποφασιστικότητα. Προτιμώ να προχωρήσω στο έσωτερικό του νησιού. Είμαστε δύο, είμαστε καλά όπλισμένοι και ξέρουμε τον κίνδυνο, που μας απειλεί. Άς κρυφτούμε μέσα σ' αυτό το θάμνο, ώσπου να νυχτώσει και, με το φεγγάρι, θα βρούμε κάποιον από τους άπαίσιους κατοίκους αυτού του μέρους. Θα τον αναγκάσω με τη φοβέρα των δπλων μας να μας δεχτεί στο σπίτι του.

Η πείνα κι' η δίψα μας βασάνιζαν μέσα στην πράσινη εκείνη κρυψώνα μας.

Όταν επιτέλους προχώρησε αρκετά η νύχτα και βγήκε το φεγγάρι αποφασίσαμε να προχωρήσουμε στην τύχη.

Θα περπατούσαμε πάνω από μία ώρα, όταν καταλάβαμε, πώς βρισκόμαστε κοντά στην κατοικία ενός από τους πειρατές.

Το μέρος ήταν άδεντρο κι' ένας μεγάλος χώρος, προστατευμένος από δυνατά ξύλινα ψηλά και πυκνά κάγκελα, σωστό φρούριο, μας εμπόδιζε να προχωρήσουμε περισσότερο.

Η πείνα μας ανάγκαζε να ζητήσωμε τροφή μέσα στο άγνωστο εκείνο κρυφύγετο των κακούργων. Χωρίς ούτε λέξη ν' ανταλλάξουμε, τόσο επιτακτική ήταν η ανάγκη να βρούμε τροφή, αρχίσαμε να σκαρφαλώνουμε πάνω στα επικίνδυνα εκείνα κάγκελα, χωρίς να ξέρουμε, τι μας περιμένει από την άλλη μεριά.

Ήμουν γυμνός κάτω απ' την μανδύα μου και μαζί με την πείνα και τη δίψα με βασάνιζε και το κρύο.

Επιτέλους πηδήσαμε μέσα στον εύρωχο εκείνον περιβολό.

Αλλά ο Ήρακλης δεν μου έκρυψε τους φόβους του: η είσοδος θα ήταν ακόμη πιο επικίνδυνη, ίσως να είχε και παγίδες. Τ' όλογισμο φεγγάρι φωτίζε δλο κείνο το μέρος και διέκρινα μία μικρή καλύβα, στα δεξιά, έπρεπε όμως να βρούμε την είσοδο κάποιας σπηλιάς κι' αυτή δεν φαινότανε πουθενά, πρέπει να ήτανε μέσ' από την καλύβα.

Φοβόμουν να μπω μόνος μέσα στην καλύβα, αλλά ο σύντροφός μου με το

θώρακά του φοβόμουν, πώς θακανε θόρυβο, θα τον καταλάβαιναν εύκολότερα.

—Πρόσεχε καλά, που θα πατάς, μου είπε ο Ήρακλης, μπορεί νάχουνε λυκοπαγίδες σε κάθε βήμα.

Προχώρησα προς την καλύβα, εξετάζοντας πρώτα το έδαφος προσεκτικά με την τριανιά μου. Θάκανα πάνω από είκοσι βήματα μ' αυτό τον τρόπο.

Μέσα στη βουβή εκείνη νύχτα δεν άκουγα παρά μονάχα τους χτύπους της καρδιάς μου.

Τα μάτια μου συνήθισαν να διακρίνουν τώρα καθαρώτερα. Διέκρινα καλά το σχήμα της καλύβας: ήτανε πλατεία ξη ως έπτα βήματα. Τέσσερις σκιές, δυο από κάθε μεριά της πόρτας τράβηξαν άμέσως μόλις πλησίασα την προσοχή μου.

Όταν πήγα ακόμη κονύτερα δεν μπορούσα πια ν' αμφιβάλλω: ήτανε τέσσερις πανύψηλοι, όπλισμένοι, άνθρωποι, ακίνητοι που με περίμεναν, που με κοίταζαν καθώς προχωρούσα και θα διασκέδαζαν χωρίς άλλο παρακολουθώντας τις μάταιες προφυλάξεις μου ν' αποφύγω τον κίνδυνο.

Στάθηκα περίμενα.

Σιγά-σιγά τους διέκρινα καθαρώτερα.

Ο ένας φορούσε μία χάλκινη περικεφαλαία με τριπλό θήσανο.

Ο άλλος ένα θώρακα με πολλά στολίσια.

Ο τρίτος άκουμπούσε πάνω στο δόρυ του κι' ο τέταρτος ήτανε γονατισμένος με το τόξο και το βέλος έτοιμος στο χέρι.

Έβλεπα καθαρά και το πρόσωπο του φρουρού αυτού, με τα πυκνά γένεια. Δεν μπορούσα να διακρίνω καλά τα μάτια του, αλλά ένοιωθα το βλέμμα του ακρωμένο επάνω μου.

Μου ήταν αδύνατο να φύγω, όπως ήταν άνώφελο και να επιτεθώ.

Η παραμικρή μου κίνηση θα επιτάχυνε το θάνατό μου. Απόμεινα αρκετή ώρα έτσι ακίνητος ενώ το άπειρητικό εκείνο δραμα, έβγαινε άσυναισθητα από τα πέπλα του σκοταδιού. Οι έχθροι δεν σάλευαν.

—Ξαφνα τα όπλα του ενός τρέξαν.

—Δεν έχωμαι μ' έχθρικούς σκοπούς φώναξα...

Αλλά οι τέσσερις άντρες ξαναπήραν την ίδια ακίνησια. Τότε, τρελλός από το φόβο και την αγωνία μου, τους μίλησα.

Ακούω ακόμη την πνιγμένη φωνή μου. Κάθε φράση, μου φαινότανε ή στερνή, που πρόφερνα.

Και ούτε ξέρω, τι τους έλεγα, χωρίς να μπορώ να μαντέψω την έντύπωση, που προξενούσαν τα λόγια μου απ' τις μορφές τους γιατί δεν μου ήτανε δυνατό να τις διακρίνω καθαρά την ώρα εκείνη.

—Σας βλέπω... ναι, σας βλέπω καθαρά... Δεν είμαι έχθρος σας. Έχασα το δρόμο μου. Είμαστε δυο ταξιδιώτες, που χάσαμε το δρόμο μας. Γι' αυτό ήρθαμε σε σας, σάν φίλοι, σάν έκτετες. Θα σας ανταμείψωμε. Σας βλέπω και τους τέσσερις. Ω!

Ξεθαρρεμένος κατόπι από τον ήχο της ίδιας μου της φωνής, άρχισα να λέω τ' αναϊδέστερα ψέμματα.

—Έχουμε γλυτώσει θησαυρούς από το πλοίο μας. Τους έχουμε κρύψει στην άκροθαλασσιά. Βοηθήστε μας. Θα τους μοιραστούμε μαζί!... Θα σας δώσουμε ότι ζητήσετε!...

Αλλά ένας μεγάλος, ξαφνικός κρότος φύλλων και κλαδιών, που ποδοπατιούνται ακούστηκε πίσω μου. Ο Ήρακλης χωρίς άλλο, άκουσε τις φωνές μου κι' έτρεχε κοντά μου.

Χωρίς καμιά προφύλαξη πιά, τώρα που κατάλαβε, πώς μας είχαν ανακαλύψει, τον άκουγα να περνά άτακτος από τα κλαδιά.

Όστόσο εξακολουθούσα να καλώ τους ανθρώπους εκείνους.

Αλλά τίποτε δεν κατόρθωσε να τους κάνει να μου δώσουν απάντηση.

Αξαφνα, ένας ρόγχος φρίκης και αγωνίας, ένα πνιγμένο ούρλιασμα, ακούστηκε μέσα στο σκοτάδι. Ο κρότος από τα φύλλα σταμάτησε την ίδια στιγμή. Με μία αυτόματη κίνηση δρμησα, προς το μέρος εκείνο του κήπου όπου η φωνή φάνερωνε την παρουσία του συντρόφου μου.

—Ήρακλη! Ήρακλη! φώναξα άπελπισμένος.

Απόλυτη σιγαλιά βασίλευε μέσα στη νύχτα.

Καμιά φωνή δεν μου αποκρίθηκε. Θανάσιμη αγωνία κυρίεψε την ψυχή μου.

Τρέμοντας γύρισα το βλέμμα μου κι' αντίκρισα πάλι τους τέσσερις φρουρούς, στην ίδια άπειλητική στάση, βουβούς κι' ακίνητους, μαρμαρωμένους.

Να ήτανε τάχα αγάλματα; Μα όχι! Διέκρινα πολύ καλά τα ρούχα τους, τα γένια του τοξότη, που άνεμιζόντουσαν.

Αντρείκελα ίσως;. Το Χλωμό φως του φεγγαριού έφευγε τώρα πάνω σ' έναν από τους τέσσερις πολεμιστές. Γονατιστός, εξακολουθούσε να με ση-

μαδεύει με το βέλος έτοιμο να ξεφύγει από το τόξο. Αλλά τ' όπλο έμεινε πάντα στην ίδια θέση. Αλλάξα θέση αλλά ο τοξότης εξακολουθούσε να σηματοεύη στην ίδια διεύθυνση, στο κενό, χωρίς να στρέψει τ' όπλο του καταπάνω μου.

Όσοσο δεν ήταν άγαλμα ούτε και αντρείκελο. Τα χαρακτηριστικά του μαυριδερού προσώπου του γιάλιζαν, σάν νάτανε βερνικωμένα και μέσα από τις κόγχες των ματιών το τρομερό του βλέμμα με κοίταζε άγριο.

Όλοι ξέρουμε πώς οι πειρατές στήνουνε συχνά τα θύματά τους, που κατέχουν μεγάλα αξίγματα, στις πλώρες των κραβιών τους, άφου τα μπαλσαμώσουν μ' ένα τρόπο, που τους δίδαξαν οι άφρικανοί συνάδελφοί τους. Κατάλαβι τότε, πώς οι τέσσερις ακίνητοι εκείνοι φρουροί θα είχαν στολίσει κάποια νικήτρια γαλέρα, κι' όταν πιά βαρέθηκαν τον δημόσιο εκείνον έξευτελισμό τους, ο ληστής στον δόποιον άνηκαν τα μακάβρια αυτά τρόπαια, σκέφθηκε να στολίσει μ' αυτό τη φωνή των έρωτων, του, το καταπύγιο, που έβρισκε άνάπαυση και ησυχία.

Το φεγγάρι φωτίζε τώρα όλόκληρη την πλώρη της καλύβας και τους τέσσερις νεκρούς φύλακές της. Ο ένας φορούσε ακόμη τα έμβληματα των ρωμαίων γερουσιαστών.

Τα ρούχα του ήσαν άσημοκέντητα κι' ήταν εύκολο να καταλάβω ότι η κατοικία εκείνη έπρεπε να ανήκει σε κάποιον πολύ σημαντικό άρχηγό των πειρατών.

Διάβηκα με αρκετό θάρρος το κατώφλι, που φύλαγαν τα τραγικά αυτά φαντάσματα, με την έλπίδα ν' αντικρύσω κάπου τον σύντροφό μου, να μάθω, τι άπόγινε να τον βοηθήσω αν ο δυστυχισμένος μπορούσε ακόμη να ώφεληθεί από τη βοήθειά μου.

Βρέθηκα μέσα σ' ένα σκοτεινό διάδρομο και δίσταζα να προχωρήσω στο πυκνό εκείνο σκοτάδι.

Εύτυχώς, σε μία θυρίδα άνοιγμένη στον τοίχο, διέκρινα μία πηλίνη λυχνία. Αναψα άμέσως το φως αυτό γιατί καταλάβαινα, πώς ο κυριώτερος έχθρός μου τώρα ήτανε το σκοτάδι.

Τότε κοίταξα καλά γύρω μου και είδα, πώς βρισκόμουν στην είσοδο της σπηλιάς.

Τι θάβρισκα, τι θ' αντίκριζα αν προχωρούσα στο βάθος του άντρου εκείνου των πειρατών;

Με την έπίγνωση, πώς παντού άλλοθι με περίμενε ο θάνατος, συγκέντρωσα τις δυνάμεις μου και προχώρησα με

αθόρυβα βήματα, κρατώντας τὸ λυχνάρι στο χέρι μου.

Ὁ διάδρομος ἦταν στενός ἀλλὰ πολὺ κανονικός, περιποιημένος καὶ στολισμένος μὲ ψάθες καὶ δέρματα ζώων. Σὲ πολλὲς μεριές ἐβλεπα θυρίδες στὰ τοιχώματα, στολισμένες μὲ πολύτιμα δοχεῖα καὶ μικρὰ ἀγάλματα.

Ὑστερ' ἀπὸ πενήντα σχεδὸν βήματα, βρέθηκα σὲ μιὰν ἀρκετὰ εὐρύχωρη πλακόστρωτη αἴθουσα, στολισμένη μὲ μεγάλη πολυτέλεια: Ἀκριβὰ, χρυσοπικιοῦλα ὅπλα καὶ γουνάρικα πλούσια παντοῦ.

Ἀλλὰ σὲ κάθε μου βῆμα μὲ περίμενε καὶ μιὰ καινούργια ἐκπληξή: θὰ πέρασα ἐξ ἡ ἑπτά παρόμοιες αἴθουσες, γεμάτες ἀπὸ τὰ πιὸ ἐτερόκλητα εἶδη πολυτελείας, ἀνάκατα μὲ βαρέλια κρασιῶν καὶ τρόφιμα καὶ ὅπλα: σπάθες καὶ τόξα καὶ ἀκόντια.

Βρισκόμουν βέβαια στὸ κρυφύγετο κάποιου μεγάλου πειρατῆ, πού σωριάζοντας τὰ σημερινὰ λάφυρα ξεχνούσε τὰ χθεσινὰ.

Στὴ μεγαλύτερη αἴθουσα, καμμιά δεκαριά πρόσωπα φύλαγαν μ' ἐπισήμη ἀκίνητη γύρω ἀπὸ ἕνα εὐρύχωρο τραπέζι φορτωμένο ἀπὸ κύπελλα, ἀμφορεῖς καὶ πολύτιμα πιατικά.

Ὁ πειρατὴς ἔπρεπε νάναι κάποιος ἑκουστὸς ἀρχηγός, γιατί τὰ δέκα κείνα φαντάσματα, πού στόλιζαν τὰ ὄργια του, σὲ στάσεις γεμάτες σεβασμὸ καὶ ταπεινώση, φοροῦσαν τὰ τιμητικὰ ἐμβλήματα καὶ τὰ σήματα τῶν πιὸ τρομερῶν, τῶν πιὸ ἰσχυρῶν ἀξιωμάτων τοῦ ρωμαϊκοῦ κόσμου: πορφύρες ὑπᾶτων καὶ χρυσὰ κράνη στρατηγῶν, χρυσοκέντητα ἄμφια τοῦ ἀρχιερέα τοῦ Δία καὶ σκήπτρα ναυάρχων, φανέρωναν τὴν ἐγὼσμία δύναμη τῶν νικημένων ἀντιπάλων καὶ θυμάτων τοῦ ἀρχιπειρατῆ.

Αὐτὴ τὴ φορά, τὰ φριχτὰ τρόπαια δὲν μοῦ προξένησαν καμμιά ἐκπληξή. Δὲν ποθοῦσα τώρα παρὰ ἕνα μονάχα πράγμα: νὰ ξανάβρω τὸν οὐρανὸ, νὰ βγῶ ἀπὸ τὸν πελώριο ἐκείνον τάφο, ἀπὸ τὸν προθάλαμο αὐτοῦ τοῦ Ἀδῆ. Μοῦ φαίνετο, πὼς ζοῦσα μέσα σ' ἕναν ἐφιάλτη καθὼς ἀνάπνεα τὸ βαρὺ ἐκείνον ἀέρα τῆς αἰώνιας νύχτας.

Ἀπὸ τὴ στιγμή, πού μπήκα, στὴν πορᾶξενή αὐτὴ κατοικία, ὅλο ἀνέβαινα ψηλότερα: Σειρές ἀπὸ σκαλοπάτια συνέδεαν τὶς διάφεραι αἴθουσες. Προσπαθοῦσα νὰ περπατῶ ὅσο μποροῦσα πιὸ ἴσια κι' ἀπόφευγα τὶς πλάγιες στοές. Ἐπιτέλους, χωρὶς νὰ βρῶ κανένα ἐμπόδιο, χωρὶς ν' ἀντικρῶσω οὔτε ἕνα ζωντανὸ ἄνθρωπο, ἔφτασα

σ' ἕνα διάδρομο, στὴν ἄκρη τοῦ ὁποῦ, στὸ βάθος, διέκρινα τὸ γαλάζιο φέγγος τῆς σεληνοφώτιστης ἐκείνης νύχτας, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ κάγκελα μιᾶς πόρτας ἢ παράθυρου.

Θάπρεπε ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα ἐκείνη, ἢ νὰ βγάλω τὰ κάγκελα καὶ θὰ βρισκόμουν ἐπιτέλους ἐξω ἀπὸ τὴν ἀπαίσια κελὴ σπηλιά.

Δὲν πρόφτασα ὅμως νὰ χαρῶ γι' αὐτὴν μου τὴν ἀνακάλυψη, οὔτε ν' ἀπελπιστῶ ἀντικρῶντας τὰ χοντρά καὶ δυνατὰ ἐκεῖνα κάγκελα, γιατί τὸ τρεμάμενο φῶς τοῦ λυχναρίου μου φανέρωσε μπροστὰ τὴν ἴδια σχεδόν τιμῃ, πού διέκρινα τὰ κάγκελα ἐκεῖνα, τὴν ὑπαρξὴ ἑνὸς ἄλλου ἐμποδίου, πού μόλις τὸ εἶδα, ἀπόμεινα καρφωμένος στὸ ἔδαφος, παγώμενος, ἀπολιθωμένος, ἔτοιμος νὰ λιγοθυμῶ, ὅπως οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι, πού ἡ Ἐρυνία, τοὺς ἔδειχνε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας.

Ξύλα ψηλὰ καὶ πυκνὰ δέντρα σχηματίζουν στὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνα εἶδος θόλου, σχεδὸν σάν τὶς κρεβατίνες, πού κάνουμε γιὰ τὶς κληματαριές, καὶ, κρεμασμένα ἀπὸ τοὺς πασσάλους αὐτοὺς καὶ τὰ κλαδιά καὶ τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, σάλευαν, κυλιόντουσαν, ἀνεβοκατέβαιναν καὶ ξετυλιγότουσαν ἀδιάκοπα, ἀναρίθμητα μαῦρα γιαλιστερά καὶ πολύχρωμα πελώρια φεῖδια, φράζοντας ἔτσι τὸ δρόμο σ' ὅλο τὸ πλάτος του.

Διέκρινα τὰ μαυριδερά καὶ κιτρινοπράσινα λείπια τους, τὰ γουρλωμένα τους μάτια, τὰ χοντρά κι' εὐκίνητα κορμὰ τους, τὶς διχαλωτὲς γλώσσες τους.

Κάπου-κάπου, ἕνα ἀπὸ τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα τέρατα ἀνασηκωνότανε κι' ὀρμούσε πρὸς τὸ μέρος πού στεκόμουν, ἔτοιμο νὰ μὲ πνίξει ἂν δὲν μὲ προστατεύουν τὰ κάγκελα... Μιὰ ἀηδιαστικὴ βαρὺ μυρουδιά ἀπὸ μύσχο μοῦσφιγγε τὸ λάρυγγα κι' ὁ χαρκτηριστικὸς θόρυβος τῆς ἐπαφῆς τῶν ἀποκρουστικῶν ἐρπετῶν ἀναμεταξύ τους ἢ καὶ πάνω στὰ ξύλα ἀκουγότανε μέσα στὸ σκοτάδι.

Δὲν εἶχα οὔτε τὴ δύναμη νὰ φύγω. Τὸ λυχνάρι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου κι' ἔσπασε χάμω ἀφίνοντάς με σὲ βαθύτατο σκοτάδι.

Ἔτσι ἔχασα καὶ τὸ μοναδικό μου ὅπλο ἐναντίον τῶν φειδῶν, τὸ φῶς. Κατόρθωσα ὥστόσο νὰ γυρίσω πρὸς τὰ πίσω καὶ νὰ κάνω λίγα βήματα.

Ἀσυναίσθητα, κατάλαβα, πὼς κάπου σκόναψα καὶ κυλίστηκα χάμω, νοιώθοντας ἕνα βαρὺ σκοτάδι νὰ πνίγει ὁλόκληρὴ τὴν ὑπαρξή μου.

Δὲν ἔξρω πόση ὥρα ἔμεινα λιγοθυμίσμένος.

Ὅταν ἄρχισα νὰρχομαι πάλι στὸν ἑαυτό μου, τὸ πρῶτο, πού τράβηξε τὴν προσοχή ἦτανε ὁμιλίες ἀνθρώπων, πού πρέπει νὰ βρισκόντουσαν πολὺ κοντὰ μου.

Σαλεύοντας κατόπι τὸ χέρι μου, κατὰ λαβὰ πὼς εἶχα πέσει πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ γουνάρικα.

Ἡ κοκκινωπὴ λάμψη μιᾶς μεγάλης λυχνίας φώτιζε ἕνα μέρος τοῦ εὐρύχωρου ἐκείνου δωματίου.

Ἀκουγα χωρὶς νὰ μπορῶ ἀκόμη νὰ συγκεντρωθῶ ἀρκετὰ καὶ νὰ καταλάβω.

Σιγὰ-σιγὰ ξεχώρισα μιὰ γυναικεῖα φωνὴ καὶ ὕστερα μιὰν ἀντρική.

Μιλοῦσαν μὲ ἀπότομο ὕφος κατὰ λαβὰ, πὼς ἀντάλλαζαν δυσάρεστες σκέψεις...

Ὅταν συνέφερα ὁλότελα, μπόρεσα νὰ παρακολουθῶ ὅλα τοὺς τὰ λόγια:

—Σοῦ τάλεγα γῶ. Μὰ δὲ θέλησες ποτὲ νὰ μ'ἀκούσεις!

—Τί μοῦλεγες; Δὲν μοῦπες τίποτε καθαρὰ, νὰ καταλάβω.

—Ἐγὼ; Γιατί λὲς ψέμματα; Πόσες φορές σοῦ ἔχω πεῖ νὰ μὴν ἔχεις ἐμπιστοσύνη στὴ Ροζίνα;

—Μήπως εἶναι ἡ Ροζίνα ὑπεύθυνη γιὰ τὶς ἀνοησίες κείνου τοῦ τρελλοῦ; Δὲν κατάλαβα τίποτα ἀπὸ ὅσα μὰς εἶπε, κι' ὅταν μπόρεσα νὰ ἐξηγηθῶ μὲ τὸν Ντράγγο, μοῦ ὁμολόγησε, πὼς κι' αὐτὸς δὲν κατάλαβε τίποτα ἀπὸ ὅσα φώναξε ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος!

—Γιατί λοιπὸν χτυπηθήκατε;

—Μοῦ ἐξήγησε, πὼς ὅταν μὲ εἶδε ἔτοιμο νὰ χτυπήσω κείνον τὸν ἄνθρωπο, ἔκανε μιὰν αὐτόματη κίνηση νὰ προλάβει τὴν τόσο γρήγορη τιμωρία του. Προτιμοῦσε νὰ τὸν σταυρώσουμε, νὰ τὸν κομματιάσουμε. Δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχτεῖ τόσο ἀπλὴ θανατικὴ τιμωρία ἑνὸς σκλάβου, πού ἔβρισε μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἕναν ἀπὸ μὰς. Ἐπρεπε, εἶπε, νὰ τιμωρηθεῖ ὁ ἔνοχος σκληρὰ, παραδειγματικά.

—Ὡστε φαντάζεσαι, πὼς σ' ἐμπόδιζε νὰ σκοτώσεις τὸν Ἕλληνα, μονάχα ἀπὸ φιλία γιὰ σένα;

—Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου!

—Εἶσαι τόσο ἡλίθιος λοιπὸν καὶ τὸν πιστεύεις;

—Ὡ! δὲν λέω, πὼς τὸν πιστεύω.

—Καὶ τί ἀπόγινε ὁ σκλάβος ἐκεῖνος;

—Γιὰ τὴν ὥρα ἐξαφανίστηκε μαζί μὲ τὸν Ράκλη. Θὰ τοὺς πιάσουν, βέβαια, γρήγορα καὶ θὰ μὰς τοὺς φέρουν. Τότε θὰ τοὺς περιποιηθῶμε καλά!

—Ἐγὼ νομίζω, πὼς οἱ περιποιήσεις σου αὐτὲς θάρθουν πολὺ ἀργά!

Κατὶ μουρμούρισε ἀγριεμένος ὁ ἄντρας. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἐξακολούσε σὲ πιὸ βίαιο τόνο.

—Ἀλήθεια, δὲν κατάλαβες τίποτα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου;..

—Ὁχι, τίποτα.

—Ἐ! λοιπὸν, ἐγὼ, πού δὲν τὸν ἄκουσα τὸν ἴδιο, πού ἄκουσα μονάχα ὅσα σοῦ εἶπες ἀπὸ τὰ λόγια του, καταλαβαίνω πολὺ καλά, τί ἤθελε νὰ πεῖ στὸν Ντράγγο ὁ σκλάβος ἐκεῖνος!

—Γιὰ λέγε λοιπὸν;.. Τί ἤθελε νὰ πεῖ;..

—Πὼς ἡ Ροζίνα μὰς κοροϊδεύει καὶ μὰς κι' αὐτόν. Πὼς ἔχει ἐρωτοχτυπηθεῖ μὲ κάποιον ὁμορφονιὸ καὶ μὰς προδίνει!

—Ἀδύνατο! Τὸν ἀγαπάει τὸν Ντράγγο!

—Τὸν λατρεῖ! πρόσθεσε ἡ γυναῖκα μὲ φειδίσια εἰρωνία.

—Αὐτὸ βεβαίως ἡ ἴδια.

—Ὁχι! Δὲν τὸν ἀγαπάει! Ὅταν μιὰ γυναῖκα σάν κι' αὐτὴν εἶναι αἰχμάλωτη τῆς ἀγάπης, δὲν τὴ φωνάζει ὅσους πέντε δρόμους.

—Φαντασιεῖς! Ἐξέρω καλὰ τὴν ἀδελφή μου!

—Δὲν τὴν ξέρεις διόλου. Κανένας ἀδελφὸς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρει τὴν ἀδελφὴν του. Ἡ Ροζίνα εἶναι ἐρωτευμένη. Κι' ἡ Ροζίνα ἐρωτευμένη εἶναι ἕνα πλάσμα μανιασμένο. Κανένας δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Ὁ Ἕλληνας—δὲν μπορῶ νὰ ξέρω πὼς καὶ γιατί—στάθηκε ἐμπόδιο στὸν ἔρωτά της καὶ κείνη σὲ χρησιμοποίησε σένα γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθεῖ.

—Μοῦ ἔγραψε πὼς ὁ Ἕλληνας εἶχε μαντέψει τὰ σχέδιά της, τὴν κατασκόπευε κι' ἦταν ἐμπόδιο στὰ σχέδιά της ἐναντίον τοῦ Δουλιου. Τάχει ὅλα ἔτοιμα πιά γιὰ τὴν ἐκδίκησή της καὶ γρήγορα ὁ θάνατος τοῦ μισητοῦ αὐτοῦ Ρωμαίου θὰ μὰς δώσει ἱκανοποίηση γιὰ τὰ βασανιστήρια τοῦ πατέρα μου καὶ τῶν συντρόφων του.

—Ἐ λοιπὸν, ἐγὼ, δὲν πιστεύω οὔτε λέξη ἀπὸ ὅλα αὐτά. Σοῦ γράφει ψέμματα. Βρίσκεται ὀχτὼ ὁλόκληρους μῆνες στὴ Νίκη. Διασκεδάει καὶ μὰς ξεχνάει. Μὰς προδίνει, εἶναι φανερό. Ἀντὶ νὰ τὸν σκοτώσεις τὸν Ἕλληνα, ὅπως σοῦ γράφει καλλίτερα θὰ κάνεις νὰ τὸν ρωτήσεις. Θὰ ἦτανε μάλιστα προτιμώτερο νὰ τὸν ρωτοῦσα ἐγὼ γιατί ἐσύ αἶς πολὺ ἀπότομος. Θὰ τὸν φοβίσῃς μὲ τὴν ἀπειλὴ σου ἐνὼ ἐγὼ θὰ τὸν κάνω νὰ μὰς πεῖ ὅτι ξέρει.

—Οἱ Ἕλληνες εἶναι ψεύτες. Αὐτὸς

είναι άνθρωπος του Δουίλιου, κατάσκοπος.

— Δεν είναι κατάσκοπος, ούτε άνθρωπος του Δουίλιου—είπα καθώς σηκώθηκα θρήνος σ' ελάχιστη απόσταση από το αντρώγυνο των πειρατών. Τό μόνο, που ζητώ είναι να έξη γηθω μαζί σας και να σάς αποδείξω όλα όσα θα σάς πω. Όχι πρόσθετα βλέποντας τον ληστή να σηκώνεται απειλητικός. Έδω είμαστε μόνοι και είμαι όπλισμένος. Άς μιλήσουμε λοιπόν σαν άνθρωποι λογι οι.

Οι δυο σύζυγοι κοιτάζαν κατάπληκτοι τον μισόγυμνο άνθρωπο, που ακολουπώντας στην τράια του, πετάχτηκε ξαφνικά μέσα στο δωμάτιο όπου νόμιζαν, πως ήταν ολομόναχοι, και τους μιλούσε τόσο επιταχτικά.

Επιτέλους δ' Ακουίλα ρώτησε:

— Άπό που έρχεσαι; Πώς βρέθηκες εδώ;

— Άν ή Ροζίνα είναι αδελφή σου, είπα, έτοιμάσου να δεχτείς τη θλίβερωτερη είδηση. Είναι ανάξια της εμπιστοσύνης σου. Προδίνει τον τόπο και τους φίλους της. Θέλησε να με ξεφορτωθεί γιατί φοβήθηκε, πως θα της χαλούσα τ' άνομα αυτά σχέδιά της. Δεν είχα ποτέ κακούς σκοπούς ούτε έναντίον σου, ούτε και έναντίον της.

— Ποιός είσαι; ρώτησε ή γυναίκα, που μου φαινότανε να συνεφέρνει γρηγορώτερα από τον άντρα της από την έκπληξη, που προζένησα και στους δύο.

Τότε τούς εξέθεσα για ποιό λόγο μισούσα τη Ρώμη. Είπα πως, μόλις έφτασα στη Νίκη, μάντεψα τα σχέδια της Ροζίνας. Έξήγησα πως αυτή, αντί να μεταχειριστεί την έπιρροή της πάνω στο γυιό του Δουίλιου για να τον τραβήξει σε καμιά παγίδα, άφωσιώθηκε σ' αυτόν τον νέο. Ιστορήτα πως, βλέποντας αυτή τη διαγωγή της, βλέποντας να χάνεται ένα όργανο για την κοινή έκδίκησή μας έναντιον της Ρώμης, προσπάθησα να την ξαναφέρω στο δρόμο της αποστολής της, στην ύπηρεσία της φυλής και του τόπου της.

Ο πειρατής με άκουγε σκυθρωπός.

Έβλεπα, πως αν δεν τον κρατούσα άοπλο στην έξουσία μου, δεν θα μ' άφινε ν' αποτελειώσω την άφήγησή μου. Πολλές φορές τον είδα να κοιτάζει άπληστα προς τη γωνία, που βρίσκόντουσαν σωροί δολόκληροι τα δπλα.

Η γυναίκα, απεναντίας, μούδινε το θάρρος κι' αυτή μίλησε όταν τέλειωσα.

— Φαντάζεσαι, πως αυτός ο Δουίλιος θάπαιρνε γυναίκα του τη Ροζίνα, αν ήξερε ποιά είναι;

— Είμαι βέβαιος, πως δεν θα δίσταζε διόλου. Τόν συγκρατάει μονάχα ο νόμος, που άπαιτεί τη συγκατάθεση του πατέρα του. Την λατρεύει, την σέβεται, είναι τρελλός για τη Ροζίνα. Μά κι' αυτή τον αγαπάει!

— Τι έκανες, που την άνησύχησε τόσο ώστε να ζητήσει το θάνατό σου;

— Αναγκάστηκα να πω ψέμματα, αλλά επιδέξια ψέμματα:

— Της πρότεινα να της δείξω με τι τρόπο θα χρησιμοποιούσε τον έρωτα του γυιού για να θανατώσει τον πατέρα.

— Κι' άρνήθηκε; φώναξαν κι' οι δυο μαζί. Άδύνατο! Άδύνατο!

Κι' ο Ακουίλα πρόσθεσε.

— Δεν σέ είχε ο εμπιστοσύνη!

— Όχι! διαμαρτυρήθηκε. Ήξερε καλά την ειλικρίνιά μου. Αλλά φοβήθηκε, πως αυτός ο άσφατος θα την χώριζε από τον αγαπημένο της, από εκείνον, που είναι πιά το πικρό σύτην. Ήξερε, πως ο νέος ήτανε πρόθυμος να της τα συγχωρέσει όλα, ως και την καταγωγή της άκόμη, όχι όμως και τη δολοφονία του πατέρα του!

Κατάλαβα, πως κλονίστηκαν πολύ. Η γυναίκα μάλιστα, από καιρό είχε μωριαστεί την προδοσία της Ροζίνας.

— Θα κάνετε πολύ μεγάλο λάθος, εξακολούθησα, αν νομίζετε, πως είμαι έχθρος της αδελφής σας. Την συγχωρώνω. Άνάλαβε ένα ιερό καθήκον, που άποδειχτηκε άνώτερο από τις δυνατότητες της. Δεν την κρίνω. Δεν την κατηγορώ. Ζητώ απεναντίας να σάς βοηθήσω να κρύψωμε αυτή την άδυναμία της νέας. Μίλησα στον Ντράγγο μονάχα γιατί με είχε φέρει σε άπόλυτη άδυναμία να έξηγηθώ μαζί σας. Άν όμως θέλετε, αναλαμβάνω να μη μάθει κανείς, όσα είπαμε.

— Η Ροζίνα πρέκει να πάρει τον Ντράγγο, είπε ή γυναίκα στον άντρα της. Αυτή ήτανε ή θέληση του πατέρα σου...

— Το ξέρω! μούγκρισε ο Ακουίλα. Άν όμως δε θέλει πιά;...

— Δεν θα θελήσει, είπα. Ξέρετε καλλίτερα από μένα την έπιμονή της. Τό μόνο, που σάς απομένει είναι να πεισθεί ο νεαρός Δουίλιος, πως αυτή σκότωσε τον πατέρα του.

— Και πως θα τον κάνουμε να το πιστέψει αυτό; ρώτησε ή γυναίκα του πειρατή.

— Άν θελήσετε να με βοηθήσετε

με τα μέσα, που διαθέτετε στη Νίκη, τ' αναλαμβάνω όλα!

— Θα μάς πεις πρώτα τα σχέδιά σου, είπε με ύφος δύσπιστο ο Ακουίλα.

— Φυσικά θα σάς τα πω, άποκρίθηκα.

Και συνόψισα όλη μας τη συνομιλία μ' αυτή τη φράση, που μου χάρισε τη σιωπηλή συγκατάθεσή τους:

— Θα παρατήσετε την ιδέα να με στείλετε σκλάβο σε μια από τις γαλέρες σας, και σάς υπόσχομαι να διευθύνω τα όπλα σας έναντίον του άρχιναύαρχου έτσι, που γρήγορα ή Ρώμη να στερηθεί τον άφωσιωμένο της αυτόν στρατιώτη.

Η Ζουκουντίνα, ή γυναίκα του Ακουίλα, φάνηκε από την πρώτη στιγμή πολύτιμη και τίμια σύμμαχος μου.

Ο Ακουίλα, όμως, ήταν ένας έχθρος άδυσώπητος όσο και ύπουλος: Ήτανε φανερό, πως με μισούσε θανάσιμα. Άπό την πρώτη στιγμή ούτε φρόντισε να κρύψει τα έχθρικά του αισθήματα. Όλη του ή στάση, όλα του τα λόγια, μου φανέρωναν την δυσπιστία και το μίσος του.

Η Ζουκουντίνα, απεναντίας, που μισούσε την άντραδέλφη της, με βοήθησε πιστά.

Αυτή σκέφτηκε, πως πουθενά άλλοι δεν ήμουν τόσο εξασφαλισμένος όσο μέσα στη σπηλιά εκείνη, όπου βασιλευε ή ίδια, κι' ο Ακουίλα, στενοχωρημένος, αναγκάστηκε να παραδεχτεί, πως ή γυναίκα του είχε δίκιο. Ένώ ο πειρατής έτοιμάζε τις γαλέρες του για μία καινούργια έπιδρομή, εκείνη μούδειξε όλους τούς θησαυρούς του και μου έξηγησε όλα τα μέσα, που είχαν για να προφυλάγονται από τούς έχθρους και τούς αντίζήλους.

Πέρασα πολλές μέρες μέσα στο άντρο του πειρατή, χωρίς ποτέ να ξανατολήσω ν' αντικρύσω τα τρομερά εκείνα φειδια, για τα όποια ούτε θέλησα να μιλήσω.

Μιά βραδεία βγήκα έξω μαζί με την Ζουκουντίνα για να βγάλωμε το πτώμα του άμοιρου Ήρακλη άπ' τη λυκοπαγίδα, που είχε πέσει. Η γυναίκα του άρχιπειρατή με βοήθησε να θάψωμε όσο μπορούσε εύπρεπέστερα τον δυστυχισμένο συντροφό μου.

Όστόσο ένα καινούργιο πρόβλημα παρουσιάστηκε. Ο Ντράγγο, λιγώτερο ήλιθιος από όσο ήθελε να φαίνεται, αν και εξακολουθούσε να λέει, πως δεν κατάλαβε τίποτε από τα λόγια μου στο άμφιθέατρο, ζήτησε να γυρίσει γρή-

γορα ή Ροζίνα στην Κορσική για να γίνουν οι γάμοι τους.

Ο τρόπος, που ο Ακουίλα μου είπε αυτή την είδηση φανέρωνε, πως με θεωρούσε υπεύθυνο για την οικογενειακή αυτή καταστροφή. Με ρώτησε, τι έπρεπε να γίνει, αλλά μου ήταν εύκολο να καταλάβω, πως μου έκανε αυτή την έρώτηση μονάχα για να χεί την εύχάριστη ν' άποκρούσει κάθε μου πρόταση.

— Να στείλετε στη Ροζίνα ένα σιγουρο άνθρωπο, έναν άφωσιωμένο φίλο.

— Έσένα, σαν να λέμε.

— Στόν όποιο νάχει κάθε εμπιστοσύνη.

— Όπως σέ σένα.

— Και που χωρίς να την άφίσει να καταλάβει, πως μαντέψατε το μυστικό της καρδιάς της;

— Τι λές! Κι' αν αυτό το δήθεν μυστικό, δεν είναι παρά ένα ήλιθιο, ένα άτιμο δικό σου ψέμμα;

— Χωρίς να την άφίσει να καταλάβει, πως μαντέψατε το μυστικό της, είπα, αυτός ο άπεσταλμένος να την κάνει να ένοήσει, πως άρχίσατε κάπως να την ύποπτεύετε.

— Κανέναν δεν θα τολήσει να ύποψιαστεί την αδελφή μου για μία άτιμία, όσο είμαι γώ ζωντανός! Πές μου, πως την ύποπτεύεσαι! Τόλμησε να μου το πεις! Η Ιδέα σου να στείλωμε κάποιον στη Ροζίνα είναι ήλιθια και δόλια. Να βρεις κάτι άλλο.

— Γιατί άπαιτείς να βρω έγώ τη λύση στα οικογενειακά σου ζητήματα;

— Γιατί έσύ τάραξε την ήσυχία του Ντράγγο.

— Δεν είν' αλήθεια αυτό! φώναξε ή Ζουκουντίνα. Δεν είναι τόσο ήλιθιος ο Ντράγγο και κατάλαβε από καιρό, τι γίνεται. Άπό πολιτική έκανε, πως δεν ήξερε τίποτε, γιατί, έξω καλά έγώ, πως θα την πάρει τη Ροζίνα χωρίς μεγάλους ένθουσιασμούς. Όλος ο κόσμος ξέρει, πως προτιμάει κείνη τη μικρούλα σκλάβά από την Καρθαγένη. Άν όμως οι έρωτικές φαντασίες της αδελφής σου, γίνουν παντού γνωστές;

— Σωπα! ούρλιασε ο Ακουίλα. Είσαι ένα ζωο. Είσαι συνενομημένη μ' αυτό το κάθαρμα. Άν ήξερε ο κόσμος, πως μένει έδω, κοντά σου, τι θα λεγε;

Όταν έφτασε πιά σ' αυτό το σημείο ή συνομιλία μεταξύ των δύο συζύγων δεν άργησε να καταντήσει ένα τρομερό ύβρεολόγιο. Άκουγα τα μουγκρητά του μανιασμένου πειρατή και τις γοερές κραυγές της γυναίκας, σαν να την σφάζανε.

Ἐπιτέλους ὁ Ἀκουίλα ἔφυγε ἀφοῦ πρόσθεσε, πῶς ἂν ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπαυτοῦσε μὲ μένα, θὰ μὲ σταύρωνε. Ὅσο γι' αὐτήν...

Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω, τὸ εἶδος τῆς ἀπειλῆς ἐκείνης, ἀλλ' ἂν κρίνω ἀπ' τὴν κραυγὴ φρίκης, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Ζουκουντίνας, ἡ τιμωρία πρέπει νὰ ἦτανε κάτι ἀπαίσιο. Ὅταν πέρασε λίγη ὥρα καὶ ἦταν ἡρεμώτερη, ἦρθε κοντά μου καὶ μὲ φανερὴ στενοχώρια μοῦ εἶπε :

—Πρέπει νὰ φύγεις ἀπὸ δῶ μέσα θὰ σὲ σκοτώσει. Θὰ πᾶς στοὺς γονεῖς μου, στὸ Μπλεζίνο, στὴν ἄλλη μεριά τοῦ νησιοῦ. Ἐξή μέρες πορεία, ἀπὸ δρόμο ἀδιάβατο. Ἀλλ' ἂν μείνεις ἐδῶ, θὰ σὲ σκοτώσει. Φαντάζεται, πῶς τὸν ἀπατήσαμε. Καὶ σὺ θὰ χάθεις καὶ γὼ θάχω μεγάλες στενοχώριες. Ἐνῶ, ἂν μὴν πορρέσεις νὰ φτάσεις στὸ Μπλεζίνο, οἱ δικοί μου θὰ σὲ δεχτοῦν ἐγκάρδια. Θὰ σοὺ δώσω κάτι, ποὺ θὰ σοὺ ἐξασφαλίσει τὴ φιλία καὶ τὴ βοήθειά τους. Θὰ γυρίσεις στὴ Νίκη καὶ μὲ τὰ μέσα, ποὺ θὰ σοὺ χορηγήσουν, θὰ μπορέσεις νὰ σύρεις τὸν Δουίλιο σὲ κάποια παγίδα.

—Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, τὸ βλέπω. Ἀλλὰ εἶπες, πῶς ὁ δρόμος εἶναι...

—Τρομερὸς! Ἀδιάβατος! εἶπε δυὸ φορές ἡ γυναῖκα ἐκείνη. Οἱ Κορσικανοὶ ταξιδεύουν μονάχα στὴ θάλασσα καὶ οὔτε μποροῦμε νὰ σκεφτοῦμε, νὰ φύγεις ἐσὺ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἦτανε φανερό, πῶς δὲν ἔλλπιζε πολὺ ὅτι θάφτανε στὸ καταφύγιο τῶν γονέων τῆς ζωντανός. Ἦτανε στενοχωρημένη.

Ὡστόσο φρόντισε γιὰ τὸ ταξίδι μου, μὲ ἐφοδίασε μὲ τροφίμα, μοῦ εἶπε νὰ διαλέξω τὰ καλλίτερα ὄπλα, ποὺ ἤθελα καὶ δέκα φορές, τὸ λιγώτερο, μοῦ ἐξήγησε τὴ διεύθυνση, ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθῶ καὶ τίς προφυλάξεις, ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρω, γιὰ νάχω κάποια πιθανότητα σωτηρίας.

Τὴ στιγμή, ποὺ ἤμουνα πιά ἑτοιμος νὰ φύγω, μοῦ δώσε ἕνα ἀσημένιο νόμισμα, ποὺ εἶχε χαράξει στὴ μιά του ὄψη κατ' ἀκατανόητα σχήματα :

— Πάρτο αὐτὸ, μοῦ εἶπε. Δὲν ξέρω νὰ γράφω. Θὰ τὸ δώσεις στὸν μεγαλύτερο ἀδελφὸ μου, τὸν Οὐχίνιο. Μόλις τὸ πάρει στὸ χέρι του, θὰ πιστέψει ὅτι τοῦ πείς ἀπὸ μέρους μου. Θὰ εἶναι φίλος σου. Θὰ σοὺ δείξει ἐμπιστοσύνη. Θὰ σὲ θεωρεῖ, σὰν ἀδελφὸ του. Μὴ τοῦ πείς ὅμως, πῶς δὲν εἶμαι εὐτυχισμένη, θὰ τοῦλεγες ψέμματα. Ὅταν φτάσεις στὸ ψηλὸ βουνό, ἀφοῦ περπατήσεις πέντε μέρες, μπορεῖς νὰ μεταχειριστεῖς τ' ὄνομα τοῦ Οὐχίνιο,

ἂν βρεθεῖς σὲ ἀνάγκη. Ἴσως πέσει σὲ κάποιον, ποὺ τὸν ἀγαπᾷ ἢ τὸν φοβᾶται. Τὸν ξέρεις λίγο τὸν τόπο. Πρόσεξε πολὺ. Μὴ κάνεις οὔτε βῆμα, χωρὶς νὰ περιμένεις νὰ δεχτεῖς ἕνα δόρυ στὴν πλάτη σου ἢ ἕνα βέλος στὰ στήθη. Μὴν ἀκουμπᾶς τὸ πόδι σου χάμω χωρὶς νὰ σκέπτεσαι, πῶς θὰ πατήσεις πάνω σὲ ὄχεντρες, ἕτοιμες νὰ τυλιχτοῦνε ἀπάνω σου καὶ νὰ σὲ θανατώσουν.

Δὲν θὰ εἶχε φτάσει ἀκόμα στὸ Χάρρακα, ὁ Ἀκουίλα, γιὰ νὰ προετοιμασθεῖ, ὅπως φοβότανε ἡ γυναῖκα του τὴν καταστροφή μας, ὅταν ρίχτηκε στὴ φρικιδέστερη περιπέτεια τῆς ζωῆς μου : τὸ ταξίδι στὸ τρομερὸ ἐκεῖνο νησί, ὅπου τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα ζοῦνε ὀπλισμένα μὲ τὸν ἀγριώτερο τρόπο, ἑτοιμα ν' ἀλληλοσπαράχονται. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἔξω ἀπὸ τὸν περαστικὸ συνεταιρισμὸ τους, εἶχαν τόση δυσπιστία μεταξύ τους, ἴσως καὶ τόσο τρόμο, ποὺ ἀπόφευγαν κάθε ἐπαφὴ καὶ κάθε σχέση.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, οἱ χτεσινὸι συνάδελφοι φαίνοντοσαν ἀμείλικτοι ἐχθροί. Ὁ καθένας εἶχε κυρθεῖ τὸν πόλεμο ἐναντίον ὅλων τῶν ἄλλων.

Κι' ἔπρεπε νὰ φτάσω στὸ Μπλεζίνο. Τὸ μόνο, ποὺ ἤξερα γιὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτανε, πῶς χρησίμευε γιὰ ὀρμητήριο τῶν πειρατῶν.

Ἡ Ζουκουντίνα μοῦ δειξε ἕνα διχαλωτὸ λόφο, γιὰ πρώτη μου κατεύθυνση. Ὅταν θάφτανε ἐκεῖ θάβλεπα στὸν ὀρίζοντα μιὰ ψηλὴ κορυφὴ κι' ὅταν θὰ βρισκόμουν πιά στὴν κορυφὴ ἐκείνη, ἂν κατόρθωνα νὰ μιλήσω μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου ἐκεῖνου θὰ τοῦλεγα, πῶς εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ Οὐχίνιο.

Ξεκίνησα μ' αὐτὰ τὰ ἐφόδια. Οὔτε ἶχνος δρόμοῦ ποὺθενά κι' ὅσο γιὰ τὰ ἴχνη ἀπὸ πατήματα ἀνθρώπων ποὺ θάβρισκα, ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνώμαι τὸ γρηγορώτερο ἀπ' αὐτά, γιατί φανέρωναν, πῶς κάποιος Κορσικανὸς κατοικεῖ ἐκεῖ κοντά.

Δὲν θὰ διηγηθῶ μὲ πολλὰς λεπτομέρειες, πῶς διέσχισα τὴν Κορσική. Λίγοι Κορσικανοὶ μποροῦν νὰ καυχηθοῦν, πῶς τὸχουν κάνει αὐτὸ καὶ κανένας ἐξερευνητὴς δὲν εἶχε ποτὲ ἀρκετὴ τόλμη νὰ ριχτεῖ σὲ μιὰ τέτοια περιπέτεια.

Μονάχα ὁ ἄμεσος κίνδυνος τοῦ θανάτου ἦταν ἱκανὸς νὰ μὲ ἀναγκάσει νὰ ἐκτεθῶ στοὺς μύριους κινδύνους παρόμοιου ταξιδιοῦ. Ἦταν ἕνας ἀδιά-

κοπος ἀγῶνας, ἀδεισώπητος, λυσσαλέος, ἀπελπισμένος, θανάσιμος, ὅπου οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ἀντίκρουσα οὔτε τὴ σκιά ἐνὸς ἐχθροῦ.

Ὁ θάνατος ἦτανε κεῖ, παντοῦ, καιροφυλαχτώντας γύρω μου. Ἦτανε πῶς ἀπὸ κάθε θάμνο, ἀπὸ κάθε δέντρο, μέσα στὰ νερά τῶν πηγῶν καὶ τῶν ποταμιῶν, μέσα στὸν ἀέρα, κάτω ἀπ' τὴ γῆ. Παντοῦ. Καὶ ποὺθενά δὲν παρουσιάστηκε ἀνοιχτά, ἀντιμέτωπος, ἕτοιμος σὲ μιὰ τίμια πάλη.

Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω βῆμα μπροστά, τὴν παραμικρὴ κίνηση χωρὶς μύριες προφυλάξεις, χωρὶς νὰ εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀντιμετωπίσω, κάθε στιγμή τὰ προδοτικὰ χτυπήματα ἐνὸς κρυμμένου ἀντιπάλου. Πάνω ἀπὸ κάθε δέντρο μποροῦσε νὰ μοῦρβει μιὰ θηλιά, νὰ μοῦ σφίξει τὸ λαιμό, νὰ μὲ στραγγαλίσει.

Τὸ πιὸ στερεὸ ἔδαφος, μποροῦσε ν' ἀνοίξει ξαφνικὰ καὶ νὰ πέσω σὲ μιὰ λάκκα βαθειὰ γεμάτη ὄρθια σπαθιά.

Ἡ παραμικρὴ κίνηση μποροῦσε νὰ κινήσει τὸ ἐλατήριο κάποια ἀόρατης παγίδας.

Κάθε βῆμα μου πρὸς τὰ ἔμπροσς ἦτανε μιὰ πρόκληση πρὸς τὸ θάνατο καὶ μιὰ νίκη.

Μιὰ βαρκούλα, ποὺ βρήκα, δίχως κουπιά, σ' ἕνα ρυάκι, μὲ βοήθησε ὀπερβολικὰ στὸ ταξίδι μου. Κέρδισα ἀρκετὸν καιρὸ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ προχωροῦσα κάπως πιὸ ἀκίνδυνα ὅταν προπάντων, τὴ νύχτα, βυθιζόμουν γυμνὸς στὸ ποτάμι κι' ἔσερνα τὴ βάρκα, ποὺ μ' ἔκρυβε ἀπὸ τ' ἄγρυπνα, ἀόρατα μάτια τῶν ἐχθρῶν.

Χωρὶς τίποτα νὰ προηγηθεῖ, χωρὶς τίποτα νὰ φανερώσει τὴν παρουσία ἀνθρώπου, κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς τέταρτης νύχτας, μιὰ πελώρια πέτρα θρυμμάτισε τὴ βάρκα μου.

Μέσα στὴν ἀφάνταστη ταραχὴ μου, πρὸφτασα κι' ἄρπαξα τὰ ρούχα μου, καὶ ἄλλοτε κολυμπώντας, ἄλλοτε σερνόμενος μέσα στὰ ρηχὰ νερά, προσπάθησα ν' ἀπομακρυνθῶ ὅσο μποροῦσα γρηγορώτερα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἐνα δόρυ σφύριξε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, χωρὶς ν' ἀκουστεῖ καμμιὰ φωνή, καμμιὰ ἀπειλή, οὔτε ἶχνος ἀνθρώπου.

Ἐπιτέλους ἔκρινα, πῶς εἶχα ἀπομακρυνθεῖ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ λιμέρι τοῦ ἀγνωστοῦ ἐχθροῦ μου καὶ βγήκα πάλι στὴν ξηρά. Χώθηκα ἀνάμεσα στὰ ψηλά καλάμια νὰ ξεκουράσω τὸ κορμί μου, χωρὶς ὅμως οὔτε στιγμή νὰ κλείσω μάτι.

Τόσος ἦταν ὁ τρόμος, ποὺ μὲ κυρίευε στὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο μέρος.

Τὶς δυὸ ἐπόμενες μέρες, ἐξακολουθῶντας, σερνόμενος τὸ περισσότερο τὸ δρόμο ἀνάμεσα σ' ἕνα μέρος πολὺ κατάλληλο γιὰ δόλιες ἐπιθέσεις: δάση ἄγρια, μεγάλοι φουντωτοὶ θάμνοι, στενὰ μονοπάτια.

Πρέπει νὰ πλησίαζα στὸ Μπλεζίνο. Τὴ μέρα κρυβόμουν καὶ προχωροῦσα τὴ νύχτα. Ἦμουν νηστικός καὶ ἄϋπνος.

Ἐξαφνα, σχεδὸν μπροστά μου, ἀκουσα ἕνο βογγητὸ νὰ βγαίνει ἐξ' ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἕνας μισοπνιγμένος ρόγχος ἀνάσας.

Σταμάτησα καθὼς σερνόμουν μὲ τὰ τέσσερα.

Ὁλόγυρά μου ἀπόλυτη ἐρημιά. Ἐμεινα πολλὴ ὥρα καρφωμένος ἐστὶ στὴν ἴδια στάση, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψω, ἀπὸ ποῦ βγήκε ἡ τρομαχτικὴ ἐκείνη φωνή.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα, πῶς εἶχα γελαστεί, πῶς ἦτανε τῆς φαντασίας μου μὰ νὰ ! ἀνακούστηκε πάλι τὸ ἴδιο βογγητὸ !

Λίγα βήματα, κάπου ἐκεῖ κοντά μου, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἕνας ἄνθρωπος σὲ ἀφάνταστα φρικτὴ θέση.

Ποῦ νὰ κρυβότανε ; Πῶς κρυβότανε ; Γιατί νὰ κρύβεται ἀφοῦ φώναζε ἀφοῦ βογγοῦσε ;

Δὲν τολμοῦσα νὰ προχωρήσω. Ἡ φωνὴ φαίνονταν σὰν νάβγαине μέσα ἀπὸ τὴ γῆ, σὲ ἀπόσταση ὀλίγης δέκα βημάτων ἀπὸ τὸ μέρος, ποὺ βρισκόμουν. Ἐπαλμένος πάνω στὸ χῶμα, ἀκίνητος. Ἐξέτασα μὲ προσοχὴ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐπιτέλους συγκέντρωσα ὅλο μου τὸ θάρρος καὶ φώναξα :

—Ποῖος εἶναι κεῖ ; Τί θέλεις ; Ποῖος μιλεῖ ;

Ἐνα ὑπόκοφο βογγητὸ ἀποκρίθηκε στὴ φωνή μου. Δὲν μποροῦσα ν' ἀμφιβάλλω, πῶς ἦταν ἄνθρωπος, ἀλλὰ πολὺ σπάνια, δοκιμάσα μεγαλύτερο τρόμο. Ἀρχισα νὰ τρέμω, κι' ἂν εἶχα τὴ δύναμη, θάφευγε τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἀλλὰ, ὅπως ὅταν παθαίνουμε ἐφιάλη, ἀισθανόμουν ἀπόλυτη ἀδυναμία νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ κίνηση ἢ μὴν καρφωμένος ἐκεῖ, ἀπολιθωμένος.

Ξημερώθηκα σὲ κείνη τὴν κατάσταση. Ὅταν ἀρχισε νὰ χαράζει ἡ αὐγὴ μὲ μύριες προφυλάξεις προχώρησα σερνόμενος πάντα δεξιὰ κι' ἀριστερά,

κατὰ τὸ σημεῖο, πού εἶχα ἀκούσει τὰ βόγγητά.

Τώρα ἡ φωνὴ ἀκουγότανε πὶὸ ἀδύνατη, ἀλλὰ σχεδὸν ἀδιάκοπα.

Κατάλαβα πὼς κάποιος ἄνθρωπος εἶχε πέσει σὲ παγίδα. Ἀκούσε φαίνεται κι' αὐτὸς τὰ βήματά μου γιατί ἄρχισε νὰ φωνάζει δυνατώτερα. Ἐτρεξα γρήγορα, ὄρθιος πιά, ἀπὸ τὴ λαχτάρα μου νὰ τὸν βοηθήσω.

— Ποιὸς εἶναι κεῖ; φώναξα σ' ὅλες τὶς γλῶσσες, πού ἤξερα.

Ἀλλὰ ὁ δυστυχισμένος δὲν ἦτανε σὲ θέση νὰ καταλάβει ἢ ν' ἀποκριθεῖ.

Πλησιάζα δμως πιά, θὰ τὸν ἔβλεπα θὰ τὸν βοηθοῦσα ὅσο μποροῦσα.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησε κάτω ἅπ' τὰ πόδια μου καὶ κυλίστηκε μέσα σ' νὰ βαθὺ λάκκο.

Εὐτυχῶς ἔβλεπα πιά καθαρά. Ἀντίκρυσαν τὸν ἄνθρωπο, πού ἤλεα νὰ σώσω κι' ἀμέσως κατάλαβα καὶ τὴ δική του φρικτὴ κατάσταση καὶ τὸν δικό μου τρομερὸ κίνδυνο: ἀναρίθμητοι μεγάλοι σκορπιοὶ τοῦ εἶχαν καταδαγκώσει καὶ πρίξει τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια. Τὰ βρωμερά κι' ἐπικίνδυνα ἔρπετά ἐξακοχουθοῦσαν νὰ τὸν δαγκώνουν.

Μερικὰ στράφηκαν ἐναντὶόν μου.

Μὲ τὸ ραβδί, πού κρατοῦσα καὶ μὲ τὰ πόδια μου, κατόρθωσα νὰ τὰ σκοτώσω.

Ἐσκυψα τότε καλλίτερα καὶ εἶδα πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτανε δεμένος χεροπόδαρα!

Τοῦλυσα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὸν ἀκούμπησα στὴ μικρὴ κλίση, πού σχηματίσαν τὰ χῶματα ἀπὸ τὸ πέσιμό μου.

Φάνηκε νὰ καταλαβαίνει τὶς καλὲς μου προθέσεις καὶ μὲ κοίταξε μὲ ἀπορία καὶ μὲ περιέργεια, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσει.

— Εἶμαι φίλος τοῦ εἶπα. Θέλω νὰ σὲ βοηθήσω. Τοὺς σκότωσα τοὺς σκορπιούς, μὴ φοβάσαι πιά τίποτε. Μόλις ἀναλάβεις λιγάκι θὰ βγοῦμε ἀπὸ δὴ μέσα καὶ θὰ πᾶς σπῆτι σου.

Δὲν τόλμησα οὔτε στὸν ἄνθρωπο, πού προσπαθοῦσα νὰ σώσω νὰ πῶ «θὰ πάμε σπῆτι σου», γιατί ἤξερα, πὼς αὐτὸ ἀποτελοῦσε τὴν πῖθ θανάσιμη προσβολή, γιὰ ἕναν Κορσικανό.

Ἐκείνος, ὅστερ' ἀπὸ λίγο, κούνησε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε:

— Πεθαίνω! ... πεθαίνω!

— Δὲν ἔχεις τίποτα! εἶπα. Θὰ σὲ σώσω ἐγώ.

— Θὰ σὲ σκοτώσουν... στέναξε. Ἀν μάθουν, πὼς μὲ βοήθησες, θὰ σὲ σκοτώσουν.

Μείναμε μέσα στὸ λάκκο ἐκεῖνο ὧρες ὁλόκληρες. Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν του. Καὶ κάθε τόσο μὲ ξόρκιζε νὰ φύγω, νὰ μὴν ἔκτεθῶ καὶ γὰρ στὴν τρομερὴ ἐκδίκηση τοῦ πατέρα τῆς Βερμπένας.

Καθὼς μιλοῦσε, λαχανιασμένος, ψυχομαχώντας, στενάζοντας, ἀκούα σὰν πένθιμη ἐπωδὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς Βερμπένας.

Σ' αὐτὴν μιλοῦσε περισσότερο ὁ ἐτοιμοθάνατος κι' ὄχι σὲ μένα.

Αὐτὴν εἶχε μπροστά του, αὐτὴν ἔβλεπε.

Κι' ὥστόσο πέθαινε γι' αὐτὴν!

Μπόρεσα νὰ καταλάβω τὶς κυριώτερες λεπτομέρειες τῆς τραγωδίας: Τὴν Βερμπέναν τὴν ἀγαποῦσε, ἦτανε βέβαιος, πὼς τὸν ἀγαποῦσε λίγο κι' ἡ Βερμπέναν.

Ἦταν εἴκοσι χρονῶν αὐτὸς καὶ δὲν εἶχε τολμήσει ποτὲ νὰ σηκώσει τὰ μάτια του ὡς αὐτὴν, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν κοίταξε μιά φορά, καὶ μάλιστα τοῦ χαμογέλασε. Ἦτανε βέβαιος, πὼς τοῦ χαμογέλασε. Αὐτὸ τὸ χαμόγελο, πού τὸ βλεπε πάντα πιά μέσα καὶ νύχτα, τὸν εἶχε τρελλάνει.

Καὶ τότε, τόλμησε νὰ τῆς μιλήσει. Τῆς εἶχε πεῖ: «ὦ! Τίποτα ἀπὸ ὅσα ἤθελε νὰ τῆς πεῖ, ἀλλὰ κελὴ ἦτανε τόσο πονηρὴ, πού τὸν κατάλαβε ἀμέσως!»

Ἐκείνη τὴ θεῖα στιγμὴ τοὺς τσάκωσε ὁ πατέρας τῆς. Μιλοῦσαν γιὰ τὸν καιρὸ, πού θάκανε τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ τὴ γαλέρα, πού ἔλπιζε ν' ἀποχτήσει γρήγορα ὁ νέος, ἡ ὀργὴ τοῦ πατέρα ἦτανε ἀπερίγραπτη. Ἡ Βερμπέναν ἔφυγε.

Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Κι' αὐτὰ τὰ δάκρυα παρηγοροῦσαν τώρα τὸν ἐτοιμοθάνατο καὶ γλύκαιναν τὶς στερννὲς στιγμὲς του. Τότε ὁ πατέρας πρόσταξε καὶ τὸν δέσανε, τὸν ἔρριξε μέσα στὸ βαθὺ λάκκο καὶ πρόσταξε νὰ πετάξουν μέσα κεῖ καμμιὰ ἐκατοστὴ φαρμακεροὺς σκορπιούς. Ἡ τιμωρία ἦταν ἀνάλογη μὲ τὴν προσβολή.

— Εἶναι τόσο τρομερὸς ἄνθρωπος λοιπὸν ὁ πατέρας τῆς Βερμπένας;

— Τρομερός... Τρομερός... Τρομερός...

— Καὶ πὼς τὸν λένε;

— Οὐχίνιο,

Ἀφοῦ ξεψύχισε τὸ θῦμα τοῦ τρομεροῦ Οὐχίνιο, πρέπει νὰ δημολογήσω, πὼς ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου μὲ ζωηρότερη ἀκόμα ἀνησυχία.

Ἀν μποροῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ νησί τῆς Κορσικῆς χωρὶς νὰ ζητήσω τὴ βοήθεια τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ζουκουντίνας θὰ τόκανα μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση.

Ἦτανε βέβαιο, πὼς κι' αὐτὸς ὁ ληστής, θὰ ἦταν ὁμοιος μὲ τοὺς ἄλλους, πού εἶχα γνωρίσει. Πηγαίνοντας γιὰ νὰ βρῶ ἀπὸ τὰ χέρια του τὴ σωτηρία μου τὸν φανταζόμουν πολὺ διαφορετικὸ ἀλλὰ ὁ φριχτὸς θάνατος τοῦ ἀγνοῦ ἔραστή τῆς Βερμπένας, μὲ ἀπογοήτευσε κατὰ τὸν ὀδυνηρότερο τρόπο.

Ἐφτασα χωρὶς ἄλλο ἐπεισόδιο στὸ Μπλεζίνο. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, πού μ' ἀντίκρουσε ἦταν ἐτοιμος νὰ μὲ σκοτώσει.

Μόλις ὅμως τοῦ εἶπα, πὼς εἶχα πᾶνω μου καί, πού μοῦ ἐξασφάλιζε τὴ φίλιν τοῦ Οὐχίνιο, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος κακοῦργος προσφέρθηκε προθυμὰ νὰ μὲ ὀδηγήσει στὸν ἀδερφὸ τῆς Ζουκουντίνας.

Ὁ Οὐχίνιο μὲ δέχτηκε ἀμέσως καὶ μ' εὐχαρίστησέ μου ἀντίκρουσα ἕναν ἄνθρωπο, ἄγριο βέβαια, ἀλλὰ πολὺ ἐξυπνο καὶ ζωηρό.

Δὲν μοῖς ζήτησε καμμιὰ ἐξήγηση γιὰ τὸ σημάδι, πού τοῦβαλα τὴν ἴδια στιγμὴ στὸ χέρι, οὔτε πὼς βρέθηκε στὰ χέρια μου, οὔτε πὼς βρέθηκε

ἐγὼ στὴν Κορσική.

Τὸ ἴδιο καὶ γὰρ ἀπόφυγα τὰ περιττά λόγια.

Τοῦ ἐξέθεσα τὸ μίσος μου ἐναντὶόν τοῦ ρωμαίου ναυάρχου καὶ τῆς Ρώμης καὶ τὴν ἀπόφασή μου νὰ τὸν θανατώσω μὲ κάθε τρόπο.

Δὲν μοῦ ζήτησε καμμιὰ ἀπόδειξη γιὰ ὅσα τοῦλεγα, καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὴ ζωὴ μου, γιὰ τοὺς γνωστούς μου. Τὸ ἐνέχυρο, πού τοῦδωσα ἦταν ἡ καλλίτερη ἐγγύηση.

Συμφωνήσαμε νὰ μὲ στείλει στὰ κοντινὰ παράλια τῆς Νίκης μὲ τὸ καλλίτερο πλοῖο του καὶ συνεννοηθήκαμε μὲ ποῖο τρόπο θὰ ἀλληλογραφοῦσαμε ὅταν θάρτανα στὸν προορισμό μου. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ βοηθήσει τυφλά καὶ ἀπεριόριστα σὲ ὅ,τι θὰ ἐπιχειροῦσα ἐναντὶόν τῶν Ρωμαίων.

Μοῦ φέρθηκε μ' ἐμπιστοσύνη, μὲ κα-

λωσύνη, μὲ περιποιήσεις, καὶ γενναϊοδωρία ἀπόλυτη. Δὲν μοῦ ζητοῦσε ποτέ, καμμιὰν ἐξήγηση, καμμιὰ ἐγγύηση. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅ,τι τοῦ ζήτησα καὶ κράτησε πιστὰ κάθε του ὑπόσχεση.

Εἶμαι βέβαιος, πὼς θὰ μὲ θανάτωνε μὲ τὰ πῖθ φριχτὰ βασανιστήρια κι' ἂν μονάχα τολμοῦσα νὰ προφέρω τ' ὄνομα ἐκείνης, γιὰ χάρι τῆς ὁποίας, μὲ δέχτηκε μὲ τόση ἐγκαρδιότητα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἡθῆ τῶν παρὰ ξένων ἀδελφῶν.

Ὁ Οὐχίνιο μοῦᾶφισε τὴν καλλίτερη ἀνάμνηση. Ὁταν τὸν ἔβλεπα μεγαλόπρεπο, ἐγκάρδιο καὶ περή-

φανε, να μου σφίγγει με αληθινή συμπάθεια και φίλα το χέρι, τη στιγμή, που η πιό γοργή γαλέρα του ήταν έτοιμη για τὸ ταξίδι μου, τη στιγμή που φρόντιζε για τὴν άνεση μου, τακτοποιούσε ὁ ἴδιος τὰ πλούσια δῶρα, που με φόρτωσε, με τὸ καλοκάγαθο κι' εὐχαριστημένο ὕφος μεγάλου ἀρχοντα, μου ήταν ἱκανὸς νὰ με ρίξει μέσα σ' ἕνα λάκκο νὰ με φάνε οἱ σκορπιοί, ἂν πρόφερα μονάχα τ' ὄνομα τῆς ἀδερφῆς του.

Ἐνα μικρὸ ταξίδι γιὰ ὑποθέσεις μου, ήταν ἡ ἐξήγησι, που ἔδωσα στὴ Φλόρα Φλοράλντα γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀπουσία μου.

Αὐτὴ τὴ στάση ἀποφάσισα, φυσικὰ, ν' ἀκολουθῶ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ Ροζίνα.

Ἡ Φλοράλντα με πληρόφορησε ἀμέσως, πὼς ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκουίλα, ἐξακολουθοῦσε νὰ βασιλεύει τυραννικὰ καὶ ἀπόλυτα μέσα στὸ σπῆτι της κι' ἡμουν κατευχαριστημένος, που ἡ ἐπιστροφή μου θὰ τῆς φαινόταν ἀνεξήγητὴ ὅσο καὶ ἀπειλητικὴ.

Εἶχα ὀρκιστεῖ νὰ μὴ τῆς δώσω καμμιὰν ἐξήγησι καὶ νὰ χαμογελῶ, νὰ χαμογελῶ ἀδιάκοπα, νὰ μὴν ἀπαντῶ στὶς ἐρωτήσεις της, παρὰ με χαμόγελα, χωρίς ποτὲ νὰ ἐκφράσω καμμιὰν ἀμεση ἀντίληψη.

Ἀπογοητεύτηκα κατὰ τὸν σκληρότερο τρόπο.

Ἡ Ροζίνα με δέχτηκε με ἀπόλυτη ἀδιαφορία καὶ μοῦ εἶπε με ὅλη της τὴν ἀπλότητα :

— Γύρισες λοιπὸν ἐπιτέλους! Σὲ περιμέναμε νωρίτερα.

Γυρνώντας κατόπι, χωρίς π. ο. σπολήση πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ἐξακολουθῶντας με ὅλη της τὴν άνεση, νὰ συζητεῖ γιὰ κάτι ὑφάσματα μ' ἕναν ἔμπορο.

Διατηροῦσα ἀρκετὰ καλὰ τὴν ψυχραιμία μου γιὰ νὰ μὴ προδοθῶ καὶ τὴν ρώτησα γιὰ τὴν ὕλη τοῦ Κινέας Δουίλιου, με τὴν ἀδιαφορία με τὴν ὁποία κάνουμε τὶς κοινότερες ἐρωτήσεις, χωρίς νὰ περιμένουμε ἀπάντησι.

Ἐνῶ μετὰ τὴν διπλὴ αὐτὴ ὑποκριτικὴ προσηγορία, μείναμε μιά στιγμή σιωπηλοί...

— Ἐμένα μοῦ εἶπε ἔξαφνα ἡ Ροζίνα, ἡ τύχη δὲν μοῦ φάνηκε διόλου εὐνοϊκὴ ἀπὸ τὴ μέρα, που μὰς ἐφυγε.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς ἐπαῖξα ἔστω καὶ μιά στιγμή νὰ προσεύχωμαι γιὰ τὴν εὐτυχία σου! εἶπα μ' ὅλο, που

μοῦ φάνηκε βαρὺς ὁ σάρκασμός.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀγαπητὲ φίλε, ψυθίρισε χαμογελώντας ἡ νέα, δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ σένα! Δυστυχῶς οἱ Θεοὶ δὲν εἰσάκουσαν τὶς προσευχές σου.

— Ἡ μεγάλη ὑπόθεσι τῆς ζωῆς σου, μήπως δὲν βρίσκεται σὲ καλὸ δρόμο;

— Ἀλλοίμονο, ὄχι! στέναξε ἡ Ροζίνα.

— Ὁ Κινέας Δουίλιος;

— Ὡ! δὲν πρόκειται γι' αὐτόν.

— Γιὰ τὸν πατέρα του;

— Φυσικὰ. Πήγαινε, εἶπε ἀπότομα στὸν ἔμπορο, που γονατισμένος ἀνάμεσα στὰ πολὺχρωμα ὑφάσματά του, τῆς παρουσίαζε τὰ ἐλκυστικὰ πλούτη του. Φεύγα ἀμέσως! Ἐχω κάτι νὰ πῶ στὸν δοξασμένον αὐτόν ἀρχοντα! Γρήγορα, γρήγορα! ἄφισε μας μόνους.

Κι' ὅταν ὁ ἔμπορος ἐφυγε σαστισμένος, πρόσθεσε:

— Ἐλα πιὸ κοντὰ, πιὸ κοντὰ, κι' ἄς κουβεντιάσωμε.

Μοῦδωσε τὸ μυρμμένο της χερὰκι καὶ μοῦ χαμογελοῦσε με μιά ἐκφραση τρυφερῆ καὶ γλυκειά, που δὲν τὴν εἶχα ποτὲ ἀντικρύσει στὸ γοητευτικὸ πρόσωπό της.

— Μπορῶ, νὰ βασίζωμαι στὴ φίλια σου;

— Εἶναι δυνατὸ ν' ἀμφιβάλλεις;..

— Ἄν σοῦ ἀνοίξω δίχως ἐπιφύλαξη τὴν καρδιά μου, θὰ μοῦ ἀνοίξεις καὶ σὺ τὴ δική σου;

— Ὡ! βέβαια, χωρίς περισσώτερη ἐπιφύλαξη ἀπὸ σένα, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!

— Τότε θὰ σοῦ πῶ, τι θὰ ἤθελα κι' ὕστερα, θὰ μοῦ πεῖς καὶ σὺ, τι ἐπιθυμεῖς!

— Μίλησε! ἂν ἤξερες με τι μέθη σὲ ἀκούω!

Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψει κανεὶς βλέποντας τὸ γλυκὸ καὶ τρυφερὸ ἐκεῖνο πλάσμα νὰ μοῦ μιλεῖ με τὴση παιδικὰ ἐστια χαρὰ καὶ ἀφέλεια, πὼς μόλις εἶχα βγεῖ ἀπὸ τὴν κόλαση, ὅπου με εἶχε ρίξει κι' ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ μείνω ἐκεῖ.

Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψει κανεὶς, πὼς ἀφοῦ με ἀπάτησε με τὴση σκληρότητα, μπορούσε ἀκόμα νὰ με φαντάζεται τόσο ἡλίθιο—ἡ τόσο ἐρωτευμένο μαζί της, πρᾶγμα, που κατὰ βάθος σήμαινε τὸ ἴδιο—ὥστε νὰ ξαναρχίσει πάλι τὸ θανάσιμο παιγνίδι της.

Ἡ Ροζίνα μοῦ ἀνοίξε τὴν καρδιά της: Καὶ νὰ τί ζητοῦσε ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου.

Δὲν ἤξερε νὰ γράφει, ἐνῶ ἐγὼ ἔγραφα πολὺ καλὰ, ἀκόμα κι' ἐλληνικὰ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γράφω, ἐλληνικὰ, ἕνα γράμμα, που θὰ μοῦ ὑπαγόρευε καὶ θὰ τῷστελνε σ' ἕναν πιστὸ της φίλο. Μ' αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ ἐξηγοῦσε στὸν πιστὸ αὐτόν φίλο ἕνα τρόπο γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κάποιον, που ἀποτελοῦσε ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας της. Εἶχε τὴση ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, ὥστε δὲν δισταζε νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐκδούλευσι. Τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐκδούλευσι, που ἦταν πολὺ μεγάλη... τόσο μεγάλη, ὥστε θὰ τὴν ἀντάμοιβε ὅσο τῆς ἀξίζει.

— Ὅσο τῆς ἀξίζει;

— Ὡ! ναί, ψιθύριζε κοιτάζοντάς με κατὰματα, ὅσο τῆς ἀξίζει...

— Ὑπαγόρευσε μοῦ τὸ γράμμα σου! εἶπα με φωνὴ πινιμένη ἀπὸ τὴ μέθη.

Τότε, ὑπαγορεύοντας σὲ λατινικὴ γλῶσσα ἐκεῖνα, που δέχτηκα νὰ μεταφράσω ἀμέσως καὶ νὰ συντάξω στὴν ἐλληνικὴ, ἡ Ροζίνα μέβαλε νὰ γράψω πᾶνω—κάτω τὰ ἀκόλουθα:

»Αγαπητὲ Γάτε,

Ἡ εὐτυχία μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ἀρχιναυάρχου. Εἶσαι ὁμόνοιος κατὰλληλος γιὰ νὰ τὸ κατορθώσεις αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Σοῦ ὑπόσχομαι πεντακόσιες χιλιάδες σεστέρσια, ἂν τὸ ἐπιτύχεις. Σοῦ εἶναι εὐκολο: Ξέρεις τὸ ἐλιξίριο τῶν Κυθῆρων. Κρατῶ τὴν ποσότητα, που χρειάζεται στὴ διάθεσή σου: Εἴκοσι σταγόνες σ' ἕνα ποτήρι νερὸ κι' ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς τῆς φυλῆς μας θὰ λείπει. Ὑγείαινε καὶ ἀγάπα με».

Ὅταν κράτησε στὰ χέρια της τὸ κομμάτι τοῦ παπύρου, ὅπου εἶχα γράψῃ τὸ γράμμα της, ἡ Ροζίνα τὸ ἐξετάσε πολλὴ ὥρα.

Γνώριζε, πὼς ἔλεγε ψέμματα, ὅταν με βεβαίωσε, πὼς δὲν ἤξερε νὰ γράφει: ἡμουν βέβαιος, πὼς ἦταν ἀπὸ τὸ χέρι της τὸ σημεῖωμα ἐκεῖνο, που μ' ἔστειλε στὰ εἰρήνια τοῦ κόκκινου Παλατιοῦ.

Τὰ βιαστικὰ ἐλληνικὰ μου γράμματά, δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση με τὴν λατινικὴ γραφῇ κι' ἦταν φανερό, πὼς τὴν ἀπογοητεύαν.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω λέξη ἀπὸ τὰ γράμματά σου, εἶπε με κάποια στενοχώρια.

— Εἶναι γράμματα ἐλληνικὰ! Μοῦ εἶπες, πὼς ὁ Γάιος ξέρει αὐτὴ τὴ γλῶσσα.

— Τάγραψες ὅλα, ὅπως σοῦ τὰ εἶπα; με ρώτησε με κάπως ὑποπτο ὕφος.

— Τί ἄλλο ἤθελες νὰ γράψω παρὰ κείνα, που μοῦ ὑπαγόρευες; Εἶναι πολὺ καθαρά.

Χωριστήκαμε με πολλὰ λόγια γε

μᾶτα ἐμπιστοσύνη καὶ τρυφερότητα, που χτυποῦσαν τόσο φάلتσα στ' αὐτιά μας, ὥστε κι' οἱ δυὸ, με μεγάλη δυσκολία μπόρέσαμε νὰ ἐξακολουθοῦμε αὐτὴ τὴν κωμωδία.

Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ τὸ πῶ; Ἀντὶ νὰ γράψω τὴν τόσο ἀφελῇ προτροπὴ δολοφονίας, που μοῦ ὑπαγόρευε ἡ Ροζίνα, διασκέδασα ὑπερβολικὰ γράφοντας τὰ ἐξῆς στὸν ἀγαπητὸ της Γάιο:

«Ἐγὼ, ἡ Ροζίνα, ἀντάξια ἀδελφὴ τοῦ κορσικανοῦ πειραιτῆ Ἀκουίλα ὑπαγορεύω με τὰ ἐλκεῖνά μου λατινικὰ στὸν Ἕλληνα Σάπφο κι' αὐτὸς μεταφράζει στὰ ὠραῖα του ἐλληνικὰ, πὼς ἔχει στὸ νοῦ του τὰ πὺ σκετινὰ καὶ τὰ πιὸ ἡλίθια ἐγκλήματα: νὰ προσφέρει δηλαδὴ πεντακόσιες χιλιάδες σεστέρσια σ' ὅποιον δολοφονήσει τὸν θανάσιμο ἐχθρὸ τῆς ἀξιέρας τῆς Ροζίνας. Ἀλλὰ ὁ Ἕλληνας Σάπφος, που εἶναι πολὺ ἔξυπνος καὶ με κορροῖδεύει, ἀντὶ νὰ γράψῃ αὐτὰ, που τοῦ ὑπαγορεύω, βεβαίωνει πὼς ἔχω τὰ τρομερώτερα σχέδια ἐναντίον ὅλων ἐκείνων, που θὰ μ' ἐμπόδιζαν στὶς μηχανορραφίες μου γιὰ νὰ πορασῶ στὸν ὄλεθρο ἕναν ἀφελῇ νέο καὶ μιά τρισένδοξη οἰκογένεια».

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔσφιγγε, εὐτυχισμένη, ἡ Ροζίνα πᾶνω στὸ στήθος της, καθὼς με παράβγαζε με τρυφερά χαμόγελα καὶ ὑποσχέσεις, ἀπαντώντας στὶς φλογερὲς ἐρωτικές μου ματιές καὶ στὰ κρυφτενάνγιά μου.

Δὲν φανταζόμουν τὴ στιγμή ἐκεῖνη πόσο τραγικὲς συνέπειες θὰ εἶχε τὸ ἐλαφρὸ αὐτὸ ἀστεῖο: μοῦ φαινόταν μάλιστα πολὺ ἐλαφρότερο ἀπὸ ὅσο ἀξίζει στὴν πονηριὰ τῆς Κορσικανῆς, που μοῦστεινε πάλι ἄλλη παγίδα.

Τὸ ἴδιο βράδυ με κάλεσε ἡ Φλόρα Φλοράλντα νὰ πεσάσω μιά στιγμή ἀπὸ τὸ σπῆτι της γιὰ τὴν κάποια ἀπὸ τὶς σκλάβες της ἡθελε νὰ μοῦ μιλήσει.

Πῆγα ἀπὸ περιέργεια, μὴ μπορῶντας νὰ φανταστῶ τί μπορούσε νὰ μοῦ πεῖ μιά ἀγνωστὴ γυναίκα.

Ἦτανε μιά νέα ἀπὸ τὴν Κόρινθο, στὴ ὁποία εἶχα δεῖξει κάποιο ἐνδιαφέρον, πολὺ φυσικὸ γιὰ μιά συμπατριώτισσα. Τὴν λέγανε Δάφνη κι' ἦταν χαριτωμένη.

— Ξέρω, πὼς ἀγαπᾷς τὴν Κορσικανή, μοῦ εἶπε ἡ νέα, καὶ θέλω νὰ σοῦ προσφέρω μίαν ἐκδούλευσι.

— Ἐγὼ! Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ Ροζίνα;

— Τρελλάνεσαι γι' αὐτήν, τὰ ξέρω. Ἐγὼ ὅμως τὴν μισῶ αὐτὴ τὴν κόρη τῶν πειρατῶν, εἶπε σοβαρὰ τώρα ἡ Δάφνη. Ξέρεις, πὼς βρῆκε ὁ Κινέας

Δουίλιος τὰ χρήματα πού χρειάζον-
ται καί τὴν ἀπελευθέρωσε ;

— Ἀπὸ σένα τὸ ἀκούω.

— Θάπρεπε νὰ τὴν δείξ, πῶς μᾶς
φέρνεται ἀπὸ τὴ στιγμή, πού ἔγινε
λεύτερη ! Ὅλοι τὴν μισοῦνε δὴ μῆσα.
Θέλω λοιπὸν νὰ σὲ εἰδοποιήσω, τί τῆς
κατάφερα.

Τὰ μάτια τῆς νέας λάμπανε ἀπὸ εὖ-
χαρίστηση.

— Πρέπει νὰ σοῦ πῶ πρῶτα, πῶς
ξέρω καί διαβάζω πολὺ καλά.

— Λαμπρά, ἀλλὰ τί σχέση ἔχει...

— Πρὶν ἀπὸ μίαν ὥρα λοιπὸν, ἡ Ρο-
ζίνα μὲ τὸ βασιλικὸ τῆς κεῖνο ὕψος,
πού καταδέχεται νὰ σοῦ ζητήσει κά-
ποια ἐκδούλευση, ἦρθε καί μοῦ ζήτησε
νὰ τῆς μεταφράσω λατινικὰ ἕνα ση-
μείωμα, πού εἶχες γράψει ἐσὺ στὴ
γλῶσσα μας.

— Ἀ ! καί τῆς τὸ μετάφρασες ;

— Γιά κουτὶ μὲ πέρασες ; Σοῦ εἶπα,
πῶς τὴν μισῶ. Κατάλαβα τὸ θαυμάσιο
παιγνίδι, πού τῆς σκάρωσες καί φώνα-
ξα : « ὦ ! Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπικίν-
δυνο γιὰ τὸν Σάμπο ! Τάξει πεντακό-
σιες χιλιάδες σὲ κάποιον Γάιτο γιὰ νὰ
δηλητηριάσει τὸν ἀρχιναύαρχο ! » Θὰ
σπαρταροῦσες ἀπ' τὴ χαρά σου ἀν
τὴν ἀκουες, πῶς μὲ ρώτησε : « Ὁ ἡλί-
θιος ! ὁ ἡλίθιος ! ἀλήθεια ἔχει γράψει
τέτοια πράγματα ; » Κατόπι πρόσθεσε :
« Εἶν' ἕνα τέρας αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.
Τοῦπεσε αὐτὸς ὁ πάπυρος ἀπὸ κάτι
πράγματα, πού κρατοῦσε. »

— Ναί, ναί, πραγματικὰ εἶναι ἕνας
παληνάνθρωπος ! τῆς εἶπα μὲ ὅλη μου
τὴ σοβαρότητα καί τὴν ἐνεθάρρυνα ὅ-
σομποροῦσα νὰ σὲ καταγγελεῖ στὴν
ἐξουσία.

— Ὅχι, φώναξα. Δὲν πρέπει νὰ φτά-
σει ὡς ἐκεῖ αὐτὴ ἡ φάρσα.

— Πέριμενε λοιπὸν, δὲν τέλειωσα
ἀκόμα. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἦρθε ὁ φί-
λος μου, ὁ Θεόφανος, τὸν ξέρεις... Ἡ
Ροζίνα, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἐμπιστοσύνη
σὲ μένα, τὸν πῆρε κατὰ μέρος καί ζή-
τησε κι' ἀπ' αὐτὸν νὰ τῆς ἐξηγήσει.

Τὸν ἔχει ὅμως κορροϊδέψει πολλὰς
φορὲς τὸν Θεόφανο, πού κουτσαίνει
λιγάκι ὁ καυμένος, κι' αὐτὸς τὴν μισεῖ.
Μόλις τοῦρριξε μιὰ ματιὰ κι' ἀμέσως
μπήκε στὸ νόημα. Δὲν εἶναι διόλου
κουτός, ὅπως ξέρεις ! Τῆς εἶπε λοι-
πὸν κι' αὐτὸς τὰ ἴδια, ὅπως καί γώ.

— Καί τότε ;

— Τότε, ἔπρεπε νὰ βλεπες τὴ χαρά
τῆς, νάκουες τίς βρισιές, πού σ' ἔλου-
σε. Ὅτε μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω...

— Καί τὴν ἀφίστατε στὴν πλάνη τῆς ;

— Μὰ τί λές τώρα ; Ὑστερ' ἀπὸ τὰ

παληδόλογα, πού εἶπε γιὰ σένα, ὕστερ'
ἀπὸ τὸ μίσος καί τὴν περιφρόνηση...
Ἄν τὴν ἔβλεπες, πῶς ἔκανε, δὲν θὰ
τῆς ἔλεγες οὔτε οὐ τὴν ἀλήθεια...

— Τὴ δυστυχισμένη.

— Τί λυπᾶσαι ; Ξέρεις, πῶς ἔχει ἀ-
πόφαση νὰ πάει τὸ σημεῖωμά σου
στὸν ἴδιον τὸν ἀρχιναύαρχο μὲ τὴν
πρόθεση νὰ σὲ θανατώσει ; Ἄν ξέρει
κι' αὐτὸς ἑλληνικὰ, θάθελα νὰ τὸν ἔ-
βλεπα ἀπὸ καμμιὰ μεριά τί μοῦτρα,
πού θὰ κάνει ! Ὁ Θεόφανος τὴν πα-
ρακίνησε νὰ μὴν ἀργοπορήσει.

Εἶχα σταθερὴ ἀπόφαση νὰ χτυπήσω
τὸν Δουίλιο κι' ἔκρινα, πῶς πρὶν κατα-
στρώσω τὰ σχέδιά μου θάπρεπε νὰ
τὸν γνωρίσω, γιὰ νὰ μελετήσω τὸν
χαρακτήρα του.

Ἀλλὰ καί ἄλλος λόγος μὲ ἀνάγκα-
ζε νὰ παρουσιάσω τὸ γρηγορώτερο
στὸν ἀρχιναύαρχο : Ἰσως νὰ ἤξερε
ἀπὸ τὴ μυστικὴ του ὑπηρεσία τὸ τα-
ξίδι μου στὴν Κορσικὴ καί θάπρεπε
νὰ προλάβω κάθε κατηγορία συμμα-
χίας μαζί τους.

Ἀποφάτισα λοιπὸν νὰ παρουσιάσω
καί νὰ τοῦ διηγηθῶ τὴν περιπέτειά
μου κατὰ τρόπο, πού νὰ μὲ ἀπαλλάσ-
σει ἀπὸ κάθε ἴχνος ὑποψίας.

Μὲ δέχτηκε, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς
διατυπώσεις, στὸ μαρμάρينو ἀνάκτο-
ρό του, στὴν ἀκρόπολη τῆς Νίκης.

Ἐτοιμαζόμουν ν' ἀρχίσω τὴν περι-
τεχνὴ ἀφήγησή μου, ἀλλὰ δὲν μούδωσε
καιρὸ.

Ὁ ναύαρχος μίλησε πρῶτος καί χω-
ρὶς νὰ μὲ ἀφίσει οὔτε τ' ὄνομά μου
νὰ τοῦ πῶ, μοῦ ἀποκάλυψε τὸν ρόλο,
πού προδίδε γιὰ μένα καί τὴ θέση
πού μοῦ εἶχε δώσει στοὺς συνδυα-
σμούς, πού εἶχε μελετήσει ὁ ἴδιος...
Ἀπόμεινα κατάπληκτος.

— Λέγεσαι Σάμπος Μέλαμπρις, Εἰ-
σαι Ἀθηναῖος, Ὁ γυιὸς μου μοῦ με-
λησε γιὰ σένα. Αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος
εἶναι τὸ παιγνίδάκι μ' αὐτὸν καταχθόνιας
γυναίκας. Θὰ σοῦ χρωστῶ μεγάλη εὖ-
γνωμοσύνη, ἀν τὴν καταστρέψεις αὐτὴ
τὴν ἐλκεϊνὴ.

— Ἐγώ ! Νὰ καταστρέψω τὴ Ρο-
ζίνα. Μὰ πῶς ;

— Τὴν ἔχεις σκοτώσει κι' ὅλας.

— Ἐγώ ; τραύλισα. Ἐγώ... τὴν...
αὐτὴν...

— Βλέπω πῶς δὲν τὴν σκότωσες
γιὰ νὰ μ' ἐξυπηρετήσεις ἐμένα, εἶπε
ὁ ναύαρχος διαβάζοντας τὴν ἑκπληξη
στὰ μάτια μου.

— Μὰ δὲν τὴν σκότωσα διόλου,
Ἐνδοξώτατε !

— Δὲν σοῦ ὑπαγόρευσε ἕνα γράμ-
μα, ὅπου θὰ ὁμολογοῦσες, πῶς ἤθελες
νὰ μὲ δηλητηριάσεις ;

Δὲν μπόρεσα νὰ μὴ δείξω ὅλη μου
τὴν κατάπληξη.

— Λοιπὸν, αὐτὴ ἡ γυναῖκα μόλις
βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Γι' αὐτὸ σὲ
εἶχα καί περιμένει ! Παρουσιάστηκε
μπροστά μου μὲ τὸ γράμμα σου,
ἀφάνταστα χαρούμενη, πού μούσωζε
τὴ ζωὴ. Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες βοηθᾶτε
ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μὲ τρόπο, πού τὸν
θαυμάζω. Σὲ τρεῖς ἀπὸ τοὺς συμπα-
τριῶτες σου, ἔβαλε καί τῆς ἐξήγη-
σαν τὸν πάπυρό σου κι' οἱ τρεῖς τὴν
βεβαίωσαν, πῶς κρατοῦσε στὰ χέρια
τῆς τὸ ὄπλο, πού θὰ σὲ θανάτωνε.
Βέβαια γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, μούφερε
λίγο πρὶν τὸ σημεῖωμά σου καί καθὼς
ξέρω πολὺ καλά τὴ γλῶσσα σας...

— Λοιπὸν ; τραύλισα.

— Λοιπὸν, δὲν σκέφτηκε νὰ τῆς
ἀνοίξω ἐγὼ τὰ μάτια ! Τῆς ἐξήγησα
τὸν μηχανισμό τῆς δικαιοσύνης στὰ
ζητήματα ἐσχάτης προδοσίας καί τὴν
παρακίνησα νὰ καταθέσει γραπτὴ τὴ
μήνυσή της στὸν πραιτόρα. Μοῦ ἐνο-
στεύτηκε τὴν δῆθεν ἀπόδειξη τῆς ἐνο-
χίας σου. Ὅρστε !

— Λοιπὸν ; εἶπα κοιτάζοντας τὸν
δρὸ γράμμα μου, πού ἔπαιρνε τόσο
τραγικὸ δρόμο.

— Εἶναι ἀπλούστατο. Αὐτὴ τὴ
στιγμὴ θάχει καταθέσει τὴ μήνυσή
της. Καί εἶναι χαμένη.

— Πῶς αὐτό ;

— Ὁ ρωμαϊκὸς νόμος χαρίζει ὅλη
τὴν περιουσία τοῦ ἐνόχου ἐσχάτης
προδοσίας σὲ κεῖνον, πού θὰ τὸν κα-
ταγγελεῖ, ὅταν ἀποδείξει πραγματικὰ
τὴν ἐνοχή του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ σκε-
φτεῖ πολὺ καλά ὅποιοι ἀποφασίσουν νὰ
κάνει μιὰ τέτοια τρομερὴ καταγγε-
λία, πού τιμωρεῖται πάντα μὲ θάνατο,
ὁ νόμος διατάζει, ἡ ἴδια ποινὴ τοῦ
θανάτου νὰ χτυπάει τὸν συκοφάντη,
πού δὲν μπορεῖ ν' ἀποδείξει βέβαια
τὴν καταγγελία καί ἡ περιουσία του
νὰ περιέρχεται στὸν ἀθῶο, πού θὰ κα-
τηγορηθεῖ.

Κιτρίνισα ὅταν κατάλαβα τὴν τρο-
μερὴ πραγματικότητα.

— Καί δὲν χωρεῖ χάρη, ἐξακολού-
θησε ὁ ἀρχιναύαρχος. Τὸ ἔγκλημα
δὲν εἶναι κοινὸ, στρέφεται ἐναντίον
τῆς Ρώμης καί τοῦ Καίσαρα γιὰ τὴν αὐ-
τοῦ θὰ χτυποῦσες θανατώνοντας τὸν
πιστὸ τους ὑπὲρ ἡ. Ὁ θάνατος περι-
μένει αὐτὴ τὴ γυναῖκα !

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο τοῦ
ναυάρχου, ἔτρεξα στὴς Φλόρας Φλο-

ράλντας. Βρῆκα τὴ Ροζίνα στὸ κομ-
ψὸ τῆς δαμάτιο, καί στὰ πόδια τῆς
τὸν Κινέα Δουίλιο σὰν νὰ βρισκότανε
μπροστὰ στὸ εἶδωλο, πού λάτρευε πε-
ρισσότερο.

— Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω, μονάχα
σὲ σένα, τῆς εἶπα.

— Δὲν ἔχω ν' ἀκούσω τίποτα ἀπὸ
σένα, μού ἀποκρίθηκε ξερά, πού νὰ
μὴ μπορεῖ νὰ τὸ ἀκούσει ὁ ἀγαπη-
μένος μου.

— Ἀπατάσαι.

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ν' ἀμφιβάλλεις
γι' αὐτὸ, πού εἶπα.

— Οὔτε καί γώ σοῦ τὸ ἐπιτρέπω !
φώναξε μανιασμένος ὁ ἐρωτευμένος
νέος. Πήγαινε, φύγε ἀπὸ δῶ.

— Ἄν ἦρθες νὰ μοῦ πεῖς γιὰ κεῖ-
νον τὸν πάπυρο, πού σουπέσε ἐδῶ,
πρόσθεσε μὲ ἀφάνταστη σκληρότητα
καί κακία ἡ Ροζίνα, μπορῶ μονάχα
νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν βρίσκεται πιά στὰ
χέρια μου.

— Τότε, ψυθίρισα, θὰ εἶναι πολὺ
δυσκόλινον νὰ γλυτώσει κανεὶς ἀπ'
τὸ θάνατό.

— Ἦρθε ν' ἀνατριχιάζει.

— Ὅχι, εἶπα, θὰ πεῖς, πῶς τὸ χαρτί σου
ἐκεῖνο μπορεῖ νὰ ἐνοχοποιήσει ἐμένα ;

— Νὰ σὲ θανατώσει !

— Ἐμένα ; Εἶσαι τρελλός.

— Εἶσαι σὺ τρελλή, πού πῆγες καί
τὸ παράδωσες στὸ ναύαρχο.

— Βεβαίωθηκα πολὺ καλά πρὶν...

— Χωρὶς πολλὰ λόγια, σοῦ δηλώνω,
πῶς σὲ κορροϊδεύω. Ἀντὶ νὰ γράψω
δὲν μού ὑπαγόρευες, ἔγραψα πῶς
ἀρνοῦμαι νὰ γράψω αὐτὰ σου τὰ λό-
για. Τόσο ἡλίθιο λοιπὸν μὲ νόμισες,
ὥστε νὰ παράδιναι τὸ κεφάλι μου σὲ
σένα, πού ἔβαλες τὸν ἀδελφὸ σου νὰ
μὲ σκοτώσει ;

— Τὸ λές αὐτό, ἀλλὰ τρεῖς συμπα-
τριῶτες σου...

— Ἰοῦ τοὺς ἔχεις προσβάλλει καί
σὲ μισοῦνε.

— Κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιναύαρχος...

— Ποῦ σὲ λατρεῖ... δὲν ἀμφιβάλλω
γι' αὐτό !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντίκρουσαν κατὰ-
χλωμοι κι' οἱ δύο τὴν τρομερὴ ἀλή-
θεια.

— Πᾶμε γρήγορα στὸν πραιτόρα ! φώ-
ναξε ἡ νέα στὸν ἐραστή της.

— Πολὺ ἀργά ! ψιθύρισε κεῖνος.

— Ὅχι ! Ὅχι ! Δὲν εἶναι διόλου
ἀργά ! Θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Θὰ ὁμολο-
γήσω. Ὁ δικαστὴς ξέρει, πῶς ἐσὺ
εἶσαι ἀθῶος.

— Μὰς ἐξήγησε μὲ κάθε λεπτομέρεια

τὸ ζήτημα. Τόνισε τὴν εὐθύνη καὶ τὸν κίνδυνο, ποὺ θὰ διέτρεχα. Ἐπέμεινε τόσο πολὺ πρὶν κάνω τὴν κατάθεσή μου μπροστὰ σὲ δύο μάρτυρες.

— Ἐσύ, εἶπα, ἐσύ Κινέα; Τί σχέση ἔχεις ἐσύ μ' αὐτὴ τὴν υπόθεση;

Τότε, μιλώντας κι' οἱ δύο τοὺς μαζὶ, ξεχνώντας ὅλη τους τὴν κτηνωδία ἐναντίον μου, ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ κίνδυνου, ποὺ ἀπειλοῦσε τὸν νέο, μοῦ τὰ ἐξηγήσαν ὅλα:

«Ὁ δικαστὴς τοὺς εἶπε, πὼς μιὰ γυναῖκα δὲν μποροῦσε νὰ υποβάλει μήνυση γιὰ ἐσχάτη προδοσία, κι' ἡ Ροζίνα, σίγουρη γιὰ τὸ ὅπλο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της, ἔβαλε τὸν ἐραστή της κι' ἔκανε τὴ μήνυση ἐναντίον μου! Καὶ ὁ δικαστὴς ἀπήγγειλε καὶ ὑπόγραψε τὴν καθιερωμένη κατηγορία:

«Κατηγορῶ καὶ ζητῶ τὸ θάνατο τοῦ ἐνόχου. Γνωρίζω, πὼς ἂν δὲν ἀποδεῖξω τὴν ἐνοχή του εἶμαι ἐγὼ ἔνοχος.

» Γνωρίζω πὼς καμμιά ἐπανόρθωση, καμμιά μετάνοια, καμμιά συγγνώμη, καμμιά ἀποζημίωση δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ σβύσει τὴν πράξη, ποὺ κάνω.

» Πρέπει νὰ χαθεῖ ἡ ζωὴ τοῦ κατηγορουμένου ἢ ἡ ζωὴ μου, τὸ κεφάλι του ἢ τὸ κεφάλι μου, ἡ τιμὴ του ἢ ἡ τιμὴ μου!».

Ἀπερίσκεπτα, δίνοντας πίστη στὰ λόγια τῆς ἐρωμένης του, ὁ Κινέας ὑπόγραψε, ζητώντας τὸ θάνατό μου.

Καὶ ἡ τιμωρία θάπεφτε ἀδαισώπητη στὸ κεφάλι του: ἡ ποινὴ, ποὺ ζήτησε γιὰ μένα, ὁ θάνατος!

— Πάμε γρήγορα στὸ δικαστή! εἶπε κατάχλωμη ἡ Ροζίνα.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ πεῖ περισσότερα.

Ἐμεινε ἀπολιθωμένη, ἀντικρύζοντας στὴν πόρτα τῶν τὸν Γάιο Πρόβο Δουίλιο.

Ὁ Κινέας, τυφλωμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ἄρχισε τὴ βίαιη σκηνή, ποὺ προανέγγειλε ἡ ἀφιέρωσή του πατέρα του. Ξέσπασε σὲ παράνοια:

— Ξέρεις τί ἔγινε! Τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, τὸ ξέρεις. Ἐγὼ κατάθεσα τὴ μήνυση. Ἐγὼ πῆρα τὴ θέση τῆς Ροζίνας... γιὰ νὰ μὴ κουραστεῖ με τὶς διατυπώσεις. Ἀλλὰ θὰ τῷ κάνα καὶ τώρα χίλιες φορές γιὰ νὰ τῆς σώσω τὴ ζωὴ!... Τῆς εἶχες στήσει παγίδα. Ἡ ἔρεση, τί ἔγραψε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... Ἡ ἔρεση, πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένα ὅπλο ἐναντίον του.

— Ἡ ἔρεση, πὼς ὑπῆρχε ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀκατανόμασής ἀπέναντί σου τῆς

πόρνης! εἶπε ὁ ἀρχιναύαρχος δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό τῆς Ροζίνας! Σὼπα! Ὁ μόνος τῆς σκοπὸς, ποὺ ξεκίνησε ἀπ' τὸ νησί της εἶναι ἡ καταστροφὴ σου. Αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ τῆς ἔχουν ἀναθέσει οἱ πειρατές, ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς της. Ὅλη τῆς ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ βία, ἡ περιφρόνηση σὲ κάθε νόμο.

— Ναί! ξεφώνησε ἡ Ροζίνα. Δὲν ὑπάρχουν νόμοι. Τοὺς μισῶ τοὺς νόμους σας. Κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μοῦ ἐπιβάλλει τὸ νόμο του! Εἶμαι λεύτερη. Προκαλῶ τοὺς θεοὺς, τοὺς ἀνθρώπους, ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ. Μάθε, ὅμως, πὼς τὸν ἀγάπησα, τὸν ἀγαπῶ τὸ γυιό σου. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἦταν ἀδιάφορος, ναί, λατρεῖα μου, μοῦ ἤσουν ἀδιάφορος. Τὸν ἀγάπησα ὅμως πολὺ γρήγορα, γιατί ἦταν ἀμετρὴς ἡ ἀγάπη του. Τὸν ἀγαπῶ ὅσο κανεὶς δὲν ἀγάπησε ποτὲ στὸν κόσμο. Ἄν πίστευα, πὼς ἡ ὑπαρξή μου τοῦ ἦταν ὀλέθρια ἢ δυσάρεστη, θὰ τὴν πετοῦσα τὴν ζωὴ σὰν σκουπίδι, θὰ πῆγαίνα νὰ κρυφτῶ στὰ τρισβάθα τοῦ ἅδου, μὰ θάσφιγγα πᾶν ὅπου στὴν καρδιά μου ὅλο τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἂν ἔξερα πὼς με πόνεσε, ποὺ πεθαίνω!

— Παιδί μου, εἶπε ὁ ναύαρχος στὸν Κινέα, καθένας εὐκόλως θυσιάζει μὲ τὰ λόγια τὴ ζωὴ του. Ἐμένα, τὸν πατέρα σου, δὲν πιστεύω νὰ μ' ἀκουσες ποτὲ νὰ λέω τόσο μεγάλα λόγια. Καὶ ὅμως, αὐτὴ τὴ στιγμή σὰς δηλώνω - καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα - πὼς δὲν σκέφτηκα ποτὲ νὰ κάνω αὐτὴ τὴ θυσία παρὰ μονάχα γιὰ τὴ Ρώμη καὶ γιὰ τὸ μῦριο ἐκεῖνο τῆς δόξας, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μας. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω σὲ μάταια λόγια. Ἀκούστε τί ἔκανα. Ἀκούστε, τί ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς. Πρῶτα τί ἔκανα: ἔπεισα μὲ μύριες παρακλήσεις τὸν πραιτορά νὰ βάλλει τ' ὄνομά του στὴ θέση τοῦ δικοῦ σου.

— Πατέρα! ξεφώνησε ὁ νέος.

— Ναί. Μοῦ ἔκανε τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ χάρη.

— ὦ! οἱ δικαστὲς δὲν θὰ τολμήσουν νὰ καταδικάσουν, τὸν πιδόξασμένο ὑπερασπιστὴ τῆς Ρώμης.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ καταδικάσουν αὐτὸν τὸν ἄθωο; Ὁχι. Ὁ νόμος εἶναι ρητός, ρητὸς καὶ δικαίος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἄθωος καὶ ποτὲ δὲν θὰ δεχτῶ ἐγὼ νὰ βλάψω ἕναν ἄθωο.

— Λοιπὸν, πατέρα μου;

— Λοιπὸν, παιδί μου, θὰ δώσω τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ σώσω τὴ δική σου.

— Μὰ δὲν τὸ δέχου. Δὲν θέλω!... δὲν μπορῶ νὰ φανῶ τόσο ἄναντρος ποῦ... Πατέρα, σὲ ἱκετεύω! Φαντάσου

τὴ ζωὴ θὰ εἶναι καὶ ἡ δική μου ἂν...

— Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ με ὑπακούσεις.

— Ἄ! Πατέρα, σκέψου.

— Ἐνα πρᾶμμα μονάχα σκέπτομαι αὐτὴ τὴ στιγμή: στὸ Φόρουμ, στὴν καρδιά τῆς Ρώμης ὑψώνεται περήφανο, ἀπὸ γρανίτη καὶ χαλκὸ, τὸ ἥρωο ποὺ δυὸ ἑκατοντάδες χρόνια πρὶν ἔχει στηθεῖ γιὰ νὰ δοξάζει τοὺς αἰῶνες τὸν πρόγονό μας Δουίλιο. Αὐτὸς ἀπόσπασε τὸ σκῆπτρο τῶν θαλασσῶν ἀπὸ τὴν Καρθαγένη καὶ τὸ χάρισε στὴ Ρώμη. Ἀπὸ τότε, ἔξη δολόκληρες γενεές, οἱ Δουίλιοι ἔφεραν ὄξια τὴ βαρεῖα αὐτὴ κληρονομία. Εἶναι σειρὰ σου τώρα. Πρέπει νὰ ζήσεις. Πρέπει νὰ μεταδώσεις τὸν πυρὸς τῆς ζωῆς τοὺς ἀπογόνους μας.

Ὁ νέος, κατάχλωμος, τρέμοντας, κοίταξε τὸν πατέρα του. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἔβλεπε. Τὰ δῖχως, βλέμμα, μάτια του ἀντίκρουσαν τὴ στιγμή ἐκεῖνη, ὅπως καὶ τὰ δικά μου, μέσα στὴ σκέψη μου, τὸ μνημεῖο τῆς δόξας τῶν Δουιλίων.

Τὸ Φόρουμ: κολώνες ἀψίδες, πύλες, περιστύλια, μετώπες!

Μέλινες πολλὴ ὥρα σιωπηλοὶ καὶ οἱ τέσσερις. Ἐπὶ τέλους πρώτη μίλησε ἡ Ροζίνα:

— Τί θὰ κάνουμε; Τί πρέπει νὰ κάνω; ψιθύρισε μὲ τρεμάμενα χεῖλη.

Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση.

Ἀλλὰ ὁ Κινέας, γυρνώντας πρὸς τὸν πατέρα του, ρώτησε:

— Τί θὰ κάνεις; Τί θέλεις νὰ κάνω; Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ σένα;

— Ἡ ἀγωγή ἐναντίον τοῦ Σάππου Μέλαμπρις δὲν μπορεῖ νὰ χεῖ ἀλλήλωση, παρὰ τὴν ἀθώωσή του, τὴν καταδίκη μου σὲ θάνατο καὶ τὴν ἀκατάσχεση τῆς πατρικῆς μου κληρονομίας ποὺ πρέπει νὰ δοθεῖ στὸ θῆμα σας. Ὁ μόνος τρόπος ν' ἀποφύγωμε αὐτὴ τὴ λύση, ποὺ θὰ μᾶς φέρει τὴν καταστροφὴ καὶ τὴν ἀτίμωση, εἶναι ὁ θάνατος τοῦ κατηγοροῦ.

— Ὁ θάνατός σου!

— Ναί, παιδί μου. Ὁ θάνατός μου. Ἐγὼ μείναι σύμφωνος μὲ τὸν πραιτορά. Ἐτσι θὰ μείναι σεβαστὸ τὸ γράμμα τοῦ νόμου.

— Σὺ, πατέρα μου... γιὰ μένα.

— Ὁχι μονάχα γιὰ σένα; γιὰ ὅλους μας τοὺς προγόνους, ποὺ τὸ δοξασμένο αἷμα τοὺς τρέχει στὶς φλέβες μας.

— ὦ! Σ' ἐξορκίζω! Εἶναι ἀδόνατο. Ὁλόκληρη ἡ ἐπαρχία θὰ ἐπαναστατήσει ἐναντίον τῆς ἀρχῆς ποὺ θὰ, δεχότανε μιὰ τέτοια ἀδικία.

— Καὶ νομίζεις, πὼς θὰ δεχθῶ ἐγὼ τὴν παραμικρότερη ἀσέβεια πρὸς τοὺς

νόμους ἐξ αἰτίας μου; Ἐγὼ φροντίζω γιὰ ὅλα. Ὁ Ποσειδῶνας, ποὺ πάντα πιστὰ τὸν ὑπηρετήσα, δέχτηκε τὴν παράκλησή μου. Ἀκούσε!

Καὶ μὲ φωνὴ ἀτάραχη, μὲ ὅλο τοῦ τὸ μεγαλεῖο, ὁ ἀρχιναύαρχος, πρόσθεσε:

— Ὁ Θεὸς μοῦ ἀποκρίθηκε καὶ με καλεῖ κοντά του. Ἀποφάσισα νὰ πάω στοὺς κόλπους του.

— Μὲ τὴ γαλέρα σου;

— Ὁχι. Ὁλομόναχος.

— Ὁλομόναχος;

Ναί. Ἀπὸψε θὰ βγῶ ἀπ' τὸ λιμάνι. Θὰ βγῶ ἀπ' τὸ λιμάνι τὴν ὥρα ποὺ οὐρλιάζει μανιασμένη ἡ τρικυμία. Θ' ἀνοιχτῶ στὸ πέλαγος. Ὁ Θεὸς θὰ ὀρίσει τὴν τύχη μου. Τὸν ὑπηρετήσα καὶ τὸν τίμησα. Θὰ φανεῖ σπλαχνικός, θὰ με δεχθεῖ στὰ ὕγρα τοῦ παλάτια.

— Πατέρα μου! Σὲ ἱκετεύω.

Μὰ τὰ λόγια πνιγόντουσαν στὸ λάρυγγα τοῦ νέου.

Ἡ ἔρεση, πὼς ἦταν ἀνώφελο νὰ προσπαθῇ νὰ μεταπέσει τὸν ἀκαμπτο ἐκεῖνον ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ ἀποφάσισε ν' ἀκολουθήσει.

Ἀποσύρθηκε, ἀφίνοντας τὸν ναύαρχο, τὸ γυιό του καὶ τὴ Ροζίνα στοὺς τραγικούς τῶν ἀποχαιρετισμῶν.

Ὁμολογῶ, πὼς δοκίμαζα μιὰ σληρὴ ἀνησυχία.

Οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις μερικῶν θεῶν φανερώνονται ἀλλὰ δὲν ἐξηγοῦνται.

Παρ' ὅλη μου τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν παντοδυναμία τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, ἔβλεπα καθαρὰ πὼς μιὰ δολόκληρη σειρὰ ἀκατανόητων συμπτῶσεων, ποὺ πηγάζαν ὅμως ἀπὸ μιὰ σκληρὴ θέληση νὰ καταστραφῶ, μὲ εἶχαν σύρει, ἐμένα, τὸν πιδόξαστον ἐχθρὸ τῆς Ρώμης, μὲ τὴν φρικτότερη κατηγορία ὡς τὸ προαῦτιο τῆς τρομερῆς ρωμαϊκῆς δικαιοσύνης.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ τὰ προγνωστικὰ τῆς καταστροφῆς δὲν μπόρεσα νὰ μὴ πάω ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν προκυμαία τῆς Νίκης.

Τὸ λιμάνι, ἀνάμεσα σ' ἕνα ἀπότομο λόφο, ὀλομόναχο στὴν ἀκροθαλασσίᾳ καὶ σ' ἕνα πολὺ ψηλὸ ἀκρωτήριο ποὺ τὸ προστάτευε καλὰ ἀπ' τοὺς ἀνατολικούς ἀνέμους, εἶναι μικρὸ ἀλλὰ πολὺ καλὰ προφυλαγμένο.

Ἡ φουρτούνα λυσσομανοῦσε. Στὸν οὐρανὸ, τὰ λιγοστὰ σύννεφα τρέχουνε μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα καὶ τὸ φεγγάρι, ὀλόγιομο, φώτιζε καθαρὰ τὰ κύματα, ποὺ τὰ δερνε ἀλύπτὰ ὁ ἀνεμός.

Ἀναρίθμητες ἀφρισμένες κορυφές χυμοσαν μανιασμένες καὶ σπάζανε μὲ τρομερὸ κρότο στὴ ἀκτὴ καὶ μέσα

στην κάτασπρη σκιά ή θάλασσα φαι-
ότανε σάν νά βράζει.

Κανένα πλοίο, όσο κι' αν ήτανε δυ-
νατό, δέν θά μπορούσε ν' ἀντισταθεί
στή μανία αὐτῆς τῶν στοιχείων. Ήταν
χαμένοι οἱ ναυτικοί, πού τούς βρῆκε
αὐτή ή μόρα στ' ἀνοιχτά.

Γερᾶ δεμένες στούς μπρούντζινους
κρίκους τῆς προκυμίας, οἱ γαλέρες
καμάρωναν περήφανες, μακρυά ἀπό
κάθε κίνδυνο. Τά πελώρια κύματα, πού
σπάζανε μανιασμένα πάνω στο φράγ-
μα, τίς ἀφιναν ἀτάραχες, γιατί μέσα
στό λιμάνι τά νερά ήταν ἡρεμα.

Μαστιγωμένος ἀπό τόν ἀγέρα καί
μουσκεμένος ἀπό τά κύματα, ζήτησα
καταφύγιο κοντά στόν πύργο, μέ τόν
μπρούντζινο Φάρο, πού ὕψωνότανε
στήν ἄκρη τοῦ μόλου.

Ἀπό κεῖ, ἔμπορουσα δίχως κίνδυνο
ν' ἀντικρύζω τό φρικτό θέαμα τῆς
μανιασμένης θάλασσας.

Ἡ σελήνη, ἔρριχνε θλιβερό νό φέγ-
γος τῆς, πάνω στό κύματα καί στή
στερηά.

Ἔτσι μόρεσα νά διακρίνω μιᾶ
σκιά, σκιά πού ἔτρεχε κατά μένα,
σκύβοντας γιά ν' ἀντισταθεί στόν δυ-
νατό ἀγέρα.

Ήτανε μιᾶ γυναίκα.

Μιά μονάχα γυναίκα μπορούσε ν'
ἀννιμετωπίσει ἔτσι τή θύελλα, καί
μάντεψα, ποιά ήτανε, πολύ πρὶν στα-
θεῖ μπροστά μου, ἀναμαλλιασμένη,
μέ τά φορέματα ξεσκισμένα καί βρεμ-
μένα, κολημένα πάνω στό κορμί κι'
ἀφινοντας ἀπό εἰκοσι σκισίματα νά
φαίνεται ή σάρκα τῆς.

— Σάφο Μέλამπρις ! ψιθύρισε.

— Ροζίνα.

Ἡ φωνή τῆς ἀνατρίχιαζε.

Θάλεγε κανεῖς, πώς εἶχε ἀγγίξει
κάποιο ἀπό κεῖνα τά πλάσματα, πού
ή ἐπαφή τους προξενεῖ φρίκη.

— Πρέπει νά σ' ἀντικρύσω ἀκόμη
κι' αὐτή τήν ὥρα... Ἐσένα... Πάντα
ἐσένα... μουρμούρισε. Ὡς τό χεῖλος
τοῦ τάφου. Σένα τόν πονηρό, τόν δό-
λιο...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς, μ' ἔκανε νά
λησμονήσω κάθε οἶκτο.

— Ὅχι, τῆς εἶπα, μή μέ κατηγορεῖς
ἐμένα, δόλιο καί πονηρό. Δέν σοῦ-
λειψε ή καλή θέληση τοῦ δόλου καί
τῆς πονηρίας, ἀλλά δέν εἶχες τήν
ἐξυπνάδα, πού χρειάζεται γιά νά ναι
κανεῖς δόλιος καί πανούργος. Οἱ πα-
γίδες σου ήτανε χοντροειδέστερες.

Ἐγώ, βέβαια, ἐνεργῶ πολύ τεχνικώ-
τερα, όταν θέλω νά καταστρέψω τούς
ἐχθρούς μου, ἀλλά ἐγώ, αν εἶμαι
πανούργος σάν τόν Ὀδυσσεά, καυ-
χιεμαι ὥστόσο, πώς ποτέ δέν πρό-
δωσα τούς φίλους μου, τούς ἀδελ-

φούς μου, τήν πατρίδα μου.

— Ἀχ ! εἶπε τότε. Ναί, εἰν' ἀλήθει-
α ὅ τὸ ποῦνε κι' αὐτό γιά μένα. Πρό-
δωσα. Πρόδωσα ὅλο τὸν κόσμο. Τ
θυσιάσα ὅλα στήν ἀγάπη μου, ὅλα
Καί θά ξανάρχισα, δέν μετανοῶ
γιά τίποτα. Ἐκίνα τὸ πᾶν γιά τὴν
ἀγάπη μου. Αὐτὸς τοῦλάχιστον ἐ-
πίζω, νά μὴ μέ περιφρονῇ. Μ
μπορῶ νὰ τὸ ξέρω κι' αὐτὸ ; Ἀλλ
θὰ φύγω τώρα μέ τέτοιο τρόπο πού
ἀνάμνησή μου, νὰ μένει ή γλυκύτερ
ή τρυφερότερη σ' ὅλη τὴ ζωὴ του.

— Θὰ φύγεις ; Γιά πού ; Γιά τὴ
Κορσική ;

— Γιά πὶο μακρυά, μοῦ ἀποκρίθη.

— Ὡ ! γιά τόσο μακρυά,

— Καί πὼς θὰ φύγεις.

Δέν μοῦ ἀποκρίθηκε. Θάλεγε κανεῖ
πὼς οὐτε μέ ἄκουσε,

— Πότε θὰ φύγεις ;

— Θὰ φύγω σὲ λίγο.

Σταμάτησα τὶς ἐρωτήσεις μου.

Ἐκείνη ἀπόμεινε ἀρκετὴ ὥρα σκ
φικτὴ, τόσο ἀπορροφημένη, πού οὐ
πρόσεχε πιά στήν παρουσία μου. Μ
λοῦσε μόνη τῆς, ἀσυνάρτητα μέ χε
ρονομίες μορφασμούς καί χαμόγελα.

Ἐπιτέλους, καθὼς ἔκανα νά τὴν ἐ-
φίσω μόνη, εἶδα δυὸ μικρὲς βάρκες ν
ἐκινουὺν ἀπὸ μιᾶ γαλέρα, ἀραγμέν
στό λιμάνι. Ἐνας μονάχα κωπηλάτ
ὀδηγοῦσε καί τὶς δυὸ βάρκες, πού ἐ-
χόντουσαν κατὰ μᾶς.

Μιά πέτρινη σκάλα κατέβαινε ὡς τ
θάλασσα στό μέρος πού βρισκόμασ
Ἐκεῖ πλεούσε ὁ κωπηλάτης, ἔδεε
τὶς βάρκες του, σ' ἕναν κρίκο κι'
στερα πήδηξε στό μῶλο,

Ἀναγνώρισα τὸ γερο-ναυτικὸ, πο
μέ πρωτοδέχτηκε στό ἀνάκτορο τ
ναυάρχου.

Ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νά δώσ
καμμιᾶ προσοχὴ στήν παρουσία μα

Ἀλλά κι' ή Ροζίνα φαίνονταν σό
νά μὴν παρατήρησε τίποτα,

Γυρισμένη πρὸς τ' ἀνοιχτά, ἀφιν
ταν νά τὴν δέρνει ή μόρα.

Ὁ δυνατὸς ἀγέρας τῆς ἔεσκιζε π
ρισσότερο τά φορέματα, ἀνέμιζε τ
μαλλιά τῆς τὴν ἀνασήκωνε, θά τὴν
παίρνε αν δέν πιανότανε ἀπὸ μιᾶ
ἄγκυρα ἀφισμένη ἐκεῖ πέρα.

Καί μέσα στή μανία αὐτῆς τῶν στο
χείων, μισόγυμνη κι' ἀναμαλλιασμέ
χλωμὴ καί τρέμονη, ἔξακολουθοῦ
νά μουρμουρίζει κοιτάζοντας τὸ χά
μπροστά τῆς.

— Ἀγαπημένε μου. Ἀγαπημένε μο
λτρεῖσά μου !

Γρήγορα, μερικοὶ ἄνθρωποι ἐρχό
τουσαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἀναγνώρισα τὸν ἀρχιναύαρχο.

Πίσω του ἀκολουθοῦσαν πολλὰ πρ

Ἡ Κορσικάνα

σωπα ντυμένα μέ τὴ στολὴ ἀξιωμα-
τικῶν τοῦ ναυτικοῦ.

Φοβήθηκα γιά μιᾶ στιγμὴ : βρισκό-
μουν σ' ἕνα μέρος, ὅπου δέν ἐπιτρέπε-
ται νά μπαίνουν οἱ πολῖτες καί μάλι-
στα νύχτα.

Ἀλλὰ δέν βρῆκα τὸν καιρὸ ν' ἀνη-
συχῶω περισσότερο γι' αὐτὸ τὸ ζή-
τημα : Ἡ Ροζίνα εἶχε πηδῆξει στή μιᾶ
ἀπὸ τὶς δυὸ βάρκες.

Ἐλυσε τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὸν μπρουν-
τζινο κρίκο κι' εἶδα σὲ λίγο τὸ βαρ-
κάκι ἐκεῖνο νά χοροπηδαίει στό στόμιο
τοῦ λιμανιοῦ, ἐκεῖ μπροστά μου, πάνω
στὶς ἀφρισμένες κορυφὲς τῶν πελώ-
ριων κυμάτων.

Ὁρθία στήν πλώρη, ή Ροζίνα, ἐλα-
φρὴ σάν τὸν ἀφρὸ κι' ἀσύλληπτη σάν
τὸν ἀέρα, γδυμνὴ σχεδὸν πιά, ἔδειχνε
τὶς γροθιὲς τῆς στὸν ὅμιλο τῶν Ρω-
μαίων ἀξιωματικῶν κι' ή μανία τῆς
μύρας βρῆκε ἐπιτέλους μιᾶ φωνὴ ἀν-
τάξιά τῆς.

— Δέν θὰ μέ πιάσετε ζωντανή,
Ρωμαῖοι ! Σὰς προκαλῶ ! Σὰς περι-
φρονῶ ! Πεθαίνω μέ τὴν κατάρη
στόμα γιά σὰς καί καί γιά τούς νό-
μους σας. Ναί, εἶμαι ή κόρη τοῦ Ἀη-
τοῦ τῆς θάλασσας ! Εἶμαι ή ἀδελφὴ
τοῦ Ἀητοῦ τῆς θάλασσας. Ἐνα ὁλό-
κληρο χρόνο μάθαινα τά μυστικὰ σας,
ὅλα σας τὰ σχέδια. Ἐκδικήθηκα τὸ
θάνατο τοῦ πατέρα μου ! Ὡς καί στό
βασιλεῖο τοῦ Ποσειδῶνα θὰ σὰς πο-
λεμάω καί θὰ σὰς μάχωμαι !..

— Πρέπει νά τὴν πιάσωμε ζωντανή,
αὐτὴ τὴ γυναίκα ! φώναξε ὁ ναύαρ-
χος. Εἶναι ἀπαραίτητο !

Ἐλαφρὴ ὅμως, ή βαρκοῦλα τῆς Ρο-
ζίνας, πετοῦσε πιά πρὸς τὴν εἴσοδο
τοῦ λιμανιοῦ.

— Πρέπει νά τὴν πιάσωμε ζωντα-
νὴ !..

Οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ κοιτάχτηκαν
ἄφωνοι.

Τὴν ἔξεραν τὴν Ροζίνα.

Ἡ καταγωγὴ τῆς ήτανε γνωστὴ, ἀ-
φοῦ γιά νά τὴν συλλάβουν ἤρθαν βέ-
βαια ἐκεῖ... Φαίνόντουσαν, ὅμως, πὼς
δέν εἶχαν προβλέψει τὸ ἀπελπιστικὸ
τῆς ἐκεῖνο κίνημα, γιατί κανένας δέν
ἀποκρίθηκε στήν κραυγὴ τοῦ ναύαρ-
χου :

Πρέπει νά τὴν πιάσωμε ζωντανή αὐ-
τὴ τὴ γυναίκα !

Τώρα πιά ήταν ἀδύνατο.

Ἡ βάρκα τῆς Ροζίνας πλησίαζε στό
τρομερὸ στρόβιλο τῶν μανιασμένων
κυμάτων καί μιᾶ στιγμὴ θὰ γινόταν
κομμάτια, θὰ τὴν κατάπινε ή ἄβυσ-
σος.

Ὡστόσο, ἕνας ἄνθρωπος, ρίχτηκε

χωρὶς δισταγμὸ στή δεύτερὴ βαρκοῦ-
λα, πού ήτανε στή σκάλα τοῦ μῶλου.

Οἱ Ρωμαῖοι ἀξιωματικοί, κατὰ πλε-
κτο, δέν βρῆκαν τὸν καιρὸ νά ἐπέμ-
βουν, νά προσφερθοῦν νά πάρουν τὴ
θέση ἐκείνη τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, νά τὸν
κρατήσουν κοντὰ τους.

Εἶδα τὸν ἀρχιναύαρχο ν' ἀπομα-
κρύνεται ἀπὸ τὴν ἄκτῃ.

Τὴν ὕστατη στιγμὴ ή Ροζίνα φάνηκε
λίγο διστακτικὴ, πρὶν ριχτεῖ στὸν τρο-
μερὸ θάνατο. Ἡ βάρκα τῆς σάν νάταν
κάτι ζωντανό, πού προαιθανόταν τὸν
κίνδυνο, ἔμενε ἀκίνητη, παρουσιάζον-
τας τὸ πλευρὸ σὰ μανιασμένα κύμα-
να, ἔτοιμη νά γυρίσει πλῶν.

Ὁ ναύαρχος ὅλο καί τὴν πλησίαζε.
Μποροῦσε νά ἐλπίζει κανεῖς, πὼς
θάπινε τὴν κόρη τῶν πειρατῶν.

Παρακολουθοῦσα τὴν ἀπροσδόκητη
ἐκείνη σκηνή, μέ τὸ συναίσθημα, πὼς
μέ βασάνιζε τρομερὸς ἐφιάλτης καί
γρήγορα θάβγαινα ἀπ' τὸν φρικτὸ
μοῦ ὕπνo.

Οἱ ρωμαῖοι ἀξιωματικοὶ μοῦ ὁμο-
λόγησαν ἀργότερα, πὼς κι' αὐτοὶ ὁ-
κίμασαν τὸ ἴδιο συναίσθημα.

Τὸ δράμα ήτανε ξαφνικὸ καί ἀνεξή-
γητο : Παρουσίαζε κάτι τὸ ἀπίστευτο.

Ἐκεῖνο, πού βλέπαμε δέν ήτανε ὁλό-
κληρη καί ἀληθινὴ ή πραγματικότη-
τῆς καταστροφῆς. Δοκιμάζαμε τὸ
συναίσθημα, πὼς κάποια πλάνη ὕπρχε
μέσα σ' ὅλ' αὐτά, ἕνα ψέμμα, κάποιο
γέννημα τῆς φαντασίας μας. Ὡστόσο
ήταν ἀναμφισβήτητο, πὼς σὲ λίγων
βημάτων ἀπόσταση ἀπὸ μᾶς, ὁ Θά-
νατος, μέ τὴ μορφὴ τῶν φρικωδεστέ-
ρων Μαινᾶδων, οὐρλιαζε, ἐξέσκιζε καί
θρυμμάτιζε. Νά ριχτεῖ κανεῖς σὰ πα-
γερά του ἀγκαλιᾶσματα, ήτανε σάν
νά τὸν ζητοῦσε, σάν νά τὸν γύρευε.

Τὰ δυὸ ἐκεῖνα πλάσματα, μέσα στὶς
ἐλαφρὲς βάρκες, δέν μπορούσαν νά
μὴ καταλαβαίνουν, πὼς, λίγο ἀκόμη,
αν προχωροῦσαν, θὰ παραδινόντου-
σαν στὸν ἀφρισμένο στρόβιλο, στή
μανία τῶν γιγάντιων κυμάτων.

Ὁ ἄντρας ἐκεῖνος, προχωροῦσε
ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸν ὑδάτινο τοῖχο,
πὸ μούγκριζε, φορτωμένος σάνδρες,
σπασμένα κουπιά κι' ἄλλα λείψανα
ναυαγίων.

Σιγὰ - σιγὰ, ή ἀπόσταση, πού χώ-
ριζε τὶς δυὸ βάρκες, λιγόστευε.
Πλησίαζαν.

Ἐφτασε πιά ή μιᾶ κοντὰ στήν
ἄλλη.

Ἡ βαρκοῦλα τῆς Ροζίνας, ἀρπά-
χτηκε τότε ἀπὸ τὴ θάλασσα καί τὴν
εἶδαμε νά ὕψωνεται μιᾶ στιγμὴ σχε-
δὸν ὀρθία. Ὁ ναύαρχος εἶχε πηδῆξει

πλάϊ στην Κορσικάνα.

Οι δυο βάρκες χτυπήθηκαν δυνατά ή μια πάνω στην άλλη, εξαφανίστηκαν.

Γιά μια στιγμή προφτάσαμε και είδαμε τον άντρα κοντά στη γυναίκα έκεινη, καθώς της απλώνει τα χέρια. "Υστερα, σάν άγριο θηρίο, που τινάζει μανιασμένο το θήραμα, που πρόκειται να καταβροχθίσει, η θάλασσα άρπαξε τα δυο της θύματα στην όρη κι' άφρισμένη άγκαλιά της.

Τά ύψωσε προς τον ουρανό, τα ρούφηξε, τα ξαναπέταξε ψηλά ανάμεσα σε ναυάγια κάθε είδους, σε συμμετρικά τραντάγματα, τα τσάκιζε κάτω άπ' τα κυλισματα των ύγρων όγκων, που πεφταν μουγκρίζοντας επάνω τους, λίκνισε μια - δυο φορές τα καταματωμένα τους πρόσωπα, γυρνώντας τα προς το χλωμό φέγγος της σελήνης σάν νάθελε ν' άπολαύσει κι' η ίδια το φρικτό θέαμα.

"Υστερα τα ξαναπήρε, τα στριφούρισε, τα κύλισε, τρελλή, μανιασμένη, πνίγοντας, χτυπώντας, σκίζοντας, άπό παντού την ίδια στιγμή, με τους βράχους της, με τους κορμούς των ξεριζωμένων δέντρων που έπλεαν δίπλα στ' άλλα ναυάγια, με όλα τα υλικά, που η όργη της άπό-

σπασε άπ' τις άκτές κι' άπό το σκοτεινό βυθό της.

Πολύ συχνά σκέφτηκα, πώς αυτή σκηνή της φρίκης δέν ήτανε στην άλήθεια, παρά μια κωμωδία και πώς, Κοζίνα κι' ο άρχινάυαρχος την παίξανε άφου πρώτα συνεννοήθηκαν. Κατά τους δυο, ο θάνατος ήταν η λύση της ζωής.

"Η διπλή τους αυτοκτονία πρέπει να μελετήθηκε και να συμφωνήθηκε με την άναχώρησή μου άπό το κομψό δαμάτιο της Ροζίνας.

"Ετσι ο ρωμαίος ναύαρχος πέθανε υπηρετώντας και πάλι την πατρίδα του, δίνοντας το παράδειγμα της ατοθυσίας για το μεγαλείο της Ρώμης.

Κι' η κόρη των πειρατών, πέθανε και αυτή βεβαιώνοντας αδιάσειστα τη πίστη και την άφωσίωση στην καταγωγή της σάν πραγματική Κορσικάνα.

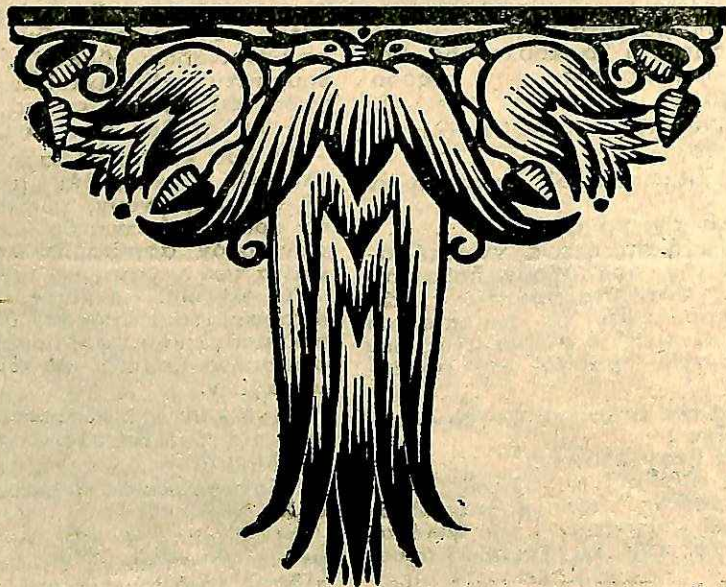
"Αλλά έγω ξέρω, πώς δέν έλεγε τη άλήθεια, παρά μονάχα όταν μουρμούριζε έκεί πάνω στο μώλο, κοντά μου άφιερώνοντας τη στερνή της σκέψι το νέο, που πραγματικά άγάπησε:

—"Αγαπημένε μου! "Αγαπημένε μου Λατρεία μου!

Απόδοση στα έλληνικά:
ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΠΑΝΟΥ

Εικονογράφηση κειμένου
RAYMOND BENTORET

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΠΡΑΧΤΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΜΟΝΤΕΡ-
ΝΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
R. H. LENNORMAND

Η ΠΑΛΑΒΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΥΡ. ΒΑΛΑΣΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Η ΤΟΚΑ (ή παλαβή)—ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ (άδελφή της)
Η ΞΕΝΟΔΟΧΑ—Ο ΓΕΡΟΣ—Ο ΑΝΤΡΑΣ—Η ΓΥΝΑΙΚΑ—ΔΥΟ ΝΕΟΙ

("Ενα κομμάτι του χωριού Βελαρλουρέν. Δεξιά, τριγυρισμένος άπό πέτρινο τοίχο παλιό, ο κηπάκος του έξοχικού μαγέρικου. "Ο κήπος είναι γεμάτος λουλούδια. Στη μέση τραπέζι. "Ολόγυρα τρεις καρέκλες. Το μαγέρικο δέ φαίνεται. Πίσω άπό τον κήπο ξεχωρίζουν τα κεραμείδια σπιτιών και ο σκοτεινός όγκος του δάσους. "Αριστερά ένας πάγκος. Καλοκαίρι. Βραδυάζει. Στο σήκωμα της αύλαίας, η σκηνή είναι άδεια. Χτυπούν έπί τα καμπαναριό της έκκλησίας. "Όταν πάψει το ρολόι κι' όποτε γίνεται σιωπή στη σκηνή άκούγεται καθαρά, ο ρόχος του χειμάρρου. "Ο γέρος παίρνει άριστερά διπλωμένος στα δυο άπ' το φόρτωμα του άχυρου που σηκώνει στην πλάτη. "Ακουμπάει το δέμα και φωνάζει).

"Ο γέρος.—Κυρά Πανούξ.

"Η ξενοδόχα (άπό μέσα).—"Εμπρός! ("Εμφανίζεται άπ' τα δεξιά. Γρήγα με άγαθή φυσιογνωμία. Ντυμένη στα μαύρα φορεί στο κεφάλι ένα ντόπιο κάλυμμα).

"Ο γέρος.—Θάπια μ' ευχαρίστηση μισή όκαδίτσα γιοματάρι στον κήπο σου, κυρία Πανούξ.

"Η ξενοδόχα.—Μισή όκαδίτσα;

"Ο γέρος.—Τόσο πρέπει. Το κρασί θροσίζει και γερεύει τον άνθρωπο. Θα πια μόνος. Δέ θα σου ξαναγυρέσω.

"Η ξενοδόχα.—Σέ έρω νοικοκύρη. Πώς σου ήρθε στα καλά-καθούμενα να πιεις τόσο κρασί. Τώρα στα γεράματα...

"Ο γέρος (κουνάει το κεφάλι).—Βλέπω πώς δέν με καταλαβαίνεις. (Κάθεται.

"Η ξενοδόχα τρέχει και φέρνει το κρασί). Τρακόσια μέτρα κατηφόρησα, κυρά Πανούξ. Τρακόσια μέτρα άπό το χωράφι ως το σπίτι. "Εξη στρέμματα για λίπαγμα, πριν το τέλος του φεγγαριού. "Η γηρά μου παράλυτη στο κρεβάτι. "Ο γιατρός λέει,

πώς είναι κρουπάγμα. Δέν μπορώ βλέπει να την φορτωθώ στην πλάτη, για να την βγάλω άπό την τρύπα της. "Ο γιός μας είναι χωμένος στο έργοστάσιο, χαμένος άπό το σπίτι. Νομίζεις, πώς θα ξετρυνώσει ναρθεί να με βοηθήσει, όταν δέν έχει δουλειά; Πφ! Τη σκάει και πάει στο Μουτιέ να κουτσοπιει με τους φίλους του. Σήμερα να πούμε, είναι πανηγύρι στη Λεσέρ. Νάσαι σίγουρη, πώς θα τον βρεις καβάλα στα ξύλινα αλογάκια, η μπρουμουτισμένο στο μπάγκο της σκοποβολής. Μονάχος, όλκμοναχος, κυρά Πανούξ, δουλεύω και κάνω δουλειά τριών μουλαριών. (Πίνει).

"Η ξενοδόχα.—"Η ζωή είναι, πολλή ζόρικη για μερικούς και... εύκολη για άλλους. "Ετσι είναι.

"Ο γέρος.—Δέν έχεις άδικο. Δέν είναι δά ένα λεπτό, που άποσταμένος άκούμπησα το φόρτωμά μου στο δάσος. "Η πλάτη με πονούσε. Νομίζω, πώς δέν θα ξανάσηκωνόμουν. Κείνη την ώρα νάσου και παρουνιάζονται μπροστά μου δυο περιπατητές. "Αντρας και γυναίκα άσπροντυμένοι.

Η παλαβή

Ἀνύπαντροι, τὸ δίχως ἄλλο, γιατί γλυκομιλούσανε. Μοῦ ἔλενε καλημέρα. Μοῦ μιλάνε γιὰ τὸν ὁμορφο καιρὸ, γιὰ τὸν ὠραὶο βουνό, γιὰ τὰ λουλούδια, γιὰ τὸν καταρράχτη. Ἡ γυναῖκα εἶχε τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὸ θαυμασμό γιὰ τοὺς πάγους, ποὺ ἦτανε γαλάζιοι καὶ μενεξεδένιοι. Τοὺς εἶπα κι' ἐγὼ καλημέρα μισοκλαμένους ἀπὸ τὴν κούραση. Στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, εἶδα τὸν ἄντρα νὰ σκύβει καὶ νὰ κολάει τὰ χεῖλια του στὸ μπράτσο τῆς γυναίκας.

Ἡ ξενόδοχα. — Ἐμ, μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχουνε κι' ἐρωτευμένοι σὲ τούτη τὴ γῆ;

Ὁ γέροσ. — Ποιὸς εἶπε ὅχι. Ἐρωτευμένοι νὰ ὑπάρχουνε. Τὶ χρειάζονται, δμως οἱ γέροι, ποὺ κουβαλοῦνε τὴν κακομοιριά στοὺς καμπουριασμένους τοὺς ὄμους;

Ἡ ξενόδοχα. — Χρειάζονται κι' αὐτοί. (Ὁ γέρος πίνει. Μικρὴ Σιωπὴ. Ἀκούονται ἀπὸ μακριὰ γέλοια καὶ φωνὲς παιδιῶν. Ἡ ξενόδοχα σκύβει ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ κοιτάζει ἀριστερά). Ἀχ αὐτὰ τὰ παληόπαιδα! Τρέχουν πίσω ἀπὸ τὴν Τόκα, τὴν παλαβή.

Ὁ γέροσ (ἀναστενάζοντας). — Δὲ βαρύνεσαι! Δὲ χαμπαρίζεις ἡ Τόκα, ἀπὸ φωνὲς καὶ πειράγματα. Αὕτὴ εἶναι νὰ τὴν ζηλεύει κανένας γιὰ τὴν παλαβομάρα τῆς.

Ἡ ξενόδοχα. — Δὲν ἔχουνε στάλα καρδιά οἱ ἄνθρωποι. Ἐπρεπε νὰ μὴ ζορίζουν ἓνα πλάσμα, ποὺ δὲν ἔχει τὸ μυαλό στὴ θέση του. Τὰ ζῶα τὰ μεταχειρίζονται καλλίτερα ἀπὸ τὴν Τόκα, στὴν τιμὴ μου! Δὲν τὰ βάζουνε μπρὸς μὲ πέτρες. Τὰ ξυστρίζουνε. Τὰ ταΐζουνε. Ἄν ὁ Δήμαρχος δὲν τὴν ἄφηνε νὰ κοιμηθεῖ μαζί μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς δίπλα στὸν ἀχυρῶνα του, θὰ ξενυχτοῦσε καταμεσίς στὸ δάσος. Ὅσο γιὰ τὸ φαί τῆς. (Οἱ φωνὲς δυναμώνουν). Τὶ νὰ τῆς σκάρωσαν πάλι σήμερα; Μὰ νάταν μονάχα τὰ παιδιά, ποὺ τὴν πιλατεύουνε. Ζέρω κι' ἄντρες, ποὺ ἄμμι τὴ συναπαντήσουνε τὴ βλαστημάνε.

Ὁ γέροσ. — Μερικοὶ θαροῦνε, πὼς φέρνει γρουσουζιά τὸ συναπάντημά τῆς ἄλλοι πάλι τὸχουνε σὲ γοῦρι.

Ἡ ξενόδοχα (σηκώνοντας τοὺς ὤμους). — Γοῦρι; Τὶ γοῦρι μπορεῖ νὰ φέρε; Ὅσο φέρνει μιὰ κατσίκια ἢ ἓνα πρόβατο. Οὔτε περισσότερο οὔτε λιγώτερο. Ὅσο γιὰ γρουσουζιά, τὴν ἔχει φορτωμένη στὴν πλάτη τῆς, ὅπως τοῦ λόγου σου τὸ δεμάτι μὲ τ' ἄχυρο (Φαίνεται δεξιά ἡ Γενεβιέβη. Εἶναι ἓνα κοριτσόπουλο κουρελοντυμένο, μελαψὸ καὶ ἔξυπνο, γεμάτὸ ζῶη). Τρέξε γλήγορα Γενεβιέβη! Τὰ παλιόπαιδα πιλατεύουνε πάλι τὴν ἀδελφὴ σου. Μὴν τὴν ἀφήνεις μόνη.

Γενεβιέβη. — Ἐννοια σου καὶ τὰ κατ'ἀφ'ἑνὸς μιὰ χαρὰ μονάχη τῆς. Τὶ νὰ κάνω καὶ γώ, τὸ κακόμοιρο. Δὲ μπορῶ νὰ τὴν δέσω σὲ κανένα παλούκι! (Τρέχει πρὸς

τ' ἀριστερά).

Ἡ ξενόδοχα. — Τὶς περασμένες, μερικά λιμοκοντοράκια, ἀπ' αὐτὰ, ποὺ δουλεύουν στὴ φάμπρικα, ὁ Ξερακιανὸς ὁ Μπαλμάς, ἔτσι τὸν ἔλενε...

Ὁ γέροσ. — Τὸν ξέρω. Σπουδαῖο μοῦτρο! Δὲν ἀξίζει πióτερο ἀπὸ τὸ γυιό μου.

Ἡ ξενόδοχα. — Βρέθηκε φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὴν Τόκα στὸ ἔμπια τοῦ χωριοῦ κοντὰ στοὺς καταρράχτες ξέρεis. τῆς εἰδεῖξε τὸ νερό, ποὺ ἔπεφτε καὶ τῆς εἶπε πὼς ἦταν ἀλεύρι, ποὺ ὁ καλὸς θεὸς μᾶς τῶστελνε γιὰ νὰ φάμε.

Ὁ γέροσ (γελᾷ). — Ἀλεύρι; ἄ! τὸν μερμπάντη!

Ἡ ξενόδοχα. — Ἡ παλαβὴ τὸ πίστεψε καὶ ἔτρεξε στὸν καταράχτη νὰ μαζέψει τὸ ἀλεύρι. Ἄν δὲν πρόφτενε ἡ Γενεβιέβη θὰ εἶχε ξεπαγιάσει ἡ δύστυχη. Πιστεύει, ὅτι τῆς ἔλενε. Μιὰ φορὰ ἔδωσε ἓνα σπάγκο στὸ ποδαράκι ἐνὸς περιστεριοῦ γιὰ τὴν εἶπανε, πὼς τὸ πουλὶ θὰ τὴν πῇ-γαινε στὸν παραδείσιο.

Ὁ γέροσ. — Στὸν παραδείσιο εἶναι σίγουρη, πὼς θὰ μπεῖ καὶ δίχως περιστέρου. Ποιὸ σίγουρη ἀπὸ σένα κι' ἐμένα, κυρὰ Πανούς.

(Ἡ Γενεβιέβη ξαναφαίνεται ἀπ' ἀριστερὰ κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν παλαβὴ ἀδερφή τῆς. Ἡ Τόκα εἶναι ὡς εἴκοσι τὸ πολὺ χρονῶν, ἀνάμαλλη, εὐπόλυτη, κουρελλιασμένη. Σωστὸ κυνηγημένο ἀγρίμι. Τὰ μάτια τῆς, ποὺ σπιθοβολᾶνε παράξενα δὲ στέκουνε σὲ μιὰ μεριά. Τὸ κουρελιασμένο μαῦρο φόρεμα, ποὺ κρέμεται ἀπάνω τῆς δείχνει πιδ ἄσπρα τὰ ἀχυρένια μαλλιά τῆς. Βαστάει στὸ χέρι, τσαλακωμένο καὶ λασπωμένο ἓνα ψάθινο καπέλλο).

Γενεβιέβη (γυρίζοντας πρὸς τὰ παιδιά, ποὺ δὲ φανερώθηκαν στὴ σκηνὴ καὶ ποὺ τὰ γέλοια καὶ οἱ φωνὲς τοὺς σιγὰ-σιγὰ σβύνουνε. Μιλᾷ γρήγορα-γρήγορα, λαχανιασμένα). — Αὐτὸ, ποὺ σοῦ λέω! Ἄν δὲν ἀφήσετε τὴν ἀδελφούλα μου ἥσυχη, θὰ τῆς πῶ νὰ βάλεῖ φωτιά στὶς ἀποθήκες σας τοῦ σταριοῦ! Ὅθι τὸ κάνει. Μιὰ παλαβὴ δὲν ξέρεῖ νὰ ξεχωρίσει τὸ κακὸ ἀπ' τὸ καλὸ. Οἱ πατεράδες σας μποροῦν νὰ πᾶνε τὰ δικαστήρια. Δὲν θὰ τὴν στείλουν φυλακὴ! Γουρούνια! Μαζώματα! Ἄν εἶχαμε πατέρα, δὲν θὰ τῆς τσαλαβοτούσατε τὸ ψαθὶ τῆς στὴ λάσπη! (Ἀκούγονται μακρυνόμα πιά τὰ γιουχαίσματα τῶν παιδιῶν. Στὴν Τόκα, ποὺ σφίγγει τὸ ψαθάκι τῆς στὸ στήθος τῆς καὶ κλαίει). Μὴν κλαῖς, κουτὴ. Ὅθι στὸ φτιάξω ἐγὼ.

(Ὁ γέρος, ποὺ ἀπόπνε, φορτώθηκε τὸ δεμάτι μὲ τ' ἄχυρο. Σιγὰ-σιγὰ ξεκινάει

ἔχει εξαφανιστεῖ κάτω ἀπὸ τὸ φορτίο. Ἡ Τόκα δὲν συλλογίζεται πιά τὸ ψαθάκι τῆς. Ἐνα χαμόγελο ἐκπληξῆς καὶ χαρᾶς ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό τῆς. Δείχνει μὲ τὸ δάχτυλό τῆς, γελώντας, τὸ φόρτωμα ποὺ κινεῖται).

Ἡ Τόκα (στὴ Γενεβιέβη). — Δές.... Δές... Τὸ ἄχυρο ἔκανε ποδάρια!

Ὁ γέροσ (γελώντας κάτω ἀπὸ τὸ φόρτωμα του). — Καὶ τρέχει γληγορότερα στὸν κατήφορο παρὰ στὸν ἀνήφορο.

Ἡ Τόκα. — Τὸ ἄχυρο μιλάει! (Καθὼς ὁ γέρος βγαίνει ἀπὸ τὰ δεξιά, ἡ παλαβὴ, τρέχει, ἀρπάζει μιὰ φούχτα ἄχυρο καὶ τὸ ἐξετάζει μὲ προσοχή).

Ἡ Τόκα. — Δὲ μιλάει πιά... Πάπαλα! (Ἀφίνει μὲ ἀπογοήτευση νὰ πέσει τὸ χόρτο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς). Δὲν κουνιέται... Γενεβιέβη...

Γενεβιέβη. — Τί;

Ἡ Τόκα (μὲ ὀρυμν, σὺν νὰ ἐξομολογείται). — Τὰ λουλούδια, ξέρεis, μιλάνε γιὰ νὰ πείσουν τὸν ἄντρα σου. Ἡ μαῦρη τῆς μίλησε κι' αὕτη.

Γενεβιέβη. — Ἐλα ἀδερφοῦλη μου. Πᾶμε σπιτί.

Ἡ ξενόδοχα (ποὺ πρὸς ἀποκολλοῦται ἀπὸ τὴν σκηνή). — Τὰ λουλούδια σοῦ μιλᾶνε, εἶπε, μικροῦλα μου;

Ἡ Τόκα (σηκώνοντας τὸ κεφάλι). — Κάποτε.

Ἡ ξενόδοχα. — Κάθε φορὰ, ποὺ θὰ θελήσεις νὰ κουβεντιάσεις μὲ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου μου γιὰ νὰ μάθεις τὰ μυστικὰ τοὺς νάρεχσαι ἐλεύθερα. Τὰ βρωμόπαιδα δὲν θὰ σὲ πειράξουν ἐδῶ. Κατάλαβε;

Ἡ Τόκα. — Τόκα κατάλαβε.

Ἡ ξενόδοχα. — Καὶ θάρρεις;

Ἡ Τόκα. — Ναι θάρω.

Ἡ ξενόδοχα. — Φέρετνε ὅποτε θέλεις Γενεβιέβη.

Γενεβιέβη. — Εὐχαριστῶ, κυρία Πανούς.

(Βγαίνουν δεξιά. Ἡ ξενόδοχα μπαίνει στὸ μαγέρικο. Ἡ σκηνὴ μένει ἄδεια. Ἀκούγεται ὁ καταρράχτης. Τὸ ρολόδι τῆς ἐκκλησίας κτυπάει μισή. Ἐνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα μπαίνουν ἀπ' τ' ἀριστερά. Συζητοῦνε μὲ πᾶθος. Φαίνονται χωρικοὶ, ποὺ ἔχουν τὴ βολὴ τους. Ἡ γυναῖκα νευρικά, ὀστερικά, γεμτὴ πᾶθος φορεῖ καπέλλο χωριάτικο. Ὁ ἄντρας φαίνεται ἓνα παιγνίδι στὰ χέρια τῆς γυναίκας του. Ἐνας σαραντάρης, γλωμῶς, δουλοπρεπὴς καὶ ἄκεφος. Κάθονται).

Ἡ γυναῖκα. — Δὲν βαστάω πιά, μοῦ καίγονται τὰ σωθικά, νὰ βλέπω τὸν μικρὸ Θεοδόση.

Ὁ ἄντρας. — Νὰ συνηθίσεις. Ὅχι μέρες, ὅχι μῆνες, χρόνια δάλαρα. Θὰ τὸν ἔχεις μπρὸς σου. Θὰ μεγαλώνει καὶ θὰ τὸν βλέπεις. Θὰ μεγαλώνει σὺν ἐμπυσμένο σπειρί. Θὰ φουσκώνει σὺν κοριὸς, ποὺ πίνει ἀνθρώπινο αἷμα. Θὰ τὸ δεις!

Ἡ γυναῖκα. — Κάλλιο νὰ πάρω τοὺς δρόμους, νὰ μαζεύω μουλαρίσιες κοπριὲς νὰ τίς πουλῶ γιὰ νὰ τρέφω τὰ παιδιά μου! (Ὁ ἄντρας ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους). Ἄν ἦσουν ἄντρες μὲ τὰ σωστά σου δὲν θ' ἄφηνες τὸν πατέρα σου νὰ υἱοθετήσῃ καὶ νὰ κάνει κληρονόμο του ἓνα μᾶζωμα, ποὺ μᾶς κλέβει τὸ ἔχει μαύρι.

Ὁ ἄντρας. — Ἄν ἦσουν καλλίτερον δὲν θ' ὅταν. Κ' ὅτι καὶ νὰ κάνεις ὅτι καὶ νὰ πεις τὸν ἀγριεύει. Ἐτσι καὶ τὰ παλὰ τὰ χρόνια. Θυμᾶμαι. Εἴσουν τόσο δά, μιὰ σπιθαμὴ, μυξιάριχο κι' ἔρριχνες πέτρες στὶς κατσίκες. Καὶ ὁ πατέρας φώναζε: «Δέστε τὴν σ' ἓνα παλοῦρι καὶ σπᾶστε τῆς τὸ κεφάλι μὲ μιὰ χροῖνα». Πέρασαν τριάντα χρόνια καὶ δὲν ἀλλάξεῖ ἰδέα γιὰ λόγου σου. Γιὰ νὰ σὲ κά-
 ἔξω γενικό του κληρονόμο. Ἀποκλήρωσε τὰ παιδιά μας γιὰ τὸν Θεοδόση! (Ἀναστενάζει). Ὅλοι στὸ χωριό, τὸν ξέρουνε μὲ τὸ παρατσούκλι. Ὁ γέρο-πάγος. Δὲν ὑπάρχει πάγος ποὺ νὰ μὴ λιώνει μὲ τὰ χρόνια. Ἐπρεπε νὰ τὸν βγάλουν ὁ γέρο-βρά-
 χος. Ἐνα στουρνάρι ἀμάλαγο, ποὺ βγάζει σπίνες κάτω ἀπὸ τὰ καρφιά τῶν παπουτσιῶν.

Ἡ γυναῖκα. — Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐφ-
 ρε τὸ ἔκθετο ἔπρεπε νὰ τοῦ πεις: «Πατέ-
 ρα, ἂν δὲν τὸ πᾶς πίσω, θὰ σοῦ στήσω πόλεμο».

Ὁ ἄντρας. — Δὲν θὰ κέρδιζα τίποτε.

Ἡ γυναῖκα. — Γιατί. Δὲν σὲ φο-
 βάται;

Ὁ ἄντρας. — Οὔτε τὴν ἀφεντιά
 σου.

Ἡ γυναῖκα. — Περίμενε λιγούλακι.

Ὁ ἄντρας. — Τὶ νὰ σὲ σκιαστὴ ὁ
 γέρος μου;

Ἡ γυναῖκα. — Χτές βράδυ δὲν κοιμόμουνε. Ἀκούγα τὴν ἀγελάδα ν' ἀνα-
 χαράζει στὸ σταύλο. Κι' ἐγὼ ἀναχάραξα
 ὅχι βέβαια χόρτο φρεσκοκομμένο, ποὺ μο-
 σκοβολάει. Ἀναχάραξα τσουνκίδες καὶ
 γαϊδουράγκαθα, τοὺς καίμους καὶ τίς
 χολές, ποὺ γεύονται νυχτοήμερα, ἀκαμάτη.
 Βλέπω, πὼς ἐδῶ κ' ἓνα μῆνα ὅλα πᾶνε
 κατὰ διαβόλου. Ὁ γέρος ξεκουμπίζεται
 καὶ πηγαίνει στὸ Μουτιέ, μᾶς κουβαλάει
 ἓνα μπαστάριχο στὸ σπῆτι, χαρούμενος
 σὰ νᾶχε βρεῖ κανένα σάκκο μὲ φλουριά.
 Αὐτὸ τὸ σκουπίδι τὸ μᾶζωμα ποὺ δὲν θὰ
 εἶχε ποτὲ ὄνομα, βρέθηκε γραμμένο στὰ
 κατάστιχα τοῦ δήμαρχου, μὲ ἀριθμὸ μὴ-
 τρώου, μὲ ὄνομα καὶ μὲ περιουσία. Καὶ
 μεις μέيناμε στοὺς πέντε δρόμους μὲ τὰ

μικρά μας να ζητιανεύουν! Πήρε από το στόμα των δυο κοριτσιών μας και του αγοριού μας το ψωμί, και φουσκώνει και λυπαίνεται το κακορίζικο. Έτσι, πού πάμε με τον καιρό, θά τα πάρει και δούλους του. (Μιά σιωπή. Άκούεται ο χειμάρρος. Η γυναίκα συνεχίζει μ' ένα άγριο μίσος σ' ένα χαμηλότερο τόνο). Τον έβγαλε και Θεοδόση. Άν τον έδωσε ο θεός θά τον ξαναπάρει ο διάβολος.

Ο Άντρας.—Μη χτυπιέσαι κι' ο διάλος δεν είναι στην ύπηρεσία σου, για να κάνει ότι τον διατάξεις.

Η γυναικα.—(σιγαλά).—Θα ρεεις πως δεν ξέρω να βοηθήσω κι' εγώ το διάλογο για να κάνει κείνο, πού θέλω;

Ο Άντρας (μουρμουρίζοντας).—Είναι μερικά πράγματα... όταν τα κάνει κανένας, κάλλιο είναι να βουβαίνεται. Μά κι' όταν δεν τα κάνει πάλι δεν πρέπει να βγάξει άχνα.

Η γυναικα.—Φοβιτιάση. Θέλεις να γίνει κάτι στά μουγγά, δίχως να τα πάρεις χαμπάρι; Εμ' όχι δε θά σου γίνει τ' χατήρι. Θά μου πεις έδω, τώρα άμέσως, ξάστερα την γνώμη σου.

Ο Άντρας.—Τι γνώμη να σου πω, πού δεν ξέρω, τί έχεις βαλμένο στο νου σου;

Η γυναικα.—Είχα με νου μου την Τόκα.

Ο Άντρας.—Την παλαβή;

Η γυναικα.—Ποιάν άλλη; Δεν ξεχωρίζει το καλό από το κακό. Νά δούμε αν θά καταφέρει αυτό, πού θέλουμε και άν μπορεί να κάνει τιποτα καλλίτερο από το να κυνηγάει πεταλούδες στον ήλιο, να χασκογελάει με το φεγγάρι, και να μπήγει τα κλάματα, όταν την πετροβολάνε!

Ο Άντρας.—Μά τί θά την κάνεις την παλαβή;

(Η γυναίκα σκύβει στ' ατί του και κάτι το λέει. Την στιγμή της σιωπής ακούγεται το πάφλασμα του χιμάρρου. Ο Άντρας μένει συλλογισμένος).

Η γυναικα.—Όλοι θά πουνε, πως ή ιδέα ήταν δική της.

Ο Άντρας.—Άν όμως το φέρει ο διάλος και συναφέρει καμιά μέρα στα μυαλά της, θά το πει.

Η γυναικα.—Έχεις δει πολλές παλαβές, νάχονταν στα συλλοικά τους; Ύστερα κι' αυτό να γίνει, ποιός θά τήνε πιστέψει; Άμα γίνει αυτό, πού σου πα κι' ο γέρος θ' αλλάξει γνώμη.

Η γυναικα.—Θά πει, πως τον βρήκε τ' άδικο: θά σκίσει τη διαθήκη και θά κάνει άλλη για ρας.

Ο Άντρας.—Μπορεί να γίνει κι' έτσι.

Η γυναικα.—Τι συλλογίζεσαι; Ο Άντρας.—Το μικρό το Θεοδόση.

Η γυναικα (με σκληρότητα).—Κι' εγώ τον συλλογίζομαι κάτω από τρεις πιθαμές νερό.

Ο Άντρας.—(με συγκίνηση). Γυναίκα! γυναίκα!

Η γυναικα (κοιτάζει δεξιά).—Μπα, νάτ η Τόκα. Νά δοκιμάσουμε αν θά τα καταφέρει...

Ο Άντρας.—Τό πήρες απόφαση; Η γυναικα.—Μιά κι' έξω.

Ο Άντρας.—Τότες..κανε ότι θέλεις. Η γυναικα (φωνάζει την Τόκα σάν εμφανίζεται από το δεξι μέρος και κατευθύνεται στον κήπο).—Τόκα! Τόκα!

(Η Τόκα στέκεται δύσπιστη). Πού πιά;

Η Τόκα.—Στά λουλούδια.

Η γυναικα.—Τά λουλούδια θά σέ περιμένουνε και μη σκάς. Δεν θά το κουνήσουν από τη θέση τους. Κάθισε δυο λεπτά μαζί μας. (Η Τόκα δεν πλησιάζει). Μη φοβάσαι δεν θά σέ γινάξουμε (Η παλαβή χαμογελάει άξαφνα και πλησιάζει). Τά παιδιά σέβαλαν πάλι με της πέτρες; (Η παλαβή κάνει καταφατικό νόημα). Σου ποδοκυλήσαν τό ψαθί σου στο βούρκο; (Τό ίδιο κίνημα της Τόκας). Τό είδα από την καλύβα μου. Τά παιδιά είναι κακορίζικα. Πρέπει να τα σνίγει κανένας ίδια κι' άπαράλαχτα σάν τα ποντίκια. (Η γυναίκα γελά. Η Τόκα κάνει το ίδιο). Έτσι μόνο θά λείψουν τα παιδιά από το χωριό. Κι' έτσι όλα τα γύρω χωράφια θά ναι μόνο για την Τόκα. Όλο δικά σου.

Η Τόκα (γελώντας).—Και για τή Γενεβιέβη!

Η γυναικα.—Και για την Γενεβιέβη. Η Γενεβιέβη δεν είναι κακιά. Δέ μου λές, Τόκα, τον μικρό Θεοδόση τότε ξέρεις;

Η Τόκα.—Ναί.

Η γυναικα.—Όταν παίζεις μαζί του δεν σέ τραβομάλλει σάν τα άλλα τα παιδιά;

Η Τόκα.—Όχι.

Η γυναικα.—Είναι δηλαδή καλός;

Η Τόκα.—Καλλίτερος; Όχι. Τά άλλα τα παιδιά τον πιλατεύουνε. Λένε, πως δεν έχει πατέρα μήτε μάνα.

Ο Άντρας.—Δεν έχει ούτε πατέρα, ούτε μητέρα. Είναι έκθετο.

Η Τόκα (έπαναλαμβάνει με γέλοια τη λέξη, πού της άρέσει).—Έκθετο!...Χά! Κι' ή Τόκα δεν έχει πατέρα. Κι' ή Τόκα είναι έκθετο!

Η παλαβή

Η γυναικα.—Τόν αγαπās ή δεν τόν αγαπās το Θεοδόση;

Η Τόκα (αδιάφορη).—Δεν ξέρω.

Ο Άντρας.—Ποιόν αγαπās στο χωριό πιότερο;

Η Τόκα.—Δεν ξέρω.

Ο Άντρας.—Δεν ξέρεις ή δε θέλεις να το μολογήσεις;

Η Τόκα (το ίδιο).—Δεν ξέρω.

Ο Άντρας (στη γυναίκα).—Σάν να κουβεντιάσεις μ' ένα κομμάτι κούτσουρο.

Η γυναικα.—Ύπομονεψε λιγάκι (Στην Τόκα). Σ' άρεσουν τα λεφτά;

Η Τόκα.—Πώς!

Η γυναικα.—Ήθελες να είχες μπόλικο;

Η Τόκα (αδιάφορη).—Ναί, για;

Η γυναικα.—Και τί θά τα έκανες;

Η Τόκα.—Θά έδινα λεφτά Γενεβιέβη ν' αγοράσει γλυκά, πολλά γλυκά.

Ο Άντρας.—Έχεις πει κονιάκ.

Η Τόκα.—Ναί. Τά παιδιά ρίχνανε πέτρες στην Τόκα. Κυρά Πανούζ της έδινα κονιάκ.

Ο Άντρας.—Σου άρεσε;

Η Τόκα (γελώντας).—Ζεστό..ζεστό..σάν τον ήλιο, πού σου βαράει το κφάλι.

Ο Άντρας.—Θά έρθει μιά δλόκληρη μπουκάλα για σένα;

Η Τόκα (αδιάφορη).—Γιά;

Η γυναικα.—Άκουσε καλά, Τόκα. Τί θάθελες να είχες;

Η Τόκα (αδίστακτα).—Φόρεμα.

Ο Άντρας.—Ένα φόρεμα. Μπαβό. Τι λογής φόρεμα;

Η Τόκα (το ίδιο).—Μεταξωτό... με λουλούδια.

(Ο Άντρας και ή γυναίκα άλληλοκοιτάζονται).

Η γυναικα.—Έχω ένα ρούχο, πού θά σου κάνει.

Η Τόκα.—Θά δώσετε φουστάνι στην Τόκα;

Η γυναικα.—Μπορεί... Τό ρούχο δεν είναι ραμμένο. Είναι δικό μου ύφασμα. Ο παπās του Μοσιτιέ σάν λειτουργάει δεν φορεί καλλίτερο είναι σά φατιά, κόκκινο κι' έχει κεντημένα λουλούδια, άσημνια, χρυσά.

Η Τόκα (χτυπάει με χαρά τα χέρια).—Όμορφο φουστάνι. Δώστε το στην Τόκα! γλήγορα, γλήγορα.

Ο Άντρας.—Α! θά στο δώσουμε άλλά θά κάνεις πρώτα μιά δουλειά, πού θά σου πούμε. Κατάλαβες;

Η Τόκα (άπληστα, άνυπόμονα).—Όχι. Η Τόκα θέλει το φουστάνι, τώρα. Τώρα.

Η γυναικα.—Θά το πάρεις όταν κανείς έκείνο, πού θά σου πούμε.

Η Τόκα (λυπημένη).—Έκείνο πού θά πούμε; (Η γυναίκα κάνει ένα ζωηρό καταστικτό κίνημα) Τί να κάνει ή Τόκα; Θέλει το φουστάνι.

Η γυναικα (στον άντρα).—Μίλα, ντέ!

Ο Άντρας (σιγά).—Μίλα, ελόγισου.

Η γυναικα (σιγά).—Λαγόκαρδε, πού φοβάσαι μιά Τόκα! (στην Τόκα). Άκουσε με καλά και κοίτα να θυμηθείς αυτά πού θά άκούσεις. Ο μικρός Θεοδόσης είναι πολυ κακός.

Η Τόκα.—Όχι και πολυ.

Η γυναικα.—Σου λέω πως είναι κακός. Κλέβει την ευτυχία των άλλων παιδιών...και των μεγάλων ανθρώπων. Είναι κακό αυτό ή δεν είναι;

Η Τόκα.—Είναι.

Η γυναικα.—Πρέπει να φύγει, να λείψει από το χωριό. Κατάλαβες;

Η Τόκα.—Ναί, για.

Η γυναικα.—Παίζεις μαζί του;

Η Τόκα.—Βολές βολές.

Η γυναικα.—Σάν τί παιχίδια;

Η Τόκα.—Βόλους..δεν έχει ή Τόκα. Σαλτέρνωμε και τρεχαλόμε..

Η γυναικα.—Πού παίζετε;

Η Τόκα.—Στά χωράφια...στο δρόμο.

Η γυναικα.—Κοντά στο χείμαρρο;

Η Τόκα.—Καμιά βολά.

Η γυναικα.—Μιά άπ' αυτές τις μέρες, πού θά παίζετε μαζί κοντά στο χείμαρρο, θά τον σπρώξεις.

Η Τόκα.—Κι' ύστερα;

Η γυναικα.—Τίποτε άλλο. Θά τον σπρώξεις και θά πέσει στο νερό. Δεν είναι δύσκολο.

Η Τόκα.—Δέ θά τ' άρέσει το Θεοδόση.

Ο Άντρας.—Τί σέ νοιάζει;

Η γυναικα.—Γιατί δεν θά τ' άρέσει;

Η Τόκα (γελά).—Θά μουσκέψει, σάν παπί!

Η γυναικα (έκνευρισμένη).—Άκουσε και πρόσέξε με Τόκα. Ο χείμαρρος αυτός δεν είναι σάν τους άλλους. Δεν έχει νερό. Είναι γυαλί.

Η Τόκα (έκπληκτη).—Γυαλί!

Η γυναικα.—Ναί, γυαλί πού κλάει. Τρέχει και φτάνει στο ποτάμι. Ο μικρός Θεοδόσης θά γλιστράει, θά γλιστράει και θά φτάσει στον κάμπο. Θά κάνει τσουλίθρα. Νά δεις τί όμορφα πού θά ναι. Θά σ' άρέσει και σένα.

Η Τόκα (χτυπάει παλαμάκια).—Ναί—για. Ναί—για! Και ή Τόκα θά κάνει

τσουλίθρα στο γυαλί, πού κυλάει!

Ο ἄντρας.—Εὐὸν δὲν κάνει γιατί εἶσαι βαρειά. Τὸ γυαλί μπορεῖ νὰ σπάσει καὶ θὰ βρεθεῖς ὅπο κατὰ.

Ἡ Τόκα.—Ο Μπαλμάς μου εἶπε πῶς δὲν εἶναι...

Ο ἄντρας.—Τί;

Ο Τόκα.—Νερό ἀλλὰ ἀλεύρι. Ἀλήθεια;

Ο ἄντρας.—Βέβαια καὶ εἶναι ἀλήθεια. Ἐάν καθίσεις ἀπάνω δὲν θὰ βραχεῖς, θ' ἀλευρωθεῖς σάν τὰ ποντίκια.

Ἡ Τόκα.—Ἡ Τόκα χαίρεται.

Ο ἄντρας.—Χαίρεσαι; καὶ γιατί;

Ἡ Τόκα.—Ο Μπαλμάς δὲν εἶπε ψέμματα.

Ἡ γυναικα.—Γιατί νὰ πεῖ ψέμματα; Κ' ἐμεῖς δὲν σοῦ εἶπαμε ψέμματα. Στὸν τόπο μας γίνονται πράγματα ἀλλόκοτα. Αὐτὸ εἶναι. Δοιπόν, κατάλαβες; Θὰ σπρώξεις τὸν μικρὸ Θεοδόση γιὰ νὰ μὴ ματαγωρίσει πιά στὸ χωριό.

Ἡ Τόκα.—Ναί—γιὰ. Δυνατά... Νά εἶσαι.

Ο ἄντρας.—Εἶσαι καλὸ κορίτσι, Τόκα. Θὰ ἔχεις γλήγορα τὸ φουστάνι, πού σουτάξες.

Ἡ γυναικα.—Κοίτα μονάχα μὴν τοῦ πεῖς λέξεις.

Ἡ Τόκα.—Γιατί;

Ἡ γυναικα.—Μπορεῖ νὰ μὴ θελήσει νὰ φύγει ἀπ' τὸ χωριό. Νὰ μὴν τοῦ ἀρέσει ἡ τσουλίθρα ἀπάνω στὸ γυαλί.

Ἡ Τόκα (μιμεῖται τὴν σκηνὴ τοῦ σπρωξήματος ἔπειτα ξεσπάει σὲ γέλιο).—Νά, εἶσαι!

Ἡ γυναικα.—Πήγαινε νὰ δεῖς, πού κρύβεται τὸ βοιωμόπαιδο. Ἐμεῖς σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ θὰ πάμε νὰ ξετροπώσουμε τὸ φουστάνι γιὰ νὰ τὸ δεῖς.

(Ἡ Τόκα χτυπάει τὰ χέρια. Ο ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα ἀλληλοκοιτάζονται καὶ φεύγουν ἀπὸ τὸ βῆθος).

Ο ἄντρας (μὲ συγκίνηση).—Γυναῖκα.. γυναῖκα.

Ἡ γυναικα (κοιτάζοντάς τον κατάματα).—Εἶπες τίποτα;

(Ο ἄντρας σωπαίνει. Φεύγουν Ἡ Τόκα μένει μόνη. Πηγαίνει ἐρχεται ζητώντας τὸν μικρὸ Θεοδόση. Ἡ ματιά της σταματᾷ ἐπάνω στὰ λουλούδια. Ξεχνᾷ τὸ παιδί καὶ μπαίνει στὸν κήκο. Παίζει μὲ τὰ λουλούδια).

Ἡ Τόκα (πιάνοντας ἓνα λουλούδι ἀπὸ τὸ μισοχάρι τὸ κουνάει σάν καμπάνισσα).—Ντίν..ντάν..ντίν..ντάν.. (Στὸ ρολόι τῆς ἐκκλησιᾶς χτυπᾷνε οκτώ. Ἡ Τόκα νομίζοντας πῶς ὁ ἦχος βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ λουλούδι τὸ κουνᾷ μὲ μεγαλύτερη ταχύτητα). Ντίν..ντάν...

ντίν..ντάν.. (Τὸ ρολόι σωπαίνει. Ἡ Τόκα ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν σιωπὴ τοῦ λουλουδιοῦ τὸ ξανακουνᾷ μὲ ρυθμό) ντίνγκ...ντίνγκ.. Τὸ στριφογυρίζει φουρκισμένη. Ἀκούγοντας τὰ γέλοια δύο νέων ἐργατῶν, πού βρίσκονται στὸ κέφι).

Ο Δεύτερος νέος (ἀπὸ τὰ παρασκήνια).—Ἄν τὴν ἐβούταγες σ' ἓνα δρόμο ἐρημικό!

(Μπαίνουν ἀπ' τ' ἀριστερὰ ἀγκαλιασμένοι. Εἶναι μισομεθυσμένοι, πολὺ νέοι ἐργάτες τῆς φάμπρικας).

Ο Πρῶτος νέος.—Θὰ τὴν ξανάβρω. Μοῦ ἔδωσε ραντεβού στὴν πανήγυρη τῆς Σαμπανή.

Ο Δεύτερος.—Θὰ πάμε Μπαλμάς, ἔ;

Ο Πρῶτος.—Θὰ πάμε. (Ἀκούγοντας τὴ φωνή, ἡ Τόκα, χαμογέλασε καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο. Κόβει ἓνα λουλούδι καὶ τὸ πετάει στὰ πόδια τοῦ πρώτου ἐργάτη πού στέκει ἐκπληκτος, γιὰ μιὰ στιγμή κι' ὕστερα πιάνει τὸ λουλούδι). Διάβολε τὰ λουλούδια τῆς Κεράς-Πανούζ κάνουν φτερά μονάχα τους.

Ο Δεύτερος.—Κάποιο θυληκὸ στὸρριξε.

Ο Πρῶτος.—(χαριεντιζόμενος τραγουδάει μὲ τρόπο κωμικὸ κοιτάζοντάς πρὸς τὸν κήπο).—Τὸ λουλούδι, πού μοῦ πέταξες, ἀγάπη μου!

(Ὑπνωτισμένη ἀπ' τὸ τραγοῦδι, ἡ Τόκα ἐμφανίζεται. Τὸ κεφάλι της προβάλλει ξαφνικὰ μέσα ἀπ' τὰ λουλούδια).

Ἡ Τόκα (σὲ ἔκσταση. Χτυπώντας τὰ χέρια).—Ὁμορφο. Ὁμορφο! Εἶναι σὰ νὰ ψέλνουν στὴν ἐκκλησιά.

Ο Δεύτερος (ἐκκαρδισμένος στὰ γέλοια δίνει μιὰ φιλικὴ γροθιά στὸν ἄλλο). Γειάσου ἀθάνατε Γρηγόρη! Πέτυχες κι' ἄλλη γκόμμενα. Τώρα τίς ἔκανες σωστὴ ντουζίνα.

Ο Πρῶτος (χαριεντιζόμενος).—Καὶ βέβαια. Αὐτὴ ὅμως εἶναι ἡ πραγματική, ἡ μόνη! Αὐτὴ θὰ τὴ στεφανώσω. Τῆς ἔδωσα τὸ λόγο μου. Δὲν εἶναι ἀλήθεια Τόκα;

(Ο Δεύτερος ἐργάτης ἔχει σκάσει στὰ γέλοια).

Ἡ Τόκα (λυπημένη).—Στὴν Τόκα δὲν ἔδωσαν λόγο.

Ο Πρῶτος.—Δὲν ἔδωσα λόγο; Ξέχασες προχτές, τί σοῦ ὀρκίσθηκα τὴν ὥρα, πού μαζεῦσαμε φράουλες;

Ἡ Τόκα (τὸ ἴδιο).—Ἡ Τόκα δὲν ὀρκίστηκε.

Ο Δεύτερος.—Ἴσως ν' ἄλλαξες

γνώμη.

Ο Πρῶτος (παρωδώντας κάποιον ὑπαίθριο ἡθοποιό).—«ὦ! ὦ! ὦ! γυναῖκα ἀπιστη καὶ δολία, θὰ σοῦ ὑπομνήσω τοὺς φλογερούς σου ἄρκους!»

Ἡ Τόκα (πού καταβάλλει ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ θυμηθεῖ).—Ἡ Τόκα δὲν ἔχασε...δὲν ἔχασε.

Ο Πρῶτος (ἐξακολουθεῖ νὰ παρωδεῖ).—Θέλεις ναὶ ἢ ὄχι νὰ γίνεις γυναῖκα μου; Ἐάν ναί, ἡ καρδιά μου εἶναι ἰδική σου. Ὅτι κατέχω εἶναι ἰδικόν σου: Τὰ ἄλογα μου, ἡ περιουσία μου, ἡ ζωή μου!

(Καθὼς τὰ λέει αὐτὰ μὲ κωμικὸ λυρικό στόμφο γονατίζει μπροστὰ στὸν τοῖχο, τὸ χέρι ἀκουμπισμένο στὴν καρδιά. Ο Δεύτερος ἐργάτης γελάει).

Ἡ Τόκα (θυμωμένη).—Γιατί γελάς, κακόπαιδο;

Ο Πρῶτος.—Ἀπάντησε, λατρευτὴ μου γυναῖκα!

Ἡ Τόκα (μὲ συγκίνηση βαθεῖα, ντροπαλή, κουνάει τὸ κεφάλι).—Ἡ Τόκα θέλει. Ἡ Τόκα ἀγαποῦσε πάντα τὸν Μπαλμάς.

Ο Πρῶτος (σηκώνεται καὶ κάθεται δίπλα στὸ δεύτερο ἐργάτη).—Βλέπεις; δὲ στάλεγα, πῶς εἶναι ἡ μοναδική! Παινέθηκα τάχα μου; Σὲ προσκαλῶ στοὺς γάμους μου. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σπάσεις κέφι ὥς τὸ πρωῒ. Θὰ καλέσω ὄλους καὶ ὄλες, πού χωροστᾶνε τῆς μηχανῆς καὶ θὰ προσφέρω ἓνα ἑκατοστάριζο βραβεῖο στὸ φούρνισμα, πού θὰ φέρει τὸ μεγαλύτερο καρβέλι!

Ο Δεύτερος (γελῶντας σηκώνεται).—Γιάσου Γρηγόρη! Τὰ συχαῖριά μου: πέτυχες νύφη, πρώτης. Θὰ δεῖς τί ὁμορφα καὶ ἔξυπνα παιδιὰ θὰ σοῦ γένει.

Ἡ Τόκα.—Παιδιά;

Ο Δεύτερος ἐργ.—Ὅταν παντρεύεται κανεὶς, φτιάχνει παιδιὰ. (Βγαίνουν ἀριστερὰ γελῶντας).

Ἡ Τόκα (σκύβει μὲ ἀγωνία ἀπὸ τὸν τοῖχο).—Ποιά μέρα;

Ο Πρῶτος (γυρίζοντας τὸ κεφάλι).—Τὶ εἶπες κούκλα μου;

Ἡ Τόκα (ἀνυπόμονα).—Τὰ στεφανώματα;.. πότε;..ποιά μέρα;

Ο Πρῶτος.—Τῶν Ἀγίων Ἀναγούρων μπέμπα μου!

Δεύτερος (στὸν πρώτο).—Τῆς ἁγίας Καθίστρας! (Γελάνε).

Ο Πρῶτος (γελῶντας στὴν Τόκα).—Κοίταξέ μ' ἐμὲ στολιστεῖς νὰ μοῦ εἶσαι ὁμορφη, ἔ;

Ἡ Τόκα.—Ἡ Τόκα θὰ εἶναι ὁμορφη...ὁμορφη.

(Οἱ νέοι βγαίνουν ἀπὸ ἀριστερά. Ἀκούονται γιὰ μιὰ στιγμή τὰ γέλοια τους καὶ τραγοῦδια. Ἐνα αἰσθημα εὐτυχίας περιχύνει τὴν Τόκα. Ἡ Γενεβιέβη μπαίνει δεξιά ζητώντας τὴν ἀδερφή της).

Γενεβιέβη (βλέποντάς την).—Πάλι ἱστορίες σοῦ σκαρώσανε; Τί κάνεις ἐδῶ;

Ἡ Τόκα (τὴν γνέφει).—Ἐλα. (Ἡ Γενεβιέβη μπαίνει στὸν κήπο).

Γενεβιέβη.—Τί ἔχεις;

Ἡ Τόκα.—Εὐχαριστήμενη. (Γελά).

Εὐχαριστήμενη.

Γενεβιέβη.—Τί ἐπαθες; Τί σοῦ κᾶνανε;

Ἡ Τόκα (μὲ ὕφος ἐπίσημο).—Ἡ Τόκα ἀρραβωνιασμένη.

Γενεβιέβη.—Θεὲ καὶ Παναγιά! Τί μοῦ τσαμπουνᾷς, κατακαυμένη;

Ἡ Τόκα.—Ἡ Τόκα ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Μπαλμάς.

Γενεβιέβη.—Τὸν Μπαλμάς, πού δουλεύει στὴ φάμπρικα;

Ἡ Τόκα.—Ναί γιὰ.

Γενεβιέβη (ἀναστενάζει).—Τὰ παιδιὰ λένε, πῶς εἶναι κακός.

Ἡ Τόκα.—Δὲν εἶναι κακός.

Γενεβιέβη (πληροφορημένη καὶ ἐπίσημα).—Ναί. Εἶναι κακός. Πέρου κοῦνισε τὴν σκυιά, πού ἐπάνω ἦταν σκαρφωμένη ἡ μικρὴ ἡ Καιτούλα. Δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθεῖ ἡ δόλια ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ πόδι της. Ὅταν οἱ γονιοὶ της ἀγρίεψαν εἶπε, πῶς ἦταν μεθυμένος. Ξέρω κ' ἐγώ.

Ἡ Τόκα (κουνώντας δύσπιστα τὸ κεφάλι).—Ο Μπαλμάς δὲν τὸ κάνει αὐτό.

Γενεβιέβη.—Ρώτησε τὴν Καιτούλα.

Ἡ Τόκα (μισοθυμωμένη).—Ὁ φίλος του τὸ ἔκανε κακός ἄνθρωπος αὐτός!

Γενεβιέβη.—Ὅλοι ὅσοι δουλεύουνε στὴ φάμπρικα εἶναι κακοί.

Ἡ Τόκα (μὲ ἔξαψη).—Ὁ Μπαλμάς εἶναι καλλίτερος ἀπὸ σένα, ἀπὸ μένα, ἀπὸ τὴν κυρά Πανούζ. Ἀγαπάει τὴν Τόκα.

Γενεβιέβη.—Σοῦ τὸ εἶπε;

Ἡ Τόκα.—Ναί. Ἡ Τόκα κατάλαβε καλά.

Γενεβιέβη.—Σοῦ εἶπε πῶς θέλει νὰ σὲ παντρεφεῖ;

Ἡ Τόκα.—Ναί.

Γενεβιέβη.—Σοῦ ἔδωσε δαχτυλίδι;

Ἡ Τόκα.—Δαχτυλίδι;

Γενεβιέβη (σπουδαῖα).—Δὲν μπορεῖ νὰ σὲ παντρεφεῖ ἂν δὲν σοῦ δώσει δαχτυλίδι.

Ἡ Τόκα.—Θὰ μοῦ δώσει.

Γενεβιέβη.—Λουλούδια; δὲν σούδωσε λουλούδια;

Ἡ Τόκα.—Ἡ Τόκα τοῦ ἔδωσε...ναὶ λουλούδι, ὅταν περνοῦσε. Τὸ πῆρε. Εἶπε... εἶπε... (προσπαθεῖ νὰ θυμηθεῖ). Τὸ λουλούδι ποῦ μοῦδωσε. Ἦταν ὡραίο. Ὁ Μπαλμάξ δὲν τραγουδάει σὲ ἄλλα κορίτσια.

Γενεβιέβη.—Φοβάμαι κατακαὶ μένη μου, ἀδερφοῦλα.

Ἡ Τόκα.—Ἡ Τόκα δὲν φοβάται. Δὲν φοβηθῇ πιά Τόκα.

Γενεβιέβη.—Τὸν ἀγαπᾷς;

Ἡ Τόκα.—Ναί.

Γενεβιέβη.—Ἐκεῖνος;

Ἡ Τόκα.—Ζήτησε τὴν Τόκα νὰ παντρευτεῖ.

Γενεβιέβη.—Πότε σὲ ζήτησε;

Ἡ Τόκα.—Ἐνα ἀπόγευμα...μαζεῖα με φράουλες.

Γενεβιέβη.—Μὰ τὸ θεὸ καὶ πολὺ καλὸς νὰ μὴν εἶναι σοῦ πεσε μεγάλη τύχη, Τόκα μου. Γιὰ πές μου, ἀλήθεια, τί θὰ κάνεις γιὰ τὸ νυφικό σου φουστάνι καὶ γιὰ τὸ μπουκέτο τῆς νύφης; Θὰ χρειαστοῦν λεφτά.

Ἡ Τόκα.—(ἀπογοητευμένη).—Πολὺ λεφτά;

Γενεβιέβη.—Πολλά.

Ἡ Τόκα.—(κουνῶντας τὸ κεφάλι).—Ἡ Τόκα δὲν ἔχει.

Γενεβιέβη.—Κάνεις στὸ χωριὸ δὲν θὰ μᾶς δώσῃ λεφτά.

Ἡ Τόκα.—(ὕστερα ἀπὸ σκεψη).—Γιὰ τὸ μπουκέτο θὰ κόψουμε λουλούδια ἀπὸ τὸν κάμπο.

Γενεβιέβη.—Δὲν εἶδα ποτὲ γάμο μὲ τέτοια λουλούδια. Καὶ τὸ πέπλο τοῦ γάμου σου; Νὰ παρακαλέσουμε τὴν κυρὰ Πανούξ νὰ μᾶς δανίσει ἓνα τουλπάνι.

Ἡ Τόκα.—Ὅχι κουρτίνες, ὄχι τουλπάνια, πολὺ βαρειά. Τὸ πέπλο τῆς Τόκας θάναί ἐλαφρὸ-ἐλαφρὸ. Θάναί ἀπὸ ἐλαφροῦ-ἐλαφροῦ καταχνιά.

Γενεβιέβη.—(γελᾷ).—Θέλεις νυφικό πέπλο ἀπὸ καταχνιά;

Ἡ Τόκα.—Ναί-γιὰ.

Γενεβιέβη.—Μὰ, Τόκα μου, ἀδερφοῦλα μου, ἡ καταχνιά δὲ θὰ μείνει ἐπάνω σου, θὰ ἀναλωθεῖ.

Ἡ Τόκα.—Ἡ καταχνιά θὰ σταθεῖ μὴ χαρὰ στὸ κεφάλι μου. Πῶς στέκεται πάνω στὰ λουλούδια τοῦ κάμπου;

(Ὁνειροπαύεται. Σηκώνει τὸ χέρι τῆς ἀργά, ἀργά, στὸ ὕψος τοῦ ὤμου σάν νὰ κρατᾷ τὸ φανταστικό μπουκέτο τοῦ γάμου).

Γενεβιέβη.—(γελῶντας).— Πάει καλά. ἔχεις τὸ νυφιάτικο μπουκέτο ἀπὸ

ἀγριολουλούδια ἔχεις καὶ τὸ πέπλο σου! Ἐσχῆς ὅμως τὸ φουστάνι. Ποῦ θὰ τὸ βρεῖς;

Ἡ Τόκα.—(συνέρχεται). Τὸ φουστάνι;

Γενεβιέβη.—Ἄμ, βέβαια. Τὸ φουστάνι δὲ θὰ τὸ βρῆς καταμεσίς στὰ χωράφια ὅπως τὰ λουλούδια καὶ τὴν καταχνιά!

Ἡ Τόκα.—Γιὰ τὸ φουστάνι ἡ Τόκα θὰ παρακαλέσει τὴν Παναγιά-Παρθένα.

Γενεβιέβη.—Θαυρεῖς, πὼς θὰ στὸ φέρε; (Ἀναστενάζει). Θὰ ἦμουν εὐχαριστημένη ἂν ὅλα ἦταν ψέμματα. (Πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο, δεξιά, παρουσιάζονται ὁ ἄντρας, καὶ ἡ γυναῖκα-κρατᾷ ἓνα δέμα. Βραδιάζει).

Ἡ γυναῖκα.—(σιγά στὸν ἄντρα δειχνοντας τὴν Τόκα).—Νάτην ἔδω εἶναι.

Ὁ ἄντρας.—(δυνατὰ. Σταματῶντας).—Τι θὰ λῆγες γιὰ ἓνα ποτηράκι κρασί;

Ἡ γυναῖκα.—Θὰ τῷ πινα.

Ὁ ἄντρας.—Ἐμπρός ἔμπα (Μπαίνοντας στὸν κῆπο ὁ ἄντρας φωνάζει).—Ἐ! κυρὰ Πανούξ! Δυὸ ποτήρια κρασί καὶ γρήγορα στὸν κῆπο.

Ἡ φωνὴ τῆς ξενόδοχα.—Ἀμέσως! Πόσα ποτήρια εἶπατε;

Ὁ ἄντρας.—Δυὸ ὄχι, τρία.

Ἡ φωνή.—Στὸ λεπτό!

Ἡ γυναῖκα.—Τι κάνετε ἀφτοῦ μικροῦλες μου;

Ἡ Τόκα.—Ἡ Τόκα ἀρραβωνιάστηκε.

Ὁ ἄντρας.—Αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν ποίανει φαίνεται...ἡ μανία τῶν μεγάλων.

Γενεβιέβη.—(μὲ σπουδαῖο ὕφος).—Εἶναι ἀλήθεια! Ἡ ἀδερφή μου ἀρραβωνιάστηκε μ' ἓναν ἐργάτη τῆς φάμπρικας. Ἐνα καλὸ παιδί. Ἴσως ν' ἀκούσατε νὰ μιλοῦνε γι' αὐτόν. Εἶναι ὁ Μπαλμάξ. Τῆς ἔδωσε ἓνα δαχτυλίδι, κι' ἓνα μπουκέτο.

Ὁ ἄντρας.—Ἄκου παλαβομάρες!

Γενεβιέβη.—Εἶναι ὁ πιὸ καλὸς γαμπρὸς στὸ χωριό.

Ὁ ἄντρας.—(γελᾷ στὴν Τόκα).—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, κοπέλλα μου, θὰ πιούμε τὸ ποτηράκι μας στὴν ὑγεία σου.

Ἡ ξενόδοχα.—(ἔρχεται μὲ τὰ ποτήρια).—Εἶναι κρύο...σάν τὸν πάγο.

Ἡ Τόκα.—Κυρὰ Πανούξ.

Ἡ ξενόδοχα.—Τι θές κόρη μου;

Ἡ Τόκα.—(τὴν τραβᾷ παράμερα).—Ἡ Τόκα ἀρραβωνιάστηκε.

Ἡ ξενόδοχα.—Τι μοῦ ψέλνεις, κατακαμένη μου;

Τόκα.—Ὁ Μπαλμάξ ζήτησε τὴν Τόκα μὲ στεφάνι.

Ἡ ξενόδοχα.—Τὸν παλῆνθρωπο! Νὰ κοροϊδεύει ἓνα κορίτσι, ποῦ δὲν ἔχει τὰ συλλοϊκά του.

Ἡ Τόκα.—Ὅχι κοροϊδεύει, ὄχι παλῆνθρωπος.

Γενεβιέβη.—(μὲ παιδιόστικη ἀξιοπρέπεια).—Ἦμουν ἔδω κυρὰ Πανούξ. Τὰ ἄκουσα ὅλα. Εἶναι ἀλήθεια. Καί...

Ἡ ξενόδοχα.—Καλά, καλά. (Στὸν ἄντρα καὶ τὴν γυναῖκα) Μὲ τὸ νοῦ πλουταίνει ἡ κόρη. Εἶναι εὐτυχισμένη, ὅταν βολοδέρνεται μὲ τὰ ὄνειρά της. Στὴν ὑγεία σας! (Γυρίζει στὸ καπελίδ).

Ἡ γυναῖκα.—(στὴ Γενεβιέβη).—Δὲν πᾶς νὰ παίξεις μὴ στιγμὴ παρέχει μικροῦλα μου.

Γενεβιέβη.—(στὴν Τόκα).—Θὰ σὲ πείρῃ σπῆτι. Θὰ γυρίσεις γρήγορα; Δὲν θὰ τριγυρνᾷς ὁλονυχτὶς πάλι στὰ χωράφια;

(Ἡ Τόκα τῆς κάνει ἓνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Ἡ Γενεβιέβη βγαίνει δεξιά).

Ἡ γυναῖκα.—Ἀῶσε τῆς νὰ πιεῖ τῆς ἀρραβωνιασμένης.

Ὁ ἄντρας.—(γεμίζει τὰ ποτήρια. Δίνει ἓνα στὴν Τόκα).—Πᾶρε. Θὰ πιούμε στὴν ὑγεία σου, γιὰ τὰ καλά στέφανα.

Ἡ Τόκα.—Εὐχαριστῶ.

Ἡ γυναῖκα.—Στὴν ὑγεία σου. Στὴν ὑγεία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου.

Ὁ ἄντρας.—Κι' ἡ ὥρα ἡ καλὴ κι' ἡ εὐλογημένη Τόκα!

Ἡ γυναῖκα.—(Σιγά. Μισανόγουντας τὸ δέμα).—Καὶ τώρα κοίταξε λιγάκι. Πῆρα τὸ φόρεμα μαζί μου. Δὲν εἶναι τσόλι, δὲν εἶναι καραβόπανο. Εἶναι καθαρὸ μετὰ ἀπὸ τὰ σπῆνια. Βλέπεις τὸ κέντημα μὲ τὰ λουλούδια, ἔ;

Ἡ Τόκα.—(Γελάει καὶ χαϊδεύει τὸ ὕφασμα).—Ὁμορφο! Ὁμορφο!

Ὁ ἄντρας.—Γιὰ μὴ νεύνημφῃ εἶναι ὅτι πρέπει. Τὶ λὲς κι' εσύ;

Ἡ Τόκα.—Ἡ Τόκα προσευχόταν στὴν Παναγιά-Παρθένα γιὰ τὸ νυφικό της.

Ἡ γυναῖκα.—Νὰ ποῦ σ' ἄκουσε.

Ἡ Τόκα.—Παναγιά-Παρθένα μου ἔστειλε τὸ φουστάνι. Ἡ Τόκα θάναί ὁμορφῇ, στολισμένη κι' ὁμορφῇ.

Ἡ γυναῖκα.—Ὅταν ραφεῖ στὰ μέτρα σου ὅλα τὰ κορίτσια θὰ σὲ ζηλεύουνε Τόκα.

Ἡ Τόκα.—(ἀρπάζει τὸ ὕφασμα).—Δώστο!

Ἡ γυναῖκα.—(τῆς τὸ ξαναπαίρνει).—Στάσου! Ἐέρεις, τί πρέπει νὰ κάνεις γιὰ νὰ στὸ δώσω.

Ἡ Τόκα.—Ὅχι Ἡ Τόκα δὲν ἔξερα.

Ὁ ἄντρας.—(ἔξω φρενῶν).—Μπρὲ βωδιοκέφαλη! Δὲν θυμάσαι, τί σοῦ εἶπαμε;

Ἡ Τόκα.—(ντροπαλή).—Τόκα δὲ θυμάται.

Ἡ γυναῖκα.—Τὸ μικρὸ Θεοδόση. (Μὴ μικρὴ σιωπὴ. Ἀκούεται ὁ ὄρυγος τοῦ χειμάρρου. Ἡ Τόκα κάνει μηχανικὰ μὴ χειρονομία σὰ νὰ σπρώχνει κάποιον). Θυμάσαι τώρα; Ἐπὶ τέλους! Τὸ γυαλί, ποῦ κυλάει—κυλάει.

Ὁ ἄντρας.—Θὰ παίξετε κοντὰ στὸ ποτάμι.

Ἡ γυναῖκα.—Τὸν σπρώχνεις.

Ὁ ἄντρας.—Τὸν βλέπεις νὰ γλυστράει.

Ἡ Τόκα.—(σοβαρά).—Ἡ Τόκα θυμάται.

Ἡ γυναῖκα.—Εἴμαστε σύμφωνοι λοιπόν. Θὰ τὸν σπρώξεις;

Ἡ Τόκα.—(μὲ θέληση).—Ὅχι. Ἡ Τόκα δὲν θέλει πιά.

Ἡ γυναῖκα.—Καὶ γιατί δὲν θέλεις;

Ἡ Τόκα.—(μὲ συγκίνηση).—Τὸ ποτάμι δὲν εἶναι γυαλί... κοῦδο νερὸ...μὰ μὲρα Τόκα εἶδε πνίγεται κατσάκα. Τόκα θυμάται. Ὁ Μικρὸς Θεοδόσης θὰ πνιγεῖ σὸν κατσάκα. Τόκα τὸ ξέρε.

Ἡ γυναῖκα.—(στὸν ἄντρα).—Ἡ ξέρα, πὼς τὰ ξῶα τὰ παλαβῶνει ὁ ἔρωτας. Δὲν ἤξερα ὅμως πὼς γιαντρεῖ τις παλαβές.

Ὁ ἄντρας.—(στὴν Τόκα).—Καὶ τί σὲ μέλει ἂν πνιγεί.

Ἡ Τόκα.—(μὲ τρεμουῖα).—Δὲ θέλω πνιγεῖ παιδί!

Σεῖς κακοὶ, κακοὶ ἄνθρωποι!

Ἡ γυναῖκα.—(ἔξαλλη).—Καὶ μὲ τί θὰ παντρευτεῖς, παλαβάρια μὴ καὶ δὲ θάχεις φουστάνι;

Ἡ Τόκα.—Μὲ τί;

Ὁ ἄντρας.—Δὲν σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ ξερὸ σου βέβαια, πὼς θὰ σοῦ χαρίσωμε τέτοιο ὁμορφο φουστάνι γιὰ τὰ ὁμορφά σου μάτια.

Ἡ Τόκα.—(τραβᾷ νὰ πάρει τὸ ὕφασμα).—Δώστο! Δώστο το. Γελάσατε, τὴν καυμένη τὴν Τόκα! Δώστο το.

Ἡ γυναῖκα.—(τὴν σπρώχνει καὶ δίνει τὸ δέμα).—Κάτω τὰ ξεράδια σου. Ἐέρεις, τί πρέπει νὰ κάνεις γιὰ νὰ πάρεις τὸ ὕφασμα.

Ὁ ἄντρας.—Ἄν θέλεις νὰ παντρευτεῖς ντυμένη στὰ μεταξωτά, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ξεπαστρέψεις τὸ μικρὸ...

Ἡ Τόκα.—Τόκα παντρευτεῖ χωρίς φόρεμα.

Ὁ ἄντρας.—Μπᾶ καὶ θαυρεῖς, πὼς θὰ σ' ἀφήσουνε νὰ μπεις στὴν ἐκκλησιά μὲ τὰ κουρέλια σου; Ὁ παπᾶς θὰ σὲ δειώξει

ὅπως διώχνει τὰ ψωριάρικα σκυλιά.

Ἡ Τόκα — Σάν ψωριάρικο σκυλί ;
Ἡ γυναικία. — Θά σέ πετάξει ἔξω
μὲ τίς κλωτσιές.

Ἡ Τόκα (τὸ ἴδιο). — Κλωτσιές ;
Ἡ γυναικία. — Καὶ ὁ Μπαλμάς σου
θὰ σέ κοροϊδεύει, πού θάσαι σά ζητιάννα.

Ἡ Τόκα (μὲ δυνατὴ φωνή). — Ὅχι !
Ἡ γυναικία (πικαρισμένη σκλη-
ρά). — Δὲν κατάλαβες, πὼς σέ κοροϊδεύει
πρωτύτερα ;

Ἡ Τόκα. — Κοροϊδεύει ; Ὁ Μπαλ-
μάς μου εἶπε : «Ἡ καρδιά μου εἶναι
δική σου».

Ὁ ἄντρας. — Εἶπε ψέμματα, θεο-
πάλαβη ! Θαρρεῖς, πὼς σέ τιμᾷ περισσό-
τερο ἀπὸ τὴ γίδα τοῦ πατέρα του.

Ἡ Τόκα. — Ὁ Μπαλμάς μου εἶπε
«Δατρευτὴ γυναῖκα !»

Ἡ γυναικία. — Αἶντε νὰ χαθεῖς !
Μπορεῖ ἓνας ὁμορφος νέος ν'ἀγαπήσει μιὰ
παλαβὴ σάν κ' ἐσένα τὴ στιγμή πού ὅλα
τὰ ὁμορφα κορίτσια ταῦ χωριοῦ τρέχουν
τὸ κατόπι του ;

Ἡ Τόκα (ἀπελπισμένη). — Τόκα ὄχι !

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ
ΧΩΡΙΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΟΝΟΠΡΑΧΤΟ ΤΟΥ ΔΙΑ-
ΣΗΜΟΥ ΕΡ. LAUMANN, ΜΕ
ΥΠΟΘΕΣΗ, ΠΑΡΜΕΝΗ ΑΠΟ
ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ:
«ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΟΥ
ΠΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΟΥΣΣΕΡ»

«ΘΑΜΜΕΝΗ - ΖΩΝΤΑΝΗ»

ΟΠΟΥ ΕΞΕΛΙΣΣΕΤΑΙ ΜΙΑ
ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗ
ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἡ παλαβή

ἐνιστῶμεν δερμότατα στοὺς ἀναγνώστες μας τὸ περιοδικό

«ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ»

ἐκ κάθε τεύχος του, δημοσιεύεται κι' ἀπὸ ἓνα συγκινητικό μυθιστόρημα.

Τὰ ὡς σήμερα ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ «ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ»
περιέχουν τὰ πάρα-κάτω ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα :

1. Β. Μαργκερίτ :	«Ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς».
2. Ε. Γκλύν :	«Μοντέρνο κορίτσι».
3. Ζ. Μπουρζέ :	«Ὅταν γεράσει ἡ καρδιά».
4. Ἀρνὸ Ἀλεξάντερ :	«Ἐρως καὶ ἐγκλημα».
5. Ζ. Ρεβάλ :	«Σεβιλλιάννα».
6. Μ. Ντελλό :	«Χρυσωμένη φτώχεια».
7. Γρηγ. Ξενοπούλου :	«Λίζα».
8. Μωρίς Ντεκομπρά :	«Ἡ φυλακὴ τῶν ὁνείρων».
9. Μ. Ὀμπερλίν :	«Ἐνας περιεργος γάμος».
10. Α. Χόπ :	«Ἡ Α. Μ. ἀγαπᾷ».
11. Ρ. Χίντσερ :	«Μοιραία Γυναῖκα».
12. Β. Οὐίλλιαμς :	«Ἐσπιονάζ».
13. Ε. Οὐάλλας :	«Ὁ Κυρίαρχος».
14. Π. Μαντεγκάτσα :	«Ἀγάπες πού σβύνουν».
15. Ρ. Μπούκαναν :	«Τραγικὸ Δίλημμα».
16. Μ. Ντελλό :	«Καρδιὲς Ἐρωτευμένες».
17. Γ. Σάνδη :	«Ἐκείνη καὶ Ἐκεῖνος».
18. Γρηγ. Ξενοπούλου :	«Γκιοβάννα».
19. Μάξ ντὺ Βεζίτ :	«Ἐνας Ρώσος σωφέρ».
20. Μωρίς Ντεκομπρά :	«Γυναῖκες...».
21. Μ. Ντελλό :	«Ἡ Σκιά τῆς Εὐτυχίας».
22. Μ. Κορέλλι :	«Τζίσκα».
23. Μάξ ντὺ Βεζίτ :	«Ξαναγύρισε κοντά μου...».
24. Τὸ κινηματογραφικὸ ἔργο :	«Πὼς ἔσβυσε μιὰ ἀγάπη».
25. Πιέρ Μπενουά :	«Γιὰ ἓνα σου βλέμμα».
26. Βέρας Ναβάλ :	«Τραγωδία ἔρωτος».
27. Ὁκτάβ Φεγιέ :	«Τὸ μυθιστόρημα Ἀπόρου Νέου».
28. Μαρσέλ Γρεβώ :	«Πονεμένοι ἔρωτες».
29. Ζώρζ Ὀνέ :	«Μιὰ ἀγάπη μέσα στὸ μῖσος».
30. Στεφάν Τσβάιχ :	«Ἐρως καὶ δόξα».
31. Ἀνρί Μπορντώ :	«Ἐνας φόνος καὶ μιὰ ἀγάπη».
32. Μάξ ντὺ Βεζίτ :	«Τὸ νευρόσπαστο».
33. Μ. Ντελλό :	«Ἐρωτικὲς ἐλπίδες».
34. Φλωράνς Μπάρκλεϋ :	«Τραγωδία μιᾶς καρδιάς».
35. Μύριαμ Χάρρυ :	«Ἐρωτικὴ ραψωδία».
36. Ντανιέλ Λεζυέρ :	«Τὸ μυστικὸ τῆς πεθαμένης».

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ

Τὰ «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» αποφάσισαν νὰ προσφέρουν ἕναν ἡμερο-
δείκτη 1936 μὲ τὸ καρτόνι του, ἢ ἕνα βιβλίον ἡμερολόγιον 1936 ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩ-
ΡΕΑΝ στοὺς ἀναγνώστες των, ποὺ θὰ προσκομίσουν τέσσερα δελτία—ὅπως αὐτὰ
ποὺ δημοσιεύωμε παρακάτω, στὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λυκούργου 8, Ἀθήναι
Ἐκδόσεως, θὰ λαμβάνουν κι' ἕνα ἡμερολόγιον τσέπης τοῦ Ἑκδ. Οἴκου «ΑΣΤΗΡ».

Ἄς σημειωθεῖ, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἡμεροδείκτης εἶναι τυπωμένος ἐπὶ εἰδικοῦ χάρτου—ὁ
δημοσιογραφικοῦ—καὶ τὸ καρτόνι θὰ ἔχει μίαν φωτολιθογραφημένην εἰκόνα, ἐξαιρετι-
κοῦ γούστου. Τὸ ὄνομα τῶν ἐκδοτῶν τοῦ ἀνωτέρω ἡμεροδείκτη (Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδῆ
μητρὸς) εἶναι ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀκρίβειάν του.

ΔΕΛΤΙΟ ΔΙΑΛΕΧΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΑΡΙΘ. 4

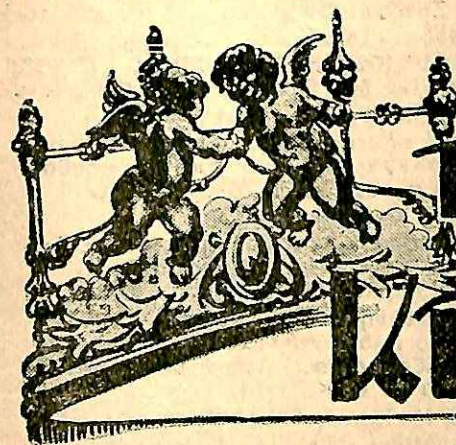
Οἱ ἀναγνώστες, ποὺ θὰ προσκομίσουν τέσσερα
τέτοια δελτία, δικαιούνται, νὰ πάρουν ἐντελῶς
δωρεάν, ἕναν ἡμεροδείκτη 1936 μὲ καρτόνι ἢ ἕνα
βιβλίον ἡμερολόγιον.
Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω, καὶ ἕνα ἡμερολόγιον τσέ-
πης 1936.

Ἐνα καινούργιο φόρεμα

Τὸ κερδίζετε ἂν βάψετε μόνη Σας ἕνα περυσινό Σας μὲ τὰς
Γερμανικὰς Βαφὰς **ARTI**, αἱ ὁποῖαι κάθε παλὴ φόρεμα τὸ
μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγμα-
τικότης. Δοκιμάσετε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ **ARTI** πωλοῦν-
ται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Ἐμπορικά.

Τύποις: «ΤΕΧΝΗ» Σκουλενίου 1.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ WILSON MAC-ECKERTON

ΤΟ ΞΕΝΙΝΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ.

Ἡ ἀρτίστα μὲ τοὺς πολλοὺς συζύγους, μὲ τὴν ψεύ-
τικη μάννα καὶ τὴν ψεύτικη κόρη.—Ἄν δὲν αὐτο-
κτόνησε, πῶς ἀτένισε τόσο γαλήνια τὸ θάνατο;—
Ἡ ὁμορφὴ νέα, ποὺ τὴν βαραίνουν ὅλες οἱ ὑπόγειες.
Τὸ φοβερό συγγενολοῖ.—Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ κάνει
τὴν ἀστυνομία νὰ τρομάζει—τὸ διαβολικὸ μηχανή-
ημα.—Μιά λύση, ποὺ δὲν τὴν περιμένει κανένας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I. ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ Ἡ ΕΓΚΛΗΜΑ

Βρέθηκα μπλεγμένος σ' αὐτὴν τὴ
δραματικὴ ὑπόθεση ἐντελῶς τυ-
χαία. Γιατὶ φυσικά, ἂν πῆγαίνα
νὰ ἐπισκεφτῶ τὸν Γκρίφιν Σκῶτ
μὲ ἄλλῃ μέρᾳ δὲν εἶχα λόγῳ,
ἐγὼ ἕνας μυθιστοριογράφος, ν' ἀνακα-
τευτῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μυστήριον, ποὺ
κράτησε τόσον καιρὸ σὲ ἀγῶνι τὴν
κοινὴ γνώμη τῆς Νέας Ὑόρκης.
Ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πῆγα νὰ δῶ
τὸν Γκρίφιν Σκῶτ, γιὰ νὰ μοῦ μιλή-
σει γιὰ κάποιο τραγικὸ ἐγκλήμα, ποὺ
χωρὶς αὐτὸν θάχε μείνει πάντα ἀνι-
γμά. Γιατὶ ὁ Γκρίφιν Σκῶτ εἶναι ἕνα
εἶδος Σέρλοκ Χόλμς στὴς Ἡνωμένες
Πολιτείες.

Μόλις χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ κεῖνο
τὸ βράδυ, ὁ γέρο Γουίλιαμς, ὁ ὑπὸ-
πότης του, μοῦ ἀνοίξε βλαστημῶντας.
Τέτοια ὑποδοχὴ κάνουν στοὺς ξένους
σὲ κεῖνο τὸ παράδειον σπῆτι.

— Ποιὸν θέλετε ;
— Τὸν κύριον Σκῶτ.
— Δὲν δέχεται κανέναν ὁ κύριος

Σκῶτ ! Φευγάτε ἀπὸ δῶ !

Χωρὶς νὰ τοῦ δώσω ἀπάντηση, τότε
σκούνησα καὶ μῆκα. Ἀμερικάνικος
τρόπος, ποὺ σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις
εἶναι ὁ καλλίτερος.

Ὁ Σκῶτ ὅσῳ ἦταν ἐξαγριωμέ-
νος !

— Πῶς σὰς ἄφησε ὁ Γουίλυ νὰ μῆ-
τε ; Δὲν ὀρίζω τό σπῆτι μου.

— Ἦρθα γιὰτὶ ξάμθα, πῶς παίζετε
σπουδαῖο σκάκι ! Κι' ἐπειδὴ παίζω καὶ
γὼ ἀρκετὰ καλά, ἦρθα νὰ μετρηθοῦ-
με.

Αὐτὸ ἦταν «κόλπο», ποὺ πέτυχε ὁ
μωρ.

Ὁ ἀστυνομικὸς μὲ κοίταξε ἀπ' τὴν
κορφὴ ὡς τὰ νύχια, κι' ὕστερα μοῦπε :

— Ἄν εἶναι γι' αὐτό, μένετε. Μὴν
περιμένετε ὅμως νὰ σὰς ἀπαντήσω
σὲ κουταμάρες ἀπ' αὐτὲς, ποὺ ρωτᾶνε
οἱ δημοσιογράφοι..

Ἐγὼ φυσικά γι' αὐτὲς τίς κουταμά-
ρες εἶχα πάει, μὰ ποὺ νὰ τολμῶ νὰ
μιλήσω ! Ἡ σκακιέρα τοῦ Σκῶτ ἦ-

ταν περιέργη: "Επιανε μιά δολόκληρη κάμαρα. Δηλαδή τὸ παρκέτο μιᾶς δολόκληρης κάμαρας, σχημάτιζε τὰ ἄσπρα καὶ τὰ μαύρα καρὲ τὸ σκακιού.

"Όσο γιὰ τὰ πιόνια, ἦταν κι' αὐτὰ ἀνάλογα. Νομίζω, πὼς ἂν τὸν ἄφηναν θὰ μεταμόρφωνε τὴν πλατεία τοῦ ἀγίου Μάρκου στὴ Βενετία, σὲ τεράστιο παιγνίδι σκακιού.

Κοίταζα τόσο πολὺ τριγύρω, ποὺ ἔχανα διαρκῶς.

Τὸ σπῆτι τοῦ Σκῶτ, ἦταν ἓνα τεράστιο δωμάτιο. Τὰ ἐπιπλα ὅλα, ἀπὸ ἄισαλι. Κι' ἀπ' τὸ ταβάνι κρεμόνταν ἓνα πιάνο, ἓνα δολόκληρο χημικὸ ἐργαστήριο, κι' ἓνα τεράστιο τραπέζι ξυλουργοῦ μ' ὅλα τὰ σύνεργα. Ὁ φίλος μου δὲν εἶχε παρὰ νὰ γυρίσει ἓνα μοχλὸ, καὶ καθ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, κατέβαινε στὸ πάτωμα.

— Ἀν θὰ προσέξεις, νὰ παίξουμε! Εἰδεμή...

— Συγγνώμη Σκῶτ. Κοίταζα τὴν ἐπίπλωσή σου!...

— Κοίταζες τὴν ἐπίπλωσή μου, κι' ἄφησες τὸ σκάκι σὲ μένα. "Επρεπε νὰ κοπιάσω σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ μάθω ἓνα σκύλο νὰ παίζει σκάκι. Τοῦλάχιστο θάχα ἓναν ἀντίπαλο τῆς προκοπῆς.

"Ὡς τώρα δὲν εἶχες κανέναν ἀντίπαλο τῆς προκοπῆς;

"Ανασηκώθηκε. Τὸ ἀτσαλένιο βλέμμα του καρφώθηκε στὰ μάτια μου.

— Ποῦ; στὸ σκάκι ἢ στὴ ζωὴ;

— Μά... καὶ στὰ δυό.

— Στὴ ζωὴ εἶχα ἀντιπάλους. Μιά ράτσα ἀντιπάλων καλλίτερα, τοὺς τέλειους ἐγκληματίες. Τί ράτσα ὅμως! Ράτσα τοῦ διαβόλου.

— Χμ. Ἡ ἀστυνομία κάτι ξέρει πάνω σ' αὐτό.

— Ἡ ἀστυνομία... Πφ. Δὲν ἀνακαλύπτει παρὰ τὰ πτώματα ἢ ἀστυνομία. Νὰ μὰ ἄρα...

Τέντωνα καὶ τὰ δυό αὐτιά μου ν' ἀκούσω, μὰ τὸ κουδοῦνι τῆς ξώπορτας μᾶς ἔκοψε.

"Ἦταν ὁ "ἄσπονδος" φίλος τοῦ Σκῶτ, ὁ διευθυντῆς τῆς ἐπίσημης ἀστυνομίας ὁ Χούντσον. Γιὰ εὐκολία τὸν ἔλεγαν Χούντ.

"Αἶμα μὲ εἶδε κοντὰ στὸ Σκῶτ, κατέβασε τὰ μοῦτρα του. Κατάλαβα, πὼς θὰ προτιμοῦσε νάταν μόνος μὲ τὸν περίφημο ντετέκτιβ. Μὰ δὲν τοῦκανα τὴν χάρη νὰ φύγω.

"Αρχισε νὰ κόβει βόλτες στὴν κάμαρα, ἐνῶ ἐμεῖς ἐξακολουθοῦσαμε τὴν παρτίδα μας.

Ξαφνικά, ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τοῦ

τηλεφώνου. Ὁ γέρο-Γουίλνι, παρουσιάστηκε σὲ λίγο;

— Ζητᾶνε τὸν κύριο Χούντ στὸ τηλέφωνο; εἶπε.

— Χμ. Κάτι σοβαρὸ θᾶναι, γιὰ νὰ μὲ ζητᾶνε δῶ. Παίξετε σεις. Θὰ πάω στὴν καμπίνα.

Γιατί τὸ τηλέφωνο ἦταν τοποθετημένο σ' ἓνα τεράστιο γυάλινο κουδοῦνι σὺν αὐτό, ποὺ φυλάνε τὸ τυρί.

"Όταν ξαναφάνηκε:

— Βρῆκαν σκοτωμένη τὴν "Ελλεν Μπρίλ Κέντ! εἶπε. Αὐτοκτόνησε.

Πετάχτηκα ὄρθιος.

Αὐτοκτόνησε ἡ "Ελλεν Μπρίλ Κέντ; Αὐτὸ τὸ ροδόξανθο ἄστρο μὲ τὰ βαθυγάλαζα μάτια. αὐτὴ ἡ θεῖα γυναῖκα, ποὺ τὰ εἶχε ὅλα;

Στὸ Μπιαριτζ ἓνας βασιληᾶς, εἶχε ξετρελλαθεῖ μὲ τὴν ὀμορφιά της. Τὰ πιὸ λαμπρὰ ὀνόματα, οἱ πιὸ μεγάλες περιουσίες ἀπλώθηκαν στὰ πόδια της! Μὰ ἡ εἰδικότητά της, ἦταν ὁ γάμος. Εἶχε παντρευτῆ τέσσαρες φορές, παίρνοντας ὅλο τὸν κόσμο μάρτυρα, σ' αὐτὲς τίς ἐφήμερες ἐνώσεις της.

Καὶ γιατί αὐτοκτόνησε τὸ "Αμερικάνικο ἀστέρι τῆς ὁπερέτιας, ποὺ οἱ δημοσιογράφοι τῆς ἀφιέρωναν στήλες δολόκληρες γιὰ νὰ περιγράψουν τὰ χρυσὰ φαινόματα, τὰ γαμήλια δῶρα της, τοὺς θαυμαστές της καὶ τὰ καπρίτσια της;

— Ποῦ τὴν βρῆκαν σκοτωμένη; ρώτησε ὁ Σκῶτ σοβαρά.

— Στὸ σπῆτι της. Στὸ διαμέρισμά της στὸ Πάρκ "Αβενίου" τὴν βρῆκαν κατὰ γῆς, πάνω σ' ἓνα ταπέτο ἀπὸ ἐρμύνα.

— Καὶ μὲ τί σκοτώθηκε; Δηλητηριό;

— "Όχι. Εἶχε ἓνα μικροῦλι «ρεβόλβερ μπιζού», ἀπ' αὐτὰ, ποὺ ἔχουν οἱ κυρίες. Αὐτὸ τὸ κομματάκι μεταχειρίστηκε. Φύτρεψε μονάχη της μιὰ σφαῖρα στὸ τρελλὸ κεφάλι της, ἐνῶ εἶχε τόσους χαριτωμένους συζύγους, ποὺ εὐχαρίστως θὰ τὴν ἔβγαζαν ἀπὸ τὸν κόπο.

— Ἡ "Ελλεν Μπρίλ Κέντ νὰ παραμορφώσει ἓνα πρόσωπο, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ κερδίσει τόσα λεφτὰ καὶ τόσους ἄντρες, σὺν ἀπίστευτο μού φαίνεται!

"Ο Χούντ γύρισε θυμωμένος.

— Γιατί συζητεῖς Σκῶτ πάνω σ' ἓνα γεγονός; Σοῦ λέω, πὼς αὐτοκτόνησε!

— Μήπως αὐτοκτόνησε μπροστά σου; Τί ξέρεις ἐσύ;

— Φυσικά καὶ δὲν μούστειλε πρόσκληση. Τῆς ἄρεσε ἡ ρεκλάμα καὶ τὸ κοινό, ὅχι ὅμως ὡς αὐτὸ σημεῖο.

— "Αφσε κανένα γράμμα;

— "Όχι! τίποτα.

"Ο Σκῶτ ἄναψε ἓνα τσιγάρο κι' ἔστειλε τὸν καπνὸ στὸ ταβάνι.

— Χούντ, εἶπε ξαφνικά. "Ακουσες νὰ μιᾶνε γιὰ ἓνα κρεβάτι, ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀγοράσει ὁ τέταρτος ἄντρας της, ὁ Γάλλος μαρκήσιος; Τῆς εἶπε, μού φαίνεται, πὼς ἦταν τῆς Πουμπαντούρ. Εἶναι ὅλο ἀπὸ ἔβενο. Θὰ τῷ θέλαι αὐτὸ τὸ κρεβάτι.

"Ο Χούντ ἐξαγριωμένος, γύρισε σὲ μένα.

— Τὸν ἀκοῦτε; τέτοιος εἶναι! Σκέφτεται τὰ ἐπιπλα, ἐνῶ ἐμεῖς ἀναστατώθηκαμε μὲ τὴν αὐτοκτονία αὐτῆς τῆς μοντέρνας Κλεοπάτρας.

"Ο Χούντ ἦτανε στὸ διάδρομο καὶ περνοῦσε τὸ παλτὸ του, ὅταν ξαφνικά ὁ Σκῶτ τοῦ φώναξε.

— Χούντ. Ὁρεβουάρ. Καὶ νὰ προσέξεις!

— Τί; τί νὰ προσέχω; Παραμιλᾷς.

— Τίποτα. "Ενα λόγο εἶπα! Μὴν καταπιεῖς ἔτσι εὐκολὰ τὴν αὐτοκτονία! Περιμένετε νὰ βρῆτε κανένα γράμμα. Μπορεῖ νὰ τῷστειλε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο!

"Ο Χούντ γρύλισε κάτι.

— Μπὰ; Καὶ ἡ νευρασθένειά της; τὴν ξεχνᾷς Σκῶτ; Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ γυναῖκες, αὐτοκτονοῦνε εὐκολὰ ἔνα βράδυ, ποὺ τίς πνίγει ἡ πλήξη.

— Τί λὲς Χούντ!; Αὐτὴ ἡ ἀτσαλένια γυναῖκα. Ν' αὐτοκτονήσει ἔτσι σὺν μοδιτρούλα ἓνα βράδυ, ποῦχε πλήξη; Μοῦ φαίνεται, πὼς τάχεις μαζί της.

"Ο διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας θύμωσε πιὸ πολὺ.

— Ἀναρωτιέμαι τί ξέρεις καὶ μιλᾷς ἔτσι. Δὲν εἶδες τίποτα δὲν ἔκανες παρ' ὅτι σοῦπα. Μέντιοιμ εἶμαι ἢ ντετέκτιβ;

— Οὔτε τόνα οὔτε τάλλο. "Ισως. Μὰ δὲν μ' ἄρεσε ἡ βεβαιότης, ποὺ εἶχε ὁ τόνος τῆς φωνῆς σου ὅταν εἶπες:

«Αὐτὴ ἡ γυναῖκα αὐτοκτόνησε». Περιμένε. Θὰ πεισθοῦμε.

Μὲ δυὸ πηδήματα ὁ Σκῶτ, ἄρπαξε τὸ παλτὸ του καὶ τὸ καπέλλο. Γιὰ μιὰ στιγμή φοβήθηκε, πὼς μὲ ξεχνοῦσε... Μὰ ὄχι. Γύρισε καὶ μὲ φώναξε. Βιάστηκε νὰ τρέξω γεμάτος χαρά.

"Ενῶ ἡ λιμουζίνα τοῦ διευθυντῆ τῆς ἀστυνομίας μᾶς πήγαινε ὀλοταχῶς στὸ σπῆτι τῆς "Ελλεν Μπρίλ Κέντ, ὁ Χούντ μᾶς διηγόνταν τὴν ἱστορία της:

— Ὁ πατέρας της, ἦταν φτωχὸς ὑπάλληλος σὲ κάποια μικρὴ πόλη ἐδῶ

κοντὰ. Αὐτὴ δεκαπέντε χρονῶν, μπῆκε ταμίας στὸ μεγαλύτερο κατάστημα νεωτερισμῶν κει πέρα. "Επρεπε νὰ βγάλει τὸ ψωμί της. Σὲ τρεῖς μῆνες κατάφερε ν' ἐξελογιάσει τὸ γιοῦ τοῦ ἰδιοκτήτη, ἓνα νεῖο δεκανιὰ χρονῶν, καὶ νὰ τὸ σκάσει μαζί του. Δέχεται νὰ χωρίσει ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, γιὰ νὰ κερδίσει ἓνα ποσόν, ποὺ τῆς ἔταξε ὁ μπαμπᾶς γιὰ ν' ἀφήσει τὸ γιοῦ του. Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα ἔρχεται στὴν Νέα Ὑόρκη, καὶ πρὶν καλά—καλὰ κλείσει τὰ δεκάξη, βγαίνει στὸ θέατρο «γκέρλ» μὲ λίγα σέντσια τῆ βδομάδα. "Ολόκληρο ἄρσενικό μελίσσι μαζεῦτηκε γύρω της, γοητευμένο ἀπὸ τὰ χρυσὰ μαλλιά της. Ἀπ' ὅλους, διαλέγει ἓναν. Καὶ τὸν παντρεύεται. Τὴν πρώτη φορὰ παντρεύτηκε γιὰ λεφτὰ τῆ δεύτερη παντρεύεται γιὰ τίτλο. Στὰ τελευταία παντρεύεται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταπλήξει τὰ δυὸ ἡμισφαίρια, ὅπου κατοικοῦνται ἀπὸ ἄρκετους χαζοὺς, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ ζωὴ τῆς Κέντ μ' ἀνοικτὸ στόμα.

"Ο Σκῶτ νευριασμένος τὸν ἔκοψε:

— Μὴ μιλᾷς ἔτσι Χούντ...θὰ νόμιζε κανεῖς, πὼς ἤσουν ἓνας ἀπ' τοὺς συζύγους. "Ἦταν ἓνα φτωχοκόριτσο. Τί ἤθελες νὰ κάνεις; Πὼς νὰ ζήσει; Ἡ καταγωγή της ἦταν πολὺ ταπεινὴ. Ποιὸς ἤθελες νὰ τῆς μιλήσει γιὰ λεπτότητες αἰσθημάτων!

— "Ελα, Σκῶτ, μὴ βαλθεῖς νὰ τὴν ὑπερασπίζεσαι γιὰ νὰ μὲ σκάσεις! "Εζησε σὺν κλέφτρα! "Εκλεβε χρήματα κοσμήματα καὶ... συζύγους. Τοὺς ἄνδρες τοὺς πετοῦσε ὕστερ' ἀπὸ λίγο.. τὰ χρυσὰ φαινόματα καὶ τὰ λεπτὰ τὰ κρατοῦσε.

— Δὲν σοῦ ἀπαντῶ πιά τίποτα Χούντ! Μὰ σὲ βεβαίω, πὼς ἀρκεῖ νὰ σ' ἀκούει κανεῖς νὰ μιλᾷς, γιὰ νὰ συμπληθῇ τὴν "Ελλεν Μπρίλ Κέντ. Τί λὲς κι' ἐσύ Ἰρβιν;

Δὲν πρόφτασα ν' ἀπαντήσω, γιατί φτάσαμε.

"Ἦταν τόσος κόσμος, μαζεμένος μπροστὰ στὸ σπῆτι, ποὺ χρειάστηκε νὰ παίξουμε γροθιὲς γιὰ νὰ μποῦμε. Οἱ πόλισμαν μὲλις συγκράτοῦσαν τὸ πλήθος.

Καὶ φαντάστηκε, τί θὰ γινόταν ὅταν ὁ Σκῶτ θὰ κατόρθωνε ν' ἀποδείξει, πὼς δὲν ἦταν αὐτοκτονία, παρὰ φόνος.

"Ο Χόφ, ἓνας νεαρὸς ντεντέκτιβ μὲ ἐξυπνὴ φυσιογνωμία, μᾶς ἔδειξε τὸ δρόμο. "Ενα χῶλλ, ἔπειτα ἓνας διάδρομος.

Μπήκαμε τέλος στὸ δωμάτιο, ὅπου

βρέθηκε το πτώμα.

Ήταν μεγάλη φωτεινή κάμαρα θαυμάσια επιπλωμένη με επιπλα παλιά, Τέλος, κοίταξα πρὸς τὸ κρεβάτι. Φρίκη! Στὴ μέση τοῦ ἐβένινου κρεβατιοῦ δπου ἔλεγαν, πὼς κοιμήθηκε κάποτε καὶ ἡ Πομπαντούρ, ἦταν ξαπλωμένη ἀνάσκελα μιά γυναίκα, μετὰ χέρια ἀνοιχτά, σὰν σταυρωμένα.

Κάτω, στὸ ταπέτο, πού ἦταν ἀπὸ ἔρμινα, χτυποῦσε ἀμέσως στὸ μάτι μιά μικρὴ αἱματινὴ λιμνοῦλα, βαθυκόκκινη, π' ἀρχίζε νὰ γίνεται καστανή. Αἷμα...

Ἐδῶ λοιπὸν σκοτώθηκε ἡ Ἑλλεν Κέντ;

Μόλις μῆκαμε, ἕνας χοντρός ἀστυνομικός, ὁ Μύλενς, ρίχτηκε κατ' ἐπάνω μας σὰν πομπυλντόκ.

Ὁ Μύλενς ἦταν γνωστός γιὰ τὴν σωματικὴ του δύναμη καὶ τίς... γκάφες του: Ήταν ἕνας χοντρός τετράγωνος ἄνθρωπος, χωρὶς λαϊμό, σὰν τοὺς ἀνθρώπους, πού φκιάνουν τὰ παιδιά ἀπὸ χιόνι.

Ὅταν εἶδε τὸν Χούντ ἡμέρωσε. Πάντως ἔμένα καὶ τὸν Σκῶτ μὰς χαιρέτησε πολὺ ψυχρά. κι' αὐτὸ μ' ἔκανε ν' ἀπορήσω. Γιατί, στὴν ὑπόθεσιν Λοπέξ, ὁ Σκῶτ τὸν ἐμπόδισε νὰ γίνῃ γελοῖος...

Μποροῦμε νὰ ρίξωμε μιά ματιὰ Μύλενς; ρώτησε ὁ Σκῶτ χωρὶς νὰ φαίνεται, πὼς πρόσεξε τὸν τρόπο του. Καὶ δὲν ρίχνετε; ἀπάντησε αὐτὸς γριλλίζοντας.

Ὁ Χούντ τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ στὸ μεταξύ ὁ Σκῶτ σήκωσε ἐλαφρὰ τὸ μεταξωτὸ μαῦρο σεντόνι, πού σκέπαζε τὴν Ἑλλεν. Μ' ὅλο πού θὰ ἦταν τριανταπέντε χρόνων, φαίνονταν μόνο εἰκοσι. Ὁ θάνατος εἶχε δώσει στὴν λευκὴ ἐπιδερμίδα της, τὴν σκληρότητα τοῦ μαρμάρου. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της ὥστόσο, ἔφεγγαν ὅπως πάντα, καὶ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της, μισάνοιχτα, κοίταζαν τὸ ταβάνι μέσα ἀπ' τὴ θαμπὴ γυαλάδα, πού τῆς εἶχε δώσει ὁ θάνατος.

Ὁ Μύλενς ἀνυπομονοῦσε:

—Τι κοιτάζει Σκῶτ; Αὐτὴ ἡ γυναίκα αὐτοκτόνησε! τράβηξε μιά πιστολιά μέσα στὸ στόμα της!

Ὁ Σκῶτ μόλις σήκωσε τὸ κεφάλι. —Καὶ μήπως εἶναι ἀδύνατο κάποιος ἄλλος νὰ τὸν πυροβολήσει; εἶπε μόνο... Δὲν βλέπω τὰ ἴχνη τοῦ μπαρουτιοῦ.

—Μπᾶ! Δὲν πρόσεξες. Ὑπάρχουν, τὰ εἶδα στὰ βάθη τοῦ λαίμου της.

—Ἰχνη μπαρουτιοῦ; ρώτησα. Καὶ

γιατί;

—Γιατί ἂν ὁ πυροβολισμὸς ἔπρεπε ἀπὸ κοντὰ, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἴχνη. Χωρὶς νὰ γυλίζει τὸ πτώμα, ὁ Σκῶτ, ἔβγαλε τὴν ἡλεκτρικὴ του λάμπα καὶ ἀρχισε νὰ ψάχνει. Ἐγὼ κοίταξα τὸ κρεβάτι, τὸ περίφημο ἐβένινο κρεβάτι, πού εἶχε δυὸ ξυλογλύπτους ἑρώτες, χαμογελαστοὺς κρατημένους ἀπὸ τὸ χέρι πρὸς τὴ μεριά, πού ἀκουμποῦσαν τὰ μαξιλάρια.

Ἄγγιξα τὸν Σκῶτ...

—Αὐτὸ τὸ κρεβάτι δὲν εἶναι γνήσιο... Αἶ;

—Τυπικὰ ὄχι. Ὁ Μαρκήσιος συννενοήθηκε μ' ἕναν παλαισιώλη, καὶ τῆς τὸ πούλησαν γι' ἀληθινό. Ἡ Ἑλλεν Κέντ θὰ τὸ κατὰλαβε.

Τὸ νευρικό του χέρι, χαϊδεψε τὰ σεντόνια:

—Μαῦρα σεντόνια! ψιθύρισε. Σὰν τῆς Νινὸν ντὲ Λανκλό. Μὰ ἡ Νινὸν δὲν πέθανε δολοφονημένη.

Ὡστε ὁ Σκῶτ ἦταν πιά βέβαιος.

—Κοιτάξε. Πέταξε τὸ φόρεμά της καὶ γλῶστρισε στὰ σεντόνια. Νὰ ἡ μάρκα, πού ἄφισε τὸ σῶμα της. Τί συνέβηκε τότε, σ' αὐτὰ τὰ λίγα λεπτά, πού ἀκολούθησαν; Δὲν μπορεῖ νὰ μὰς τὸ πεί, τὰ πρόσωπα τῶν πεθαμένων δὲν εἶχαν καμμιὰ ἔκφραση, πού νὰ μὰς βοηθήσει. Εἶναι σάντους καθρέφτες σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο.

Ἡ ἀνυπόμονη φωνὴ τοῦ Μύλενς τὸν ἔκοψε στὴ μέση:

—Δολοφονία! Μὲ ὅλες τίς περιπολές καὶ τοὺς μυστικούς, πού κόβουν βόλτες στὸ Πάρκ Ἀβενίου. Μὲ τὰ παράθυρα ἀνοιχτά, καὶ τόσο κόσμο νὰ πηγαινοέρχεται. Κανένας δὲν ἄκουσε τίποτα. Μὴν προσπαθῆτε νὰ μὰς μπλέξετε σὲ φαντασιοπληξίες.

Ὁ Σκῶτ πετάχτηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ πλησιάζοντας τὸν Χούντ εἶπε:

—Μὴ βιάζεστε τόσο πολὺ. Ἄς περιμένουμε λιγάκι ἀκόμα. Ἄν πραγματικὰ πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία, τί χάνουμε ἂν ἀργήσωμε λίγο νὰ πιστοποιήσωμε;

Ὡστόσο ὁ χοντρο-Μύλενς ἔξακολουθοῦσε νὰ φωνάζει.

—Μὰ πὼς σὰς ἦρθαν αὐτὲς οἱ ιδέες; Τὸ πρᾶμα εἶναι ἀπλό! Κοιτάξε αὐτὸ τὸ μικρὸ ρεβόλβερ-μπιζού. Ὅλη τὴ μέρα ἔμενε κλεισμένο σ' ἕνα συρτάρι τοῦ κομοδίνου. Τὴν νύχτα ἡ καμαριέρα κάνοντας τὰ κρεβάτια, τὸ βγάξε καὶ τὸ τοποθετοῦσε ἐπάνω στὸ μάρμαρο. Κοιτάξε τὴν ἀδειανὴ θήκη. Αὐτὸ τὸ σημάδι, μετὰ τὴν κημωλία στὸ πάτωμα,

δείχνει τὸ μέρος, πού βρισκόταν τὸ δ-πλο. Πῆρα ἀκόμα καὶ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα πού βρίσκονταν ἐπάνω. Τοποθέτησα τὸν βοηθὸ μου τὸν Χόφ. Στὴν εἰσοδο, καὶ κανέναν ἐκτὸς ἀπὸ σὰς δὲν μῆκε.

Σταμάτησε γιὰ ν' ἀναπνεύσει.

—Κι' ἔπειτα, μὴν ξεχνᾶτε, πὼς πρόκειται γιὰ μιά νευρασθενικὴ γυναίκα! Συνέχισε. Μιά φορά δήλωσε, πὼς ἠδύπεφε ἀπ' τὸ παράθυρο... Πολλὲς φορές δὲν μποροῦσε νὰ πιεῖ οὔτε τὸν πρωῒνὸ καφέ της. Τὸ κράχ τοῦ Βάλλ στρήτ, τὴν ἄφισε σχεδὸν φτωχή... Δὲν τῆς ἔμεναν παρὰ τὰ χρυσαφικά της. Καὶ τέλος, ξέρετε, τί μέρα διάλεξε γιὰ νὰ αὐτοκτονήσει; Τὴ μέρα τῶν γενεθλίων της.

Ὁ Σκῶτ τὸν διάκοψε νευριασμένος

—Μιά γυναίκα σὰν τὴν Ἑλλεν Κέντ δὲν σκοτώνεται γιὰ τέτοιες κουταμάρες.

—Γιατί ὄχι; Οἱ τέτοιου εἶδους γυναῖκες κάθονται καὶ ἀναμασᾶνε τὰ περασμένα τους τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων της.

—Ξέρω, πὼς ἡ Κέντ κοίταξε μπρός. Ποτὲ πίσω. Μιά δυνατὴ γυναίκα, δὲν ξέρεί τί θὰ πεί τύφισ ἡ οἰκτος.

—Τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας πού αὐτοκτόνησε ἔστειλε πίσω τὸν καφέ της τρεῖς φορές. Τὸ βράδυ γιόρταζε τὰ γενεθλιά της. Ὅλη ἡ οἰκογένειά της μαζεύτηκε στὸ σαλόνι. Καὶ πόση ὥρα νομίζετε κατόρθωσε νὰ τοὺς ἀνεχθεῖ; Μισὴ ὥρα! Μισὴ μόνον ὥρα! Γύρισε ὀδῶ. Κλειδῶσε τὴν πόρτα καί...

Κοίταξα κρυφὰ τὸν Σκῶτ. Αὐτὰ πού ἔλεγε ὁ Μύλενς, δὲν μού φαίνονταν καὶ τόσο παράλογα. Πού ξέρετε καμμιὰ φορά; Ὁ ἀστυνομικός ἀναβὲ ἕνα τσιγάρο χωρὶς νὰ φαίνεται, πὼς πρόσεχε. Σαφνικὰ εἶπε:

—Καὶ πού σκοτώθηκε Μύλενς;

—Ἐδῶ. Πάνω στὸ τραπέζι.

—Αἶ λοιπὸν ὄχι! Σκοτώθηκε στὸ κρεβάτι της. Κι' ἕνας ἄνθρωπος, πού θέλει ν' αὐτοκτονήσει δὲν γδύνεται καὶ δὲν πλαγιάζει.

—Κι' ὅμως τὸ σῶμα βρέθηκε πάνω στὸ χαλί. Ἐπειτα τὸ ἀνέβασαν στὸ κρεβάτι.

—Αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετάσουμε... ὅπως καὶ νᾶναι τὸ πὼς σκοτώθηκε στὸ κρεβάτι, τὸ ἀποδεικνύει ὁ λεκὲς πάνω στὸ μαξιλάρι. Ξέρεις χημεία Μύλενς; Τότε περιττὸ νὰ σοὺ ἐξηγήσω.

—Μ' ἀφοῦ σὰς εἶπα, πὼς τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ ρεβόλβερ, εἶναι τοῦ θύματος;

—Ἄν εἶναι ἔγκλημα, αὐτὸ τὸ ἔγκλημα εἶναι τέλειο. Καὶ θ' ἄφηνε ὁ δρᾶ-

στης νὰ πιαστεῖ ἀπὸ δακτυλικά ἀποτυπώματα;

—Ἔστω! Ἄς υποθέσουμε, πὼς ἕνας τρίτος τὴν σκότωσε! Γιατί αὐτὸς ὁ τρίτος θ' ἄφινε τὸ δπλο τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ θῶμα;

—Δὲν τάφηκε ἴσως αὐτὴ. Πού εἶναι ὁ γάτος, πού κοιμόνταν στὸ κρεβάτι;

—Ὁ Ἀβδούλ; Θὰ εἶναι στὸ σαλόνι μετὰ τοὺς ἄλλους. Θὰ μὰς πῆτε, μήπως; τώρα πὼς αὐτὸς σκούνησε τὸ ρεβόλβερ της. ἴσως νὰ πέταξε τὸ σῶμα κάτω. Γιατί ὄχι;

—Μύλενς, εἶπε ὁ Σκῶτ αὐστηρά, κἀνεις, σὰν μιά κόττα, πού ἀνακάλυψε ἕνα μικρὸ σκουλίκι, καὶ δὲν ξέρει τί νὰ τὸ κάνει. Ἐγὼ πάντως δὲν θὰ σ' ἀφίσω νὰ θάψεις αὐτὴν τὴν γυναίκα σὰν νὰ πρέκειται γι' αὐτοκτονία. Πρόκειται γιὰ μιά δολοφονία, πού κι' ἕνας Βοργιάς ἀκόμη, θάταν περήφανος!

—Ἐχω τὸ κίνητρο, τὸ δπλο, τ' ἀποτυπώματα! εἶπε ὁ Μύλενς.

—Προπαντὸς ἔχεις, ὅτι θέλεις νὰ χεῖς Μύλενς. Ἄ! Νὰ κι' ὁ γιατρός! Αὐτὸς θὰ μὰς πεί.

Ὁ γιατρός Σόλοβιτς, ἕνας ἄσος τῆς ιατροδικαστικῆς, πλησίασε καὶ χαιρέτησε ὅλους.

Ὁ Μύλενς τοῦ ἐξήγησε μετὰ λίγα λόγια ὅσα γινῆκανε.

Ὁ γιατρός ἔσκυψε καὶ ἀνεβοκατέβασε τὰ μέλη.

—Ὁ θάνατος ἐπῆλθε μεταξύ δέκα κι' ἑντεκα, καὶ μόνο...

Ἐπειτα ἀφοσιώθηκε ὁλότελα στὴ δουλειά του.

Ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ ἕναν πυροβολισμὸ στὸ στόμα... τὰ δόντια δὲν ἐβίχθησαν. Ἡ σφαῖρα διεπέρασε τοὺς ἑγκεφαλικούς σπονδύλους προβάλλοντας τὴν σπονδυλικὴν στήλην, πρᾶγμα πού ἐπέφερε καὶ ἀκαριαῖο θάνατο. Ὁ λίγο αἷμα στὸ μαξιλάρι. Μὰ ἡ αἱμορραγία ἦταν κυρίως ἐσωτερικὴ. Ἡ σφαῖρα ἐξῆλθε. Θὰ τὴν ἔχετε υποθέτω. Δὲν ὑπάρχουν ἴχνη πάλης ἢ βιασμοῦ. Ἐχετε νὰ μ' ἐρωτήσετε τίποτε;

Ὁ Μύλενς εἶχε.

—Ἐπιστῶ ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν σας ἐπάνω σ' ἕνα σημείο, ἰδιαιτέρως σοβαρὸ. Πού σκοτώθηκε; Πάνω στὸ κρεβάτι, ἢ πάνω στὸ χαλί;

Ὁ Σόλοβιτς, ξανακοίταξε τοὺς δυὸ λακέδες μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ.

—Σκοτώθηκε πάνω στὸ κρεβάτι της. Ἡ αἱμορραγία καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς αἱμορραγίας, τὸ ἀποδεικνύει χωρὶς ἀμφιβολία.

Ὁ Μύλενς ξεροκατάπιε, κι' ἔπειτα

ξαναρώτησε με φωνή λιγώτερο βροντερή αυτή τη φορά.

—Τι λέτε για τὰ ίχνη από μπαρουτί του λαιμού;

—Ίχνη από μπαρουτί; Δεν είδα γω τέτοια ίχνη.

—Μά πώς! Νά! Κοιτάξτε.

Πραγματικά ο Σόλοβιτς κοίταξε όσο μπορούσε καλλίτερα, μα κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

—Δεν υπάρχουν τέτοια ίχνη, κύριοι. Αυτή η γυναίκα δολοφονήθηκε. Ή εξέτασέ μου αυτό απέδειξε. Ή νεκροψία θά τὸ επιβεβαιώσει.

Ο Σκώτ κοίταξε έξω απ' τὸ παράθυρο με ὕφος αδιόφορο. Όσο για τοὺς δυὸ αστυνομικούς, φαίνονταν ἀρκετὰ στενοχωρημένοι. Κεῖνη τὴ στιγμή χτύπησε κι' ἡ πόρτα.

—Έμπρός! φώναξε ὁ Μύλενς.

Ένας κοντός, νευρικός, ἀνθρώπος ὡς σαρανταπέντε χρόνων, πού φοροῦσε τὴν στολή τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο.

Ο Μύλενς τὸν παρουσίασε:

—Ο ἀδελφός της κλέβελαντ Μπρίλ, πού βρήκε τὸ πτώμα στο πάτωμα, πού τὸ τοποθέτησε στο κρεβάτι.

Ο Σόλοβιτς τοῦ μίλησε ἀπότομα:

—Γιατί μετακινήσατε τὸ πτώμα κύριε;

Ο Μπρίλ ἀπάντησε με θέρμη ἱεροκήρυκα.

—Γιατί εἰμαι χριστιανός, καὶ τὸ καθήκον μου ὡς χριστιανοῦ, αὐτὸ πρόσταζε.

—Άλλη φορά νὰ σκέπτεσθε πρῶτα τὸ νόμο καὶ ἔπειτα τὴν θρησκεία σας.

—Θὰ σκέπτομαι πάντα τὴ θρησκεία μου πρῖν.

Ο Σόλοβιτς κοίταξε τὸ χλωμό, τραβηγμένο πρόσωπο τοῦ Μπρίλ, δὲ πού τὰ μάτια του, μάτια μανιακοῦ ἔφεγγαν περίεργα, καὶ δὲν εἶπε πιά τίποτα.

—Ὡστόσο ὁ Μύλενς τοῦ εἶπε.

—Λοιπόν, ξαναβάλετε τὸ πτώμα στὴ θέση ἀκριβῶς, πού τὸ βρήκατε! Ο Μπρίλ ἔκανε, ὅτι τοῦ εἶπαν. Ἀγγίζε τὸ πτώμα με ἀπέχθεια, κι' ἕνας νευρικός σπασμὸς ἔκανε τὰ χέρια του νὰ τρέμουν. Μόλις τὸν ἄφησαν ἔφυγε ἀπὸ τὴν κάμαρα.

Φυσικὴ ἀπέχθεια, ἡ ἔνοχη συνείδηση; Όταν εἶδαμε τὴν Ἑλλεν Κέντ, ξαπλωμένη ἔτσι, στο πάτωμα, νεκρή, ἡ ἴδια σκέψη γιὰ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου πέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι μας. Βασίλισσα, πιδ λατρευτὴ, πιδ ἐνδοξη ἀπὸ βασίλισσα. Καὶ τώρα. Μιά μάζα ἀψυχή, ὅπου γύρω της μερικοὶ ἀστυ-

νομικοὶ συζητοῦνε σὰν γιὰ μιὰ πτιδα σκάκι.

Ο Μύλενς ρώρησε κάτι ἀκόμη τὸν γιατρό, πού ἔφυγε σὲ λίγο.

—Θέλετε νὰ τὴν δῆτε τώρα; ρώτησε ὁ Μύλενς τὸν Χούντ.

—Πόσα πρόσωπα ἦταν στο σπίτι τὴν ὥρα, πού γίνηκε τὸ ἔγκλημα;

—Έξω... τοὺς ἔχω καὶ τοὺς ἐγκλεισμένους στο σαλόνι. Τρεῖς ἀντρες, τρεῖς γυναῖκες.

—Κατὰ τὴ γνώμη σου Μύλενς, πὸς τῶκανε;

—Σκέφτηκα...ἀπάντησε ὁ χοντρός αστυνομικός, με σουφρωμένα τὰ φρύδια: Ὁρισμένως ἡ Δώρα Βρούμ, ἡ κόρη τῆς κυρίας, πού ἔκανε τὴν μητέρα τῆς Ἑλλεν Κέντ.

—Τὴν μητέρα;

Ρώτησα καὶ μοῦ ἀπάντησαν, πὸς μιὰ ἀρίστα, πού σέβεται τὸν ἑαυτοῦ της, πρέπει νάχει μιὰ μητέρα καὶ νὰ ζεῖ μαζί της σὰν καλὸ καὶ φρόνιμο κοριτσάκι. Ἡ Ἑλλεν Κέντ, εἶχε νοικιάσει γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μιὰ καθὼς πρέπει καὶ σεβάσμια κυρία, μιὰ καὶ δὲν εἶχε πραγματικὴ μητέρα.

—Καὶ τί σὲ κάνει νὰ ὑποπτεύεσαι Μύλενς τὴ Δώρα Βρούμ;

—Γιατί εἶναι ἡ πιδ νευρική ἀπ' ὅλους. Μοῦ ἔκανε δεκαπέντε χιλιάδες ἐρωτήσεις, καὶ δὲν ἡσύχασε παρὰ σὰν ἔμαθε, πὸς πίστευα στὴν αὐτοκτονία.

—Φέρε τὴν λοιπὸν ἐδῶ! εἶπε ὁ Χούντ.

—Εὐχαρίστως, τὴ φέρνω. Ἀλλὰ προσέξτε καλὰ κύριε! Σὰς προειδοποιῶ, πὸς εἶναι ἐπικίνδυνη γυναίκα!

Εἶναι πολὺ ὠραία, πολὺ γοητευτικὴ.

—Ἄσε τὶς φλυαρίες Μύλενς. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού εἶδαμε γυναῖκα.

Μὰ ξαφνικά ὁ Σκώτ, μὰς ἔκανε νόημα, πὸς κάτι ἀνακάλυψε. Μὰς ἔγνεψε νὰ πλησιάσουμε, καὶ ψιθύρισε δειχνοντας τὸ τηλέφωνο:

—Μὰς κατασκοπεύουν. Ἐβαλαν κάτι πάνω στο στήριγμα σὲ τρόπο, πὸς νὰ μὴν πιέζεται με τὸ ἀκουστικό. Κοιτάξαμε κι' εἶδαμε πραγματικά, πὸς τὸ ἀκουστικό δὲν βάραινε πάνω στο στήριγμα τοῦ. Τὸ τηλέφωνο δηλαδὴ ἦταν ἀνοιχτό, καὶ κάποιος ἀκουε τὶ λέγαμε...

Κοιταχτήκαμε. Ποιὸς τάχα μέσα στο σπίτι εἶχε συμφέρο νὰ μὴ χάνει λέξη ἀπὸ ὅτι λεγόταν; Τὸ πρᾶγμα ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ὑπόπτο. Ο Μύλενς ἐτοιμαζόταν ν' ἀνοίξει τὴν πόρτα, ὅταν ὁ Σκώτ τὸν κράτησε.

—Περιμένετε. Δὲν πρόφτασα νὰ

Μὰ ὁ Μύλενς ἐλευθερώθηκε, κι' ἀνοίξε. Διάσχισε τὸ διάδρομο, κι' ἀνοίξε τὴν πρώτη πόρτα, πού βρήκε ἀπέναντι. Εἶχε νὰ ψάξει ὅλες τὶς κάμαρες. Μὰ ὁ ἔνοχος βρέθηκε σ' αὐτὴν.

Ἦταν μιὰ ὠραιότατη μελαχροινὴ κοπέλλα, πού κρατοῦσε τὸ ἀκουστικό ὡς τὴ στιγμή, πού μπήκαμε.

—Ἀφήστε το αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι. Κι' ἐλάτε δὴ καὶ νὰ μὲς πῆτε.

Ἐνα πρόσωπο κοριτσιοῦ δεκαοχτῶ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. ΔΩΡΑ ΒΡΟΥΜ

Ἡ Δώρα, ὅταν εἶδε τὸ πτώμα ριγμένο στο ταπέτο σταμάτησε στὴν πόρτα.

—Μπῆτε λοιπόν. Αὐτὸ δὲν θὰ πρεπε νὰ σὰς κάνει ἐντύπωση, ἂν εἶσατε ἀθάνα, τῆς εἶπε ὁ Μύλενς.

Ο Σκώτ ὠστόσο τοὺς προσπέρασε, καὶ σκέπασε τὸ θῦμα με ἕνα σεντόνι.

—Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ρίχνοντας μιὰ γοητευτικὴ ματιά στο φίλο μου. Μάζεψε ὅλο τῆς τὸ θάρρος, καὶ στάθηκε ὀρθία ἀκουμπώντας μονάχα πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Γιατί τὴν σκότώσατε; ρώτησε ὁ Μύλενς.

—Ἀφίστε αὐτὲς τὶς ἀνοστες ἐξουπνάδες. Νομίζεται, πὸς εἶσατε ἀστείον;

—Σ' ἐρωτῶ γιατί τὴν σκότώσατε;

Τὰ θαυμασία καστανά μάτια τῆς κοπέλλας θόλωσαν γιὰ μιὰ στιγμή.

—Γιατί; Δὲν πιστεύετε πιά, πὸς πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία;

—Θὰ προτιμοῦσα ν' ἀπαντᾶτε στὶς ἐρωτήσεις μου, παρὰ νὰ μ' ἐρωτᾶτε, εἶπε ὁ ἀστυνομικός μιλώντας στὸν πληθυντικό αὐτὴ τὴν φορά. Κι' ἐπειδὴ ἡ νέα δὲν ἀπαντοῦσε, πρόσθεσε:

—Βλέπω, πὸς τὸ θέλετε μ' ὅλη σας τὴν ψυχὴ, νὰ πιστέψω, πὸς εἶναι αὐτοκτονία.

Ἡ Δώρα Βρούμ κοκκίνισε ξαφνικά.

—Εἰσατε ἱεροδικαστὴς! Ὅχι ἀστυνομικός. Σὰς ρώτησα ἀπλοῦστατα νὰ μοῦ πεῖτε, τί νομίζετε,

—Ἄ; τότε γιατί φτιάξατε με τὸ ση τέχνη τὸ τηλέφωνο;

Νόμισα, πὸς θὰ προσπαθοῦσε νὰ κρυφτεῖ. Μὰ ὄχι:

—Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβετε γιατί, εἶπε. Ἡ περιέργεια μ' ἔσπρωξε. Ἦθελα νὰ ξέρω, τί λέτε. Σεῖς στὴ θέση μου δὲν θὰ κάνατε τὸ ἴδιο;

—Κοιτάξτε με καλὰ τὰ μάτια. Τί ἀκούσατε στο τηλέφωνο;

—Τίποτα. Ἐνα ψιθύρισμα μονάχα.

Ἐλπίζω, πὸς θὰ ξεκαθάριζε. Μὰ ὄχι...

χρονῶν γιομάτο ἀγωνία γύρισε πρὸς τὸ μέρος μας. Κοίταξε τὸν Μύλενς, πού μίλησε χωρὶς νὰ κατεβάσει τὰ μάτια, καὶ μὰς ἀκολούθησε στο δωμάτιο τῆς σκοτωμένης.

Θάυμασα τότε τὴ Δώρα Βρούμ, ὄχι μόνο γιὰ τὴν ὁμορφιά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ἀπίστευτο θάρρος της.

Όσο γιὰ τὸν χοντρο - Μύλενς, εἶχε τὸ ὕφος τοῦ ντέτεκτιβ, πού ἐπιτέλους συλλαμβάνει τὸ πρόσωπο, πού ὑποπτευόταν ἀπὸ καιρὸ.

—Δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε, πὸς θὰ τὸ χάσω αὐτὸ! τί ἀκούσατε;

—Μὰ σὰς εἶπα τίποτα!

Τότε ὁ Μύλενς ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Ἀρπαξε τὸ κορίτσι ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ τραντάζοντάς τὴ οὐρλιαξε:

—Μίλησε, ἡ θὰ σὲ κάνω γω νὰ φτύσεις τὴν ἀλήθεια θέλοντας καὶ μὴ. Μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα ἐλευθερώθηκε, μὰ ἦταν τόσο ἐξαγριωμένη, πού δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσει:

Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, Κάτω τὰ πόδια τῆς ἔβγαλε, καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν ἐκτελέσει.

Ἡ Δώρα ἔκανε τὰ ὁμορφα μάτια τῆς ἀστράφουν.

—Μποῦ! μουρμούρισε. Καὶ δὲν ξανάνοιξε τὸ στόμα της πιά.

Τοῦ κάκου ἀγρίεψε ὁ Μύλενς, ἀπείλησε, ἀστράψε, τίποτα!

—Θέλετε νὰ τὴν ἀνακρίνετε καὶ σεῖς; εἶπε τέλος στὸν Χούντ.

Ἀλλὰ ὁ Χούντ κούνησε τὸ κεφάλι. Κατάλαβε, πὸς στὴν κατάσταση, πού τὴν ἔβαλε ὁ Μύλενς δὲν θάλεγε τίποτα.

Ὡστόσο ἄμα ἡ νέα ἔφυγε ὁ Μύλενς ζητοῦσε καὶ ρέστα.

—Χωρὶς ἐσὰς θὰ τὴν κατάφερνα νὰ μιλήσει. Κατάλαβε, πὸς τὰ μοῦτρα τῆς σὰς ἔκαναν ἐντύπωση, καὶ πῆρε θάρρος.

—Ἐνα ζευγάρι γάντια μπόξ, θάταν πιδ εὐγενικά ἀπὸ σένα Μύλενς, εἶπεν ὁ Σκώτ.

—Μὰ ὁ Χούντ εἶχε θυμώσει.

—Ἄς ἀψοίγει πιά αὐτὴ ἡ συζήτηση. Θὰ τὴν ἀνακρίνω ἐγὼ ἀργότερα. Γιὰ τὰν ὥρα ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες.

—Μὴν νομίζετε ἀρχηγέ, πὸς αὐτὸ τὸ παλιακόριτο θὰ σὰς πεῖ πιδ πολλὰ ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε.

—Εἶσατε ὅμως θράσος; Νὰ βεβαιώσω, πὸς δὲν ἀκούσα τίποτα στο τηλέφωνο.

—Καὶ πραγματικά δὲν ἀκουσε τί-

πρῶτα, εἶπε μ' ἕνα στεγνὸ ὄφρος ὁ Σκῶτ, "Ἄν εἶχες τὴν ἐπιμονὴ νὰ περιμένεις ἀντὶ ν' ἀνοίξεις ἀμέσως τὴν πόρτα, θὰ σὰς ἐξηγοῦσα ὅτι ἔχουν βέβαιος, πῶς δὲν ἀκουγε τίποτα αὐτός, πού κρατοῦσε τὸ ἀκουστικὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, Σ' αὐτοῦ δὲν εἶδους τὰ τηλέφωνα, πρέπει νὰ μιλᾷς κανεὶς ἐντελῶς κοντὰ στὸ μηχάνημα γιὰ ν' ἀκουστεῖ.

"Ἀκουγα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ «βγάδουν σκάρτο» τὸν Μύλενς, πού εἶχα ἀρχίσει νὰ τὸν ἀντιπαθῶ. Ἴσως γιὰ τὴν ἡ Δώρα Βρούμ...

—Κι' ὅμως τὴν πιάσαμε ἐπ' αὐτοφῶρα! ἔπαινε τὸ παχύδερμο. Κι' εἶδατε καὶ σεῖς, πῶς περίμενε ν' ἀκούσει, πῶς πιστεύαμε ὅ' αὐτοκτονία, γιὰ νὰ ἡσυχάσει.

—Ἰδέα σου! εἶπε ὁ Σκῶτ αὐστηρά. Βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα ἔγκλημα πρωτοφανές, θαυμάσια προσχεδιασμένο, γεμάτο μυστήριον καὶ σκοτεινὲς γωνιές. Καὶ παίρνετε τὴν πρώτη τυχούσα κοπελλίτσα, τὴν στριμώχνετε σὲ μιὰ γωνιά, καὶ ἀπαιτεῖτε νὰ μιλήσει! Νὰ πεῖ τί; Νὰ ὁμολογήσει! Μὰ κοίταξε τριγύρω σου, ἀστυνομικὲ Μύλενς! Σιωπή! Ἐγὼ μιλῶ αὐτὴ τὴ στιγμή. Καὶ θὰ μ' ἀφίσεις νὰ τελειώσω πρὶν κάνεις τίς παρατηρήσεις σου!

"Ἡ κρεβατοκάμαρα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα. Μόνο μ' ἀεροπλάνο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μπεῖ δὴ μέσα. Δὲν ὑπάρχουν ἰχνη μαρτυρίας. Οὐτε ἰχνη πάλης. Οὐμὸς ποῖος εἶναι αὐτός, πού δὲν θὰ παλαίψει γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τὴ ζωὴ του; Οὐτε μιὰ φωνή. Κι' ὅμως τὴν κυρία Κέντ, τὴν ἐσημάδεψαν κατὰ πρόσωπο καὶ δὲν ἦταν βουβή. Δὲν ὑπάρχει παράθυρο σ' αὐτὴ τὴ γωνιά. Οὐτε ἐπιπλο ἀπὸ ὅπου ὁ δράστης νὰ κρυφτεῖ καὶ νὰ πυροβολήσει. Ἡ

"Ἐλλεν Κέντ εἶδε τὸ ὄπλο νὰ διευθύνεται ἐναντίον της. Καὶ δὲ μίλησε. Γιατί; Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα νομίζετε, πῶς ἡ Δώρα Βρούμ εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς δώσει μιὰ λύση; Ἀμφιβάλλω!

Τὸ ὄφρος τοῦ Σκῶτ εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς. Αἰσθανόταν κανεὶς, πῶς ἦταν ὁ «κύριος».

—Καὶ τὰ κοσμήματα, τὰ περίφημα κοσμήματα τῆς Ἐλλεν Κέντ, πού νὰ εἶναι ἄραγε; ῥώρησε ξαφνικὰ ὁ Χούντ.

—Νομίζετε, πῶς δὲν σκέφτηκα; Ῥώτησα τὴν κυρία Βρούμ, καὶ μούδειξε τὸν κρυφόν. Νάτος! καὶ πηγαίνοντας στὸν τοῖχο ὁ Μύλενς, πῆρε κατὰ κουμπιά, κι' ἀπεκάλυψε τὸν κρυφόν.

—Καὶ τώρα, πού βρήκαμε τὰ κοσμήματα, ἂς μιλήσουμε λίγο γιὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς, πού ἦταν μαζεμένα δὴ ἐξαίτιας τῶν γενεθλίων της. Πόσοι εἶναι ὅλοι αὐτοί;

—Ὁ πατέρας της, οἱ δύο ἀδερφοὶ της καὶ ἡ κόρη της. Ἡ κυρία Βρούμ, καὶ ἡ κόρη τῆς κυρίας Βρούμ, ἡ Δώρα.

—Ὅταν ἀκουσαν τὸν πυροβολισμὸ καὶ ἔτρεξαν, ἡ λάμπα τοῦ δωματίου ἦταν ἀναμμένη. Αἱ; ῥώτησε ὁ Σκῶτ.

—Πραγματικά. Πῶς τὸ καταλάβετε;

—Δὲν τὴν σκότωσαν στὸν ὕπνο της. Τὰ μάτια εἶναι ἀνοιχτά. Ἐπίσης καὶ τὸ μεγάλο πολὺφωτο στὴ μέση τῆς κάμαρας, ἦταν κι' αὐτὸ ἀναμένο. Ὅχι;

—Ὁ Μύλενς τὸν κοίταξε ἐκπληκτός.

—Ἀλήθεια. Ἦταν ἀναμένο κι' αὐτό.

—Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀργότερα τὴν ἰδέα μου. Ὅλ' αὐτὰ τώρα ἀρχίζουν καὶ δένονται.

Ὁ Μύλενς, ἀρχισε νὰ μουρμουρίζει γιὰ κάποια πρόσωπα, πού κάνουν πῶς τὰ καταλαβαίνουν ὅλα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, δὲν βασιζονται σὲ τίποτα σταθερὸ γιὰ νὰ στηρίζουν τίς θεωρίες τους.

—Ἀ! Βρίσκετε; εἶπε ὁ Σκῶτ. Κοίταξε λοιπὸν αὐτὸ, Μύλενς, κι' ἐξήγησέ μου γιὰ τὴν ἡ Κέντ εἶχε βάλει σύρτη στὴν πόρτα της;

Ὁ Χούντ τινάχτηκε.

—Σύρτη, εἶπες, Σκῶτ; Στὴν πόρτα;

Ὁ Μύλενς ὅμως δὲ φάνηκε νὰ δίνει σημασία.

—Αἱ καί; Ἐγὼ τὸ βρίσκω φυσικὸ ὅταν ἔχει κανεὶς μιὰ οἰκογένεια σάν τὴ δική της φυλάγεται.

Ὁ Σκῶτ δὲν ἀπάντησε, γιὰ τὴν ἰδια στιγμή μῆλκαν δύο εἰδικοί γιὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα, πού ἀρχισαν ἀμέσως τὴ δουλειά τους.

Ὁ Σκῶτ κατὰ εἶπε σ' αὐτὸ τοῦ Μύλενς, κι' αὐτὸς γύρισε ἀγριεμένος στοὺς εἰδικούς:

—Προσέξτε ἰδιαίτερως τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ ρεβόλβερ. Κάποιος ὑποστηρίζει, πῶς δὲν εἶναι τοῦ θύματος.

Ἀ! Ὅστε ἔτσι νόμιζε ὁ Σκῶτ; Τὸ πρᾶγμα γινόταν ἐνδιαφέρον...

Ὅσο ἔπρεπε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιά παντοῦ. Σ' ὅλα τὰ δωμάτια, γιὰ νὰ ξέρουμε πῶς ἀκριβῶς ἦταν τὸ σπίτι.

Σὲ μένα, αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τῆς πεθαμένης, ὅπου ὁ καθένας δίσταζε νὰ μιλήσει δυνατὰ, ἔκανε φριχτὴ ἐντύπωση. Οἱ φίλοι μου οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως, ἦταν πιὸ «μπαλάξ» σ' αὐτά, καὶ τριγυρνοῦσαν στὶς ἀδειες κάμαρες, μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἀδιαφορία, πού τοὺς χαρακτηρίζει.

Ἐκεῖνο ποῦκανε πιὸ ἐντύπωση, ἦταν

τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς Ἐλλεν Κέντ, ἂν μπορεῖ νὰ ὀνομαστεῖ οἰκογένεια αὐτὴ ἡ συγκέντρωση ὁλότελα ἀνόμοιων καὶ ἐτερόκλητων στοιχείων.

Πῆγα πρῶτα στὸ δωμάτιο τῶν Βρούμ, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς σκοτωμένης. Ἐπειτα στὸ δωμάτιο τῆς Ἡθελ Κώσιν. Πηγαίναμε στὴν τραπεζαρία, ὅταν ἕνας θόρυβος ποῦρχονταν ἀπὸ τὸ μικρὸ χῶλλ τῆς ἐισόδου μᾶς ἔκανε νὰ διευθυνθοῦμε πρὸς τὰ κεῖ. Βρήκαμε τὸν μικρούλη ντετέκτιβ Χόφ, πού μ' ὅλη του τὴ δύναμη κρατοῦσε τὴν πόρτα τῆς ἐισόδου, γιὰ νὰ ἐμποδίσαι κάποιον νὰ μπεῖ...

—Κανένας ρέπορτερ; ῥώτησε ὁ Μύλενς.

—Ὅχι. Αὐτὴ ἡ μικρὴ ἡ Βρούμ, τηλεφώνησε στὸ φλέρτ της ἀπὸ τὸ σαλόνι. Καὶ αὐτὸς τώρα θέλει καὶ καλὰ νὰ μπεῖ.

Ὁ Μύλενς ἔβαλε τὰ γέλια.

—Παῖδι μου Χόφ ἂν κάνει πῶς μπαίνει, σπᾶσε τοῦ τὸ κεφάλι! Χωρὶς πολλὰ καὶ λίγα. Κατάλαβες; Αὐτὴ τὴν κοπέλλα δὲν πρέπει νὰ τὴν πλησιάσει κανένας.

—Ἀλήθεια;

Ὁ Χόφ φαινόταν ἐκπληκτός.

—Εἶδα τὸν κύριό μου ἀπ' τὸ τζάμι ἡ κοπέλλα εἶναι ὑπεροχὴ καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ πέφτει πολὺ. Ἀμ' ἔγνοια σας καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ μπεῖ.

Ἡ ἐμπιστοσύνη μου στὴν ἀθωότητα τῆς Δώρας Βρούμ, ἀρχισε νὰ κλονίζεται... Ἦταν ἀλήθεια ἄραγε, πῶς αὐτὴ δολοφόνησε τὴν Ἐλλεν Κέντ; Ἡ ἔρε πῶς τὴν ὑποψιάζομαστε; Καὶ ἔροντάς το ζήτησε βοήθεια ἀπέξω; Ἡ Δώρα Βρούμ τὴν ἰδια στιγμή φάνηκε στὴν πόρτα.

—Εἶναι μήπως κανένας γιὰ μένα; ῥώτησε τὸν Χόφ.

—Ὅχι μὲς. Θὰ σὰς εἰδοποιούσα.

Ἡ Δώρα τοῦριξε ἕνα βλέμμα, πού ἐσήμαινε, πῶς δὲν ἦταν καὶ τόσο βέβαιη κι' ἔφυγε.

Ὅσο γιὰ μᾶς, ἐξακολουθήσαμε τίς ἐρευνες μας.

Μπήκαμε στὴν τραπεζαρία. Μιὰ μετὰ ἡ πόρτα ἀνοιχτή, πού ἔκρινε τὰ δύο δωμάτια, μᾶς ἀφῆσε νὰ δοῦμε τὰ πρόσωπα, πού ἦταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὸ σαλόνι. Ἐξῆ πρόσωπα ὅλα ὅλα. Ἡ οἰκογένεια τῆς Κέντ.

Ποῖος ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς ἐξῆ ἦταν ὁ δολοφόνος;

Γύρω ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι, τρεῖς ἄντρες κουβέντιαζαν χαμηλόφωνα. Ὁ

ἕνας ἦταν ὁ φανατικὸς τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας, ὁ ἄλλος ὁ πατέρας τῆς Ἐλλεν ἕνας τεράστιος ἄντρας ὡς ἐξῆντα χρόνων, καὶ ὁ τρίτος, ὁ μικρότερος ἀδελφός τους, ὁ Ναπολέων Μπρίλ ἕνας κιτριναρὴς, ὑπουργὸς νέος ὡς εἰκοσιδύο χρόνων μὲ χαμηλὸ μέτωπο καὶ βλέμμα.

Ὅταν μπήκαμε, πατέρας καὶ μικρότερος γιός, εἶχαν στὴ μέση τὸν ἄλλον, καὶ τὸν ῥωτοῦσαν ζωηρὰ κάτι. Εἶχα πολὺ καθαρὴ τὴν ἐντύπωση, πῶς προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν κάθε τι πού εἶπαμε μπροστὰ του, ὅταν τὸν φωνάξαμε γιὰ ν' ἀνακριθεῖ.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες δὲν μιλοῦσαν. Ἡ κυρία Βρούμ, μιὰ ψηλὴ, ἀδύνατη γυναῖκα ποῦχε πολὺ «ἀέρα» κοίταζε τὸ κενὸ ἴσα μπροστὰ της, καὶ ἡ κόρη της, ἡ Δώρα, σ' ἕνα μαξιλάρι κοντὰ στὰ πόδια της, κρατοῦσε τὸ χέρι τῆς μητέρας της χωρὶς νὰ λείει τίποτα.

Ἡ Ἡθελ Κώσιν, ἔπλεκε ἡσυχᾶ. Τὴν κοίταξα, καὶ ἀπορούσα, πῶς μιὰ τόσο ὁμορφὴ γυναῖκα σάν τὴν Ἐλλεν Μπρίλ Κέντ, μπορούσε νὰ ἔχει τόσο ἀλχημὴ κόρη, μὲ χαρακτηριστικὰ μάλλον πρόστυχα.

Ὁ Ἀβδούλ, ὁ περσικὸς γάτος, μᾶς κοίταζε ἀπὸ τὸ τζάκι, ποῦχε σκαλώσει, ἀνοίγοντας τὰ παράξενα πρασινοχρῶσα μάτια του.

Ἡ ἔρε τάχα τὸν δολοφόνο; Πέρασαμε χωρὶς νὰ σταματήσουμε, καὶ σὲ λίγο εἴμαστε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ διαδρόμου, στὴν κουζίνα.

Στείλαμε τὴν ὑπηρεσία νὰ κοιμηθεῖ, γιὰ τὴν βραδυά, πού γίνηκε τὸ ἔγκλημα λείπανε ὅλοι.

Εἶχανε πάει ἐν σώματι στὸν κινηματογράφου.

Ξαφνικὰ τὸ μάτι τοῦ Σκῶτ, σταμάτησε σὲ κάτι.

—Μιὰ στιγμή! εἶπε στὴν μαγείρσα. Γιατί ἡ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας ἔχει κενόρεια κλειδωνιά;

—Γιατὶ ἡ ἄλλη μαγείρσα ἔφυγε παίρνοντας τὰ κλειδιά, εἶπε ἡ μαγείρσα ἀναμύηχτα.

—Σκῶτ, φίλε μου, παραλογίζεσαι! εἶπε ὁ Χούντ. Δὲν φαντάζομαι νὰ πιστεύεις σοβαρὰ, πῶς ἡ Ἐλλεν σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ καμαριέρα!

—Χὰ χὰ! γέλασε ὁ Μύλενς. Νάταν οἱ λέξεις σφαῖρες, ἀπάνω στὴ γῆ θάμνε ἕνας μονάχα ἄνθρωπος!

—Εἴστε ἡλίθιοι κι' οἱ δύο! μουρμούρισε ὁ Σκῶτ. Ποῖος μίλησε γιὰ καμαριέρα; Μὰ δὲν τὸν ἄκουσαν.

Ἡ σκοτωμένη δὲν ἦταν πιά στὸ δω-

ματιό της..τὴν εἶχαν σηκώσει γιὰ τὴν αὐτοψία.

Ὁ Μύλενς, πού πῆγε νὰ μᾶς φέρεϊ τὰ συμπεράσματα τῶν πραγματογνωμόνων πάνω στὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα, γύρισε σὲ λίγο ταργυμένος.

— Πραγματικά, τὰ ἴχνη, πού βρέθηκαν στὸ πιστόλι, δὲν τ' ἄφησαν τὰ δαχτυλά του θύματος. Πρέπει νὰ τρέξω στὸ σαλόνι νὰ δῶ μὲ ποίαν οὐ μοιάζουν.

Ἐφυγε σὺν ἀστραπή, καὶ τὰ λίγα λεπτά, πού ἔκανε νὰ γυρίσει, μᾶς φάνηκαν αἰῶνες.

Στὸ τέλος γύρισε μ' ἓνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο,

— Κύριε Σκῶτ, ἡ προστατευομένη σας τὴν ἔχει ἄσκημα. Τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα εἶναι δικά της... Ἄν θέλετε νὰ τὴν σώσετε, βιαστήτε, γιατί κι' ἡ ηλεκτρικὴ καρέκλα βιάζεται.

Ἐνοχη ἡ Δώρα Βρούμ. Δὲν πίστεβα σ' αὐτὰ μου.

Ὡστόσο, ὁ Σκῶτ ἔλεγε στὸν Μύλενς αὐστηρά :

— Μοῦ φαίνεται, πὼς εἶσαι τρελλός! Σοβαρά, τὸ πιστέψω, πὼς ὁ μαέστρος πού ἔκανε αὐτὸ τὸ θαυμασιὸ ἔγκλημα, θάφηνε πάνω στὸ ὅπλο δακτυλικά ἀποτυπώματα γιὰ νὰ πᾶς ἐσὺ νὰ τὸν πιάσεις; Ἐπειτα ἡ Δώρα Βρούμ, σὰς ἐξήγησε...

— Φυσικά, πού μοῦ ἐξήγησε. Μήπως κάνεις καὶ τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐξηγεί; Τὸ ζήτημα εἶναι, ἂν εἶμαι διαθειμένος νὰ πιστέψω τίς ἐξηγήσεις της; Ἀκούστε, τί μοῦ εἶπε, κύριε Χούντ, καὶ κρίνετε. Μάζεψε λέει τὸ ρεβόλβερ τὴν ὥρα, πού ὁ μεγάλος ἀδερφός σήκωνε τὸ πτώμα, γιὰ νὰ μὴ σκοντάψει ἀπάνω! Δὲν ξέρεϊ κανεὶς, τί νὰ κάνει. Νὰ κλάψει ἢ νὰ γελάσει;

— Ἐσὺ εἶσαι γιὰ κλάματα, Μύλενς, εἶπε ὁ Σκῶτ. Τί τὸ ἀφύσικο βρίσκεις σ' αὐτό;

— Δὲν τόξερα, κύριε Σκῶτ, πὼς εἶστε καὶ ὑπεραπιστὴς ἐξ ἐπαγγέλματος τῆς ἀξιεράστου νεανίδος, εἶπε ὁ χοντρός ἀστυνομικὸς εἰρωνικά. Μὰ ἡ δική μου, ἡ κακὴς ποιότητος λογική, λέει, πὼς δταν ἓνας ἀνθρώπος σηκώνει ἀπ' τὸ πάτωμα ἓνα ὅπλο, δὲν τ' ἀφήνει πάλι στὸ πάτωμα, ὅπως ἔκανε αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Βρούμ... Πὼς δὲν φοβήθηκε, πὼς θὰ σκόνταναν ἄλλες ἀπάνω; Γιατί δὲν ἔχει κανέναν μάρτυρα, πού νὰ βεβαιώνει, πὼς τὴν εἶδε νὰ σηκώνει τὸ ὅπλο;

— Μύλενς, τὰ φαινόμενα εἶναι ἐναντίον της. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμ-

πιστοσύνη στὰ φαινόμενα... Κατάλαβες;

Τότε μῆκε στὴ μέση καὶ ὁ Χούντ. — Θάθελα ν' ἀνακρίνω τὸν μεγάλον ἀδερφό, πάνω στὴν ὑπόθεση τοῦ ρεβόλβερ. Μύλενς σὲ παρακαλῶ φέρε μου τὸ Σὲ λίγα λεπτά ὁ Μπρίλ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντί μας.

Τὰ στρογγυλὰ μεγάλα μάτια τοῦ καθὼς μᾶς κοίταζαν ἔκαναν μεγάλαν ἀντίθεση μὲ τὸ ιεράγγωνο σαγόνι πού φανέρωνε ἀσυνήθιστο πνεῦμα.

Ὁ Χούντ, τὸν κοίταξε λίγες στιγμὲς, κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ τὸν ἀνακρίνει.

— Κύριε Μπρίλ, ἡ ἀδερφή σας εἶχε λόγους νὰ φοβᾶται ἰδιαίτερώς κοποῖον; Μιὰ διωγμένη ὑπηρετρία π. ἢ ἓναν ἀπ' τοὺς παληούς της συζυγούς;

— Ὁχι! Ἡ Ἑλλεν δὲν ἤξερε, τί θὰ πεῖ φόβος... Μακάρι νὰ φοβόταν. Θάταν προτιμότερο γιὰ ὅλους.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ὅτι ἡ ψυχὴ της θὰ σωζόταν, ἀδοκίμαζε τὸν φόβο. Γιατί τί ἄλλο πράγμα ἔχει σημασία στὸν κόσμο ἡ κληρο;

Εἶναι γνωστὸ, πὼς ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας, εἶναι ἓνα θρησκευτικὸ—φιλανθρωπικὸ σωματεῖο, μὲ πιστοὺς πολλοὺς φανατικούς... Ἀλλὰ πάλι θρησκομανία ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο, μᾶς φαίνεται παράξενη στὴν ἐποχὴ μας.

— Καλὰ... Ἄς τ' ἀφίσωμε αὐτὰ εἶπε ὁ Χούντ. Διηγηθῆτε μας καλλιτέρως, τί ἔγινε δὴ χθὲς τὸ βράδυ...

— Πρῶτα πρῶτα, πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν παρουσίαν μου. Ἦρθα γιὰ νὰ γιορτάσω τὰ γεννέθλια τῆς ἀδερφῆς μου. Κι' ἀκόμα περισσότερο, γιατί ὁ θεὸς γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ σκεφτεῖ τὰ σφάλματά της, τῆς ἔστειλε μιὰ νευρασθένεια βαρεῖας μορφῆς. Στὶς ἐννιά, εἴμαστε ὅλοι συγκεντρωμένοι στὸ σαλόνι, πού ἡ Ἑλλεν ἦρθε νὰ μᾶς δεῖ. Ἀλλὰ οἱ ἀμαρτίες της τὴν τυραννοῦσαν φαίνεται, καὶ δὲν τὴν ἄφησαν νὰ καθήσει ἀνάμεσά μας εἰρηνικά. Ἐφυγε γιὰ τὸ δωμάτιό της στὴς ἐννιάμιση.

— Καὶ πότε ἀκούσατε τὸν πυροβολισμό;

— Ἀκουσα ἓνα θόρυβο, πού ἀργότερα ἔμαθα, πὼς ἦταν πυροβολισμός, ἀκριβῶς τίς δέκα κι' εἴκοσι.

— Πὼς εἰσθε τόσο βέβαιος γιὰ τὴν ὥρα;

— Γιατί κοίταξα τὸ μεγάλο ἔκκρεμὲς τοῦ σαλονιοῦ,

— Ποιοὶ ἦταν μαζί σας στὸ σαλόνι ἐκείνη τὴ στιγμὴ;

— Ἡ Ἡβελ Κώσιν μοναχά.

— Εἰστε βέβαιος, πὼς εἶπτε μὲ τὴν Ἡβελ Κώσιν στὸ σαλόνι, δταν ἀκούσατε τὸν πυροβολισμό; Μόνο μὲ τὴν Ἡβελ Κώσιν;

— Ναί. Οἱ ἄλλοι ἦταν στὰ δωμάτια τους.

— Εἰστε βέβαιος;

— Βεβαίως!

— Πὼς εἰστε βεβαίως, ἐφόσον ὁ ἀδερφός σας καὶ ὁ πατέρας σας, δὲν ἔχουν δωμάτια σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Συγγνώμη. Μίλησα πολὺ γρήγορα. Ὁ πατέρας μου κι' ὁ ἀδερφός μου ἦταν στὸ μπάνιο, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

— Τὸς εἶδατε;

— Ὁχι. Ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ μὴν τοὺς πιστέψω.

Ἡ κατάστασις μοῦ φάνηκε λιγώτερο ἀπελπιστική. Ἡ Δώρα Βρούμ, ἔπαυσε νὰ εἶναι ἡ μόνη ὑποπτη. Ὁ πατέρας καὶ ὁ Ναπολέων, ὁ μικρότερος ἀδερφός, μπορούσαν θαυμάσια νάχων τὴν οὐρίστα τους στὸ ἔγκλημα.

— Ἡ Δώρα Βρούμ, σὰς εἶπε μήπως, πὼς ἦταν στὸ δωμάτιό της;

— Ἡ Δώρα Βρούμ, δὲν μοῦ εἶπε τίποτα. Ἐχετε ἄδικο νὰ τὴν ὑποψιάξετε. Ἡ ἀδελφὴ μου αὐτοκτόνησε.

— Ἐχομε λόγους νὰ μὴν τὸ πιστεύουμε. Θέλετε τώρα νὰ σὰς ἀποδεξομε, πὼς ἡ Δώρα Βρούμ...

— Ἀδίκᾳ χάνετε τὸν καιρὸ σας... Δὲν θὰ ρίξω ποτὲ τὸ λίθο πρῶτος, ἐναντίον κανενός.

Ἀπειλές, βρισιές, τίποτα δὲν τὸν κατέφεραν νὰ πεῖ περισσότερα.

— Ἐμπρός! Συνεχίστε τὴ διήγησή σας, εἶπε τέλος ὁ Χούντ ἀπαυδισμένος.

— Αὐτὸ εὐχαρίστως: Ἡ Δώρα Βρούμ καὶ ἡ μητέρα της, μῆκαν στὸ σαλόνι, δέκα λεπτά μετὰ τὸν πυροβολισμό, πού τὸν πῆραμε γιὰ λάστιχο αὐτοκτονίας, καὶ βιάζονταν. Ὁ Ναπολέων τῆς πρότεινε νὰ βγοῦν μαζί. Ἀρνήθηκε, κι' ὁ ἀδερφός μου γιὰ νὰ παίξει τῆς πῆρε τὰ γάντια της. Τὴν ἴδια στιγμὴ μῆκε στὸ σαλόνι καὶ ἡ μὲς Κώσιν καὶ μᾶς εἶπε κάτι, πού μᾶς ἔκανε νὰ παγώσουμε.

Ἐσκύψαμε ὅλοι, περιμένοντας μ' ἀγωνία.

— Τί;

— Πὼς χτύπησε καὶ ἐναχτύπησε τὴν πόρτα τῆς μητέρας της, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσουν. Τότε σηκώθηκε καὶ γώ, καὶ πῆγα καὶ χτύπησα. Κανεὶς δὲν μ' ἀπάντησε. Κοίταξα ἀπὸ τὴν κλειδα-

ρότρυπα, καὶ εἶδα ἓνα χέρι. Μὰ ἓνα χέρι χωρὶς ζωὴ, πού κρεμόταν ἔτσι ἀφηρημένο. Φώναξα νὰ μοῦ φέρουν κάτι ν' ἀνοίξω, καὶ ἡ κυρία Βρούμ μούφερε τὸ κλειδί τῆς δικῆς τῆς πόρτας, πού εὐτυχῶς ἔπιασε. Καθὼς ἀνοίξα, ὁ γάτος πέρασε ἀπ' τὰ πόδια μας κι' ἔφυγε. Σὺν μῆκαμε ὅλοι μέσα, βρήκαμε τὴν Ἑλλεν ἀκίνητη στὸ πάτωμα νεκρή.

Ἐκλείσε τὰ μάτια, σὺν γιὰ νὰ ξαναθυμηθεῖ τὴν σκηνή.

— Στὴν ἀρχὴ ἔλπισα, πὼς ἦταν λιπόθυμη μοναχά. Τὴ σήκωσα στὰ χέρια μου καὶ τὴν ἔβαλα στὸ κρεββάτι, καὶ τότε ἀπὸ τὴν φριχτὴ πληγὴ τοῦ στόματος, κατάλαβα τὴν ἀλήθεια. Ἡ ἀμαρτία της τὴν ὀδήγησαν στὴν αὐτοκτονία, πρὶν προφτάσει νὰ μετανοήσει.

Καθὼς ὁ Μπρίλ μιλοῦσε, ἐγὼ τὸν κοίταζα καὶ συλλογιζόμουν τὴν ἀντίθεση, πού παρουσιάζαν τὰ δύο ἀδέρφια. Αὐτὸς κι' ἡ Ἑλλεν. Πόσες φορὲς θὰ κοροϊδεύε τις θρησκευτικὰς διδασκάλους. Πόσες φορὲς, θὰ μάλωναν στὰ σοβάρια, αὐτὸς ὁ χριστιανὸς καὶ ἡ γυναίκα, πού δὲν πίστευε σὲ τίποτα. Μάλωναν ἄρα γε καὶ τὸ περασμένο βράδυ; Ἐνας τρομερὸς θυμὸς, ἔσπρωξε ἄραγε τὸν Μπρίλ νά...

Ὅταν σηκώσατε τὸ σῶμα τῆς ἀδερφῆς σας εἶδατε μήπως κανέναν νὰ σηκώνει τὸ ρεβόλβερ ἀπὸ κάτω;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν τὴν ἔκανε ὁ Μύλενς, χωρὶς νὰ φαίνεται, πὼς δίνει σημασία στὴν ἀπάντησιν.

— Ὁχι... Δὲν εἶδα κανένα νὰ σηκώνει τὸ ρεβόλβερ.

— Οὔτε νὰ βάζουν τὸ ρεβόλβερ πάλι στὸ πάτωμα; Λιγάκι ἀργότερα;

— Οὔτε.

Ὁ Χούντ ἔρριξε μιὰ θριαμβευτικὴ ματιά στὸν Σκῶτ.

— Ὡστε ἡ δεσποινὶς Δώρα Βρούμ, σίγουρα λέει ψέματα, δταν μᾶς βεβαιώνει πὼς σήκωσε τὸ ρεβόλβερ γιὰ νὰ μὴν σκοντάψετε τὴν ὥρα, πού σηκώσατε τὸ σῶμα.

— Δὲν εἶπα αὐτὸ ἐγώ.

— Γιατί; Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα μᾶς βεβαιώσατε, πὼς δὲν εἶδατε κανέναν νὰ σηκώνει τὸ ὅπλο.

— Πὼς θέλατε νὰ τὴν ἐβλεπα ἀφοῦ τῆς γύριζα τὴν πλάτη;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χούντ, κοκκίνισε ἀπὸ θυμὸ.

— Προσέξτε, κύριε Μπρίλ! Ἡ θέσις σας εἶναι σοβαρὴ.

— Ἴσως! Μὰ δὲν μπορείτε νὰ μὲ υποχρεώσετε νὰ πῶ, ὅτι δὲν εἶπα...

— Καλά... ώς έδω... έκανε βαριεστημένος ο Χούντ. "Ας μιλήσουμε για την ώρα. Πώς ξέρετε, πώς ήταν τέτοια ώρα ακριβώς.

— Μά σάς τόπα : κοίταξα τὸ ρολόι...

— Ναί.. ξέρω.. συνηθίζετε πάντα— όχι ;— να κοιτάτε την ώρα κάθε φορά που ένα λάστιχο αυτόκινητου σπαι. "Απόλυτα σωστό. "Αλλά μπορείτε να μάς πείτε, πώς ξέρατε, πώς πέρασαν δέκα λεπτά ακριβώς από την στιγμή του πυροβολισμού, ως τη στιγμή που μπήκε σάν σίφουνας ή δεσποινίς Βρούμ.

— Δεν είπα, πώς μπήκε σά σίφουνας ;
— Πώς μπήκε πολύ βιαστική να φύγει...

— Πώς βιαζόταν γιατί είχε ένα ραντεβού.

— Ο Χούντ πήρε τὸ πιὸ εὐγενικό του θφος καὶ ρώτησε.

— Δεν πιστεύω να θέλετε να με πείτε, πώς σ' έλο αυτό τὸ διάστημα. πού κοιτάζατε τὸ ρολόι.

— Όχι. Δεν τὸ κοίταξα, γιατί χτύπησε ἡ μισή πού μπήκε ἡ μίς Βρούμ στὸ σαλόνι. Καὶ τὰ ἴδια τὰ λόγια τῆς Δώρας μοῦ θύμιαν τὴν ώρα. «Μαμά ἄργησα εἶπε». Έχω ραντεβού με τὸν Τόνυ, τίς δεκάμιση ἀκριβώς.

Χαμογέλασα. Κι' ὁ Χούντ χαμογέλασε ἄλλα πιὸ σαρκαστικά.

— Θαυμάσια ! ὥστε τὸ ρολόι τὸ ἴδιο ἀνάλαβε νὰ σὰς εἰδοποιεῖ. "Ας εἶναι. Πώς ήταν ἡ Δώρα Βρούμ ; Νευρική ; Ἀνυπόμονη ; Ταραγμένη ;

— Σὰς εἶπα μονάχα, πώς εἶχε νὰ βγεῖ καὶ πὼς εἶχε ἀργήσει. Τ' ἄλλα εἶναι δικά σας.

— Εξακολούθησαν πολλή ώρα ἔτσι. Ὁ Μπρίλ έδωσε τὴν ἐντύπωση, πώς ἤθελ : νὰ σκεπάσει κάποιον. Ἀλλὰ ποιόν ; Καὶ γιατί ὁ Χούντ γύριζε διαρκῶς στὴ Δώρα Βρούμ ;

— Ὁ Σκῶτ μπήκε ἐπιτέλους στὴ μέση.

— Μπορῶ νὰ ρωτήσω καὶ γὼ κάτι ; ρώτησε τοὺς ἀστυνομικούς.

— Ὁ Χούντ τὸν κοίταξε μᾶλλον ἑθρικά, καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὁ Σκῶτ κάθησε, καὶ σκούπισε ἑλαφρά τὴ σκόνη τοῦ πανταλονιοῦ του.

— Σὰς ἔτυχε ποτὲ, κύριε Μπρίλ, νὰ σὰς μιλήσουν πρόστυχα ἄνθρωποι κακοαναθρεμμένοι, ὅταν κάνετε τὸ κύρηγμα σὰς, στίς δημόσιες πλατεῖες ;

— Πολλές φορές. Εἴμαστε συνηθισμένοι ὅμως. Δὲν μοῦ κάνει καὶ τόση ἐντύπωση.

— Πότε μιλήσατε γιὰ τελευταία

φορά στὴν ἀδερφή σας, γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τῆς ;

— Έχτές τὸ βράδυ πρὶν πάει στὸ δωμάτιό τῆς. Κι' ὅπως συνηθώς, δὲ μούδωσε σημασία.

— Δὲ μαλώσατε ; Δὲν τῆνε βρίσατε ; Ὁ Μπρίλ δίστασε.. τέλος έκανε «όχι» με τὸ κεφάλι.

— Καί... ἄλλη φορά ;

— Έδω καὶ δεκατέσσερα χρόνια κλείσανε στίς εἰκοσι τοῦ περασμένου μῆνα ἀκριβώς.

— Ἡ φωνή του ἔτρεμε καθὼς ἔλεγε αὐτά. Ποῖος ξέρει, τί σήμαινε γι' αὐτὸν αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία ! Ὁ Σκῶτ ὅμως ἤθελε νὰ μάθει.

— Καὶ τί ἀκριβῶς σὲβαινε τότε ;

— "Εμαθα ὅτι ἡ "Ελλεν χώριζε. Καὶ πὼς γύρευε μισὸ ἑκατομῦριο δολλάρια γιὰ νὰ δώσει τὸ παιδί στὸν ἄντρα τῆς τὸν Στισύβσον. Καταλάβατε. "Ετρεξα ἀμέσως. "Αθελα νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβει πόσο τρομερὸ ἦταν τὸ φέρισμό τῆς. Καὶ θὰ κολαζόταν γιὰ πάντα. Καταλαβαίνετε ; Γιὰ πάντα. "Εφτασα στὸ μεγαρὸ τῆς κι' ἔπεσα γονατιστὸς στὰ πόδια τῆς. Γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὴν τὸ κάνει. Νὰ μὴν παζαρέψει τὸ παιδί τῆς, τὴ σάρκα τῆς. Καὶ ἔφυγα με σπασμένο τὸ κεφάλι. Ξέρετε, ποῖος με χτύπησε ; Ὁ ἄντρας τῆς κύριε ! Ὁ Στισύβσον, πού γιὰ κείνον πῆγα νὰ παρακαλέσω.

Γιὰ μιὰ στιγμή καταλάβαμε πὼς ὁ ἄνθρωπος, πού εἶχαμε ἀπέναντί μας, ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, καὶ μόνον τὴν ἀλήθεια... Ἀλλά... Ἀν τὸ πάθος τοῦ φανατικοῦ τὸν ἔσπρωξε ;

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε ! εἶπε ξαφνικά ὁ Σκῶτ. Μιὰ τελευταία ἐρώτηση. Ἡ ἀδερφή τῆς ήταν πιὰ σὲ μιὰ ἡλικία, πού δὲν γιορτάζουν πιὰ γενέθλια. Ποῖος διοργανῶσε αὐτὴ τὴ γιορτή ; Καὶ γιὰ πὸς λόγο ;

— Ὁ Μπρίλ ἔσφιξε τίς γροθιές.

— Ἀρκετὰ ! Δὲν ξέρω, ὅτε μ' ἐνδιαφέρει ! Ὅτι εἶχα νὰ πῶ, τὸ εἶπα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κοιτάχτηκαν. "Ηταν μὴπως ὅλως διόλου ἀπίθανο νὰ ἔφεραν ἐπίτηδες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο σπῆτι, γιὰ νὰ τὸν μεταχειριστοῦν γιὰ ὄργανο... ;

Διάφορες σκέψεις, μπερδεμένες ἄρχισαν νὰ γυρίζουν στὸ κεφάλι μου, Διάβολε ! Δὲν ἤμουν ἀστυνομικὸς ἐγώ. γιὰ νὰ ξέρω νὰ ξεχωρίζω τὰ πράγματα !

— Ὡστόσο ὁ Σκῶτ, σηκώθηκε καὶ πῆγε πρὸς τὸ σαλόνι. Τὸν ἀκολουθήσα.

— Ὁ Χούντ καὶ ὁ ἄλλος ἔμειναν νὰ εξακολουθήσουν τὴν ἀνάκριση τοῦ Μπρίλ.

Στὸ σαλόνι, οἱ ἄντρες καθόνταν χωριστὰ ἀπ' τίς γυναῖκες, καὶ μᾶς κοίταζαν σὰν περιεργα φαινόμενα. Ὁ Ἀβδούλ, ὁ γάτος, μᾶς κοίταζε μετὰ χρυσοπράσινα μάτια του.

— Ὁ Σκῶτ περνώντας τὸν χόιδεψε.

— Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεῖς, πὼς αὐτὸς ξέρει, πὼς τὰ εἶδε ὅλα.

— Ποῦ εἶναι ἡ Δωροθέα Βρούμ ; ρώτησα ἐγώ.

— Ἀλήθεια, τί γίνθηκε ; εἶπε κι' ὁ Σκῶτ.

Στὸν διάδρομο ὁ νεαρὸς ἀστυνομικός Χόφ, μᾶς ἔκοψε τὸ δρόμο.

— Μήπως εἶδατε τὴν μικρὴ Βρούμ ; ρώτησε. Βρῆκε τὴν εὐκαιρία πού δὲν πρόσεχα, γιὰ νὰ τηλεφωνήσει. Δὲν ξέρω, τί γίνθηκε.

— Ὁ Σκῶτ, μᾶς ἔκανε νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσωμε. Στίς μύτες τὸν ποδιῶν, πῆγε στὴν κουζίνα, καὶ μισάνοιξε τὴν πόρτα. Στὸ βάθος, δυὸ ὀργιές, ἦταν κάποιοι. Δὲν βλέπαμε, μὰ ἀκούσαμε καθαρά, τί λεγόταν.

— "Ελα μαζί μου, ἔλεγε μιὰ ἀντρικὴ νεανικὴ φωνή. Θὰ πάμε στὸ Φέρδεϋ νὰ παντρευτοῦμε. Καὶ δὲν θάχεις νὰ φοβηθεῖς τίποτα.

— Εἶναι ὁ νέος, πού μοῦ εἶπατε ν' ἀφήσω νὰ μπεῖ, εἶπε ὁ Χόφ κρυφὰ στὸν Σκῶτ.

— Ἀδύνατο Τόνυ, ἀπαντοῦσε ἡ φωνὴ τῆς Δώρας Βρούμ. Έχτές, ἤθελα νὰ ἐρθῶ μαζί σου, γιατί ἤμουν ἐλεύθερη. Καὶ γιατί ἤθελα νὰ ξεφύγω ἀπ' αὐτὴν τὴν πρόστυχη θεατρίνα. Τώρα, πού πέθανε καὶ δὲν θὰ μπορεῖ νὰ μοῦ φαρμακῶνει πιὰ τὴ ζωὴ, ὅλ' ἄλλὰ ζουν. "Επειτα ἡ ἀστυνομία με χρειάζεται.

— "Ελα νὰ τὸ κάνουμε Δώρα. "Ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴ φυγὴ μᾶς.

— Δὲν μπορῶ, Τόνυ. Καὶ νὰ θέλω δὲν μπορῶ... Ἀν φύγω μαζί σου, θὰ με φέρουν πίσω με τὸ ζόρι.

— Δώρα. Δὲν φεύγω ἂν δὲν ἔχω τὸ λόγο σου.

— Δὲν θάχεις κανένα λόγο. Φεύγα ἀπὸ δῶ. "Ας μ' ἀγαπᾷς, φύγα. Τὸν ἔσπρωξε στὴν ἔξοδο. Μόλις καταφέραμε νὰ κρυφτοῦμε.

— Ἀπὸ ὅσα ἀκούσαμε κατάλαβα, πὼς δὲν τηλεφώνητε γιὰ νὰ ζητήσῃ βοή

θεια, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀναβάλει τὴν ἀπαγωγὴ τῆς. Λογάριαζε νὰ μείνει μόνη, καὶ νὰ ὑπερασπιστεῖ μόνη τῆς τὸν ἑαυτὸ τῆς. "Ὅσο γιὰ θάρρος εἶχε !

— Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ τὸν πολυαγαπάει αὐτὸν τὸν Τόνυ.. εἶπα τοῦ Σκῶτ, πού μέيناμε μόνοι.

— Ποῦ ξέρεις ; Πάντως ἡ κακομοῖρα ἔχει νὰ τραβήξῃ πολλά, ὥς πού νὰ γλυτώσει.

— Ἀς γλυτώσει.

— Ἀπ' τὴν ἔκφραση τοῦ Χούντ, καταλάβαμε, πὼς δὲν εἶχε μάθει καὶ σπουδαῖα πράγματα ἀπὸ τὸν Μπρίλ.

— Πάντως κάναμε προόδους ! εἶπε ὁ Μύλενς. Μάθαμε, πὼς κάποια νεαρὴ δεσποινίς, ἐπιχείρησε νὰ τὸ σκάσει, ἀμέσως μετὰ τὸν πυροβολισμό.

Αὐτὸς ὁ Μύλενς, μούδινε στὰ νεύρα με τὴν βλακεία του. Γι' αὐτὸ ἐνθουσιάστηκα ὅταν ὁ Σκῶτ τοῦ εἶπε.

— Σοῦπα, Μύλενς, πὼς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἴδεν μοιάζει διόλου μετὰ ἄλλα ἂν καὶ φαίνεται ἀπλό... Κατάλαβες ; Καὶ ὁ δολοφόνος δὲν θάπεφτε μόνος του στὴν ποντικοπαγίδα, μετὰ τὸ νὰ φύγει.

— Στὸ διάβολο ἡ ψυχολογία σας ! φώναξε ὁ Μύλενς. Ἐγώ, ἄμα κανέναν φεύγει ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα τὸν ἀρπάζω. Καὶ ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ, εἶναι ὁ δολοφόνος.

— Έχεις συλλάβει πολλοὺς ἔτσι ; ρώτησε εἰρωνικά ὁ Σκῶτ.

— Μὰ ὁ Μύλενς δὲν ἀπάντησε.

— Ὁ Σκῶτ με λίγα λόγια τοὺς διηγῆκε τὴ συζήτηση, πού ἀκούσαμε ἐδῶ καὶ λίγη ώρα.

— Δὲν εἶναι δύσκολο, εἶπε ὁ Χούντ νὰ λογάριαζε νὰ φύγει μετὰ τὸ ἔγκλημα μ' αὐτὸν τὸν νέο. Τὸ ἔνα δὲν ἀποκλείει τὸ ἄλλο. Ἐγὼ πιστεύω, πὼς θὰ μάλωσε μετὰ τὴν "Ελλεν Κέντ, καὶ κατόπι τὴν σκότωσε. Πάντως κάποιος μεγάλος καυγάς ἔγινε δωπέρα λτὲς βράδυ. Κανέναν δὲν θέλει νὰ μιλήσει. Γιατί ;

— Πάντως Χούντ, εἶπε ὁ Σκῶτ, ἐπιμένω στὴν ἀποψή μου. Ὁ δολοφόνος μπορεῖ θαυμάσια νὰ κανόνισε τὰ πράγματα ἔτσι, πού νὰ κατηγορηθεῖ κάποιος ἄλλος, ἂν ἡ «αὐτοκτονία» δὲν ἔπιανε..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. ΟΠΟΥ Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΕΡΙΠΛΕΚΕΤΑΙ

Σκῶτ ἀνοίξε τὸ δωμάτιο τῆς "Ελλεν Κέντ με μεγάλες προφυλάξεις, καὶ μπήκα μᾶλλον διαστακτικῶς.

— Ὁ δολοφόνος πού ἔδρασε τὴ μοιραία νύχτα, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος. Πρέπει νὰ φυλαγώμαστε Χούντ.

— Μπα ; Σὲ λίγο θ' ἀποδειχθεῖ, πὼς ἡ τρισαχρῖωμένη προστατευομένη σου διασκέδασε λιγάκι μετὰ τὸ ρεβόλβερ

χτὲς τὸ βράδυ, τὴν ώρα τοῦ φόνου. Ἐγνοῖα σου, καὶ στὸ κελὶ τῆς φυλακῆς

χτὲς τὸ βράδυ, τὴν ώρα τοῦ φόνου. Ἐγνοῖα σου, καὶ στὸ κελὶ τῆς φυλακῆς

της, θά πάψει νά εἶναι ἐπικίνδυνη.
—Χοῦντ, φίλτατέ μου, μπορεῖ νά λές ὅτι θέλεις. Αὐτός, πού σκοτώσε, θά ξαναδοκιμάσει, ἂν αἰσθανθεῖ, πῶς εἶμαστε στό ἴχνη του. Θά σκεφτεῖ, πῶς στό κάτω κάτω τῆς γραφῆς ὅπως καί νά κάνει, μιά φορά θά πάει στήν ἡλεκτρική καρέκλα.

—Ἰδέα σου! Μύλενς. Παρουσίασέ μας τὸ φαινόμενο πού ἔφερε στή ζωὴ τὴν Ἑλλεν Κέντ.

—Ὁ Ζέζο Μπρίλ, φαλακρός, τεράστιος, μὲ τὸ πάχος του, πού ξεχειλίζε μπηκε στήν κάμαρα ὅλο πόζα.

—Θά σᾶς πῶ ὅτι ξέρω! Ὅλα θά σᾶς τὰ πῶ, καλοὶ μου κύριοι!

—Λοιπόν; τὸν ἔκοψε ἀπότομα ὁ Χοῦντ, τί γίνθηκε κείνο τὸ βράδυ; Αἱ;
—Γιορτάζαμε τὰ γενέθλια τῆς κόρης μου, ὅπως κάθε χρόνο...

—Καλὰ, καλὰ, ξέρω! Γιατί διακόπηκε ἡ γιορτὴ στή μέση;

—Μὰ δὲν διακόπηκε... Ὅλοι εἴμαστε πολὺ χαρούμενοι, πολὺ εὐθυμοί. Ἡ κοροῦλα μου μᾶς ἄφησε νωρὶς γιατί ἦταν ἀρρώστη. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς θά μπορούσε νά προαισθανθεῖ αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο δυστύχημα.

—Ἀρχίσε ψευτοκλάματα.

—Γιὰ ποῖο λόγο γίνθηκε ὁ καυγᾶς; ρώτησε ἀπότομα ὁ Χοῦντ.

—Μὰ δὲ γίνθηκε καυγᾶς καλοὶ μου κύριοι!

—Ἡ κόρη σου, φοβόταν κάποιον ἐδῶ! Ποῖον;

—Δὲν φοβόταν κανέναν! Σ' αὐτὸ μοῦμοιαζε! Τίποτα δὲν φοβόταν!

—Εἶδατε τὴν Δώρα Βρούμ, νά σηκώνει τὸ ὄπλο ἀπὸ τὸ πάτωμα, τὴν στιγμή πού ὁ μεγάλος σας γυιὸς σήκωσε τὸ θῦμα γιὰ νά τὸ βάλει στό κρεβάτι;

—Θά προτιμοῦσα νά μὴν ἀπαντήσω. Ὅλα στὸ μυαλό μου εἶναι τόσο σκοτειμένα!

—Ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἡ Ἑλλεν αὐτοκτόνησε.

—Δὲν αὐτοκτόνησε!

—Ὅχι δά! Δὲν πιστεύω νά νομίζετε πῶς. Αἱ;

—Μὰ ὁ Χοῦντ ἔκανε ἄλλη ἐρώτηση ἀμέσως.

—Ἀφῆσε διαθήκη ἡ Ἑλλεν Κέντ;

—Ὁρισμένως.

—Ἀκούσατε τὸν πυροβολισμό;

—Ἄν τὸν ἀκουγὰ δὲν θάτρεχα;

—Ὁ Χοῦντ τὸν κοίταξε ἀηδισμένα.

—Ὁ θάνατος τῆς κόρης του, δὲν φαίνονταν νά τοῦκαμε καμμιὰ ἀπόλυτη ἐντύπωση, παρ' ὅλο πού προσπαθοῦσε νά μᾶς κάνει νά πιστέψουμε τὸ

ἀντίθετο. Θά μπορούσε ἄραγε καί νά τὴν σκοτώσει; Γιὰ ὅλα φαίνονταν ἱκανός, αὐτός, πού τὴν πέταξε στό πεζοδρόμιο δεκαπέντε χρόνων χωρὶς νά τὸν γνολιάσει γιὰ τὸ τί θά γινόταν.

—Ποῦ εἶστε τὴ στιγμή τοῦ πυροβολισμοῦ;

—Στὸ μπάνιο, κύριοι δικασταί. Στὸ μπάνιο ἦμουν, μὲ τὸν γυιὸ μου τὸν Ναπολέοντα.

—Τί κάνατε;

—Τί κάναμε;

—Ναί; Τί κάνατε;

—Ἐγὼ καθόμουν στὸ χεῖλος τῆς μπανιέρας, καί κουβέντιαζα μὲ τὸν Ναπολέοντα, πού ἔπλενε τὰ χέρια του.

—Καί γιατί λέγατε;

—Ποῦ νά θυμηθῶ, τί λέγαμε, κύριοι μου. Ὑστερ' ἀπὸ τόσες συγκινήσεις.

—Ὁ Σκῶτ σηκώθηκε καί τὸν κοίταξε στὰ μάτια:

—Αὐτὴ σᾶς ζοῦσε. Ψέματα;

—Αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν τὰ μόνα πού συγκινήσανε τὸ ματαιόδοξο παχύ-δερμο.

—Αὐτὴ μὲ ζοῦσε; Αὐτὴ ἡ φιλάργυρη, ποῦδινε τὸ κάθε χαρτονόμισμα μὲ τὴν πιὸ μεγάλη δυσκολία. Ἀφῆστε τὰ κύριοι δικασταί, καλλίτερα νά μὴ τὰ σκεφτοῦμε.

—Ὁ Μύλενς καί ὁ Χοῦντ, ἔβαλαν τὰ γέλοια. Ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ κτήνος νά μιλάει, θά νόμιζε κανέναν, πῶς ἡ Ἑλλεν Κέντ, χρωστοῦσε τὰ πάντα στὸν πατέρα της.

—Ὁ Σκῶτ νευριασμένος, τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Πολὺ βλάκας μοῦ φαίνεται γιὰ δολοφόνος! εἶπε ὁ Χοῦντ.

—Εἶναι πολὺ σκληρός. Μὴν τὸ ξεχνᾶς Χοῦντ. Αὐτὴ τὴν πέταξε στό δρόμο.

—Ἔστω! τώρα Μύλενς, φέρε τὸ μικρὸ ἀδερφὸ..τὸν Ναπολέοντα.

—Ὁ Ναπολέων Μπρίλ, ὁ Βενιαμὴν τῆς οἰκογενείας, ἦταν ἕνας Νεοϋρκέζος ἀπάχης τῶν ντάσιγκ. Μικρόστομος, κιτρινιάρης, μὲ μιὰ ψεύτικη καμέλια στήν μπουτουνιέρα τοῦ λαδωμένου σμόκιν του.

—Ἔχετε σκοπὸ νά μὲ κάνετε νά χορέψω στὸ ταψί; εἶπε μόλις μπηκε.

—Πῆτε μας τὴν ἀλήθεια μιά καὶ καλή, νά σᾶς ἀφήσουμε ἥσυχο. Πρῶτα—πρῶτα γιατί μαλώσατε χθὲς βράδυ;

—Χθὲς βράδυ; Ἐμεῖς; Ἰδέα σας!

—Γιατί ἔφυγε ἔτσι νωρὶς ἡ ἀδερφή σας;

—Γιατί ἦταν νευρασθενική. Ἄς ὑποφέρατε καί σῆς ἀπὸ νευρασθένια.

—Νά μοῦ ἀπαντᾶτε σ' ὅτι ρωτᾶω.

Εἶδατε τὴ Δώρα Βρούμ νά σηκώνει τὸ ρεβόλβερ;

Κοίταζα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού κι' αὐτὸς θά μπορούσε θαυμάσια νά εἶχε σκοτώσει τὴν Κέντ, καί κρατοῦσα τὴν ἀναπνοή μου.

Θά ἐπιβεβαίωνε τὶς ὑποψίες τῶν ἀστυνομικῶν; Θά κατηγοροῦσε τὴ Δώρα;

—Ὁ Ναπολέων ἔβαλε τὰ γέλοια:

—Ἄ! Πρόκειται γιὰ δολοφονία τώρα. Αἱ; Καί ἡ Δώρα Βρούμ γίνθηκε ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος! Αὐτὰ παθαίνει ἡ ἀστυνομία ὅταν ἔχει καιρὸ νά ἀνακαταθεῖ σὲ πολυκροτες ὑποθέσεις. Θέλει νά κάνει ρεκλάμα, μὴν τύχη καί ἐσχάσουμ, πῶς ὑπάρχει.

—Ἀφῆστε τὶς ἀνοησίες, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Χοῦντ, καί ἀπαντᾶτε σ' ὅτι σᾶς ρωτᾶνε. Εἶδατε τὴν Βρούμ νά σηκώνει τὸ ὄπλο;

—Ἴσως ναί, ἴσως ὄχι. Δὲ θυμᾶμαι

—Ἀκούσατε τὸν πυροβολισμό;

—Ὅχι...

—Ποῦ εἴσαστε ἐκεῖνη τὴ στιγμή;

—Στὸ μπάνιο μὲ τὸν πατέρα μου. Ἐκεῖνος ἔπλενε τὰ χέρια του, καί γὰρ καθόμουν πάνω στήν μπανιέρα, πούβεν-τιάζαμε.

—Ἀφῆσε διαθήκη ἡ ἀδερφή σας;

—Ἀφῆσε.. τὴν ἀκουγὰ νά τὸ λέει.

—Σᾶς ἀγαποῦσε σᾶς; Φαίνονταν.. γενναϊόδωρη.

—Γενναϊόδωρη; Ἡ Ἑλλεν; Δὲν τὴν ξέρατε! Σφιχτὴ σὰν κλειστὴ γροθιά. Κάθε δολάριο ποῦδινε, τῆκελεγε. Μὴ πῶς ἔδινε καί πολλὰ; ψίχουλα.

—Καλὰ ὅλ' αὐτὰ, ἀλλὰ τὸ ἄλλοθι σας δὲν συμφωνεῖ μὲ τοῦ πατέρα σας. Ἐκεῖνος εἶπε πῶς ἐπλένατε τὰ χέρια σας.

—Δὲν εἶχε ἄδικο. Πρῶτα κείνος ὕστερα γώ. Καθένας μὲ τὴν σειρά του.

—Ὡραῖα τὴν ξέφυγε.

—Ὁ Μύλενς ἀνοίξε τὴν πόρτα, καί τοῦκανε νόημα νά φύγει.

—Θάδινά πολλά νά ξέρω τί συνέβαινε χθὲς βράδυ δῶ πέρα, εἶπε ὁ Χοῦντ. Ὅλοι μισοῦνται, κι' ὅλοι κρύβουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, τί νά συνέβαινε;

—Ὁ Σκῶτ πῆγε σιγὰ στήν πόρτα, κι' ἀπότομα τὴν ἀνοίξε.

Πίσω ὁ Ναπολέων Μπρίλ, κρυφά-κουε.

Ἐπαίξε τὸ λουλουδι τῆς μπουτουνιέρας του, κι' ἀπομακρύνθηκε σφυρίζοντας ἕνα φῶξ τρὸς τῆς μόδας.

—Ὁ Σκῶτ κοίταξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου τῆς κυρίας Κέντ, ὅταν ξα-

φνικά μέσα στὰ χαρτιά, κάτι ἀνακάλυψε. Κάτι, πού τὸν ἔκανε νά μείνει λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς σφίγγοντας τὸ εὐρημά του στὰ χέρια.

Ἦταν ἕνα κουβάρι. Ἐνα βαρὺ κουβάρι καμωμένο ἀπὸ κομμάτια σπάγγων δεμένα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο.

—Ὁ Μύλενς τὸ εἶδε καί σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Τί σημασία ἔχει αὐτὸ τὸ πρᾶμα; εἶπε.

—Ὁ Σκῶτ ὥστόσο τὸ ξετύλιξε ὡς τὴν ἄκρη του. Κατέληγε σ' ἕνα στρογγυλὸ σίδερο, ἀπ' αὐτὰ, πού μεταχειρίζεται κανεὶς γιὰ νά φορέσει τὰ παπούτσια του.

—Μὰ τί σπουδαία ἀνακάλυψη, ἔκανε κι' ὁ Χοῦντ.

—Ἄ ναί; τότε ἐξηγήστε μου σὲ τί χρησίμευε αὐτὸ, πού βρήκα;

—Ἄν... ἐνδιαφέρει. Δὲν ἤρθαμε δὲν παίζωμε.

—Ἐγὼ ἀπὸ τὸν σου λέω Χοῦντ, πῶς ποῦσε ἐλεῖως λαθεμένο δρόμο.

—Ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἔμπαινε ἡ κυρία Βρούμ, γιὰ τὴν ἀνάκρισι. Εἶπε τὰ ἑ-
πόμενα, πού εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι.

—Ὅχι. Δὲν γίνθηκε καυγᾶς. Ὅχι. Τὸν πυροβολισμό δὲν τὸν ἀκουσε, γιατί καθόνταν στὸ παράθυρο τῆς κάμαρας της. Καί μὲ τὸ θόρυβο, πού κάναν τ' αὐτοκίνητα.

—Ἡ κόρη σας, πού ἦταν;

—Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, τῆς Ἡθελ Κῶσιν.

—Ἀκουσε τὸν πυροβολισμό;

—Τὸν ἀκουσε...

—Σᾶς τόπε;

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Βρούμ ἔτρεμε, καθὼς ἀπάντησε.

—Δὲ θυμᾶμαι. Πού μπορῶ νά θυμηθῶ, τί μοῦπε.

—Ὁ Χοῦντ τὴν ἀφῆσε νά φύγει, καί ζήτησε τὴ Δώρα.

—Ὡς πού νᾶρθε, ὁ Χοῦντ μᾶς εἶπε:

—Καταλάβατε; ἡ Δώρα Βρούμ, ἀκουσε τὸν πυροβολισμό. Ἀλλὰ ἀφῆσε νά περάσουν δέκα λεπτά ὡς πού νά πάει νά δεῖ τί συμβαίνει. Κι' αὐτὰ τὰ δέκα λεπτά, τί ἔκανε; Ἀπλούστατα, κατὰστρεψε, ὅτι μπορούσε νά τὴν ἐνοχοποιήσει.

—Ἄ! Ὁρισμένως ἡ δύστυχη κοπέλλα τὴν εἶχε πολὺ ἄσχημα. Ὅμως μπηκε μὲ ὕφος ἀμέριμνο χαμογελώντας.

Ποῦ ἦσαστε τὶς ἐνιάμιση;

—Δὲν θυμᾶμαι.

—Τὶς δέκα;

—Μά... Στὸ σαλόνι.

—Τις δέκα κι' είκοσι ;
 Ήταν ή ώρα του έγκλήματος. Άπ' την άπάντησή της σ'αυτή την έρώτηση έξαρτιόταν ή σωτηρία της.

—Μά... Μοϋ φαίνεται, πώς ήμουν στο δωμάτιο της Ήθελ.

—Σας φαίνεται ; Δέν θυμάστε, ποϋ βρισκόσαστε την ώρα του έγκλήματος ;
 —Αυτήν την ώρα άκριβώς γίνηκε τϋ έγκλημα ; Μά τότε ναί ! Στής Ήθελ ήμουν.

—Ήταν κι' αυτή μαζί σας ;

—Όχι ! Ήμουν μόνη και πουδραρισόμουν !

—Είπατε στην μητέρα σας, πώς ακούσατε τόν πυροβολισμό ;
 —Ναί...

—Όστε ακούτε έναν πυροβολισμό... Περνοϋνε δέκα όλόκληρα λεπτά. Χτύπανε μ'άγωνία στο δωμάτιο του θύματος. Κανέννας δέν άπαντάει. Καί δέν λέτε τίποτα για τόν πυροβολισμό, ποϋ ακούσατε ! Τά βρήκατε φυσικά όλ' αυτά ;

—Δέν... Δέν... μίλησα. Αυτή είναι ή άλήθεια.

Όσο παράξενο και νά σας φαίνεται αυτό, έτσι είναι !

—Πολύ καλά... Ποϋ βρισκόσαστε τη στιγμή, ποϋ σκεφθήκατε νά πουδραρισήτε ;

—Στο διάδρομο.

—Από ποϋ έρχόσαστε ;

—Απ' τϋ δωμάτιο της Έλλεν Κέντ.
 —Τί ; μπήκατε στο δωμάτιο της Έλεν Κέντ ; Πρίν άπ' τϋ συμβάν ;

—Νά. Είχα νά της μιλήσω.

Ό Μύλενς κι' ο Χούντ κοιτάχτηκαν.

Ή άνάκριση τώρα ήταν άπίστευτα τραγική. Μοϋ θύμιζε τϋ κυνήγι του έλαφιου, όταν τϋ κυνηγάει μιά μανιασμένη όρδη ανθρώπων και σκύλων.

—Βγήκατε λοιπόν άπ' τϋ δωμάτιο της Κέντ. Καί σκεφτήκατε νά πουν. τραπεριθείτε.

—Ναί. Βιαζόμουν γιατί είχα ένα ραντεβου. Σκέφθηκα, πώς ήμουν άπουδράριστη άκριβώς έξω άπ' τϋ δωμάτιο της Ήθελ. Γι' αυτό και μπήκα κεί μέσα.

—Μείνατε πολλή ώρα ;

Κατάλαβα την παγίδα, και πάγωσα όλόκληρος. Κακόμοιρο κορίτσι !

—Πέντε λεπτά. Άπάντησε χωρίς νά σκεφθεί.

—Όστε πέντε λεπτά πρίν τϋ φόνο, είσατε στο δωμάτιο του θύματος.

—Δέν θυμάμαι. Ήθελα νά πω πώς εκείνη τη στιγμή έφυγα. Δέν ξέρω.

Μά ο Μύλενς την βοηθοϋσε. Καί την βοηθοϋσε γερά.

—Ποιός μπορεί νά βεβαιώσει την ώρα, ποϋ μπήκατε και βγήκατε άπό τϋ δωμάτιο της Κέντ ;

—Κανέννας.

—Ούτε ή μητέρα σας ;

—Δυστυχώς ούτ' αυτή. Ήταν στο δωμάτιό της.

—Καθόταν ταπεινή και μαζεμένη σε μιά πολυθρόνα με μιά τέτοια έκφραση θλίψης, ποϋ σοϋ έκανε λύπη νά την βλέπεις.

Ό Χούντ δέν είχε πιά νά την ρωτήσει τίποτα.

Έφυγε. Δέν θάχαν δυό λεπτά, όταν ξαφνικά τϋ ηλεκτρικό έσβυσε.

Θάχε και ή ασφάλεια, γιατί είμαστε βυθισμένοι στο σκοτάδι.

Άπ' τϋ σαλόνι ακούστηκαν φωνές, ποϋ ζητούσαν φως.

Βγήκαμε στο διάδρομο, με τούς άναπτήρες μας και μπήκαμε στο σαλόνι. Ήταν εκεί ή Ήθελ, ο πατέρας κι' ο μεγάλος άδερφός. Έλειπε ή Κηρία Βρούμ με την κόρη της, και ο Νάπολεών.

Ό Σκώτ μοϋ σφύριζε νευριασμένος :

—Πηγαίνετε στην κουζίνα, και αλλάξετε την ασφάλεια. Γρήγορα !

Έτρεξα.. στην κουζίνα βρήκα τις ασφάλειες τραβηγμένες, πεταγμένες κάτω. Ποιός τ'όκανε ; Έσκυψα νά τις μαζέψω.

Πίσω μου, άκουσα μιά πόρτα ν' άνογει. Νόμισα, πώς ήταν ο Σκώτ.

Μά ξαφνικά ένα άπότομο χτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιου, μ' έσπριξε στο πάτωμα άναίσθητο.

Όταν άνοιξα τὰ μάτια μου, ο Σκώτ έγερνε άπάνω μου μ' ενδιαφέρον. Είχαν διορθώσει την ασφάλεια, και τϋ φως πλημύριζε άπό παντού.

—Ποιός σας χτύπησε ; με ρώτησε κι' ή φωνή του έτρεμε. Ποιός σας χτύπησε ; μήπως άπ' έξω ή άπό μέσα άπ' τϋ σπίτι.

—Έχω την έντύπωση, πώς κάποιος του σπιτιου.

Δέν μπόρεσα νά δώ την έκφρασή του.

Μ' άφησε κι' έτρεξε στο δωμάτιο της Έλλεν Κέντ. Έτρεξα και γώ άπό πίσω του.

Άνοιξε τϋ συρτάρι, όπου φύλαγε τϋ κουβάρι με τούς ένωμένους σπάγγους. Είχε χαθεί.

□

Ό μυστηριώδης και άνεξήγητος τρόπος, ποϋ χάθηκε τϋ κουβάρι με τούς σπάγγους, έκανε τούς άστυνο-

μικούς νά σκεφθούν, πώς κάποια σημασία θάχε. Κάποια βαρεία σημασία για τϋ έγκλημα.

—Βάζω τϋ χέρι μου στη φωτιά, πώς και στην έξαφάνιση του κουβαριου ή Δώρα Βρούμ έχει χάσει την ούριστα της ! Είπε ο Μύλενς.

—Μή λές κοιταμάρες, Μύλενς. Ή Δώρα Βρούμ δέν θά μπορούσε νά χτυπήσει τόσο δυνατά και τόσο τεχνικά τϋ φίλο μας, είπε δείχνοντάς με.

—Μά γιατί επιμένεις Σκώτ ; Όλα την ένοχοποιούν ! Όλα.

Έγώ σοϋ λέω πώς στο δικό σου τϋ κεφάλι είναι ένοχη ή Δώρα Βρούμ, και θά τ' άποδείξω.

—Είναι ένοχη ! Είπε κι' ο Χούντ. Κι' ένα μικρό παιδι άκόμα δέν θά δίσταζε νά... Μπά, πού νά πάρ' ή όργή. Τρεις ή ώρα νύχτα κι' έχουμε άκόμα ν' άνακρινουμε την Ήθελ, την κόρη της Έλλεν Κέντ.

—Μιά κοπέλλα φύλαρη σαν καρκάξα, είπε ο Μύλενς.

—Φύλαρη ; Δόξα σοι ο Θεός, ύστερ' άπό τούς σιωπηλούς, είπε ο Σκώτ.

—Οϋψ Σκώτ, είναι τύραννος. Σε μιά ώρα θά ξεμειρώσει, κι' εμείς δέν τελειώσαμε τις πρώτες άνακρίσεις μας. Τϋ κατάλαβες αυτό ; Άν μάς πεί κουταμάρες ή Ήθελ, σοϋ την αφήνω, και γώ πάω νά κοιμηθώ.

Ή Ήθελ Κώσιν έκανε τρομερή αντίθεση με την ώραία μητέρα της. Φαινόταν ένα κορίτσι του λαου, κα-

κοντυμένο, μάλλον άσχημο με πρόστυχα χαρακτηριστικά, κοντή μύτη, κουτά μάτια καστανά, και μιά φλυαρία άδιάκοπη.

Τί έγινε χτές τϋ βράδυ έδω ; Διηγηθήτε μας όλα.

Σ' όλο τϋ δρόμο άπ' τις «Συρακούσες» ως έδω, σκεφτόμουν την μητέρα μου.

Πού νά φαντασθώ τί θά γινόταν. Σκεφτόμουν διαρκώς την γιορτή της μητέρας μου κι' έλεγα ; τί νά της πάω άραγε ; Μόλις είδα τὰ λουλούδια, ποϋ πουλούσαν στο σταθμό είπα...

Ό'α αυτά είναι πολύ ώραία μίς Κώσιν. Μά θά προτιμούσα νά μάς μιλούσατε γι' αυτά, ποϋ γίνηκαν χτές τϋ βράδυ, όσα είναι σχετικά με τϋ έγκλημα.

—Μά αυτού θά καταλήξω. Πήρα λοιπόν ένα τσέι, γιατί φοβήθηκα μή χαλάσουν οι βιολέττες, αν και ή μαμά προτιμούσε ίσως τριαντάφυλλα.

Ό Χούντ έβγαλε τϋ ρολόι του...

Έμένα με συγχωρείτε. Πρέπει νά πηγαίνω, είπε. Έξακολουθείστε, μίς Κώσιν. Αυτοί οι κύριοι σας άκούνε.

—Κι' έμένα με συγχωρείτε ! Είπε ο χοντρο—Μύλενς. Πρέπει νά σοϋ πω κάτι. Έφυγε κι' ο Μύλενς, και δέν ξαναφάνηκε.

Ό Σκώτ όμως ήταν έξω φρενών.

—Έξακολουθείστε, σας παρακαλώ είπε..

Έγώ όμως δέν βαστούσα πιά. Ή

ώρα ήταν τρισημίση. Έγυρα στην πολυθρόνα μου, κι' αποκοιμήθηκα βαθιά.

Με ξύπνησε ο Σκώτ.

— Συγγνώμη τούπα τρίβοντας τα μάτια μου Σίγουρα με πήρε ο ύπνος... Δεν φαντάζομαι όμως να βγάλατε νόημα από τις φλυαρίες της.

— Και όμως ναί! χτές το βράδυ έγινε πραγματικά έδω, ένας καυγάς που παρουσίαζε το πιο μεγάλο ένδιαφέρον. Έλατε. Θά σάς τὰ πω στο δρόμο. Βγήκαμε από το σπίτι.

— Λοιπόν, άρχισε ο Σκώτ, ο πατέρας και ο μικρότερος αδερφός ήταν εκείνοι, που τον άρχισαν. "Ηθελαν να πείσουν την Έλλεν Κέντ, να τους δίνει τόσα το μήνα, και να την αφήσουν ήσυχη. Μά ή Κέντ, όχι μόνο δεν τους

υποσχέθηκε τίποτα αλλά και τους έδιωξε όλους.

— Τι λέτε κύριε Σκώτ;

— Αυτό, που λέω! Τις έδιωξε. Δεν άστειευόνταν αυτή ή διαβολογυναίκα. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά και τους τάπε άπ' την καλή. Φαίνεται, πώς έφαγε άγριο βρσίμο το συγγενολόι, πριν πάει ή Κέντ να διπλοκλειδωθεί στην κάμαρά της.

Μιά ευχάριστη σκέψη, μ' έκανε να χαμογελάσω.

— Μά τότε οι ύποψες δεν βαρύνουν μόνο τη Δώρα Βρούμ.

— Δυστυχώς. Η Έλλεν Κέντ, έδιωξε και τις δυο Βρούμ. Και την ίδια της την κόρη άκόμη! Μά γιατί; Γιατί και τις γυναίκες;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Την άλλη μέρα έφτασα στο σπίτι, που γίνθηκε το έγκλημα μάλλον άργά. Το χτύπημα στο κεφάλι μ' έκανε να κοιμηθώ σαν κτήνος.

Έμαθα από τον Σκώτ, πώς ή ανάκριση στο γραφείο της Κέντ, δεν έφερε εις φώς τίποτα καινούριο. Στο σπίτι έκτός από τους αστυνομικούς, ήταν μονάχα οι δυο γυναίκες Βρούμ, που μαζί τους ο Σκώτ κουβέντιαζε φιλικά.

— Η κυρία Βρούμ, μου διηγείται την άχαριстіα της Έλλεν Κέντ, είπε ο Σκώτ.

— Αλήθεια. Η άχαριстіα αυτής της γυναίκας δεν έχει όρια. Ποτέ κανένας δεν θά τολμούσε να σκεφθεί, πώς φέρθηκε αυτή, έκανε με θυμό ή κυρία Βρούμ. Την γνώρισα μικρό κοριτσάκι δεκάξη χρόνων, στο θέατρο, που τραγουδούσα. Κατάλαβα τι κρυμένος θυσανρός ήταν ή έξανθη όμορφιά της, και μ' όλα τα μέσα, που προσπάθησα να της δώσω να κατάλαβει, πώς αν ήθελε να πάει μπροστά έπρεπε ν' άποφύγει τους νεαρούς και τους κορτάκηδες... την πήρα σπίτι μου, και την πρόσεξα σαν παιδί μου. Καλλίτερα κι' άπ' το παιδί μου το ίδιο. Για να κάνει τους λαμπρούς γάμους που έκανε, δούλεψα γώ όσο κανένας. Μετά το τελευταίο της διαζύγιο που την άφηνε πιδ πλούσια από ποτέ, θέλησα πιά να την άφήσω. Μά έπέμενε τόσο να μάς έχει κοντά της έμένα και τη Δώρα, κι' ήρθαμε κι' έγκατασταθήκαμε σπίτι της. Και εαφνικά, χτές βράδυ, χωρίς να το περιμένουμε, μάς πέταξε στο δρόμο με τους άλλους. Δεν με μέλει τόσο για το πρόβλημα το οικονομικό, που όρθώνεται τώρα

άμείλιχτο μπροστά στη Δώρα κι' έμένα, όσο για το έλεεινό της φέρσιμο.

Η Δώρα Βρούμ, άκουγε, παίζοντας νευρικά μ' ένα μαντηλάκι, που κρατούσε.

— Μά Βρούμ, σάς παρακαλώ, πείτε μου την αλήθεια, έσεις, της είπε μαλακά ο Σκώτ. Δεν είμαι έχθρός σας. Μά πείτε μου την αλήθεια. Θάναί καλλίτερα για σας, και για μένα, που σάς υπερασπίζομαι. Ποιό είσθε σάν άκούσατε τον πυροβολισμό;

— Στην κάμαρα της "Ηθελ. Σάς τ' όρκίζομαι.

— Πώς μπορώ να σάς πιστέψω; Δεν θάταν φυσικό ν' άνοίξεσαι την πόρτα να δείτε τι συμβαίνει;

Η κοπέλλα κοίταξε λίγες στιγμές κατάματα τον Σκώτ, και τέλος πήρε την άπόφασή της.

— Λοιπόν έστω. Θά σάς το πω. Ναι. Άκουσα καθαρά τον πυροβολισμό. Ναι το πρώτο μου κίνημα ήταν να ριχτώ στην πόρτα, για να μάθω τι συμβαίνει. Και εαφνικά μου φάνηκε πώς κατάλαβα. Κάποιος πυροβόλησε την Έλλεν. Κάποιος άπ' τους άνδρες, έξαγριωμένος άπ' το έλεεινό της φέρσιμο. Και τότε δεν βγήκα. Κατάλαβα, πώς δεν είχα το δικαίωμα ν' άνοίξω την πόρτα. Νά μάθω, ποιός σκότωσε την Έλλεν Κέντ. Γιατί αυτό, που έκανε αυτός ο κάποιος θά τόχα κάνει κι' έγω μ' ευχαρίστηση. Και δεν ήθελα να μάθω τ' όνομά τους. Τέλος ύστερα από άρκετά λεπτά, βγήκα στο διάδρομο για να μπω στο δωμάτιό μας, να πάρω παλτό και καπέλλο, γιατί είχα ένα ραντεβού. Μά κάτι με σταμάτησε στο διάδρομο.

— Τι;

— Μιά άντρίκεια φωνή άπ' το δωμάτιο της Έλλεν Κέντ.

Κοιταχτήκαμε με ζτόν Σκώτ.

— Πιανού ή φωνή ήταν; τη γνώρισατε.

— Όχι.

— Ήταν μιά φωνή άγνωστη; Μιά φωνή, που δεν την είχατε ξανακούσει;

— Ναι, της έλεγε: Θά σε μάθω να μου λές ψέμματα.

— Καλά δεσποινίς Βρούμ. Σάς ευχαριστώ, είπε ο Σκώτ. Κι' έπειτα σε μένα:

— Πρέπει να πάμε άμέσως στην άστυνομία να μιλήσουμε του Χούντ.

Μά ο Χούντ, σάν τ' άκουσε, έβαλε τα γέλια:

— Μά έπιτέλους έσεις θά καταπίνετε ότι ψευτιά σάς πεί αυτή ή μικρή παμπόνηρη; Δεν παρατηρήσατε, που δεν μάς άφήνει να άνακρίνουμε τη μητέρα της; Φοβάται μην της κάνει καμιά γκάφα! Άμ ή έκπληξή της χθές το βράδυ σάν άκουσε, πώς την ώρα που γίνθηκε το έγκλημα ή μητέρα της ήταν στο δωμάτιό της! Άν ήταν ή ίδια στής "Ηθελ έπρεπε να το ξέρει!

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο Μύλενς, με πρόσωπο μελάνο από έξαψη.

— Πρέπει να τρέξουμε! φώναξε. Γρήγορα! Γρήγορα! Ο Χόφ μου τηλεφώνησε από το σπίτι της Κέντ, πώς κρατάει τον δολοφόνο. Μόνο πρέπει να βιαστούμε.

— Δεν φαντάζομαι νακανε την βλακεία να σου πεί τ' όνομά του στο τηλέφωνο.

— Φυσικά όχι. Μά πρέπει να τρέξουμε.

Σε πέντε λεπτά το αυτοκίνητο του Χούντ μάς έφερνε στο σπίτι της Έλλεν Κέντ. Κόσμος ήταν μαζωμένος άπ' έξω. Άστυνομικοί. Φασαρία.

Σάν πλησιάσαμε, είδαμε στην άσφαλτο του δρόμου, έναν άνθρωπο νεκρό, που έπλεε σε μιά λίμνη από αίμα.

Ήταν ο Χόφ, ο νεαρός ντέτεκτιβ. Ο μόνος που έφερε τ' όνομα του δολοφόνου.

Ο Μύλενς γονάτισε κοντά στο νεκρό ντέτεκτιβ και κάτι πήρε άπ' το σφιγμένο χέρι του. Κάτι, που τόκρυψε στην τσέπη του.

Όσο για τον Σκώτ, είχε χαθεί από μπροστά μας. Τον βρήκαμε άργό-

τερα στο δωμάτιο της Έλλεν Κέντ, με τον Χούντ.

— Φαίνεται, πώς έπεσε από το παράθυρο, και σκοτώθηκε! είπα γώ.

— Τον έρριξαν δηλαδή. Κι' όχι άπ' το παράθυρο, αλλά από την στέγη. Βρήκαμε ίχνη πάνω στην σκόνη είπε άργά ο Σκώτ.

— Έχω να σάς δείξω κάτι, που θά σάς κάνει έντύπωση. Ξέρετε τι βρήκα στην χούφτα του δυστυχισμένου Χόφ; Είπε άργά ο Μύλενς. Ένα γάντι! Το γάντι...

— Της Δώρας Βρούμ σίγουρα, είπε ο Χούντ.

— Άκριβώς.

Πετάχτηκα από την θέση μου. Ο Σκώτ ήσυχα ζήτησε να δεί το γάντι.

— Δεν άποδεικνύει τίποτα, είπε σε λίγο. Ο δολοφόνος έκλεψε αυτό το γάντι της μίς Βρούμ. Κοιτάξτε. Είναι σκισμένο. Χέρι άνδρικό προσπάθησε να μπει. Κι' άπ' αυτό άρπάχτηκε ο Χόφ σάν τον έρριξαν, παρأسύροντάς το.

Ο Χούντ το κοίταξε κι' αυτός προσεχτικά.

— Πραγματικά! το χέρι που προσπάθησε να μπει έδω, ήταν άντρίκειο είπε.

— Και φυσικά, όλ' αυτά ήταν σκευωρία για να ένοχοποιηθεί περισσότερο ή Δώρα Βρούμ. ψιθύρισα δειλά.

— Ξεχνάτε και την άλλη άποψη, είπε σοβαρά ο Χούντ. Ίσως μοναχή της να σκηνοθέτησε την ιστορία του γαντιού. Ήξερε πώς έμείς θά καταλαβαίναμε πώς το γάντι δεν φορέθηκε από την ίδια, την τελευταία φορά, που φορέθηκε. Κι' έκανε τον Χόφ ν' άρπαχτεί άπ' αυτό, για να νομίσουμε πώς και το χέρι, που τον έσπρωξε στο θάνατο, ήταν χέρι άντρίκειο με γυναικείο γάντι. το δικό της.

— Κύριοι, είπε ο Σκώτ, πρέπει να δούμε και τι γίνηκαν τα κοσμήματα, που είχαν αξία μισό έκατομύριο δολάρια. Άνοιξαμε τη θήκη. Τα κοσμήματα έλειπαν.

Του κάκου ψάχτηκε το σπίτι άπ' τις στέγες ως τα υπόγεια. Τίποτα.

Και τότε κατάλαβα, πώς γίνηκε το δράμα.

Ο Χόφ θάπιασε έπ' αυτοφώρω τον κλέφτη, που ήταν και δολοφόνος.

Με την άπειρία και την όρμη της νεότητος, τον τρόμαξε μ' έρωτήσεις κι' άπειλές.

Δεύτερη άνοησία ήταν, που μάς τηλεφώνησε μπροστά του.

Ο κλέφτης, κατάφερε τότε να κερδίσει την έμπιστοσύνη του νεαρού ντέτεκτιβ, με το να του υποσχεθεί,

πώς θά τοῦ δείξει τὸ μέρος, πού κρυβόντουσαν τὰ κοσμήματα, κι' ἴσως... μὲ τὸ νὰ τοῦ δηλολογήσει τὸ ἔγλημα.

Τὸν παράκουρε στὴν στέγη, κι' ἀπὸ κεῖ τὸν ἔβριξε στὸ δρόμο.

Ὁ Μύλενς ἔξω φρεγῶν, ἔκοβε βόλτες σὰν θηρίο.

— Προσοχή Μύλενς! εἶπε σοβαρὰ ὁ Σκῶτ, μὴ τὴν πάθεις καὶ σὺ σὰν τὸν Χόφ, Σὲ εἰδοποίησα πὼς ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι κοινὸς ἄνθρωπος.

Νομίζω πὼς, εἶπα, κάποτε ἡ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας εἶχε καινούρια κλειδωνιά. Ὁ Σκῶτ εἶχε ἀνακαλήσει πὼς τὸ κλειδί αὐτῆς τῆς πόρτας ἀνοίγε καὶ τὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Κέντ. Ἀνακάλυψη, πὺ μπορούσε νάχει πολὺ βαρεῖες συνέπειες.

— Ὁ ἐχθρὸς, ὁ πραγματικὸς ἐχθρὸς τοῦ τύπου τῆς Ἑλλεν Κέντ, μούλεγε ὁ Σκῶτ, εἶναι πάντα ὁ ἀντρας, Γι' αὐτὸ ἐξήγησα ὅλη τὴν λίστα τῶν παλαιῶν συζύγων τῆς Ἑλλεν Κέντ. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, κάθεται στὴν ἴδια λεωφόρο. Λίγους ἀριθμοὺς πρὸ πέρα. Εἶναι ὁ ἴδιος πὺ χτύπησε τὸν Μπρίλ ἐδῶ καὶ δεκάξι χρόνια.

— Λές νὰναι αὐτός;

— Πὺ ξέρεῖ κανεὶς; Λιγάκι παιδιά-στικο μοῖ φαίνεται. Σκοτώνει ποτέ κανεὶς μιὰ γυναῖκα, πὺ χώρισε;

— Ἀνακρίναμε μαζί τὸν πρὸ τὸ θέμα μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Καὶ ἡ ἀντρίκεια φωνή, πὺ ἄκουσε ἡ κόρη σας τὸ βράδυ, πὺ γίνθηκε τὸ ἔγκλημα;

— Θάκουσα κάποιον ἀπ' τοὺς Μπρίλ. Ἡ θὰ γελάστηκε.

Καταλάβαινε καλὰ ἡ κυρία Βρούμ, τὸ κακὸ ποῦκανε στὴ Δώρα μὲ τὸ ν' ἀμφιβάλλει γιὰ ὅσα εἶπε.

Ὁ Στιούβσον, εἶχε ἕνα γυιό, μέχρι εἰκοσιδύο χρονῶν. Τὸ πρῶτο παιδί τῆς Ἑλλεν Κέντ. Νάταν αὐτός;

— Σὰς λέω κύριοι ὄχι! Εἶχαμε κόψει κάθε σχέση μὲ τοὺς Στιούβσον.

— Δώστε μου τὸ κλειδί τοῦ δωματίου τῆς Ἑλλεν Κέντ, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Σκῶτ.

— Ἀνοίξε τὸ τσαντάκι της καὶ τοῦ τῶ-δωσε.

— Ξέρετε, πὼς τὸ ἴδιο κλειδί ἀνοίγει καὶ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας;

— Πρῶτη φορὰ τὸ ἀκούω. εἶπε μ' ἔκπληξη ἡ γυναῖκα.

— Πόσα κλειδιά φτιάσατε γιὰ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

— Τρία! Γιὰ τοὺς τρεῖς ὑπηρετές.

— Ὅχι! Ἐξή, εἶδα τὰ βιβλία τοῦ κλειδαρά, τρία στοὺς ὑπηρετές γιὰ

τὴν νέα κλειδωνιά. Ἐνα σὲ σὰς, ἕνα σὲ κείνη. Καὶ τὸ ἔκτο κλειδί;

— Ἡ κυρία Βρούμ, ἔμεινε σκεπτική.

— Σὰς ὀρκίζομαι κύριε πὼς ἀν' ὑπάρχει ἄλλο ἀπ' τὰ πέντε αὐτὰ κλειδιά δὲν ξέρω σὲ ποιὸν τὸ δώσω.

— Τόξερα, πὼς ἔχει μυστικά κι' ἀπὸ σὰς, εἶπε σκεπτικὰ ὁ Σκῶτ.

Ἐγὼ βγήκα στὰ σκοτεινὰ νὰ πάω στὴν τραπεζαρία νὰ πῶ νερό, δταν ἄκουσα τὶς φωνὲς τῶν Μπρίλ στὸ σαλόνι.

Ὁ Ναπολέων ἀνοίγε τὴν πόρτα πὺ βγαίνει στὸ διάδρομο κείνη τῇ στιγμή, κι' ὅπως ἤμουν καὶ γὼ ἐκεῖ, κρύφτικα νὰ μὴ με δεῖ.

— Πὺ πᾶς; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του.

— Στὴν τραπεζαρία νὰ πῶ λίγο νερό.

Βγήκα σιγὰ ἀπ' τὸ σαλόνι, μὰ σὰν βρέθηκα στὸ διάδρομο, πέρασε σὰν ἀστραπή μπροστά μου, ἔβγαλε ἕνα κλειδί, ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς Ἑλλεν Κέντ, καὶ χάθηκε μέσα. Σὲ δυὸ λεπτά ἦταν πάλι στὸ σαλόνι.

Σὲ λίγο, βγήκε ὁ πατέρας του, πὺ ἔκανε τὸ ἴδιο. Ξεκλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς σκοτωμένης, μπήκε, βγήκε σὲ λίγο, καὶ κάθησε στὸ σαλόνι μὲ τὶς ἄλλες.

Ἐτρεξα ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσω τὸν Σκῶτ.

Μ' ἄκουσε μὲ προσοχή.

— Τὸ περίεργο σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα μοῦ εἶπε, εἶναι, ὅτι ὅλοι μπορεῖ θαν-μάσια νάχουν σκοτώσει τὴν Κέντ...

— Ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ Μπρίλ καὶ τῆς Ἡ-θελ, πὺ ἦταν στὸ σαλόνι κατὰ τὶς ὁ-μολογίες ὅλων τῶν στιγμῶν τοῦ πυρο-βολισμοῦ... τώρα μάλιστα πὺ ξέρου-ρουμε πὼς ἕνα σωρὸ κόσμος μποροῦ-σα νὰ μπεῖ στὸ δωμάτιό της, τὰ πράγ-ματα περιπλέκονται.

— Ἀς δοῦμε πρῶτα, τί γύρευαν αὐτὰ τὰ χτήνη κεῖ μέσα.

Μιὰ πρόχειρη ἔρευνα μὰς τῶδειξε.

Σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου βρή-καμε μιὰ διαθήκη τῆς Ἑλλεν Κέντ ὅ-που ἄφηνε τὰ πάντα στὸν πατέρα της, καὶ σ' ἄλλο συρτάρι ἄλλη διαθήκη, ὅπου γενικὸς κληρονόμος ἦταν ὁ Να-πολέων.

Παρ' ὅλη τὴν τραγικότητα τῶν πε-ριστάσεων, βάλαμε τὰ γέλοια μὲ τὸν Σκῶτ.

— Ὡστόσο πολὺ πενυχημένες πλα-στογραφίες! Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γελαστεῖ.

— Καὶ τώρα; τί θὰ κάνουμε;

— Θὰ εἰδοποιήσουμε τὸν Χόυντ καὶ τὸν Μύλενς, καὶ θ' ἀνακρίνουμε πάλι

τοὺς δυὸ χαριτωμένους Μπρίλ.

Ὁ πατέρας γίνθηκε θηρίο, σὰν εἶδε τὴν διαθήκη τοῦ Ναπολέοντος. Ὡστό-σο δὲν καταφέραμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ χαλάσει τὸ ἄλλοθι του. Ὁ Ναπο-λέον ἦταν ἕνας παληάνθρωπος, ἕνας πλαστογράφος. Μὰ τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλή-ματος, ἦταν μαζί του στὸ μπάνιο.

Ἐλπίζε σὲ μὰς, ν' ἀποδείξουμε, πὼς ἡ γυνὴ διαθήκη ἦταν ἡ δική του.

— Καὶ γὼ γι' ἀντάλλαγμα θὰ σὰς πῶ κάτι σπουδαῖο.

— Σὰν τί;

— Νά! Ἄμα ἀκούσαμε τὸν πυροβο-λισμὸ, αἰοίξαμε τὴν πόρτα κι' εἶδαμε τὴ Δώρα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κόρης μου!

Σὰν ἔφυγε ὁ πατέρας κι' ἦρθε ὁ Ναπολέων, πάλι δὲν βγάλαμε τίποτα ἀν' κι' ὁ θυμὸς του σὰν εἶδε τὴ διαθή-κη τοῦ πατέρα του, ἦταν τρομερός.

— Νά τὸν βάλατε στὴν φυλακή, πλαστογράφος, τὸν παληάνθρωπο;

— Γιατί ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ σένα ἀφοῦ σὺ ποτέ δὲν μὰς εἶπες μιὰ λέξη θεια;

Φάνηκε σκεπτικὸς.

— Αἱ! Ἰ λοιπὸν θὰ σὰς πῶ κάτι πὺ σὰς ἐνδιαφέρει. Μετὰ τὸν πυροβολι-σμὸ ἀνοίξαμε τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου μὲ τὸν πατέρα μου, κι' εἶδαμε στὸ διάδρομο τὴν Δώρα Βρούμ. Μόλις εἶ-χε βγεῖ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Ἑλλεν.

Μόνο ἕνα θαῦμα θὰ μπορούσε νὰ σῶσει τὴ Δώρα πιά.

Ἦταν χαμένοι. Σὰν σ' ἐφιάλη, εἶδα τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ συμφώνησαν νὰ μὴ συλλαβουν ἀκόμη κανένα. Οὔτε τοὺς δυὸ Μπρίλ, οὔτε τὶς δυὸ Βρούμ.

Περνούσαμε ὥρες ὀλόκληρες στὸ διαμέρισμα τῆς Ἑλλεν Κέντ μὲ τὸ νὰ κάνουμε ἄσκοπες ἔρευνες.

— Νομίζω πὼς οἱ ἐνοχοὶ εἶναι οἱ δυὸ Μπρίλ... ἔλεγα γὼ. Αὐτὴ εἶχαν κλει-διά. Αὐτοὶ εἶχαν τὸ ἴδιο «ἄλλοθι».

Αὐτοὶ ἄρα βρέθηκαν σὲ κίνδυνο καὶ κατηγορήσαν ἀμέσως τὴν Δώρα Βρούμ.

— Δὲν ξέρω τίποτα φίλε μου! ἔλεγε ὁ Σκῶτ. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεση εἶναι σὰν μιὰ πυρκαγιά, πὺ ἀνάβει ἀπὸ ἀγνωστὴ αἰτία, καὶ πὺ ξαφνικὰ ἀπλώνεται, ἀπλώνεται, καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σταματήσει.

Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ἡ κυρία Κέντ, ἀρχίζει νὰ ὑποφέρει ἀπὸ νευροπάθεια. Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ἀντικαθίστα τὶς κλειδωνιὲς τοῦ σπι-τιοῦ της. Δὲ λείπει πιά τίποτα στὴν κυ-ρία Βρούμ. Δὲ δέχεται πιά κανέναν

Θέλει νὰ τοὺς διώξει ὅλους. Γιατί;

— Ἀλήθεια γιατί;

— Ἐλάτε μαζί μου!

Χτυπήσαμε στὸ δωμάτιο τῆς Ἡθελ Κώσιν. Ἐτρώγε σοκολατάκια διαβά-ζοντας κάποιο σαχλορομάντζο.

— Αἱ! Καλὰ κάνατε κι' ἦρθατε! Τώρα μόλις ἔλεγα: Νάρχόταν κά-ποιος νὰ μ' ἔβλεπε! Θέλετε σοκολα-τάκια; Διάβαζα αὐτὸ τὸ βιβλίο, καὶ ξέρετε.

— Δεσποινίς, τὴν ἔκοψε ὁ Σκῶτ Μπορεῖτε νὰ μὰς πεῖτε, ποιὸν ἀντρα ἔβλεπε τελευταῖα, ἡ μητέρα σας;

— Ἡ μητέρα μου; Ἀνδρὰ; Μὰ κα-νέναν! Γιατί... νομίζετε πὼς...

— Γιατί ἀκούστηκε ἡ φωνή του ἀπὸ τὸ δωμάτιό της τὸ βράδυ τοῦ φόνου.

— Ὅχι. Ἡ μητέρα μου δὲν εἶχε φίλο. Τουλάνι, πὺ νὰ τὸν ξέρω γὼ.

— Πὺ τῆς ἔκανε ἐπισκέψεις τε-λευταῖα;

— Τελευταῖα; Μὰ... Ὁ κύριος Σαῖν

Καὶ ἡ κυρία Σαῖν - Κλαίρ;

— Ἐσὶ... Ἐνας ψηλὸς, ἀθλητικὸς νέος, πολὺ ὁμορφος. Ἡ μητέρα μου

ἔλεγε...

— Πολὺ καλὰ. Καὶ πὼς τὸν γνώ-ριζε;

— Μὰ, ἦταν φίλος τῆς Δώρας Βρούμ νομίζω πρὶν. Αὐτὴ τὸν ἔφερε σπῆτι, ἀλλὰ μὲ μιὰ ματιά τῆς μητέ-ρας μου, ἔχασε τὰ μυαλά του φυσικά.

Ἡ Δώρα Βρούμ, εἶπε, πὼς δὲν τὴν ἐνοιάζε. Μὰ... αἱ; ὅπως δὴποτε...

— Μπορεῖτε νὰ μὰς πῆτε τὴ διεύ-θυνσή του;

— Δὲν ξέρω. Ἀκουσα τὴ μαμὰ νὰ λέει, πὼς κάθεται στὴν «Ριβιέρα», καὶ

τέτοιο. Τ' ὄνομά του εἶναι Ἐδουάρ-δος. Ἐντι, τὸν ἔλεγε ἡ Δώρα.

Ὁ Σκῶτ, σηκώθηκε κι' ἔψαξε στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο.

— Δὲν εἶναι δὴ μέσα, καὶ δὲν ἄκουσα ποτέ αὐτὸ τ' ὄνομα. Μὰ θὰ τὸν βροῦμε.

Τὸν βρήκαμε. Μὰ δὲν ἦταν αὐτό, πὺ φανταστήκαμε. Ἐνας ὁποιοσδή-ποτε χορευτῆς τοῦ βραδυνοῦ κέντρου «Ριβιέρα». Ζιγκολὸ γιὰ γρη῏ς κυρίες, καὶ ὠραῖο παιδί περὶφανὸ γιὰ τὴν ὁμορφιά του.

Ὅταν μάθαμε τὴν «Ρι-βιέρα» μὰς ἔδωσαν εὐκολὰ τὴν διεύ-θυνσή του. Τὸν βρήκαμε στὸ κρεββάτι τυλιγμένον μ' ἐπιδέσμους. Μὰς διηγή-θηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς σχέσεώς του μὲ τὴν Ἑλλεν.

— Εἴμαστε ὅλοι φίλοι, ἐπέμενε. Τῆς ἄρεσε νὰ χορεύει μαζί μου. Νό-μιζα, πὼς στὰ τελευταῖα θὰ μ' ἔρω-τευόταν ὅπως... ὅλες. Μὰ ποῦ! Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, ζήτησε νὰ διακόψουμε

τὶς συναντήσεις μας. Μοῦ ἀπαγόρευσε

καί νά τηλεφωνῶ. Ἐδῶ καί λίγες μέρες τὴν ἀπάντησα στὸ δρόμο. Θυμηθήκαμε τὰ παλιὰ. Πήγαμε στὴν «Ριβιέρα» καί χορέψαμε. Τὴν ἔβαλα σ' ἓνα ταξί (πληρωμένο ἀπὸ μένα) καί τὴν πήγα σπίτι της. Γύριζα ἡσυχὰ στὸ δικό μου, ὅταν ἓνας κτηνάνθρωπος ἴσαμε κεῖ πάνω, μοῦ ἐπετέθηκε μ' ἓνα ρόπαλο, καί κόντεψε νὰ με σκοτώσει. Ὅσο γιὰ τὴν Ἑλλεν Κέντ...

— Τὴν σκότωσαν τὴν ἄλλη μέρα! Εὐχαριστοῦμε κύριε Σαίν - Κλαίρ.

Τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπῆτι τοῦ Σκῶτ, βρῆκα τὸν Μύλενς. Σ' αὐτὸν εἶχε ἀναθέσει ὁ ἀστυνομικὸς νὰ μάθει, ποῖος χτύπησε τὸν Σαίν - Κλαίρ. Κάποιος παλιὸς πυγμάχος, ἓνας κτηνάνθρωπος ὡς ἐκεῖ πάνω, ποῦχε γίνεи γκάγκστερ. Ὁ Μύλενς τὸν συνέλαβε μὰ ὁ «Γορίλλας» δὲν θέλησε νὰ πεῖ τίποτα.

— Κι' ἔχω καθαρὰ τὴν ἐντύπωση, πῶς, πάποιος κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτόν, πρόσθεσε ὁ Μύλενς. Ἀ! Μὰ ξέρω γὰρ πῶς θὰ τὸν κἀνω νὰ μιλήσει! Μείνετε ἡσυχὰ γι' αὐτό!

— Αὐτὸ πιστεύω καί γώ! εἶπε ὁ Σκῶτ μὲ πρόσωπο, ποῦ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ. Αὐτὴ τὴ φορά βρισκόμαστε στὸ σωστὸ δρόμο. Ἐπιτέλους!

— Καί ξέρετε, Σκῶτ, εἶπα νὰ μοῦ φέρουν τὸν «Γορίλλα»... δῶ πέρα... θὰ τὸν ἐξετάσουμε μαζί κι' ἡ δύο... Σὲ λίγο λεπτὰ θάναί δῶ...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ζητήσανε τὸ Μύλενς στὸ τηλέφωνο. Κάθεται λίγα λεπτά ἔξω, καί σὰν γύρισε, τὸ πρόσωπό του ἦταν κατσουφιασμένο.

— Μοῦ φαίνεται, πῶς ἀργεῖ ὁ «Γορίλλας», Μύλενς. Εἶπα ὁ Σκῶτ. Ὁ Μύλενς ἔκανε, πῶς κοιτάει τὸ ρολόι.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θάρθει. — Ἀλλάξα γνώμη. Ναι, θὰ τὸν ἀφήσω ἡσυχὰ τὸ «Γορίλλα».

— Πῆρες διαταγές; — Ὁχι. Ἀλλάξα γνώμη. Εἶναι δικαίωμά μου νομίζω.

Σὰν ἔφυγε ὁ Μύλενς, ὁ Σκῶτ ἦταν ἔξω φρενῶν:

— Σ' ἔναι ὑπάλληλο, σὰν τὸν Μύλενς, μπορεῖ νὰ γίνει παντοδύναμος. Μὰ μοῦπε ὁ Χούντ.

Πῆρε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο, καί διηγήθηκε τοῦ Χούντ τὰ καθέκαστα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ὁ Ἰάσων Σούλιβαν ἦταν ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος γκάγκστερ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ πιὸ πλούσιος καί ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος τῆς Ἀμερικῆς, ποῦ δὲν ἔβγαине ποτέ μόνος, ἀλλὰ πάντα συνοδευόμενος

— Χοῦντ, αὐτὴ τὴ στιγμή παίζουμε τὸ μεγάλο παιχνίδι! τοῦ εἶπε. Εἶμαι βεβαιώτατος, πῶς ὁ ἄνθρωπος, ποῦ μιλοῦσε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Κέντ τὸ βράδυ ποῦ γίνεи τὸ ἐγκλημα ὁ ἄνθρωπος ποῦ τὴ σκότωσε, εἶναι ὁ ἴδιος, ποῦ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ «Γορίλλα». Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν, Χούντ. Μάθε τ' ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

— Σέ μιὰ ὥρα ὁ ἴδιος ὁ Χούντ, ἔφτασε χλωμός, μὲ μάτια περίεργα.

— Σκῶτ, ἔλασε αὐτὴν τὴν ὑπόθεση. Δὲν ἔχει σημασία.

— Ρώτησε τὸν «Γορίλλα», καί δὲν ἔβγαλε τίποτε;

— Ὁχι. Τὸν ἀφήσαμε ἐλεύθερο.

— Μὰ γιατί; Γιατί;

— Γιατί ἔχω τὴν βεβαιότητα, πῶς τὸ χτύπημα τοῦ Σαίν Κλαίρ, καί τᾶλλα, δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸν φόνο τῆς κυρίας Κέντ.

— Δηλαδή μὲ συμβουλευεῖς, νὰ μὴ ζητήσω νὰ μάθω, ποῖος μιλοῦσε στὸ δωμάτιο τῆς Κέντ τὸ βράδυ τοῦ φόνου. — Ναι. Για νὰ μὴ χάνεις ἀδίκαια τὸν καιρὸ σου.

Ἐξω φρενῶν ὁ Σκῶτ, ἔδωξε τὸν Χούντ κι' ἑμένα. Ἐμένα μοῦ εἶχε δώσει ραντεβού τ' ἀπόγευμα στὸ σπῆτι τῆς Κέντ καί βρέθηκα φυσικὰ στὴν ὥρα μου.

— Τὸν ξέρω! μοῦ εἶπε ὁ Σκῶτ ποῦ μὲ εἶδε. Μπορεῖ νὰ κρύβεται μπορεῖ νὰ γίνει παντοδύναμος. Μπορεῖ νὰ κάνει τοὺς ἀστυνομικοὺς κωφάλαλους. Μὰ μὲ τὸν Γκρίφφιν Σκῶτ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλει. Πῶς μπαϊνόβγαίνε δῶ ἡμέσα δυὸ μῆνες τώρα, χωρὶς κανεῖς νὰ τὸν προσέξει ἀπ' τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, κρυφὰ σὰν κλέφτης! Καί γιατί τόκανε αὐτό;

— Για νὰ μὴν τὸν δοῦν.

— Κυρίως γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν! Γιατί ὅλοι σὲ τοῦτο τὸ σπῆτι τὸν ξέρουν.

Ἀπὸ τίς τσέπες του ἔβγαλε ἓνα κουβάρι σπάγγο, σὰν αὐτὸ, ποῦ ἀνακαλύψαμε καί χάσαμε.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Μ' ἀδιάφορο, τώρα ξέρω σὲ τί χρисίμει. Για νὰ ἐπικοινωνεῖ. Ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς Ἑλλεν Κέντ, δύο πατάματα πιὸ κάτω. Μέσα στὸ ἴδιο σπῆτι. Ξέρω καί τ' ὄνομά του. Ἡ μάσκα ἔπαισε. Εἶναι ὁ Ἰάσων Σούλιβαν.

ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας του, πάντα ὀπλισμένους ὡς τὰ δόντια.

Μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἀρχίζει ὁ Σκῶτ μιὰ τρομερὴ μονομαχία.

— Πῆγα νὰ τὸν δῶ, μὰ δὲν μὲ δέχτηκε, μοῦπε ὁ Σκῶτ. Καί γι' αὐτὸ σὲ

φώναξα δῶ. Θὰ κατέβεις ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας στὸ διαμέρισμά του.

Τοῦ κάκου προσπάθησα νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβει πῶς κινδυνεύει. Φωνὴ βόοντος ἐν τῇ ἐρήμῳ! Σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ χάνεται στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Περίμενα ἓνα τέταρτο, ποῦ μοῦ φάνηκε ἓνας αἰώνας, καί στὸ τέλος ἀναστένεα μὲ ἀνακούφιση σὰν τὸν εἶδα νὰ παρουσιάζεται.

— Ἐμαθα, ὅτι ἤθελα νὰ ξέρω! Στὸ πανταλόνι του βρῆκα μερικὲς τρίχες τοῦ Ἀβδούλ, τοῦ σερνικοῦ γάτου. Ἀρα ἐρχόταν ἐδῶ, ὁ Σούλιβαν.

— Ἦταν μέσα στὸ σπῆτι;

— Δυστυχῶς ἦρθε. Πῆγε στὸ μπάνιο, πέρνοντας μαζί του κάτι. Τὸ πορτοφόλι του. Θάδινά πολλά νάξεραι, τί ἔχει μέσα τὸ πορτοφόλι...

Σὰν φτάσαμε στὸ σπῆτι τοῦ Σκῶτ καί καθήσαμε μπροστὰ στὴν τεραστία σκακιέρα του, τὸν ρώτησα:

— Ὡστε ὕστερα ἀπὸ τὰ καινούργια αὐτὰ στοιχεῖα, τί γνώμη ἔχετε;

— Πῶς ὁ Σούλιβαν ζήλευσε πολὺ τὴν Ἑλλεν Κέντ ἔμαθε πῶς χορέψε μὲ τὸν Σαίν Κλαίρ, ἔβαλε καί χτύπησαν αὐτόν, ἐνῶ ὁ ἴδιος τὴν ἄλλη μέρα σκότωσε...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσει. Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, κάτι ἔπαισε στὸ πάτωμα... Μιὰ μπόμπα μὲ φυτῆλη ἀναμένο, ποῦ σφύριζε καθὼς καιγόταν.

Ὁρμησα νὰ τὴν σβύσω, μὰ ἓνας δυνατὸς πόνος στὰ μάτια μ' ἔκανε νὰ σταματήσω. Ἐπεσα στὸ πάτωμα οὐρλιάζοντας. Ἀπὸ τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια μου, τρέχανε ἄφθονο δάκρυα. Ὁ Σκῶτ, ἔτρεξε. Μοῦ φόρεσε μιὰ μάσκα, καί μὲ ἔαπλωσε.

Ὅταν σιγὰ σιγὰ οἱ μεγάλοι πόνοι ἡσύχασαν λίγο, καί μπόρεσα νὰ βγάλω τὴ μάσκα μου, ἔτρεμα ὀλόκληρος.

— Τί ἦταν; ρώτησα τὸν Σκῶτ.

— Τιποτένια πράγματα! Μιὰ μικρὴ μπόμπα μὲ δακρυγόνα ἀέρια τὴν ἔρριξα σ' ἓναν κουβὰ νερό. Λυπάμαι, ποῦ γιὰ χάρη μου πάθατε καί σεῖς.

Θὰ καταλάβαινε ἄραγε ὁ Σκῶτ πόσο ἐπικίνδυνος ἦταν ὁ ἀντίπαλός του καί θὰ ἐγκατέλειπε τὸν ἀγῶνα;

Τὴν ἄλλη μέρα, εἵμαστε πάλι στὸ διαμέρισμα τῆς Ἑλλεν Κέντ.

Πάλι ὁ Σκῶτ κατέβηκε κι' ἐγὼ περιμένα. Μὰ σήμερα ἀνέβηκε σὲ λίγα λεπτά.

— Γρήγορα νὰ φύγουμε! μοῦπε Ὁ Σούλιβαν μοῦ τῶσκασε καί παρὰ λίγο νὰ μὴ με ξανάβλεπε ζωντανό.

Στὸ δρόμο ξαφνικὰ θυμῆθηκα, πῶς ἄφησα τὸ καρνέ μου στὸ δωμάτιο τῆς

Ἑλλεν Κέντ. Γύρισα νὰ τὸ πάρω, μὰ ὁ Σκῶτ ἐπέμεινε νάρθει μαζί μου. Σὰν ἀνοίξαμε τὴν πόρτα ὁ Σκῶτ μὲ τράβηξε μὲ ὀρμὴ πίσω, καί τὴν ξανάκλεισε μὲ δύναμη. Ἐτρεξε στὴν κουζίνα μάζεψε παληοπετσέτες, χαρτιά, ψαρόκολα, ὅτι βρῆκε, κι' ἔκλεισε προσεκτικὰ ὅλες τίς χαραμίδες. Ἐγὼ τᾶχα χαμένα. Τί συνέβαινε; Στὰ τελευταῖα κόλησε καί μιὰ πινακίδα ἀπέξω:

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΘΑΝΑΤΟΣ!
ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΑ ΑΕΡΙΑ!

— Πραγματικὰ Σκῶτ; — Καί τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα! Ἀ! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν! Ὁ γυιὸς του βλέπεις εἶναι χημικός. Γι' αὐτὸ κατέβηκα σήμερα. Για νὰ μάθω πότε θὰ λείπει ὁ γυιὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι. Εὐτυχῶς αὔριο. Στὸ καρνέ του πάνω στὸ γραφεῖο του, γράφει, πῶς πρέπει νὰ παρασταθεῖ στὸ συνέδριο τῶν χημικῶν. Καί τότε κύριε Ἰάσων Σούλιβαν, θὰ λογαριαστοῦμε. Ἐνα εἶναι τὸ κακό. Πῶς ἀνακάλυψα, πῶς κάθε φορὰ ποῦ πάω, κάποιος ἀπὸ κάτω τοῦς προειδοποιεῖ.

— Μὲ τί τρόπο θὰ καταφέρουμε νὰ πάρουμε αὐτὸ τὸ περίφημο πορτοφόλι; ρώτησα τὸν Σκῶτ καθὼς γιὰ τρίτη φορά ἐτοιμαζόταν νὰ μπεῖ στὸ διαμέρισμα τοῦ Σούλιβαν.

— Θὰ δοκιμάσω ἓνα κενούριο ἀέριο δικῆς μου ἐφευρέσεως. Σήμερα ὅμως θάρθει καί σὺ μαζί μου.

Κατεβήκαμε κι' οἱ δύο κρυφὰ ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, καί σὲ λίγο μὲ τ' ἀντικλεῖδα τοῦ Σκῶτ, μπαίναμε στὸ Σούλιβαν.

Δὲ μποροῦ νὰ πῶ, πῶς δὲν φοβόμουν τὴ στιγμή, ποῦ βρεθήκαμε στὸ σκοτεινὸ διαδρόμο, ποῦ ἔβγαζε στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Σούλιβαν.

Τὸν εἶχαμε παρακολουθήσει καί γι' αὐτὸ ξέραμε, πῶς ἦταν σπῆτι του. Ἡ κλειδαρότρυπα τῆς φωτισμένης κάμαρας, ἔφεγγε ὑποβλητικὰ μέσ' τὸ σκοτάδι. Ὁ Σκῶτ ἔχωσε στὴν τρύπα ἓναν βαποριζατέρ, καί χωρὶς νὰ χάσει στιγμή ἔρριξε τ' ἀέριο στὴν κάμαρα. Λίγα δευτερόλεπτα, πέρασαν καί σὰν ἀνοίξαμε τὴν πόρτα βρῆκαμε τὸν Σούλιβαν νὰ κοιμάται βαθεία, πάνω στὸ γραφεῖο του.

Τὸν ψάξαμε, πήραμε τὸ πορτοφόλι του, καί φύγαμε.

Μόνον στὸ σπῆτι τοῦ Σκῶτ τ' ἀνοίξαμε καί τὸ ψάξαμε.

Μέσα σ' ἓνα σωρὸ χαρτιά δίχως σημασία, ἦταν κι' ἓνα συμβόλαιο γάμου

της Έλλεν Κέντ και του Σούλιβαν! Ποτέ όμως δεν είχα ξαναδιαβάσει, πιά περιέργο συμβόλαιο! Η Έλλεν Κέντ ανάμεσα στ' άλλα έδωσε τό λόγο της να μην παρουσιαστεί ποτέ πιά δημοσία αν δεν την συνόδευε ο Σούλιβαν.

— Απορώ, είπα του Σκώτ, πώς μια γυναίκα σαν την Κέντ δέχτηκε...

— Μια τέτοια συμφωνία; Μα τό περίφημο κράχ της τράπεζας, πού είχε τά λεφτά της, την άφησε σχεδόν φτωχή. Δέχτηκε, ότι θέλησεν ο Σούλιβαν.

Ο Σκώτ γελώντας βγήκε από τό δωμάτιό του, για να περάσει τά υπόλοιπα άσφυξιογόνα. Έγώ ήμουν γεμάτος χαρά. Σε λίγο θα καταφέρουμε ν' αποδείξουμε ολότελα την άθωότητα της Δώρας Βρούμ.

Ξαφνικά ένα τεράστιο χέρι μ' άρπαιξε, και πριν προφτάσω να φωνάξω, μου χωσε στο στόμα ένα σφουγγάρι από καουτσούκ.

Προσπάθησα να παλαίψω, μα ο άγνωστος ήταν πιά δυνατός από μένα. Κατάφερα να γυρίσω λίγο τό κεφάλι, κι είδα τά μάτια του πούταν σαν κουμπιά παπουτσιών, και την χοντρή χτηνώδη φάτσα του.

Κατάλαβα, πώς ήταν ο «Γορίλλας» ο σωματοφύλακας του Σούλιβαν, αυτός, πού χτύπησε τον Σαίν Κλαίρ.

Θά τον έστειλε γρήγορα ο κύριός του, για να πάρει πίσω τό συμβόλαιο του γάμου.

Προσπάθησα να φωνάξω. Να προειδοποιήσω τον Σκώτ, μα τό σφυγγάρι μ' έμπόδιζε. Στο μεταξύ ο «Γορίλλας» μ' έδωσε σαν κοτόπουλο. Από κεί με σήκωσε και με πέταξε σ' έναν καναπέ πέτσινο.

Άκουσα βήματα, πού πλησιάζαν. Ο Σκώτ έρχόταν άμέριμνος.

Ξαφνικά μια φωτινή ιδέα πέρασε απ' τό κεφάλι μου. Σήκωσα ψηλά τά πόδια μου πούταν μαζί δεμένα, και τ' άφησα να πέσουν βαρυά πάνω στο πετσιό του καναπέ, πού βούιζε σαν ταμπούρλο.

Ο Γκρίφφιν Σκώτ μ' άκουσε. Η αντίληψή του ήταν γρήγορη σαν την άστραπή, τά βήματα σταμάτησαν, και τό φως έσβυσε στο χώλ. Ένα χέρι ξαφνικά, έφάνηκε στην πόρτα και γύρισε τόν διακόπτη. Βυθιστήκαμε στο σκοτάδι. Ο «Γορίλλας» βλαστήμησε και ρίχτηκε στο χώλ. Άκουσα βήματα έλαφρότερα.

Και τόν κρότο από τροχαλίες έπειτα...

Ο Σκώτ κατέβηξε απ' τό ταβάνι δλα τά έπιπλα, πού κρεμόντανε. Άκουσα τό «Γορίλλας» πού ξαναγύρισε στο

δωμάτιο να τσακώσει τόν Σκώτ, και πού σκόνταφτε πάνω στο μεγάλο πιάνο με ούρα, πού πριν δεν ήταν. Βλαστήμησε, κι' έπειτα όρμησε σε μια άλλη διεύθυνση, αλλά και κεί σκόνταψε πάνω στο ξυλουργικό τραπέζι και κόντεψε να γκρεμιστεί.

Έπειτα άκουσα δυό σώματα πού ρίχνονταν κατ' ανής παλεύοντας.

Άκουγα τις γρήγορες ανάσες του Σκώτ και του άλλου. Ξαφνικά ο Σκώτ φώναξε :

— Πήδησε με τά δεμένα πόδια σου. Γρήγορα. Άναψε τό φως!

Κύλησα στο πάτωμα και με χίλια βάσανα έφτασα ως τό διακόπτη, πού τόν γύρισα και τό φως πλημμύρισε την κάμαρα.

Και τότε είδα ένα πολύ περίεργο θέαμα μα την αλήθεια.

Ο «Γορίλλας» χτυπιόνταν στο πάτωμα μπλεγμένος στις διπλωσιές ενός μεγάλου ανατολίτικου χαλιού. Μια άναποδογυρισμένη καρέκλα ουδωσε να καταλάβω με τί τρόπο ο Σκώτ τόν έρριξε χάμω. Κυλιώντας πάντα, πλησίασα τόν Σκώτ, πού μ' έλυσε, και τότε κι' οι δυό μαζί, δέσαμε σφιχτά τόν «Γορίλλας» σαν λευκάνικο.

— Θά σάς φάω τό μάτι, ούρλιαζε αυτός. Δεν θα λυθώ κάποτε;

Όσotόσο τηλεφωνήσαμε στην άστυνομία, και σε λίγο ο «Γορίλλας» έφευγε με τις χειροπέδες ανάμεσα σε δυό αστυφύλακες.

Θάταν ή ώρα τρεις πάνω κάτω, μα ο Σκώτ δεν τόχε σκοπό να κοιμηθεί. Πήρε πάλι τό άκουστικό, και ζήτησε τόν Μύλενς.

— Άγαπητέ μου, άκουσα να του λέει, δεν έχω πιά ανάγκη από τά φωτά σου. Ξέρω ποιός κρύβεται πίσω απ' τόν «Γορίλλας». Αυτός ο κύριος αν δεν θέλει φασαρίες, δεν έχει παρά νάρθει ως έδω. Έχω κάτι να τόν ρωτήσω. Κατάλαβες; Καληνύχτα!

Ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα κι' άναψε την πίπα του. Έγώ έπεσα στον καναπέ και σε λίγο με πήρε ο ύπνος.

Με ξύπνησε πάλι τό τηλεφώνο. Ο Σκώτ μιλούσε με τόν Χούντ, Θάταν χαράματα πάνω κάτω.

— Με ρωτάς τί κρατώ; Ένα συμβόλαιο γάμου με την Έλλεν Κέντ. Έναν μάρτυρα, πού άκουσε την φωνή του Σούλιβαν στο δωμάτιο του θύματος, τό βράδυ, πού γίνηκε τό έγκλημα και τόν «Γορίλλας» πού κόντεψε να σκοτώσει τόν Σαίν - Κλαίρ, τόν ζυγκολό της Κέντ. Αυτά δεν φτάνουν; Τί; Να πάω έγώ; Όχι! Καθόλου! Αυτός με πρόσβαλε, αυτός θάρθει. Κατάλαβες;

— Σκώτ τρελλαθήκατε! τοῦπα σαν άφησε τό άκουστικό. Δεν θάρθει καθόλου.

— Στοιχιματίζω ότι θέλεις! θάρθει. Προγευματίζαμε ήσυχα όταν πάλι τό τηλεφώνο χτύπησε.

— Ο Σούλιβαν προσεβλήθη από περιπνευμονία. Οι γιατροί δεν του έπιδρέπουν να σηκωθεί!

Ήταν ο Χούντ. Ο Σκώτ έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός τέλος είπε.

— Φυσικά, τότε δεν μπορώ να έπιμένω! Άς έρθει όμως ο ίδιος στο τηλεφώνο.

Σε λίγο πάλι τό κουδοῦνι του τηλεφώνου: Ήταν ο Σούλιβαν.

Ο Σκώτ άκουσε προσεχτικά. Ξαφνικά ή φωνή του, πούταν μαλακή απότομα άλλαξε. Σχεδόν άγρια φώναξε:

— Ζήτησα να μου τηλεφωνήσετε για ν' άκούσω τη φωνή σας! Έσείς έχετε πνευμονία; Κοροϊδεύομαστε; Έλάτε γρήγορα σπίτι, είδεμ ή στέλνω κάτι στις έφημερίδες, πού δεν θα σάς άρέσει διόλου! Σας δίνω τριάντα δευτερόλεπτα! Βρίζετε όσο θέλετε. Δεν με μέλει διόλου!

Κι' άφησε τ' άκουστικό.

Ο Σκώτ με κοίταξε κατάματα.

— Τί σου λέγα; Βρίζει, αλλά θάρθει

Ποτέ δε θα ξεχάσω την σύγκρουση αυτών των δυό δυνατών προσωπικοτήτων.

— Δεν θα περιμένεις διόλου ν' άκούσεις, ότι θ' άκούσεις! μουπε ο Σκώτ ενω περιμέναμε. Μα δεν έχω καιρό τώρα να σε είδοποιήσω!

Ο Σκώτ πήρε ένα κομμάτι χαρτί, και γρήγορα γρήγορα άρχισε να γράφει κάτι. Μα τ' άφησε σαν άκούστηκε τό κουδοῦνι της έξορτας. Ήταν ο 'Ιάσων Σούλιβαν. Ένας πανύψηλος άθλητικός άντρας ως πενήντα χρόνων με γκριζα μαλλιά, και μάτια γκριζοπράσινα πολύ έξυπνα. Σιωπηλός καθήσε στη θέση, πού τούδειξε ο Σκώτ.

— Ηλπίζα να σάς βρω μόνον, είπε μανάχα.

— Ο κύριος Γκιλμόα είναι ένας φίλος, πού παρακολούθησε την υπόθεση από την άρχη. Δεν υπάρχει λόγος να τόν άποχωρισθώ τώρα.

— Έστω. Μπορώ να μάθω τί σκέπτεσθε να κάνετε αν δεν μιλήσω;

— Θά σάς κάνω τόν «βίον άβίωτο». Θά σάς αναγκάσω να φύγετε από την Άμερική, ή να μένετε μήνες στη φυλακή.

— Δεν πιστεύω να φαντάζεσθε. πώς σκότωσα την Έλλεν Κέντ. Ο Χούντ

ποτέ δεν θα προστάτευε ένα δολοφόνο.

— Αν νομίζετε πως αυτό μου φτάνει, γελίστε! Είπε ο Σκώτ.

— Δεν μπορείτε να μου κάνετε τίποτα. Ο διευθυντής της άστυνομίας είναι φίλος μου. Τό κατώτερο προσωπικό σαν τόν Μύλενς, τό κρατώ στο χέρι.

— Δεν έχω ανάγκη τόν Χούντ. Έχω τόν τύπο.

— Αν νομίζετε πως ο τύπος δεν είναι δικός μας. Όλες τις έφημερίδες τις κρατώ.

— Όχι. Γιατί οι ίδιες έφημερίδες έχουν με συμβόλαιο την υποχρέωση να μου παραχωρούν δυό στήλες στην πρώτη σελίδα για τά γράφω ότι θέλω. Καί ξέρω, τί θα γράψω, κύριε Σούλιβαν. Ότι ξέρω... Όλα όσα ξέρω... Τό συμβόλαιό σας.. τά γεγονότα του Σαίν Κλαίρ, τις μυστικές έπισκέψεις στην Κέντ.

Για μια στιγμή φοβήθηκα πως ο Σούλιβαν θα όρμούσε άπάνω του. Μα κρατήθηκε.

— Έστω! είπε Με κρατάτε. Δεν μπορώ ν' άφήσω να δημοσιευθί ένα τέτοιο πράγμα. Θά σάς τά πώ όλα. Όμως...

— Χωρίς όρους! είπε αὐστηρά ο Σκώτ.

Τέντωσα καλά τ' αυτιά μου. Τί θ' άκουα άραγε; την όριστική όμολογία του δολοφόνου; Ο Σκώτ πήρε τό χαρτί πούγραφε, και τόσκιε.

— Σαν ήπνκατε κείνο τό βράδυ στης κυρίας Κέντ, την βρήκατε ώστε σκοτωμένη. Δεν είν' έτσι;

— Δεν πιστεύα στ' αυτιά μου! Όστε δεν ήταν ούτε ο Σούλιβαν! Ός τόσο αυτός ο τελευταίος τόν κοίταζε με θαυμασμό.

— Ναί. Τό μαντέψατε, αϊ;

— Ναί ίσως να μετακινήσατε τό πτώμα. Μα δεν την σκοτώσατε σεις. Ο Χούντ ποτέ δεν θα σκέπαζε έναν δολοφόνο. Μα έγώ σάς ήθελα για μια και μόνη έρώτηση. Πώς ή κυρία Κέντ μπόρεσε να κοιτάξει κατάματα τό ρεβόλβερ χωρίς να μπηξει μια φωνή, χωρίς να τρομάξει, χωρίς να όπισθοχωρήσει; Έσείς μόνο μπορείτε να μάς διαφωτίσετε πάνω σ' αυτό μόνο μπορείτε να έξηγήστε αυτήν την φανταστική άνωμαλία.

Ο Σούλιβαν φάνηκε να σκέπτεται. Τέλος είπε:

— Πολύ φοβάμαι, πως δεν θα σάς διαφωτίσω σε τίποτα. Γιατί και γώ δεν ξέρω.

Ο Σκώτ μου φάνηκε δυσανεκτικός. Τόσες τόσες δυσκολίες, τόσα μυστήρια.

—Διηγηθήτε μας, δι ξέρετε, κύριε Σούλιβαν, είπε σιγά.

—Όταν πρωτογνώρισα την Έλλην Κέντ, άρχισε ο Σούλιβαν με συλλυπηθήκαμε για το άνατο της γυναίκας μου, και τότε πρόσεξα πόσο όμορφη ήταν. Χαιρετιόμαστε. Καμιά φορά συναντιόμαστε στο δρόμο, και γυρίζαμε μαζί σπίτι. Φαινόταν κουρασμένη από τη ζωή, απ' τους άντρες, από όλα. Όπως έγω, και κείνη δημιουργήθηκε μόνη της, κι αυτό μ' άρεσε. Ήταν από κείνα τα κοσμήματα που ένας άντρας του άρέσει να τα έχει μονάχος. Γι' αυτό και της πρότεινα γάμο. Μελέτησε την πρότασή μου άπλά, ψυχρά, σαν μια υπόθεση. Και δέχθηκε. Δεν είπαμε σε κανέναν τίποτα, γιατί ήταν περιττό να ξαναγίνει θόρυβος γύρω από τα όνόματά μας πριν της ώρας.

—Και ο Σαίν Κλαίρ; ρώτησε ο Σκώτ.

—Από έναν μυστικό μου ντέτεκτιβ, έμαθα τις σχέσεις της μ' αυτόν τον νεαρό, που θα μπορούσε νάταν παίδι της. Γι' αυτό κι άναγκάστηκε να βάλω στο γαμήλιο συμβόλαιό μας εκείνον τον δρο που σάς έκανε έντύπωση. Σάν έμαθα πώς έξακολουθούσε να βλέπει τον Σαίν Κλαίρ, έγινε έξω φρενών. Θάθελα να σπάσω ο ίδιος στο έξילו αυτό το παληόπαιδο, μ' ένας Ιάσων Σούλιβαν δεν μπορεί να έκτεθει εύκολα. Γι' αυτό πήρα το «Γορίλλα». Όσο για την Έλλην, το βράδυ αποφάσισα ν' ανέβω από την σκάλα της ύπηρεσίας και να της τα πω από την καλή. Δυό φορές άνεβηκα, και δυό φορές δεν βγήκα στο διάδρομο γιατί ήταν άνθρωποι. Μόνον στις δέκα κι' είκοσιπέντε τα κατάφερα.

Σήκωσε το χέρι του, και σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του:

—Σάν μπήκα στην κάμαρά της, την είδα ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Της μίλησα, και της είπα όσα σκεφτόμουν για το φέρεμά της. Δεν μου άπαντούσε και φαντάσθηκα, πώς τόκανε έπίτιδες. Έξω φρενών, πήρα το χέρι της και το κούνησα δυνατά. Το χέρι της ήταν ξερό και παγωμένο. ... Το σώμα με το τραβήγμα, που τούκανα, έπεσε βαρύ στο χαλί. Τότε πρόσεξα μια ματωμένη πληγή στο σβέρκο, το ρεβόλβερ, και αίμα... αίμα. Ήταν πεθαμένη. Και γώ την κοίταξα σαν χαζός, σαν βλάκας, χωρίς να ξέρω τι να κάνω. Πήγα στο μπάνιο. Έψαξα σ' όλες τις γωνίες. Δέ βρήκα πουθενά ίχνη του δολοφόνου. Θέλησα να την ξανασηκώσω και να την ξαπλώσω στο κρεβάτι,

τι, μ' τα γυάλινα μάτια της μούκαν τέτοια έντύπωση, πούφυγα σαν κλέφτης κατέβηκα τέσσερα τέσσερα τα σκαλιά. Αυτό είναι.

Ο Σούλιβαν ξανακάθισε. Παρ' όλη του τη κτηνωδία, φαινόταν, πώς μ' ας είπε την αλήθεια. Όλη την αλήθεια.

Ο Σκώτ ρώτησε:

—Άργότερα ξαναανεβήκατε. Χαλάσατε τις ασφάλειες, και πήρατε πίσω το κουβάρι με τους σπάγγους.

—Ναι. Δεν ήθελα ν' άνακατευθεί η άστυνομία.

—Δέν μου λέτε, την πρώτη φορά, οι άνθρωποι πούταν στο διάδρομο και σ' άμπόδιαν να πάτε στης Έλλην Κέντ ποιοι ήταν;

—Την πρώτη φορά ήταν ο Μπρίλ του Στρατού της Σωτηρίας, και την δεύτερη ή Βρούμ, μητέρα και κόρη. Μιλούσαν άκριβώς έξω απ' την πόρτα του Όφισ, με μεγάλη ζωηρότητα.

—Αυτή η συζήτησης έγινε άκριβώς πριν από το φόνο. Και τι έλεγαν;

—Η κόρη, φώναζε της μητέρας της: «Θάξίζε κανείς να την σκοτώσει!». Και η μητέρα προσπαθούσε να την ήσυχάσει.

—Πιστεύετε, πώς η κυρία Βρούμ και η κόρη της έκαναν το έγκλημα;

—Ο Χούντ τον νομίζει. Αυτή είναι και η δική μου γνώμη άλλωστε.

Η Δώρα Βρούμ λέει, πώς εκείνη τη στιγμή η μητέρα της πήγε στο δωμάτιό της και πώς στης Έλλην Κέντ, μπήκε μονάχη.

—Κι' έγω λέω πώς μπήκαν κι' οι δυο! το είπα άλλωστε του Χούντ.

—Τι είδατε να μπαίνουν;

—Όχι... τις είδα να περιμένουν έξω από την πόρτα της Έλεν.

—Μά τις είδατε να μπαίνουν;

—Διάβολε... τώρα, που το ξανασκεφτομαι. Όχι! δεν τις είδα. Έπειτα βιαζόμουν να κατέβω, γιατί, από στιγμή σε στιγμή μπορούσε νάρχωνταν κανένας ύπηρετης.

—Όστε, πιθανότατα οι δυο γυναίκες να λένε την αλήθεια.

—Πιθανόν. Θα ξαναμιλήσω του Χούντ.

Ανάπνευσα.

Αν ο Σούλιβαν άναίρουσε την μαρτυρία του, ο θεός της Δώρας Βρούμ, έλαφρυνόταν πολύ.

—Κύριε Σούλιβαν, είπε ξαφνικά ο Σκώτ άυστηρά. Σκοπεύατε να παντρευτήτε την Έλλην Κέντ, την αγαπήσατε. Πώς συμπαίνει ν' άκούσετε να την άπειλούν μπροστά σας, και να μην βγήτε να την υπερασπισθήτε;

—Δέν είμαι από κείνους που το

στρίβουν μπροστά στον κίνδυνο, κύριε Σκώτ! είπε ο Σούλιβαν. Μά αυτά, που έλεγαν οι δυο Βρούμ, τα πήρα για άεροκουβέντες. Για κείνα, που λέει κανείς στο θυμό του. Άλλοιώτικα φυσικά θάμενα.

—Σας πιστεύωμε Μά θα κάνετε, δι μπορέσετε να διαφωτίσετε τον Χούντ.

—Φυσικά.

—Την τρίτη φορά δέκα κι' είκοσιπέντε—μετά το έγκλημα δηλαδή, ο Μπρίλ και η μίς Ήθελ Κώσιν, ήταν στο σαλόνι.

—Δέν ξέρω. Δεν τους είδα

—Και ο Ναπολέων με τον πατέρα του στο μπάνιο.

—Όυτε κι' αυτούς.

—Τώρα, κύριε Σούλιβαν, το περίεργο σ' αυτή την υπόθεση είναι η ήρεμία της Έλεν Κέντ, κοιτάζοντας το ρεβόλβερ. Έκει μόνο. Πρέπει να μ' άς βοηθήσετε να λύσουμε αυτό το αίνιγμα... τι λέτε;

—Άποκλείω άπολύτως να την πυροβόλησαν κρυφά, κρυμμένοι από κάποιον.

—Και γώ. Ο πυροβολισμός δόθηκε από πολύ κοντά. Δεύτερη ύπόθεση: το όπλο ήταν κρυμμένο σε μια τσέπη. Σε μια δίπλωση κάποιου φορέματος.

—Μπορεί.

Όστόσο ο Σκώτ δέν φαινόταν ένθουσιασμένος.

—Τρίτη υπόθεση: Είδε τον άνθρωπο να κρατάει το ρεβόλβερ, αλλά είχε έμπιστοσύνη σ' αυτόν τον άνθρωπο, και δέν φοβήθηκε.

—Μπά! Αφού τους έδιωξε όλους, ως και την κυρία Βρούμ ακόμα, απ' όλους είχε να φοβάται.

—Τετάρτη και τελευταία υπόθεση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ή άλλη μέρα, μου έτοιμάζε πολλές έκπληξεις. Ο Σκώτ είχε φύγει για ένα ταξίδι, που ίσως θα κρατούσε και δυό μέρες.

Ξεκίνησα για το σπίτι της Δώρας Βρούμ.

Αυτή κι' η μητέρα της, δέν κατοικούσαν πιά στο τραγικό διαμέρισμα του Πάρκ Άβενιου, μά είχαν νοικιάσει ένα σπιτάκι κάπου άλλου.

Περιττό να σ' άς κρύψω τα αισθήματά του για τη Δώρα Βρούμ, που είχα έρωτευθεί και πολύ μάλιστα.

Βρήκα τη Δώρα να σχεδιάζει πάνω σε μια σανίδα.

—Εύτυχώς, που ήρθατε, καλέ μου

Κάποιος μπαίνει κρυφά στην κάμαρα, και πριν προφτάσει να καταλάβει περί τίνος πρόκειται την είχαν σκοτώσει.

—Νομίζω, πώς αυτό συνέβηκε, είπε ο Σούλιβαν.

Όστόσο ο Σκώτ βυθίστηκε σε σκέψεις. Ούτ' αυτό το άρεσε.

—Σκεφθείτε, είπε σε λίγο του Σούλιβαν. Προσπαθείστε να ξαναδείτε την νεκρή. Να μ' άς πείτε κάτι, που να μ' άς διαφωτίσει... τι ήταν καταγής;

—Το ρεβόλβερ, το ταπέτο τί άλλο;

—Και στο μπάνιο;

—Μιά ζυγαριά. Η μπανιέρα. Μπουκαλάκια.

—Και στο κρεβάτι;

—Τίποτα το ιδιαίτερο. Αίμα στο μαξιλάρι.

—Αίμα στο μαξιλάρι. Και στην κορυφή του κρεβατιού;

—Θέλω έβενινοι έρωτες... Που εί-

πασιμένοι από το χέρι, μ' ένα ύφος ολόκληρο.

—Σκεφτήτε. Κλείστε τα μάτια. Προ-

σπαθείστε να δείτε τίποτα το ιδιαίτερο; Περιμένετε. Κάτι βλέπω, κάτι πε-

ρίτε π' άς π' άς το κομμοδινό, άριστερά.

—Τί; Τί; Μιλήστε.

—Ναι. Κάτι, που κρεμόνταν πάνω στο κρεβάτι, απ' αυτή τη μεριά.

—Σπάγγος; Ένα σύρμα ίσως;

—Μου φαίνεται ναι... Ένα κομμάτι σύρμα.

—Σκεφθήτε ακόμα, πώς κρεμόταν; χαλαρό σαν σπάγγος, ή τεντωμένο σαν σύρμα;

—Τεντωμένο. Μά λιγάκι στριφω-γυρισμένο. Σαν σύρμα ήλεκτρικού. Τι διάβολο, μαντέψατε;

Μά κανένας δέν άπάντησε. Ο Σκώτ είχε φύγει.

—Τετάρτη και τελευταία υπόθεση.

—Εύτυχώς, που ήρθατε, καλέ μου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ή άλλη μέρα, μου έτοιμάζε πολλές έκπληξεις. Ο Σκώτ είχε φύγει για ένα ταξίδι, που ίσως θα κρατούσε και δυό μέρες.

Ξεκίνησα για το σπίτι της Δώρας Βρούμ.

Αυτή κι' η μητέρα της, δέν κατοικούσαν πιά στο τραγικό διαμέρισμα του Πάρκ Άβενιου, μά είχαν νοικιάσει ένα σπιτάκι κάπου άλλου.

Περιττό να σ' άς κρύψω τα αισθήματά του για τη Δώρα Βρούμ, που είχα έρωτευθεί και πολύ μάλιστα.

Βρήκα τη Δώρα να σχεδιάζει πάνω σε μια σανίδα.

—Εύτυχώς, που ήρθατε, καλέ μου

Κάποιος μπαίνει κρυφά στην κάμα-

ρα, και πριν προφτάσει να καταλάβει

περί τίνος πρόκειται την είχαν σκο-

τώσει.

Πραγματικά ο Μύλενς πλησίασε και κάθισε κοντά στη Δώρα:

— Σας ήθελα σήμερα! της είπε. Τι πετάξατε χτές το βράδυ στο ποτάμι;
— Εγώ; Δεν έχω πιά το δικαίωμα να πετάξω ένα πακέτο αδειανά σωληνάκια από τα χρώματά μου;
— Είστε βέβαιη, πώς ήταν σωληνάκια από χρώματα;

— Πηγαίνετε να τα ψαρέψετε, αν δεν πιστεύετε.

— Αυτό και κάναμε μικρούλα μου! Και νά, τί βρήκαμε.

Εβγαλε και της έδειξε ένα αδαμαντοκόλτη ρεβόλβερ, σαν αυτό, που σκότωσε την Έλλεν Κέντ...

— Μπορείς να μου πεις γιατί το πετάξες στο ποτάμι;

— Η Δώρα Βρούμ άλλαξε χρώμα.

— Όχι... Δεν μπορώ...

— Τότε σέ συλλαμβάνω. Είναι καιρός, που θαπρεπε να το κάνω...

Η Δώρα ένστικτα ήρθε και σφίχτηκε κοντά μου.

— Σώστε με... ψιθύρισε, Μάλκομ! Σώσε με...

Πρώτη φορά με φώναζε με το μικρό μου όνομα.

— Αγάπη μου, της ψιθύρισα, μη φέρνεις αντίσταση. Θα επιβαρύνεις τη θέση σου. Ακολούθησέ τον και γώ, θα σ' ελευθερώσω.

— Αφού το λες εσύ, Μάλκομ.

Αυτός ήταν ο άρραβώνας μας.

Σε λίγο, η Δώρα ήταν στο κρατητήριο, κι' ο Μύλενς κι' εγώ στο γραφείο του Χούντ.

Ο Μύλενς του διηγήθηκε με λίγα λόγια, όσα γινήκανε.

— Νόμιζα πώς είχαμε το ρεβόλβερ, που σκότωσε την κυρία Κέντ, είπα γώ.

— Όχι! Αυτό την σκότωσε, το άλλο το τοποθέτησε η Βρούμ κοντά στο πτώμα, για να πιστέψουμε, πώς αυτό κτόνησε...

— Είναι ήληθιότητες αυτά, φώναξα θυμωμένος.

— Φίλε μου, είπε ο Χούντ, γιατί επιμένεις τόσο πολύ να πιστεύεις άθωα αυτή τη μικρή; Ξέρεις πολύ καλά, πώς δεν είναι: την πιάσαμε να κρυφακούει στο τηλέφωνο. Ξέρουμε, πώς μισούσε το θύμα, και πώς την τελευταία βραδυά, όμολόγησε πώς μπήκε στο δωμάτιο της Κέντ πέντε λεπτά πριν από το έγκλημα. Αυτό μάρτυρες βεβαιώνουν, πώς βγήκε ένα λεπτό μετά. Γιατί δεν βγήκε σαν άκουσε τον πυροβολισμό; Γιατί δεν είπε τίποτα όταν οι άλλοι χτυπούσαν στην πόρτα της Έλλεν Κέντ; Γιατί κανένας δεν την είδε να σηκώνει το

ρεβόλβερ, που είχε έντούτοις τα δαχτυλικά της άποτυπώματα;

— Τι ν' απαντήσω σ' όλ' αυτά;

Σώπαινα, και ή σιωπή μου ήταν το πιο τρομερό κατηγορητήριο.

Εκείνη τη στιγμή ένας νεαρός ντέκτεριβ, μπήκε στο γραφείο και είπε:

— Αρχηγέ, μία γυναίκα άναστατωμένη, που ήρθε λέει να όμολογήσει. Αυτή σκότωσε την Έλλεν Κέντ.

Ο Χούντ σηκώθηκε:

— Μιά γυναίκα; Νά μπει!

Ήταν η κυρία Βρούμ. Η κυρία Βρούμ! Δεν πίστευα στα μάτια μου! Σαν τρελλή φώναζε:

— Πού είναι η Δώρα; Τί την κάνετε;

— Ο Χούντ την έβαλε να καθίσει, μά ή κυρία Βρούμ όλο φώναζε:

— Η κορούλα μου είναι άθωα! Άθωα. Εγώ σκότωσα.

— Γιατί;

— Γιατί μάς έδιωξε! Γιατί μάς πέταξε στο δρόμο! Τί θα κάνουμε; Πώς θα ζήσουμε;

— Πείτε μας λεπτομέρειες.

— Νά. Μπήκα στο δωμάτιο της Έλλεν Κέντ. της θύμηση τις υποσχέσεις της. Έλασε... την φοβέρισα. Μ' έβρισε...

Πήρα το ρεβόλβερ από χάμου, και...

— Χάμου βρήκατε το ρεβόλβερ;

— Πού θέλατε να τβρίσκω;

— Νόμιζα, πώς ήταν πλάι της.

— Ά! Ναι! Από πλάι της το πήρα. Συγγνώμη έκανα λάθος. Το πήρα και τήνε σκότωσα. Έπειτα αυτή έπεσε στο χαλί, κι' εγώ έφυγα.

— Ψέμματα! Αφού σκοτώθηκε άμέσως πάνω στο έβένινο κρεβάτι...

— Ναι, αλλά έπεσε στο χαλί.

— Ποιανού ρεβόλβερ είν' αυτό; Είπε ο Χούντ δείχνοντας το ρεβόλβερ, που ψάρεψε στο ποτάμι.

— Δικό μου. Μου το χάρισε ένας θαυμαστής της Έλλεν. Της χάρισε κι' αυτής ένα παρόμοιο. Αυτό, που τη σκότωσε.

— Γιατί δεν μάς τόπατε, όταν σάς ρωτήσαμε αν έχετε όπλα;

— Γιατί το έχεσασ. Δώστε το μας. Είναι δικό μου!

— Όχι είναι της κόρης σας! Χτές το βράδυ το πέταξε στο ποτάμι.

— Μά όχι... Σας παρακαλώ! Εγώ φταίω! Εγώ σκότωσα! Σας...

Η δύστυχη γυναίκα, σούκανε λύπη να την κοιτάξεις.

Ξαφνικά το τηλέφωνο κουδούνισε. Ο Χούντ πήρε τ' άκουστικό.

— Εσύ σαι Σκώτ; Ναι. Πώς; τί; τα βρήκες; Ποιος διάβολος τάρκρυψε αυτό; Ά! Ναι; τί λες; τί λές; Ναι. Όπως θέλεις. Σου το υπόσχομαι. Μά σου λέω, πώς έχεις το λόγο μου.

Θάδινα δέκα χρόνια από τη ζωή, νάξερα, τί είπε ο Σκώτ.

Η κυρία Βρούμ ως τόσο επέμενε με μία φωνή τσακισμένη.

— Η Δώρα βρήκε αυτό το ρεβόλβερ στην βαλίτσα μου. Ήταν δικό μου. Εγώ... Εγώ σκότωσα την Έλλεν Κέντ. Αυτό δάκρυα τρεμπάιζαν στα βαθουλωμένα μάτια της.

— Κυρά μου, λες ψέματα για να γλυτώσεις την κόρη σου! της είπε σκληρά ο Μύλενς. Πάψε! Δεν σε πιστεύουμε!

— Αύριο Μύλενς, θα φέρεις και τις δυο γυναίκες στο σπίτι της Κέντ, είπε ο Χούντ. Ο Σκώτ βρήκε τα κοσμήματα. Του υποσχέθηκα να συγκεντρώσω αύριο όλους στο σπίτι της Έλλεν Κέντ.

— Εγώ όπωσδήποτε την Δώρα Βρούμ δεν την φέρνω! είπε ο Μύλενς. Υστερα από τόσους κόπους, κατάφερα να τηνβάλω στο φρέσκο, και δεν έχω όρεξη να μου ξαναφύγει για τα σοφίσματα του Σκώτ.

— Μην ξεχνάς, πώς ο Σούλιβαν όρκίζεται στο όνομα του Σκώτ, και πώς ο Σούλιβαν κάνει ότι θέλει τον γενικό μας άρχηγό, ψιθύρισε ο Χούντ! Ο Μύλενς κάτι μουμούρισε, μά δεν επέμεινε.

Την άλλη μέρα ο Σκώτ παρουσιάστηκε στο σπίτι της Έλλεν Κέντ, μ' ένα χαρτόνι από κείνα, που στέλνουν τα λουλούδια σιδηροδρομικώς.

Φυσικά ο Χούντ, ο Μύλενς και γώ, τον πεθάναμε ρωτώντας τον κάθε στιγμή. Μά δε θέλησε να μάς πει τίποτα.

— Πέστε μας τουλάχιστο, τί διάβολο έχετε αυτού μέσα, είπε ο Μύλενς δείχνοντας το κουτί.

Ο Σκώτ έβαλε το δαχτυλο στα χείλη: Δεν είχε φτάσει ακόμη η ώρα να μιλήσει.

— Όσοτόσο βρήκε τα κοσμήματα, μάς είπε, περίφημα κοσμήματα, που στοίχισαν την ζωή στον Χάφ... Άκούθησε με.

Τον άκολουθήσαμε στο δωμάτιο των Βρούμ, και κάτω από το μαξιλάρι μιάς μεγάλης πολυθρόνας όπου η κυρία Βρούμ καθόταν για να πλέκει βρήκανε ένα μυστικό συρτάρι, που ο Σκώτ το άνοιξε. Ήταν άδειο.

— Μή φοβάστε, είπε ο Σκώτ, τα κοσμήματα βρίσκονται στην τράπεζά μου. Εδώ βρήκα και το τρομερό μηχανημα, πούδωσε το θάνατο στην Κέντ... Όσο γι' αυτά, που πρόκειται να μάθετε, έτοιμαστήτε για έκπληξεις.

— Μά ποιός έκρυψε αυτά τα πράγματα δω; ρώτησα γώ.

— Αυτό θα το μάθετε σε λίγο.

— Δεν είναι δύσκολο, είπε ο Μύλενς. Η Δώρα Βρούμ... Ποιος άλλος; Ο Χούντ δεν τον άφηνε να τελειώσει.

— Σκώτ, ξέρετε σεις, ποιός σκότωσε την Έλλεν Κέντ;

— Ξέρω! Μά ότι ξέρω, δεν άρκει για να πειστούν οι ένορκοι. Εκάνατε ότι σάς είπα; Μαζέψατε όλους τους ύπόπτους στο δωμάτιο της Έλλεν Κέντ;

— Ναι. Άν θέλεις, Σκώτ, πάμε.

— Πάμε! Θα δείξω, πώς άκριβώς σκοτώθηκε.

Μας μίλησε άκουμπισμένος πάνω στο έβένινο κρεβάτι.

— Η κυρία Κέντ πέθανε χωρίς να καταλάβει τίποτα. Ναι φίλοι μου! Ούτε μία στιγμή δεν ένοιωσε, πώς κοίταζε τον θάνατο κατά πρόσωπο. Μπόρεσε μάλιστα να σταματήσει το βλέμμα της έδω, πάνω στο ρεβόλβερ πουταν άκουμπισμένο στο καμινό, χωρίς να υποπτευθεί το παραμικρό. Μά μπορεί ένα όπλο νάναι επικίνδυνο, χωρίς νάναι στα χέρια κάποιου, χωρίς κάποιος ένοχος χέρι να πιέσει τη σκανδάλη; Αί! Λοιπόν, την Κέντ την έκαναν να κτυπηθεί μόνη της! Κι' όμως! Ένα κομμάτι σύρμα ήλεκτρικό ήταν δεμένο στο χέρι αυτού του έβένινου έρωτα, που χαμογελάει πάνω από το μαξιλάρι. Το σύρμα πέρασε έπειτα από τα χέρια του άλλου έρωτα, έπειτα καλά τενητωμένο πέρασε κάτω από το καμινό, ανέβηκε ακόμα μία φορά, και τέλος δέθηκε στη σκανδάλη του όπλου. Η κυρία Κέντ έαπλωμένη στο κρεβάτι, γελοόσε, χασμουριόταν, ποιός ξέρει. Κάνει να σβύσει την λάμπα της. Μ' αυτό το κίνημα είναι συνδυασμένο όλο αυτό το διαβολικό μηχανημα. Τραβάει την καθενίτσα της λάμπας, ή κίνηση με το σύρμα μεταδίνεται στην σκανδάλη, το όπλο παίρνει φωτιά και ή Έλλεν Κέντ σκοτώνεται!

— Κι' αυτόν τον κάποιον, που φαντάσθηκε όλον αυτό το τρομερό μηχανισμό, πώς θα τον εμασκάρώσουμε; είπε ο Χούντ χλωμός από συγκίνηση.

— Τώρα θα δητε! είπε ο Σκώτ παίρνοντας το χαρτόνι.

Τ' άνοιξε, και μέσα ήταν ένα τριαντάφυλλο. Κάτω άκριβώς, άπ' το τριαντάφυλλο ένα σύρμα. Ένα κομμάτι σύρμα άπ' αυτό, που μεταχειρίστηκε ο δολοφόνος. Η άκρη ήταν δεμένη με τον ίδιο κόμπο άκριβώς.

— Αυτός ο κόμπος θα κάνει τρομε-

ρη έντύπωση στόν δολοφόνο, σίγουρα! είπε ο Σκώτ... τώρα σεις όμως κρυφτήτε. Νά έδω. Στο μπάνιο.

Από κεί βλέπαμε τ' πάντα, μέσα σ'ε μερικούς καθρέφτες.

Ένας άστυνομικός, έμπαζε έναν ξανό στο δωμάτιο της Κέντ.

Μιά καρέκλα μόνο έμεινε άδεια, κι' άπάνω κεί βάλανε τ' χαρτί με τ'ο τριαντάφυλλο.

Πρώτος μπήκε ο Μπρίλ. Φάνηκε έκπληκτος, πού δέν είδε κανέναν.

Μιά στιγμή, του είπε ο Σκώτ. Νά τελειώσω ένα γράμμα.

Ο Μπρίλ, είδε τή μοναδική καρέκλα κάθισε, παίρνοντας τ' κουτί στα γόνατά του. Από μιά τρύπα έβγαίνει τ' σύρμα με τόν ειδικό κόμπο. Άνοιξε τ' κουτί, μύρισε τ' λουλούδι, στριφογυρίζοντας με περιέργεια τ' σύρμα.

Μερικά λόγια συγγνώμης, κι' ο Σκώτ τόν έδιωξε. Ο δεύτερος ήτανε ο πατέρας Μπρίλ.

Είδε τ' σύρμα, τ'ο τράβηξε και παρά λίγο νά χαλάσει τ' κουτί. Φαινόταν πολύ περίεργος ν' ανακαλύψει τί σήμαινε αυτό τ'ο σύρμα. Ο Σκώτ τόν έδιωξε κι' αυτόν.

Ο Ναπολέων πέταξε τ'ο χαρτόνι στο πάτωμα, κοίταξε με ύποψία τόν Σκώτ, κι' έπειτα βλέποντας ξαφνικά τ'ο σύρμα, άρχισε νά τ'ο τραβά για νά παίξει.

— Καθώς πάμε... τίποτ' άκόμα είπε ο Σκώτ σάν έφυγε κι' αυτός.

Δέν έμειναν παρά οί γυναίκες! Η καρδιά μου σφίχτηκε.

Η κυρία Βρούμ, σάν είδε τ'ο σύρμα, ρίγησε. Έκανε νά σηκωθεί, και ξανά κάθισε... Άνοιγόκλεισε νευρικά τ'ο κουτί, μ' ένα στραβό χαμόγελο...

— Κυρία Βρούμ, είπε ο Σκώτ αόστηρά. Έχω κάτι νά σ'α ρωτήσω. Τήν στιγμή του πυροβολισμού είσατε μέσ' τήν κάμαρά σας, στα σκοτάδια. Δέν είν' έτσι; Στο παράθυρο, πίσ' απ' τις κουρτίνες;

— Άκριβώς. Σκεφτόμουν τ'ο φέριμο της Έλλεν.

— Είχατε ραντιό σιό σπίτι;

— Ναί. Ένα φτηνό, πού τ' αγοράσε ή Δώρα. Μαλλον κακό, γιατί τ'ο σύρμα της ήταν κοντό.

— Ίδρωσα! τ'ο σύρμα τ'ο μοιραίο σύρμα, ήταν σύρμα από ραντιό.

— Λοιπόν τί κάνατε; ρώτησε ο Σκώτ.

— Τ'ο άλλαξαμε! Ο θυρωρός τ' άλλαξε.

— Και τ'ο παληό τί τ'ο έκανε;

— Τ' άφισε κάπου, τ'ο παραπέταξε. Στην κουζίνα νομίζω.

— Αυτό είναι τ'ο σύρμα του ραντιό; ρώτησε ο Σκώτ δελχνοντας τ'ο κουτί.

— Γιατί με ρωτάτε; δέν ξέρω! Είπε ή κυρία Βρούμ τρέμοντας.

Η Δώρα Βρούμ, τήν είχε άσχημα.

Ο Μύλενς ψυθιρίζει τ'ο Χούντ, πώς ή πολιτική του Σκώτ ήταν θαυμασία: Νά φαίνεται τάχα, πώς υπερασπίζεται τήν Δώρα για νά τήν κάνει νά πέσει π'ο εύκολα στήν παγίδα.

Η Δώρα Βρούμ, κάθισε παίρνοντας τ'ο κουτί στα γόνατά της,, τράβηξε τ'ο μοιραίο κόμπο, πολύ ήρεμα, δελχνοντας μιά μικρή έκπληξη μόνο. Άνοιξε τ'ο κουτί και μύρισε τ'ο λουλουδι.

— Μις Βρούμ, είπε αόστηρά ο Σκώτ, επιμένετε, πώς μήκατε στο δωμάτιο της μις Ήθελ Κώσιν πέντε λεπτά πριν από τόν πυροβολισμό, κι' ότι μείνατε δέκα λεπτά ύστερα. Μ'ας περνάτε για ήληθιους.

— Επιμένω σ' αυτά πού είπα. Έτσι είναι...

— Αί λοιπόν, έγω θά σ'ας π'ω, π'ως γίνηκαν τ'α πράγματα. Μόλις άκούσατε τόν πυροβολισμό, τρέξατε και κολλήσατε τ' αυτί σας στήν πόρτα της Έλλεν Κέντ. Έπειτα άνοιξατε τ'ο δωμάτιο της μητέρας σας.

Κι' όπως αότη ήτανε πίσ' απ' τις κουρτίνες, στα σκοτάδια, και δέν τήν είδατε ολότελα ήληθια βγάλατε τ'ο συμπέρασμα, πώς ή μητέρα σας σκότωσε τήν Έλλεν Κέντ.. τρέξατε λοιπόν και κρυφτήκατε σ'της Ήθελ Κώσιν, για νά μη δείτε τήν μητέρα σας νά βγαίνει από τ'ο δωμάτιο όπου γίνηκε τ'ο έγκλημα, όσα κι' ότι κάνατε ύστερα απ' αυτό, ήταν για νά τήν προστατεύσετε.

Ολόκληρο τ'ο κορμί της Δώρας Βρούμ έγυρε π'ος στόν Σκώτ, σάν ναυαγός σ'ε μιά σανίδα σωτηρίας.

— Όσο για μένα δύσκολα κρατιόμουν για νά μην όρμήσω νά φιλήσω τόν Σκώτ.

— Όστε. Όστε ή μητέρα μου... ήτανε όλη τήν ώρα δ'ω. Όστε δέν...

— Φυσικά «δέν». Δέν τήν είδατε πίσω απ' τις κουρτίνες.

— Α! Θεέ μου! Πόσο σ'ας εύχαριστώ! Τί καλός, πού είσατε, κύριε Σκώτ. Ο Μύλενς τάχα ολότελα χαμένα.

— Διάβολε.. τ'α πράγματα πλέκονται...είπε...Ποιός λοιπόν...

— Αλήθεια ποιός; Η Ήθελ Κώσιν;

— Εκείνο τ'ο ήληθιο, φλύαρο ύποκειμενο. Η ό Τόννυ; Ο φίλος της Δώρας.

— Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ή Ήθελ.

— Α! κύριε Σκώτ, ποιό περιοδικό με συμβουλευέτε ν' αγοράσω;

— Γιατί ό Νιόν Γιόρκ Χέραλντ ξέρετε. Ο Σκώτ τήν ανάγκασε νά καθίσει.

— Μιά στιγμή μις Κέντ, νά τελειώσω ένα γράμμα.

Κάθισε και πήρε τ'ο κουτί στα γόνατά της.

— Σ'ας ρωτάω για περιοδικό, γιατί έγω.

Ξαφνικά ή φλυαρία της κόπηκε με τ'ο μαχαίρι. Είχε δει τόν κόμπο. Χλώμιασε και κοίταζε τόν Σκώτ, πού έγραφε, άκούμπησε τ'ο κουτί χάμω, και τ'ο σπρώξε με τ'ο πόδι της.

Ο Σκώτ σηκώθηκε, και τήν πλησίασε με τ'ο κουτί.

— Βλέπω, πώς άναγνωρίζετε αυτό τ'ο σύρμα! είπε..

— Έκανε «όχι» με τ'ο κεφάλι.

— Ναί. Είναι τ'ο ίδιο..τό βρήκα στο μυστικό συρτάρι της πολυθρόνας, μαζί με τ'α κοσμήματα. Βρήκα και τ'ο ψαλιδάκι σας, πού μ' αυτό κόψατε τ'ο

σύρμα.

— Δέν καταλαβαίνω, τί θέλετε νά π'ητε! μουρμούρισε.

—Θέλετε τέλεια άναπαράσταση; Ο Σκώτ, τοποθέτησε τ'ο σύρμα σ'ο κρεββάτι, άπλωσε τ'ο χέρι νά σβύσει τή λάμπα.

Ξαφνικά ή Ήθελ Κώσιν σηκώθηκε!

—Περιμένετε! Θά σ'ας δείξω! είπε. Εύτυχώς προφτάσαμε και τρέξαμε..

Μόλις της έπιασε ό Μύλενς τ'ο χέρι, πού έτοιμαζόταν νά πυροβολήσει τόν Σκώτ. Η σφαίρα χτύπησε τ'ο ταβάνι. Ένα μαύρο μικρό αυτόματο γυάλιζε στα χέρια της:

Οί άστυνομικοί τήν κράτησαν.

Ο Μύλενς της πέρασε τίς χειροπέδες.

—Επιτέλους! είπε ό Σκώτ..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΑΞΗ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Η Ήθελ Κώσιν τ'α όμολόγησε όλα Δέν είχε συνενόχους.

— Μά Σκώτ! Αότη ή κοπέλλα ή τόσο κουτή, τόσο φλύαρη!

— Κουτή; Η Ήθελ Κώσιν; Εί- ναι μιά απ' τις έξυπνότερες γυναίκες, πού γνώρισα... Όλα ψεύτικα! Όλα θεληματικά... Οί άνοησίες της, ή φλυαρία της, ή πλήξη πούδινε, όλ' αυτά ή ίδια τ'α θέλησε, ή ίδια μ'ας τ'α επέβαλε...

— Μά άν ήταν έξυπνη θά φανερονόταν...

— Και μήπως δέν φανερώθηκε; Τ'ο σύρμα άν βρισκόταν, θά οδηγούσε μοι- ραία στήν Δώρα Βρούμ. Η μητέρα της μόνο είχε κλειδί της κάμαρας.. Η Ήθελ τ'ο κλείψε, κι' έκανε ένα παρό- μοιο. Αμ' ή ύπόθεση του Χόφ; Ο Χόφ τήν βρίσκει νά σβύνει τ'α δαχτυλικά της άποτυπώματα με τ'ο γάντι της

Δώρας, και νά κλέφτει τ'α κοσμήματα. Κλαίοντας κάνει, πώς τ'ο όμολογεί τ'ο πάν- τα, τόν παρα- σύρει στήν στέ- γη τάχα για νά τ'ο δείξει τήν κρυφώνα τών κοσμημά- των, κι' από κεί τόν ρίχνει. Αμ' όλη ή ιστορία τ'ο γαντιού;

— Έχεις δι-

κηο Σκώτ. Διαβολικό μυαλό! — Αμ' τ'ο όπλο, πού παρ' όλίγο νά με σκοτώσει έδω και λίγη ώρα; Τ'ο βρή- κε στο στρώμα του Ναπολέοντος Μπρίλ. Κανένας δέ, σκέφτηκε νά ψά- ξει έκεί.

— Μά πώς σούρβε στο νού νά ύπο- ψιαστείς Σκώτ, ρώτησε ό Χούντ, μιά γυνόικα, πού είχε ένα τέτοιο θαυ- μάσιο άλλοθι; Τήν ώρα, πού γίνη- κε τ'ο έγκλημα κουβέντιαζε με τόν Μπρίλ.

— Πάντοτε μοι φαίνονται ύποπτα τ'α πολύ ώραία «άλλαθι». Προπαντός σ'ε μιά τέτοια ύπόθεση, πού τ'ο έγκλημα φαίνονταν προσχεδιασμένο.

Τί μ' έκανε νά βρω ύποπτα όλ' αυτά; 1ο Αότη βιάστηκε ν' ανακαλύψει τ'ο θάνατο της μητέρας της.

2ο Τ'ο ότι αότη μ'ας άπεκάλυψε τόν περίφημο καυγά τών μελών της οικο-

γενείας, κι' έτσι μ'ας έκανε νά ύποπτευθώ με σχεδόν όλους. 3ο Αότη μοι μίλησε για τήν έχθρα της Δώρας Βρούμ για τήν Έλλεν Κέντ.

— Όλα καλά, είπε ό Χούντ. Αλλά πώς θά πείσωμε δώδε- κα ένόρκους πώς μιά κόρη σκότωσε έτσι

την μητέρα της;

—Ήσυχασε Χούντ, καί ή "Ηθελ Κώ-
σιν δέν είναι κόρη τής "Ελλεν Κέντ.

Είναι ένα έκθετο, πού τó μάζεψε
ή "Ελλεν γιά νά έκβιάσει τόν πρώτο
της άντρα.. "Η μάλλον τήν οικογένειά
του. "Ελπισε φαίνεται, πώς οί γονείς
του θά τήν έπερναν σπίτι της μαζί μέ
τό παιδί.

—Τι λές;

—Αυτά, πού λέω. Οί γονείς όμως
του νέου, μόνο τό παιδί κρατήσανε.
"Εδωσαν αρκετά λεφτά γιά τή νέα γιά
νά τούς ξεφορτωθεί, καί αυτά τά λε-
φτά βοήθησαν τήν Κέντ ν' άρχισει
τή λαμπρή καριέρα της, πού στεφανώ-
θηκε μέ τό γάμο του πολυεκατομμυρι-
ούχου Στιούβσον.

—Καλά. Καί πώς έξαφάνησε τό σϋρ-
μα;

—Πολύ εύκολα. "Ολοι ήταν άπασχο-
λημένοι μέ τό πτωμα. "Εκανε τήν δου-
λίτσα του τόσο ήσυχά, πού κανείς δέν
τήν πρόσεξε.

—Καί πώς έμαθες πώς δέν είναι κό-
ρη τής "Ελλεν;

—Αυτόν τόν καιρό ποϋλειπα, πήγα
στούς Κώσιν, στόν υποθετικό παποϋ
καί γιαιγιά τής "Ηθελ. Αυτοί μέ μυ-
στικούς ντέτεκτ:β έμαθαν τήν αλή-
θεια, πώς δηλαδή ή "Ηθελ δέν ήταν
κόρη τής Κέντ, κι' από τότε τής φερ-
νόταν ψυχρά. "Οσο γιά τήν μητέρα

της, μιά καί δέν τήν είχε πιά ανάγκη
ήταν φριχτή μαζί της, καί τής άπε-
κάλυψε τελευταία τήν αλήθεια. "Η
ζωή ήταν άφόρητη γι' αυτό τό δύστυ-
χο κορίτσι, πού δέν είχε πουθενά αλη-
θινό σπίτι. "Απεφάσισε νά σκοτώσει
τήν "Ελλεν Κέντ, πού ήταν ή αίτία
νά δυστυχίσει.

Τήν τελευταία φορά, τήν βραδυά
του φόνου, άκουσε φωνές μπαίνοντας
στό σπίτι. "Η "Ελλεν Κέντ, τούς έδιω-
χνε όλους. "Απεφάσισε νά ένεργήσει
άμέσως, πριν μάθουν κι' οί άλλες, πώς
δέν ήταν ή αληθινή της κόρη, κι' έτσι
τήν έμποδίσουν νά κληρονομήσει.

Πήγε στό δωμάτιο τής μητέρας της,
καί πήρε τό ρεβόλβερ.

"Όταν ή "Ελλεν ήτανε στό δωμάτιό
της, ή "Ηθελ μπήκε κρυφά στήν κά-
μαρα, κι' έδωσε τό σατανικό μηχανή-
μά της. "Εφυγε, γύρισε στό σαλόνι,
καί περίμενε.

Σέ λίγο άκουσε τόν πυροβολισμό.
Θέλησε νά μάθει, τί γίνηκε. "Ετρεξε
τότε, καί χτύπησε τάχα τήν πόρτα γιά
νά τής άνοίξουν.

— Σκώτ, εύχαριστώ, είπε σιγά ο
Χούντ.

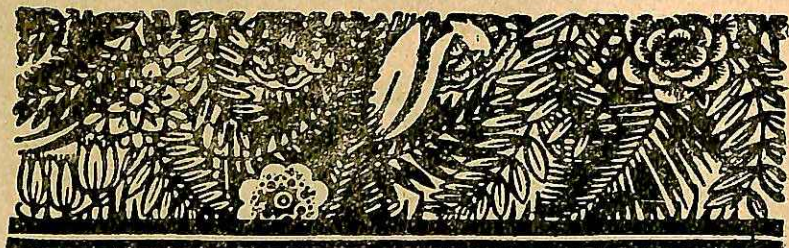
"Εγώ δέν έλεγα τίποτα. Μιά τρελλή
χαρά, μιά εύτυχία άπέραντη μέ πλημ-
μύρισε. "Η Δώρα ήτανε πιά δική μου.
Τίποτα δέν θά μπορούσε νά μάς χω-
ρίσει..

Απόδοση στα έλληνικά:
ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΛΚΑΝΗ

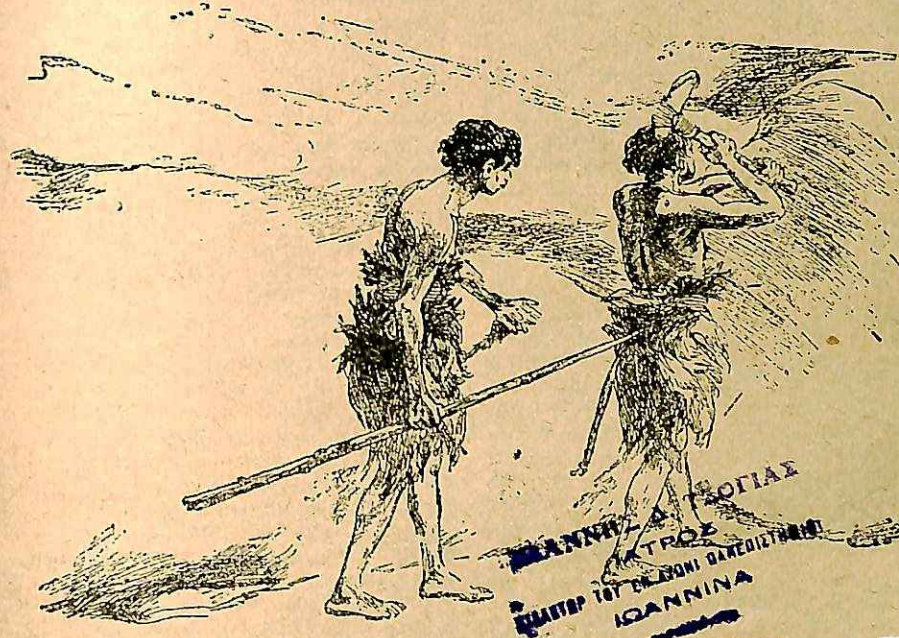

Εικονογράφηση κειμένου:
ΣΤΕΦΟΥ ΑΛΜΑΛΙΩΤΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΤΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ, ΠΟΥ ΕΞΕΛΙΣΣΕ-
ΤΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ, ΠΟΥ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΚΕ Ο ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΣ ΣΤΗ ΓΗ, ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ J-H. ROSNY

Σ Π Ε Λ Ε Α

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΟ ΘΗΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. Ο ΟΥΝ ΚΑΙ Ο ΖΑΧΡ, ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΠΟ
ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ, ΠΕΡΝΑΝΕ ΑΠΟ ΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΣΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ
ΑΓΝΩΣΤΟ ΤΟΠΟ.

Ο Ούν, ο γυιός του Ούρου,
παρτοϋσε συχνά τά βουνά
καί τούς κάμπους τής φυλής
του γιαιτ άγαποϋσε νά γυρ-
νάει μέσα στήν ύπόγεια χώρα.

Ψάρευε, εκεί, τυφλά ψάρια ή καρα-
βίδες χλωμές, μαζί μέ τόν Ζάχρ, τόν
τελευταίο από τή φυλή των «άνθρώπων
δίχως ώμους», τόν μόνο πού γλύτωσε
στή σφαγή τής φυλής του από τούς
Κόκκινους Νάνους.

Ο Ούν κι' ο Ζάχρ, περπατούσανε
στήν όχθη του ποταμού μέσα στίς άπέ-
ραντες σπηλιές μέρες δλόκληρες.

Πολλές φορές ήταν αναγκασμένοι νά

σέρνωνται μέ τά τέσσερα γιά νά προ-
χωροϋνε, τόσο πολύ χαμήλωνε ο θόλος
τής ύπόγειας σπηλιάς.

Ο Ζάχρ άναβε πυρσούς από ρετσίνι
καί τό κόκκινο φως έδινε μύρια χρώ-
ματα στούς πάντα ύγρους τοίχους τής
άπέραντης σπηλιάς, καί στό νερό του
ποταμιού. Τότε σκύβανε γιά νά δοϋνε
τά όχρά ζωά νά κολυμπάνε, καί ψά-
χνανε νά βροϋνε μιάν διόδο ή έξακο-
λουθοϋσαν τό δρόμο τούς, ως τόν άδι-
απέραστο τοίχο, πού ύψωνόταν στό βά-
θος, τόν τοίχο από όπου πήγαζε τό
ποτάμι.

Στεκόντουσαν εκεί πολλή ώρα. Θά-

θελαν να διαβούνε το αδιάβατο αυτό εμπόδιο.

Ο Ούν, που ήταν απόγονος του φημισμένου Νώχ, του γιου της Λεο-πάρδαλης, είχε γιγάντιο κορμί. Τα μαλλιά του πέφτανε σε άδρες μάζες σαν τη χαίτη του άτιθασσου αλόγου.

Ήταν περήφανος για την καταγωγή του αλλά περισσότερο ακόμα κι από τον πρόγονό του τον Νώχ αγαπούσε το φίλο του Ζάχρ, που άνηκε στη φυλή των νικημένων.

Κυνηγούσε μαζί του, μόλο που η δύναμή του Ζάχρ δεν του επέτρεπε να κάνει μεγάλα πράγματα.

Ο Ζάχρ είχε στενό θώρακα, οι ώμοι του πέφτανε τόσο απότομα, που τα χέρια του φαίνονταν να ξεπετούνται μονομιάς από τον θώρακά του: αυτή τη φτιασιά είχαν όλοι οι άνθρωποι της φυλής του οι άνθρωποι δίχως όμως από την πρώτη τους καταγωγή ως την καταστροφή τους από τους Κόκκινους Νάνους. Μά αν το κορμί του ήταν αδύνατο είχε όμως πύλο γρήγορη τη σκέψη, από τους ανθρώπους της φυλής του χεροδύναμου Ούν.

Ο Ζάχρ, αγαπούσε την υπόγεια χώρα, περισσότερο από τον Ούν, γιατί οι γονείς του κι οι γονείς των γονιών του, ζούσαν σε χώρες γεμάτες νερά, στα ριζά μεγάλων βουνών.

Ο Ούν κι ο Ζάχρ είχαν τον ίδιο πόθο, όπως κι όλοι οι Ούλχάμ (οι άνθρωποι της φυλής του Ούν): να διαβούνε το αδιάπέραστο βουνό.

Οι δυο φίλοι κάθισαν να ξεκουραστούν κοντά στις καλαμιές, στη ρίζα μιας μαύρης λεύκας.

Προστά τους ανοιγόταν το άγριο στόμα της σπηλιάς, από όπου έβγαίνε ο ποταμός. Νυχτερίδες πετούσαν μέσα στη σκιά. Το βουητό των νερών ακουγόταν δυνατά.

Ο Ούν αφέθηκε σε μία συλλογή. Σε λίγο ένοιωσε μιά ανεξήγητη μέθη να κυριεύει δλόκληρη την ύπαρξή του κι είπε στον Ζάχρ:

— Υπάρχουν κι άλλοι τόποι πίσω απ' το βουνό.

Ο Ζάχρ αποκρίθηκε:

— Ο ποταμός έρχεται απ' τον τόπο τού ήλιου.

Είχε ακούσει κάποτε από τους γέροντες της φυλής του, πως τα ποτάμια έχουν πάντα μιά αρχή.

Η γαλάζια σκιά, που τούς τύλιγε με το σούρουπο, έγινε μαύρη. Ο Ζάχρ άναψε ένα από τα κλαδιά που είχε πάν-

τα μαζί του, και μπήκαν στη σπηλιά.

Θά μπορούσαν να κυκλοφορούνε και δίχως φως, τόσο καλά τη γνώριζαν την υπόγεια χώρα. Προχώρησαν άρκετά, πέρασαν κάτω από διαδρόμους, διέσχισαν ρωγμές και, κατά το βράδυ, κοιμήθηκαν αφού ψήσανε καραβίδες, που μαζέψανε στην όχθη του υπογείου ποταμού.

Ένας δυνατός κλονισμός τούς ξύπνησε, σαν να κουνιότανε η γη.

Άκουσαν πέτρες να κυλιούνται, κι ύστερα έγινε πάλι ήσυχία.

Ξανακοιμήθηκαν χωρίς ν' ανησυχούν περισσότερο. Αλλά όταν πήρανε πάλι το δρόμο βρήκανε μερικά περάσματα φραγμένα από βράχια, που δεν ήτανε εκεί πρωτίτερα.

Τότε, ο Ζάχρ θυμήθηκε παλιές ιστορίες, που είχε ακούσει από τούς γέροντες της φυλής του:

— Η γη τρέμει, βεβαίωσε.

Ο Ούν δεν κατάλαβε και δεν ζήτησε καθόλου να καταλάβει. Η σκέψη του ήτανε ζωηρή, θαρραλέα και λιγότερη, πρόσεχε τις άμμεσες δυσκολίες ή τις κινήσεις των ζωντανών πλασμάτων. Χωρίς ν' ανησυχήσει για τα βράχια, που είχαν φράξει μερικά περάσματα, τράβηξε τον Ζάχρ και τάχυνε πύλο πολύ το βαδισμό του, και κατά το τέλος της δεύτερης μέρας, φτάσανε στον τοίχο όπου τέλειωνε η γη κάτω από το βουνό.

Γιά να δεί καλλίτερα, ο Ζάχρ άναψε ένα ακόμα κλαρί με ρετσίνα κι άρχισε να εξετάζει τα τοιχώματα.

Η ίδια κραυγή έφυγε από τα στήθη των δυο συντρόφων: ένα πλατύ σκίσιμο είχε άνοιχτεί στο χοντρό βράχο.

— Πίσω απ' αυτό το άνοιγμα θά είναι ο άλλος τόπος! είπε ο Ζάχρ. Η γη, που έτρεμε έσκισε τα σπλάχνα του βουνού.

Το άνοιγμα ήτανε άρκετό να περάσει άνθρωπος, αλλά ο Ούν άρχισε να σέρνεται προφυλακτικά γιατί οι νεόκοπες, σουβλερές πέτρες του ξέσκιζαν το πέτσι και πονούσε.

Πίσω του ακολουθούσε ο Ζάχρ

Σε λίγο, όμως, η ρωγμή, που είχε άνοιχτεί στα πλευρά του βουνού φάνηκε πλατύτερη κι οι δυο σύντροφοι, μπορούσαν πιά και προχωρούσαν όρθιοι.

Ο άέρας όλο και γινότανε καθαρότερος και γρήγορα ένα φέγγος σαν της αύγης, τούς περιέβαλε. Το φέγγος αυτό γινότανε καθαρότερο, καθώς προχωρούσαν ανάμεσα στα τοιχώματα του γρανίτη.

Πολύ ψηλά, διέκριναν, τώρα, μιά

λουρίδα ουρανού, πουχε το γρώμα του ζαφειριού:

— Ο Ούν κι ο Ζάχρ πέρασαν το βουνό! φώναξε χαρούμενος ο γυιός του Ούρου.

Άναστήλωσε το ψηλό του ανάστημα ή σάρκα του παλλότανε από μιά βαθειά περιφάνεια. Τα νομαδικά του ένστικτα πλημμυρούσαν την ψυχή του.

Πύλο κρυφή, γεμάτη όνειροπολήσεις, ή συγκίνηση του Ζάχρ έκδηλώθηκε ήπιώτερα. Άνάσαινε βαθειά τον άέρα του καινούργιου τόπου

Όταν φτάσανε στην άκρη της ρωγμής κόντευε το σβύσιμο της μέρας, αλλά το όνειρό τους είχε πιά πραγματοποιηθεί.

Μπροστά τους άπλωνότανε μιά άπεραντη βοσκή.

Δεξιά κι άριστερά, βουνά, πελώριοι κόσμοι από πέτρα.

Ο Ούν κι ο Ζάχρ άκουγαν τις καρδιές τους, που τυπούσαν.

Ο ήλιος, βασιλευε: άγρια πρόβατα τραβούσαν κατά τα λιμέρια τους βιαστικά: μιά γέρικη άρκούδα κάτω σ' ένα βράχο, έπιθεωρούσε τη μοναξιά γύρω της, ενώ ένας άητός άργοπετούσε κάτω από ένα μυριόχρωμο σύννεφο.

Ένας καινούργιος τόπος, άγνωστος, καλούσε την ιυχοδωκτική ψυχή του Ούν και το σκεπτικό πνεύμα του Ζάχρ του τελευταίου απ' τούς «Άνθρώπους δίχως ώμους».

Ο Ούν κι ο Ζάχρ περπάτησαν δεκατέσσερις μέρες. Μιά βαθειά δύναμη τούς έμπόδιζε να γυρίσουνε στον τόπο απ' όπου είχαν ξεκινήσει πριν άνακαλύψουνε δάση κι έκτάσεις ίκανές να θρέψουνε τούς Ούλχάμ, τούς ανθρώπους της φυλής του Ούν.

Δέν είναι εύκολη ή ζωή στα βουνά. Πολλές φορές τούς βρήκε το βράδυ χωρίς άρκετή τροφή για να χορτάσουν την πείνα τους.

Τράβηξαν κατά την Άνατολή. Τη δέκατη μέρα άρχισαν να λιγοστεύουν τα έλατα και να πληθαίνουν οι βαλανιδιές κι οι καστανιές.

Ο Ούν κι ο Ζάχρ κατάλαβαν, πως κόντευανε στον κάμπο.

Τα ζωά ήτανε τώρα περισσότερα: κάθε βράδυ το κρέας κι οι ρίζες ψήνόντουσαν πάνω από τη φωτιά τους, κι οι νομάδες κοιμόντουσαν ξαπλωμένοι κάτω από λιγώτερο ψυχρά άστρα.

Τη δέκατη τέταρτη μέρα, φτάσανε στη ρίζα του βουνού. Τα ζωά τώρα είχαν πληθύνει πολύ κι οι δυο σύντροφοι σκέφτηκαν να μείνουν άρκετές

μέρες σ' εκείνο τον τόπο.

Η τροφή ήτανε άφθονη και γύρεψαν να βρουνε μέρος κατάλληλο για να κοιμούνται τις νύχτες.

Στον θερμό αυτό τόπο, τα σαρκοφάγα πρέπει να ήτανε πάρα πολλά τη νύχτα: άκόμη και κοντά στη φωτιά τους, τούς άπειλούσαν πολλοί κίνδυνοι.

Ο Ζάχρ σκέφτηκε να όπλιστεί και να έφοδιάσει τον σύντροφό του μ' ένα βαρύ ρόπαλο.

Όλοι τη μέρα οι δυο νομάδες δέν βρίκανε σπηλιά για τη νύχτα.

Άρχισαν να βναίνουνε τα πρωτα άστρα, όταν φτάσανε σ' ένα άδεντρο μέρος κι άναψαν μιά μεγάλη φωτιά. Αλλά δέν έπρεπε να κοιμηθουνε κι οι δυο μαζί.

Ο ένας τους θ' άγρυπνούσε, ενώ θα κοιμότανε ο άλλος.

Κι έπειδή ή άρχή της νύχτας είναι πύλο επικίνδυνη, ο Ούν άγρύπνησε πρῶτος αυτός, που είχε καλλίτερο αὐτί και δυνατότερη όσφρηση από τον σύντροφό του.

Πρῶτα φάνηκαν μερικά τσακάλια, δειλά.

Η φωτιά τα τραβούσε και τα φόβιζε. Απόμειναν άκίνητα.

Υστερα, όμως, άρχισαν να πλησιάζουν κοντότερα. Στην παραμικρή κίνηση του Ούν φεύγαν όλα μαζί.

Ο Ούν δέν τα φοβότανε, αλλά ή βαρεία τους μόχα τον πείραζε, κι άρχισε να τούς ρίχνει πέτρες. Εκείνα φεύγανε, χανόντουσαν άρκετή ώρα, αλλά ή τσίκνα από το ψητό κρέας, που σιγοψηνότανε στη φωτιά κι ή μυρουδιά από τα κορμια των δύο ανθρώπων, τα τραβούσε πάλι σαν το μαγνήτη.

Επειτα από κάμποση ώρα, που ο Ούν έπαψε να τα πετροβολάει, σχημάτισαν κύκλο γύρω απ' τη φωτιά σε μικρή απόσταση, κοιτάζοντας το γίγαντα, που άγρυπνούσε, με πονηρές ματιές.

Τραβήχτηκα όμως πολύ πίσω όταν πρόβαλαν δώδεκα λύκοι από τ' άνατολικά κι έπειτα σκόρπισαν για ν' άφίσουνε λεύτερο το πέραςμα στις ύαινες.

Αυτές προχωρούσαν κουνώντας σπασμωδικά τις ράχες τους και ξεφωνίζοντας κάπου κάπου σαν γρηές γυναικές.

Μερικές νυχτερίδες άρχισαν να πετούνε δλόγυρα κι άλλα νυχτοπούλια περνούσαν αδιάκοπα φτερουγώντας τρομαγμένα μπροστά στο παράξενο θέαμα της φωτιάς.

Οι λύκοι κι οι ύαινες ξεθαρρεύτηκαν γρήγορα και σχημάτισαν κύκλο γύρω απ' τη φωτιά.

Ἡ ἀνησυχία πλημύρισε τὸν Οὐν. Παρατηροῦσε τὶς ὀρθάνοιχτες μασέλες, τὰ σουβλερά δόντια, ὅλα κείνα τὰ μάτια, πού σπιθοβολοῦσαν λαίμαργα γύρω του.

Ὁ θάνατος φτερούγιζε ἐκεῖ κοντά. Γύρω του ἦταν μαζωμένη δύναμη τόση, πού μπορούσε νὰ καταστρέψει πενήντα ἀνθρώπους: Οἱ ὕαινες, οἱ λύκοι, ἀκόμη καὶ τὰ τσακάλια μὲ τὰ μυτερά τους δόντια μπορούσαν νὰ τοὺς ξεστίσουν καὶ τοὺς δυὸ μέσα σὲ μιὰ στιγμή. Μονάχα ἡ κατάπληξη τῆς φωτιάς, συγκατοῦσε ὅλα κείνα τὰ πεινασμένα ἀγρίμια ἢ πονηριὰ σπίθιζε μέσα στὴ ματιά τους, ὅχι ὅμως καὶ ἡ τόλμη.

Στὸ τέλος τὸ φωτεινὸ κύκλο φάνηκε καὶ μιὰ λεοπάρδαλη καὶ τότε ὁ Οὐν ἐξύπνησε τὸν Ζάχρ. Τὸ ἀγρίμι κάθησε μπροστὰ στὶς ὕαινες. Τὰ μάτια του παραμονεύανε τὶς φλόγες, καὶ πέρα ἀπ' αὐτές, τοὺς ὀρθίους ἀνθρώπους.

Ἀναγκησμένος ὁ Οὐν ξεφώνισε: — Ὁ γιὸς τοῦ Οὐροῦ ἔχει σκοτώσει τρεῖς λεοπάρδαλες!

Τὸ ζῶο τεντώσε τὰ νυχωτὰ πόδια του, τὸ εὐλύγιστο κορμί του καὶ οὐρστέρε ἀπὸ τὶς λεοπάρδαλες μὲ τὶς βούλες, πού εἶχε συναντήσει ὁ Οὐν στὸν τόπο του. Πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

Μὲ ἕνα πῆδημα ἦταν ἱκανὸ νὰ χυμῆξει πᾶν στοὺς δυὸ ἀνθρώπους.

Μὲ ἀνησυχία προσπαθοῦσε ν' ἀναγνωρίσει τὰ ὄρθια αὐτὰ πλάσματα. Μύριζε τὸν ἀέρα μήπως μπορεῖ νὰ καταλάβει καλλίτερα. Οἱ σκιές τους καὶ τὰ παράξενα πράγματα, πού κουνοῦσαν στὶς ἄκρες τῶν χειρῶν τους, ἔκαναν τὸ ἀγρίμι νὰ κιότρεβι.

Ὁ Οὐν ξεφώνισε δυνατώτερα. Ἡ λεοπάρδαλη οὐρστέρε στ' ἀριστερά κι' ἔπειτα ἔκανε λίγο πίσω.

Μιὰ πέτρα τὴ χτύπησε στὸ πρόσωπο. Νιαούρισε λυσσασμένα, ἀλλὰ πῆγε ἀκόμα πιὸ πίσω κι' ἔστριψε κατὰ τὴν τραβώντας κατὰ τὸ ποτάμι.

Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ τσακάλια τὴν ἀκολούθησαν, οἱ λύκοι φαίνονταν κουρασμένοι κι' οἱ ὕαινες τραβήχτηκαν πέρα πίσω.

Ἀξαφνὰ, ὅλα ἐκεῖνα τ' ἀγρίμια ταραχτήκαν· ὅλα τὰ ρουθοῦνια μύριζαν πρὸς τ' ἀνατολικά· τὰ σουβλερά αὐτιά τους τεντώθηκαν.

Κοφτὰ μουγκριτὰ ἀντήχησαν μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά κι' ἔκαναν τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀνατριχιάσουν κοντὰ στὴ φωτιά τους.

Ὑστερα ἕνα κορμὶ κυματιστὸ ὑψώθηκε μέσα στὴ σκιά κι' ἤρθε νὰ πέσει

μπροστὰ στὸ ἥλιος.

Οἱ λύκοι ἀπόμειναν ἀκίνητοι μὲ τὰ νεῦρα τεντωμένα ἀπ' τὴν τρομάρα τους, καθὼς λαμποκοποῦσαν τὰ μάτια τους γύρω ἀπ' τὴ φωτιά· οἱ ὕαινες πλησίασαν ὕπουλα καὶ φοβισμένα, σταθήκανε ἀπόμερα κοιτάζοντας τὸ τέρας. Δυὸ ἀγριόγατοι νιαούρισαν μέσα στὰ σκοτάδια, στὸ βάθος.

Ὁ Οὐν κι' ὁ Ζάχρ ἀναγνώρισαν τὸ κόκκινο ἐκεῖνο γούνωμα καὶ τὰ πελώρια κείνα δόντια. Τὸ ζῶο κουλουριάστηκε μπροστὰ στὴ φωτιά. Τὸ ἀνάστημά του δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ τὴ λεοπάρδαλη οὔτε ἀπὸ τὶς μεγάλες ὕαινες. Ἀλλὰ ἡ δύναμή του, πού ὅλο τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ἀγριμῶν τὴν ἀναγνώριζε, φανερωνόταν ἀπὸ κάθε κίνηση κι' ἀπὸ τὰ μεγάλα του μάτια.

Ὡστόσο ὁ Οὐν καὶ ὁ Ζάχρ κρατοῦσαν ἔτοιμα τὰ ὅπλα τους.

Ὁ γιὸς τοῦ Οὐροῦ κρατοῦσε ἕνα καμάκι στὸ δεξιὸ τοῦ χέρι· τὸ ρόπαλο βρισκότανε στὸ πόδιό του.

Λιγώτερο δυνατός, ὁ Ζάχρ, προτιμοῦσε τὸ δόρυ καὶ τὸν πέτρινο μπαλτά. Ὁ Οὐν σήκωσε ψηλά τὸ καμάκι, καὶ σημάδεψε. Ἕνα πλάγιο πῆδημα τοῦ ἀγριμοῦ, ἀργοπόρησε τὸ χτύπημα, κι' ὁ Ζάχρ εἶπε σιγαλά:

— Μόλις λαβωθεῖ τὸ κόκκινο ζῶο θὰ χυμῆξει ἀπάνω μας, παρ' ὅλη τὴν φωτιά...

Ὅσο ἐπιδέξιός κι' ἂν ἦταν ὁ Οὐν δὲν μπορούσε ἀπὸ εἰκοσι ὀργιές ἀπόσπαση, νὰ θανατώσει ἕνα μεγάλο ἀγρίμι.

Ἄκουσε τὸν Ζάχρ καὶ περίμενε. Τὸ θηρίο βρισκότανε τώρα μπροστὰ στὴ φωτιά.

Πλησίασε τόσο, πού δὲν ἦτανε σὲ μεγαλύτερη ἀπὸ δεκαπέντε ὀργιές ἀπόσπαση ἀπὸ τοὺς δυὸ συντρόφους.

Τὸ στήθος του ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ μαλλὶ πιὸ ἀνοιχτὸ παρὰ στὸ πᾶν μέρος τοῦ θώρακα, τὰ δόντια του λαμποκοποῦσαν, κι' ὅταν γυρνοῦσε τὸ κεφάλι πρὸς τὴ σκιά, τὰ μάτια του πετοῦσαν τρομερές σπιθες.

Δυὸ προεξοχές τοῦ βράχου τὸ ἐμπόδιζαν νὰ πηδῇ κι' ἐνοχλοῦσαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ρίξουν τὸ καμάκι ἢ τὸ δόρυ. Ἐπρεπε νὰ προχωρήσει τρεῖς ὀργιές ἀκόμα.

Ἐτοιμαζότανε νὰ προχωρήσει ἀφοῦ ἔρριξε, πρῶτα, μιὰ ματιά στοὺς ἀντιπάλους του. Τὸ στήθος του παλλόταν ἀπὸ λύσσα, γιὰ αἰσθάνονταν τὸ θάρρος τῶν ὀρθίων ζώων.

Ξεφνικὰ τρομαγμένες κραυγές ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ζώων: Οἱ λύκοι φύγανε σάν σίφουνας· οἱ

ὕαινες ἐξαφανίστηκαν σερνάμενες.

Κάτω ἀπὸ τὰ ἀστέρια, πρὶν βαλε μιὰ πελώρια μάζα μαυριδερή καὶ γυαλιστερή.

Σὲ λίγο, τὸ κόκκινωπὸ φῶς ἔδειξε μιὰ χοντρή μουσούδα, πού εἶχε στὴν ἄκρη τῆς ἕνα κέρατο μακρύτερο κι' ἀπὸ τοῦ ἀγριοβούβαλου.

Τὸ δέρμα θύμιζε τὸν φοιτὸ τῆς γέριχης βαλανιδιάς· ροζισμένες κολῶνες ὑποβάσταζαν ἕνα πελώριο κορμὶ βαρὺ ὅσο τὰ κορμιά ἐξῆ ἀλόγων.

Ταραγμένο ἀπὸ κάποιο ἀκαθόριστο θυμὸ, τὸ ζῶο ἐρχότανε γρήγορα. Ὁ λατ' ἀγρίμια ἀποτραβήχτηκαν μπροστὰ του.

Ἕνας λύκος, πού μέσα στὴν τρομάρα του, βρέθηκε πᾶν ὁ δρόμος τοῦ ρινόκερου συντρίφτηκε σάν μαμουδι.

Ὁ Οὐν ἤξερε, πὼς τὸ λιοντάρι κι' ἡ ἀρκοῦδα τῆς σπηλιάς θάβρισκαν τὴν ἴδια τύχη.

Φαινόταν, πὼς οὔτε κι' ἡ φωτιά θὰ συγκατοῦσε τὸ τέρας. Ὡστόσο τὸ σταμάτησε. Τὸ κολοσσιαῖο κορμὶ τ' ἀντέθηκε μπροστὰ στὰ καρβουνισμένα κλαδιά, πού λαμποκοποῦσαν τὰ μικρά του μάτια ἀνόλιξε διὰ πλάτα· τὸ κέρατο ἀπειλοῦσε τὸ ἀπειρο...

Τότε τὸ κόκκινο θηρίο παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸ ρινόκερο. Εἶχε τεντώσει τόσο τὸ κορμὶ του, πού ἔμοιαζε μ' ἐρπετό. Μὲ τὸ στήθος ἀκουμπισμένο στὸ χῶμα τὸ σαρκοφάγο μούγκριζε ἀδιάκοπα.

Ἡ ἀκαθόριστη θύμηση, πού γιὰ μιὰ στιγμή ἀνησύχησε τὸ ρινόκερο ὑποχώρησε γρήγορα στὴ μανία.

Πάνω στὴ στέππα, μέσα στὴ ζούγκλα, παντοῦ, καμμιά ζωὴ δὲν ἀντιστάθηκε ποτὲ στὸν ὄγκο του, ὅτι δὲν ἔφευγε μπροστὰ του τὸ ποδοπατοῦσε.

Τὸ κέρατο ὀρθώθηκε πρὸς τὸ κόκκινο θηρίο καὶ τὰ βαρεῖα πόδια ξαναπήρναν τὸ δρόμο τους.

Ἦτανε τρομερό. Θὰ χρειαζότανε βράχος ἢ ἕνα μαμμοῦθ γιὰ νὰ τὸ σταματήσει.

Δυὸ βήματα ἀκόμη καὶ τὸ κόκκινο ζῶο θὰ γινότανε κομμάτια, πολτός· ἀλλὰ πρόλαβε καὶ παρμέρισε.

Πρὶν προφτάσει νὰ γυρίσει, ὁ κολοσσὸς προχώρησε λίγο ἀκόμη, καὶ τὸ κόκκινο θηρίο βρέθηκε μ' ἕνα πῆδημα

πάνω στὴ ράχη του.

Μούγκρισε βαρεῖα, γαντζώθηκε μὲ ὅλα του τὰ νύχια κι' ἄρχισε νὰ σκάβει τὸ χοντρὸ πετοῖο του. Ἡ ἀρτηρία, πού ἤξερε, καὶ πού τὴν ἔφεραν οἱ πρόγονοί του χιλιάδες χρόνια βρισκόταν κει, κάτω ἀπὸ μιὰ δίπλα, πού σχηματίζει τὸ χοντρὸ δέρμα, ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὰ δόντια τῆς ἴλης καὶ τοῦ λιονταριοῦ. Μονάχα τὰ μακρὰ, κοφτερά δόντια τοῦ κόκκινου θηρίου τοῦ μαχαίροδοντα μπορούσαν νὰ σκίσουν τὸ πετοῖο καὶ νὰ βροῦνε τὴν ἀρτηρία. Τὸ δέρμα, ἡ σάρκα ἀνοίξαν, τὸ αἷμα πήδησε σάν κύμα, μιὰ ὀργιὰ ψηλά.

Τὸ κολοσσιαῖο ζῶο, προσπαθοῦσε νὰ ξετινάξει τὸ εὐκίνητο ἀγρίμι ἀπὸ τὴν πλάτη του καὶ, μὴ μπορώντας νὰ τὸ ἐπιτύχει, κυλίστηκε στὸ χῶμα.

Ὁ «μαχαίροδοντας» ὅμως πρόλαβε.

Μὲ ἡδονικὰ μουγκρίσματα πετάχτηκε πλάι, περιφρονώντας τὴ δύναμη, πού ἦταν εἰκοσι φορές μεγαλύτερη ἀπ' τὴ δική του. Ἕνα ἐνστικτο ἀλάθευτο τὸ εἰδοποιῶσε, πὼς ἡ ζωὴ ἔφυγε μαζί μὲ τὸ ζεστὸ κόκκινο κῶμα καὶ πὼς δὲν εἶχε παρὰ νὰ περιμένει.

Ὁ ρινόκερος ἄρχισε κιόλας νὰ κλονίζεται.

Οἱ ὕαινες, τὰ τσακάλια, οἱ ἀγριογάτοι, μὲ λαίμαργα ἐλαφρὰ οὐρλιάσματα, πλησίαζαν τοὺς δυὸ ἀνταγωνιστές.

Ὁ νικημένος κολοσσὸς, μπορούσε νὰ δώσει σὲ ὅλους τὴν τροφὴ μιάς μέρας· περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγρίμι, ὁ «μαχαίροδοντας» ἐφοδίαζε τὶς ὀρδὲς αὐτὲς τῶν παράσιτων, πού παρακολουθοῦν τὰ μεγάλα σαρκοφάγα.

Ἀκόμη ἕνα χύμημα. Τὸ ἀγρίο κέρατο ὀρμαῖ πρὸς τὸν ἔχθρο, ἀλλὰ τὸ πελώριο στόμα βγάζει πιά ἀφρούς κι' ἡ ἀπελπισία κάνει ὅλη τὴν πελώρια κείνη μάζα νὰ τρέμει.

Ὑστερα, ἔρχεται τὸ τέλος: Τὸ κόκκινο κῶμα στερεοῦται. Ὁ ρινόκερος γκρεμίζεται σάν βράχος κι' ὁ «μαχαίροδοντας», πλαταίνοντας τὴν πληγὴ πού θανάτωσε τὸ τέρας, καταβροχθίζει τὴ θερμὴ σάρκα, ἐνῶ τὰ τσακάλια γλύφουν τὸ αἷμα ποῦναι σκορπισμένο πᾶν ὁ χῶμα, κι' οἱ ὕαινες, κι' οἱ λύκοι περιμένουν, πατεινά, νὰ χορτάσει τὸ κόκκινο ζῶο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΖΩΟ—Τ' ΑΓΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥ ΤΟΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΖΑΧΡ.

Υστερα ἀπὸ τὴ νίκη τοῦ «μαχαίροδοντα», ὁ Οὐν κι' ὁ Ζάχρ, ξαναῤῥιξαν κλαδιά στὴ φωτιά.

Κατόπιν, πλάγιασε ὁ Οὐν ἐνῶ φύ-

λαγε ὁ σύντροφός του.

Ὁ κίνδυνος εἶχε ἀπομακρυνθεῖ: ὅλα τ' ἀγρίμια τώρα σχηματίζουν κύκλο γύρω ἀπ' τὸν ρινόκερο.

Ὁ Ζάχρ μπόρεσε νὰ δεῖ τ' ἀστρα νὰ

κατεβαίνουνε προς τὸν ποταμό. Πιὸ δειλὸς ἀπὸ τὸν Οὖν ἐνωίωθε νὰ τὸν κυκλῶνει παράξενά τὸ ἀγνώστο αὐτῆς τῆς γῆς, ὅπου ἔνα ἀγρίμι ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ τὴ λεοπαρδαλή, σώριαζε κατὰ γῆς τὰ μεγάλα παχύ-δερμα.

Γιὰ πολλὴν ὥρα, ὁ νικητὴς, καταβρόχιζε.

Ἀπὸ ἰδιοτροπία, ἀπὸ γούστο ἢ ἀπὸ κληρονομικὴ συνήθεια, ἔσκιζε τὸ δέρμα σὲ πολλὰς μεριές κι' ἔτρωγε ἀπὸ παντοῦ.

Τὰ μικρότερα ζῶα, τσακάλια κι' ἀγριόγατα, γλυστοῦσαν πάνω στ' ἀνολίγματα, ποὺ παρατοῦσε χωρὶς οὔτε νὰ τὰ προσέχει ὁ μαχαιρόδοντας. Μόνο ὅταν ἔκαναν νὰ ζυγώνουν οἱ λύκοι καὶ πρὸ πάντων οἱ ὕαινες, μούγκριζε θυμωμένα.

Τὸ φεγγάρι, στὸ τελευταῖο τοῦ τέταρτο, ἀνέβαινε πέρα ἀπὸ τὸν ποταμό, ὅταν τὸ θηρίο κατέβηκε ἀπὸ τὴ λεία του.

Τότε, φρενιασμένοι, λύκοι καὶ ὕαινες χύμηξαν ὅλοι μαζί.

Θάλεγε κανένας, πὼς θὰ κομματιαζόντουσαν: Τὰ σουβλερὰ δόντια λάμπανε μέσα στὰ λαίμαργα ὀρθάνοιχτα στόματα, ἕνα τρομερὸ οὐρλιασμα ὑψώθηκε κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα.

Ἀλλὰ σὰν νὰ ἦταν συνεννοημένοι, οἱ λύκοι βρέθηκαν στοὺς ὤμους καὶ στὸ στήθος, ἐνῶ οἱ ὕαινες ἔσκιζαν τὴν κοιλιά.

Ξέροντας τὴν τύχη, ποὺ τὰ περίμενε, τὰ τσακάλια κι' οἱ ἀγριόγατοι ἔφυγαν τρέχοντας.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ κεφάλι τοῦ «μαχαιρόδοντα» ἔμεινε γυρισμένο πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἀγριμῶν. Τὸ αἷμα στάλαζε ἀπὸ τὸ ρύγχος του.

Ἡ κούραση ἀπὸ τὸ μπόλικο φαί βάραινε τὰ σαγόνια του: τὰ βλέφαρά του μισόκλεισαν.

Ἐκανε λίγα βήματα πρὸς τὴ φωτιά καὶ ἔπειτα, μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ἀκατανίκητὴ δύναμή του, ἔσπλωθηκε πάνω στὰ χόρτα κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ὁ Ζάχρ τὸ παραμόνευε μὲ δυσπιστία. Ἀναρωτιόταν μήπως θάπρεπε νὰ ἐπωφεληθεῖ ἀπ' αὐτὸν τὸν ὕπνο γιὰ νὰ φύγει, ἀλλὰ μὲ τὴ σκέψη πὼς, βέβαια, τὸ ζῶο θὰ κοιμότανε πολλὴ ὥρα, δὲν ἐξύπνησε τὸν Οὖν.

Ἡ μάζα τοῦ ρινόκερου εἶχε λιγοστέψει πολὺ καὶ πλησίαζε νὰ ἐξημερώσει ὅταν ὁ γυιὸς τῶν «ἀνθρώπων δίχως ὤμους» ἄγγιξε τὸ στήθος τοῦ Οὖν.

— Δὲν ἔχουμε ἄλλα ξύλα, εἶπε, ἐνῶ

ὁ σύντροφός του τεντωνότανε, ἡ φλόγα χαμήλωσε, τὸ κόκκινο ζῶο κοιμήται. Ὁ Οὖν κι' ὁ Ζάχρ πρέπει νὰ φύγουν.

Ὁ γιγάντιος Οὖν ἔρριξε μιὰ ματιά γύρω του. Εἶδε τὸν «μαχαιρόδοντα» ἀκίνητο, πέρα ἀπὸ τὴν σβυσμένη φωτιά.

Ἐνὰ ξαφνικὸ μῖσος τὸν κυρίεψε. Ξανάειδε τὸ θηρίο ἀπειλητικὸ μπροστά του, ξανάειδε τὰ δόντια του μπηγμένα στὶς σάρκες τοῦ ρινόκερου.

— Ὁ Οὖν δὲ θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσει τὸ ζῶο, τώρα, ποὺ κοιμάται; ρώτησε.

— Φοβᾶμαι, μὴ ξυπνήσει, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Καλλίτερα νὰ περάσουμε πέρα ἀπὸ τὸ βράχο.

— Ὁ Ζάχρ σκότωσε τὴν τίγρη καὶ τὴ σταχτιά ἀρκούδα! εἶπε σκυθρωπὸς ὁ Οὖν.

— Ἡ τίγρη κι' ἡ σταχτιά ἀρκούδα θάφευγαν μπροστά στὸ ρινόκερο!

Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση ἡσύχασε τὸν πολέμιστὴ.

Πήρανε τὰ δῦλα τους κι' ἀφοῦ ρίξαν μιὰ στερνὴ ματιά στὸ κόκκινο ζῶο, κατέβηκαν ἀπ' τὸ βράχο. Προχώρησαν ἀρκετὰ ὅταν ἄκουσαν τὸ «μαχαιρόδοντα» νὰ οὐρλιάζει.

Τὸ ἐνστικτο τὸν οδηγοῦσε πίσω ἀπὸ τὰ παράξενά αὐτὰ πλάσματα.

— Ὁ Οὖν ἔπρεπε νὰ χτυπήσει τὸ κόκκινο ζῶο μέσα στὸν ὕπνο του! εἶπε ὁ Οὐλχάμρ σφίγγοντας τὸ καμάκι στὸ χέρι του.

Ὁ Ζάχρ καταλάβαινε τὸ λάθος του καὶ κοίταζε τὸ φίλο του ταπεινωμένος. Ἀλλὰ ὁ Οὖν δὲν ἦτανε δυσαρεστημένος μαζί του.

— Ὁ γυιὸς τοῦ Οὐροῦ, φώναξε, θὰ τσακίσει τὰ κόκκαλα τοῦ κόκκινου ζώου.

Ὁ «μαχαιρόδοντας» δὲν βιαζότανε διόλου. Ὅταν τὰ ὀρθία ζῶα στάθηκαν, στάθηκε κι' αὐτός.

— Τὸ κόκκινο ζῶο τοὺς φοβάται τοὺς ἀνθρώπους! Οὐρλιασε ὁ Οὖν.

Ἐνας τρομερὸς βρυχημὸς τοῦ ἀποκρίθηκε κι' ὁ «μαχαιρόδοντας» ἔκανε δυὸ πελώρια πηδήματα.

Πρὶν καλοσηκωθῇ ὁμῶς στὰ πόδια του οἱ δυὸ νομάδες πρόλαβαν καὶ τὸν λάβωσαν.

Τὸ δόρυ τὸ βρῆκε στὸ λαιμὸ καὶ τὸ καμάκι στὸν ὦμο.

Μανιασμένο τὸ θηρίο, χύμηξε πάνω στοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Οὖν ἔρριξε δεύτερο καμάκι, ποὺ μπηχτήκε στὶς πλευρὲς τοῦ ζώου τὸ δόρυ τοῦ Ζάχρ ἔγδαρε τὸ σκληρὸ κρανίον. Τὸ ζῶο χυμοῦσε πάνω τους.

Μονομιᾶς ἀναποδογύρισε τὸν Ζάχρ.

Σπελέα

κι' ἔμπηξε τὰ νύχια στὸ στήθος του. Ὁ Οὖν ρίχτηκε μὲ τὸ ρόπαλό του. Ὁ ρόζος τῆς βαλανιδιάς χτύπησε ὀριζόντια καὶ βρῆκε τὸ κενό: ὁ «μαχαιρόδοντας» εἶχε κάνει πτώση.

Ὁ Οὖν καὶ τὸ ζῶο βρέθηκαν ὁ ἕνας μπροστά στὸν ἄλλο. Ἐνῶ ὁ Ζάχρ ἐξασθενημένος τίναξε τὸν μπαλτά του, ὁ Οὖν πρόλαβε καὶ κατέβασε τὸ ρόπαλό καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια.

Ἀντήχησε πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ζώου, τὸ βαρὺ ξερὸ ξύλο. Ὁ «μαχαιρόδοντας» ἀρχισε νὰ στροβιλίζει σὰν νὰ εἶχε τυφλωθεῖ. Ἐνὰ δεύτερο χτύπημα τοῦ παράλυσε τὸ σβέρκο. Ὑστερὰ ὁ Οὖν μὲ γρήγορα χτυπήματα τοῦ τσάκισε τὰ πλευρά, τὰ πόδια καὶ τὰ σαγόνια.

Πολλὴν ὥρα ἀκόμη τὸ θηρίο σάλευε. Χρειάστηκαν δυὸ χτυπήματα μὲ τὸ δόρυ γιὰ νὰ τελειώσει ἡ ἀγωνία του κι' ὁ Ζάχρ μὲ ὑπόκωφη κι' ἀδύνατη φωνή, στέναξε:

— Ὁ Οὖν σκότωσε τὸ κόκκινο ζῶο. Ὁ Οὖν εἶναι δυνατὸς σὰν τὸν Νῶχ.

Ὁ Οὖν μεθοῦσε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ συντρόφου του.

— Ὁ Οὖν θὰ γίνεῖ μεγάλος ἀρχηγὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους! πρόσθεσε ὁ ἄκοιμος ὁ Ζάχρ.

Ἦταν ὁμῶς κατάχλωμος καὶ ψιθύρισε:

— Τὸ κόκκινο ζῶο ἔσκιζε τὸ στήθος τοῦ Ζάχρ.

Τότε ὁ Οὖν, βλέποντας τὸ αἷμα νὰ τρέχει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ συντρόφου του, λυπήθηκε σὰν νάτανε τὸ ἴδιο τοῦ τὸ αἷμα. Τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὸν σύντρόφου του.

Ἐβαλε βότανε μαλαχτικὰ πάνω στὸ πληγωμένο στήθος τοῦ φίλου του, τὰ ἐφάρμοσε καλὰ μὲ δροσερὰ φύλλα, τὸν πήρε στὸν ὦμο του καὶ ἐκίνησε: ἔπρεπε νὰ βρεῖ μέρος σκιερὸ, καμμιά δροσερὴ σπηλιά, κι' ὁ κάμπος τώρα ἦταν ὁλόϊσιος μπροστά του.

Ὁ δρόμος ἦτανε δύσκολος, γιατί ὁ Οὖν εἶχε φορτωθεῖ κι' ὅλα τους τὰ δῦλα. Ἀλλὰ ὁ Οὖν εἶχε κληρονομήσει τὴ δύναμη τοῦ Νῶχ. Περπάτησε πολὺ κι' ἐπιτέλους ἀκούμπησε τὸν Ζάχρ χάμω, στὴ σκιά καὶ χωρὶς νὰ πάψει νὰ τὸν κοιτάζει, ἀνέβηκε σ' ἕνα ὕψωμα καὶ νὰ ἐξετάσει γύρω.

Πῆρε νερὸ ἀπ' τὸ ποτάμι καὶ ἔφερε στὸν πληγωμένο νὰ δροσιστεῖ.

— Ὁ Ζάχρ πονάει; ρώτησε ἀνίσυχος.

— Ὁ Ζάχρ εἶναι πολὺ ἀδύνατος! Ὁ Ζάχρ θάθελε νὰ κοιμηθῇ.

— Ὁ Οὖν θὰ φτιάξει μιὰ καλύβα, εἶπε τότε ὁ γιγάντιος.

Μέσα στὸ δάσος, οἱ Οὐλχάμρ ἤξε-

ραν νὰ προστατεύονται συμπλέκοντας

κλαδιά.

Ὁ Οὖν δούλευε ἀδιάκοπα τρώγον-

τας ἀπὸ τὸ χθεσινὸ ψητὸ κρέας.

Ὁ ἥλιος πλησίαζε στὴ δύση του, ὁ δὲ

τὰν οἱ δυὸ ἀνθρώποι κατάφυγαν μέσα

στὴ νεοχτιστὴ καλύβα τους.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά καὶ τὰ

φύλλα βλέπανε καθαρά τὸ ποτάμι σὲ

διακρίσιμων βημάτων ἀπόστασι.

Ἦταν ἡ ὥρα, ποὺ ζοῦσε ἡ ζούγκλα.

Τεράστιοι ἵπποπόταμοι γυρνοῦσαν

ἀπ' τὴ βοσκὴ τους μέσα στὰ νερά.

Ἐνας κροκόδειλος βγῆκε μὲς ἀπὸ

τὴν σαγόνια του ἕνα μικρὸ ζαρκαδί,

ποὺ σπαρταροῦσε ἀκόμα.

Ξαφνικά, ὅλα τ' ἀγρίμια ἀνατρίχια-

σαν: πέντε λιοντάρια κατέβαιναν στὸν

τοταμό.

Ἀμέσως ἐρημώθηκαν οἱ ὄχθες.

Τὰ θηρία μὲ τὰ πελώρια στήθια

σκόρπισαν ὅλα τὰ χορτοφάγα τρο-

μαγμένα.

Δυὸ ἀπὸ τὰ λιοντάρια εἶχανε χαίτη.

Ἦταν ἀρσενικά, ἱκανὰ νὰ πηδήξουν

ἐπὶ τὴν κοιλίαν τοῦ κυνη-

γίου.

Ὁ Ζάχρ, μετὰ τὴν ἀνάπαυσή του, ἔ-

παινετοῦσε τὸν Οὖν, ποὺ ἦταν ὁ

ἀνὴρ ποὺ ἔβγαλε τὸν Ζάχρ ἀπὸ τὸν

ὕπνο.

Ὁ Ζάχρ, σήκωσε τὸ κεφάλι, κι' ὁ

τρόμος άνακατευότανε μέσα στην ψυχή του μαζί με τόν πόνο και τή λύπη, πού δέν μπορούσε νά πολεμήσει.

Η πρώτη λέαινα ήτανε πιά κοντά. Δέν μπορούσε νά δει καλά τά παράξενα κείνα πλάσματα προφυλαγμένα πίσω από τά κλαδιά. Έπειδή ήτανε τόσο κοντά τώ θηρίο, ό Ούν ξέχασε τώ φόβο του.

— Ό Ούν θά σκορπίσει τ' άντερα τών λιονταριών! είπε αποφασιστικά.

— Άλλά ό Ζάχρ τοῦ εἶπε: — Νά προσέξει πολύ ό Ούν! Όταν χυθεί τώ αίμα, τά λιοντάρια δέν φοβούνται πιά τώ θάνατο. Πρέπει νά τή χτυπήσει κανείς πάνω στό ρουθούνια, μήγοντας πολεμικές κραυγές!

Ό Ούν άναγνώρισε τή φρόνηση τοῦ συντροφου του. Η πονηριά μετρίασε τώ σπιθροβόλημα τών ματιών του. Ακίνητη τώρα ή λέαινα, προσπαθούσε νά διακρίνει τώ πλάσμα, πού φώναζε τόσο άπειλητικά.

Ένα από τ' άρσενικά μούγκρισε, ύστερα τώ άλλο ό Ούν άποκρίθηκε τρομακτικά με μιά κραυγή, πού τρικύμισε σάν μούγκρητό, μιά κραυγή, πού ένοιωσε νά τοῦ σκίξει τά στήθεια.

Όλα τά λιοντάρια τότε βρέθηκαν μπροστά στή φωλιά από τά κλαδιά. Ήξεραν τή διπλή δύναμη τοῦ κορμιού και τοῦ αριθμοῦ τους κι' ώστόσο δέν τολμούσαν νά προσβάλουν τή λεία, πού προκαλούσε κι' άπόμμενε έτσι, σκεπασμένη.

Μιά λέαινα, ή πιό νεώτερη, δοκίμασε νά παραβιάσει τώ έμπόδιο.

Πήγε πιό κοντά, μυρίστηκε κι έδωσε μιά με τώ νύχι.

Τώ κλαδί υποχώρησε αλλά δέν έσπασε, ένω ή κοφερή άκρη τοῦ καμκιού χτύπησε δυνατό τώ θηρίο στό ρουθούνια: εκείνο πήδηξε πίσω, νιαουρίζοντας με λύσσα και πόνο: οί σύντροφοί του τώ κοίταξαν με έκπληξη και άνησυχία.

Έπακολούθησε μιά άνάπαυλα. Κατόπιν όμως ένα από τά άρσενικά μ' ένα πήδημα, ρίχτηκε στή στέγη τής καλύβας, πού χαμήλωσε.

Ό Ούν έσκυψε. Περίμενε νά πλησιάσει περισσότερο τώ ρύγχος, κι' ύστερα με τρία χτυπήματα, βάρεσε τώ θηρίο στό ρουθούνια. Τρελλό άπ' τόν πόνο και σάν τυφλό, τώ λιοντάρι κυλίστηκε πάνω στα χόρτα κι' άπομακρύνθηκε σερνάμενο.

Ό Ούν φοβέριζε:

— Άν πηδήξει πάλι ένα λιοντάρι στό κεφάλια τών ανθρώπων, ό Ούν τοῦ βγάξει τά μάτια.

Άλλά τά λιοντάρια άπόμειναν σά συλλογισμένα.

Έκείνα, πού δέν είχαν δρμήσει άρχισαν ν' άποτραβιώνται, όπως και τ' άλλα: Τά κρυμμένα ζωά τους φαινόταν άκατανόητα και ύπερβολικά έπίφοβα. Ούτε από τόν τρόπο, πού χτυπούσαν, ούτε από τή φωνή, δέν θύμιζαν τή λεία πού τά λιοντάρια περιμέναν πάντα παραμονεύοντας και σπάζαν κοντά στό ποτάμι.

Φοβόντουσαν νά πλησιάσουν στήν καλύβα αλλά ούτε κι' έφευγαν, λυσσασμένα γιά τήν άποτυχία τους.

Περίμεναν με τρομερή ύπομονή. Κάπου κάπου ένα άπ' αυτά πήγαινε νά πιεί νερό στό ποτάμι.

Ξαφνικά ένας κρότος άρχισε ν' άκούγεται όλο και δυνατότερα στό δυτικά. Ένα από τά λιοντάρια τένωσε τώ κεφάλι του ν' άκούσει, ύστερα μιά λέαινα, στυλώθηκε όρθια, με ζωηρότητα. Όλα άρχισαν νά μούγκρίζουν: ό κεραυνός τών άρσενικών ξέσκισε όλη τή γύρω έκταση.

Στύλωσε κι' ό Ούν τώ αυτί του και κατάλαβε πώς ήταν ποδοβολητό από μεγάλο κοπάδι. Τά μάτια του όμως δέν άφιναν, τά λιοντάρια πού άρχισαν νά τριγυρνάνε άνατριχιασμένα. Η ταραχή τους όλο και μεγάλωνε. Μαζεύτηκαν κοντά στην καλύβα κι' έτοιμάστηκαν, όλα μαζωμένα νά χυμήξουν.

Η φωνή τοῦ Ούν τά σταμάτησε: — Εκείνα, πούχανε χτυπηθεί στό ρουθούνια κάνανε πίσω.

Τώρα πιά ό κρότος τοῦ ποδοβολητοῦ γινόταν τρομερός. Η γή άρχισε νά τρέμει.

Τότε ό Ούν συλλογίστηκε τά μαμμούθ, τά «ζωντανά βράχια» πού δέν πειράζανε τούς ανθρώπους στόν τόπο του.

Τά λιοντάρια είχανε σηκωθεί όρθια πάλι.

Γιά μιά στιγμή τά πελώρια κεφάλια τους τεντώθηκαν πρὸς τή δύση, ύστερα, με άργά βήματα κατεβήκανε κατά τώ ρέμμα τοῦ ποταμοῦ κι' έξαφανίστηκαν μέσα στα ψηλά χόρτα.

Ό Ούν δέν τά φοβότανε τά μαμμούθ. Δέν τσαλαπατοῦν ούτε τούς ανθρώπους ούτε τά χορτοφάγα, φτάνει νά σταθεί κανείς ακίνητος στό πέρασμά τους και νά σωπαίνει.

Άλλά μέσα σέ κείνο τώ καταφύγιο, από τά κλαδιά, δέν ήτανε φόβος νά έρεθιστοῦνε με τούς κρυμμένους ανθρώπους;

Με μιά μόνη κίνηση, μπορούσαν νά τούς σκοτώσουν και τούς δυό.

— Ό Ούν κι' ό Ζάχρ, πρέπει νά φύγουν άπ' τή σπηλιά τών κλαδιών; ρώτησε ό πολεμιστής τόν πολύπειρο σύντροφό του.

— Ναι, άποκρίθηκε ό «άνθρωπος δίχως ώμους».

Τότε ό Ούν βγήκε από τήν καλύβα και βοήθησε τόν Ζάχρ νά τόν ακολουθήσει καθώς προχωρούσε στην πεδιάδα.

Άκουγαν τά δέντρα νά σπάζουν. Σέ λίγο άρχισαν νά διακρίνουν τά τεράστια θηρία: Οί προσοκίδες πρόβαλαν στίς άκρες κεφαλιών, πούμοιαζαν σάν βράχοι.

Τώ κοπάδι ήτανε χωρισμένο σέ τρία μέρη: μπροστά προχωρούσαν έξη άρσενικά κολοσσιαία. Τώ δέρμα τους ήτανε όμοιο με τώ φλοιό τοῦ γέρικου κέδρου, τά πόδια τους χοντρά, σάν τώ κορμί τοῦ Ούν.

Ό πολεμιστής εἶπε: — Δέν έχουν χείτες, τά χαβλιόδοντά τους είναι σχεδόν ίδια: είναι μεγαλύτερα κι' από τά πιό μεγάλα μαμμούθ!

— Δέν είναι μαμμούθ! εἶπε ό «άνθρωπος δίχως ώμους». Είναι οί πατεράδες τών μαμμούθ!

Η έμπροσθοφυλακή ήτανε πιά κοντά.

Οί έξη όδηγοί προχωρούσαν πρὸς τήν καλύβα: τά καστανά τους μάτια δέν έπαυαν νά παρακολουθοῦν τόν Ούν, αλλά δέν φανέρωναν καμμία δυσπιστία: Ίσως νά γνώριζαν τώ όρθιο ζωό.

Άν δέν άλλαζαν διεύθυνση οί έξη όδηγοί, τώ κοπάδι θά ποδοπατούσε τούς δυό ανθρώπους σάν σκουλίκια.

Ό Ούν κοίταζε κατάματα τώ δυνατότερο από τ' άρσενικά. Ψηλό ως όχτώ όργιές ήταν ικανό νά σκάσει όχτώ όργιές τώ βούβαλο, με τήν προσοκίδα του βούβαλο, με δση εύκολία, ό πύθωνας, πνίγει ένα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. Ο ΟΥΝ ΚΑΙ Ο ΖΑΧΡ, ΠΡΟΧΩΡΑΝΕ ΣΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΟΠΟ—Η ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΘΕΡΙΟ—ΤΟ ΣΠΕΛΕΑ

Τρεις μέρες πέρασαν. Ό Ζάχρ ήτανε πολύ καλλίτερος, άν και αδύνατος ακόμα.

Ύστερα από μιά εβδομάδα σηκώθηκε στό πόδι κι' άρχισε νά ψάχνει γιά σίγουρο καταφύγιο: ή πρόχειρη εκείνη καλύβα τους ήτανε μέρα και νύχτα στό έλεος τών άγριμιών. Άν και περπάτησε πολύ, δέν βρήκε τίποτα και συλλογιζότανε νά σκάψει ένα βαθύ λάκο, όπως συνήθιζαν οί πρόγονοί του, αλλά ό Ούν όπως όλοι οί άνθρωποι τής φυλής του, σιχαινότανε νά μένει μέσα στό χώμα.

Έτσι ό Ζάχρ άναγκάστηκε νά όχρωώσει τήν καλύβα τους και με μεγάλη

ζαρκάδι.

Στάθηκε μπροστά στους ανθρώπους κι' όλο τώ κοπάδι, πού τόν ακολουθούσε σταμάτησε.

Με τώ ρόπαλό του και τ' άλλα άχρηστα όπλα του στό πόδια, ό Ούν δέχότανε τή μοίρα.

Επιτέλους, ό άρχηγός φύσηξε δυνατό και στράφηκε πρὸς τά δεξιά.

Όλοι τόν ακολουθήσαν.

Καθένα από τά τεράστια ζωά έκανε τή στροφή στό ίδιο σημείο, πού τήν έκανε και τώ προηγούμενο: κανένα, ούτε τά πολύ νέα δέν τούς άγγιξε τούς ανθρώπους.

Πολλή ώρα ή γή έτρεμε. Τά χόρτα είχαν γίνει πολλός πράσινος οί καλάμιες κι' οί λωτοί χανόντουσαν στό πέραςμα τής έμπροσθοφυλακής. Οί ίπποπόταμοι είχαν φύγει και πάνω στό λόφο, πέρα φαινόταν τά πέντε λιοντάρια, πού ύψωναν πρὸς τόν ήλιο τά κοκκινωπά τους κεφάλια.

Γρήγορα όλο τώ κοπάδι κατέβηκε στόν ποταμό.

Τώ νερό ύψώθηκε, οί πελώριες προσοκίδες ρουφούσαν τώ νερό και τώ πετοῦσαν ψηλά γιά νά δροσιστοῦνε οί ζωντανοί εκεί βράχοι. Ύστερα τά τεράστια ζωά βούτηξαν και καθώς περνούσαν στην άλλη όχθη, έμοιαζαν με κινητά νησάκια.

— Ό Νάχ έχει κάνει συμμαχία με τά μαμμούθ, ψιθύρισε ό Ούν. Ό γυιός τοῦ Ούρου δέν θά μπορούσε νά κάνει συμμαχία με τούς «πατεράδες τών μαμμούθ».

Η μέρα ξεψυχούσε, τά λιοντάρια έξαφανίστηκαν.

Ό Ούν ξαναπήκε στην καλύβα μαζί με τόν «άνθρωπο δίχως ώμους».

Επιτηδεότητα τήν έκανε άπόρθητη από τά θηρία.

Ένας ίπποπόταμος όμως ή ένας ρινόκερος θά μπορούσε εύκολα νά τήν γκρεμίσει.

Πέρασαν κι' άλλες μέρες. Πλησίαζε νά τελειώσει ή άνοιξη κι' ή ζέστη γινότανε κάθε μέρα περισσότερο άβάσταχτη.

Ένα πρωί ό Ζάχρ, κατάλαβε πώς είχε πιά άρκετές δυνατόεις γιά νά έξακολουθήσουν τά ταξίδια τους, κι' εἶπε στό σύντροφό του,

— Ό Ζάχρ μπορεί ν' ακολουθήσει τόν Ούν.

Ό πολεμιστής έδειξε όλη του τή

χαρά: ή νομαδική ψυχή του άνυπομονούσε νά γνωρίσει κι' άλλους τόπους.

ΟΙ δυο φίλοι ξεκίνησαν την άλλη μέρι, άκούλουθώντας την πορεία τοῦ ποταμού.

"Όταν ανέβηκε αρκετά ο ήλιος, ζήτησαν τη σκιά γιατί έπρεπε νά φυλαχτούν από τά φειδία, που τά ξυπνάει ή ζέση.

Τό μεσημέρι άναπαύτηκαν: Είχανε καπνιστά κρέατα, ρίζες και μανιτάρια και τάψαν σέ σιγανή φωτιά. "Ο Ούν καταβρόχιζε εύτυχισμένος, σάν νεαρό λυκόπουλο, ένώ ο Ζάχρ σταματούσε κάθε στιγμή γιά νά μυριστεί τόν άέρα γύρω τους.

"Ήταν άκόμα αδύνατος κι' άποκοιμήθηκε, ένώ ο Ούν άγρυπνούσε κοντά του.

Περπάτησαν όλο τό απόγεμα, ως τη νύχτα. Περπάτησαν και την άλλη μέρα. Έπρεπε νά περάσουν από τη ζούγκλα, νά άπομακρυνθούν από τούς βάλτους, νά διασχίσουν κολυμπώνιας τόν ποταμό.

"Ο Ζάχρ ήτανε γερός πιά κι' άκολουθούσε χωρίς δυσκολία τό φίλο του μέ τό τεράστιο στήθος.

"Η φίλια τους ήτανε βαθειά: ο καθένας έβρισκε στόν άλλο ής ικανότητες, που τούλειπαν. "Η δύναμη τοῦ Ούν έξασφάλιζε τόν Ζάχρ και προκάλλυσε τόν θαυμασμό του. "Ο Ούν άγαπούσε την πονηριά τοῦ Ζάχρ και τά μυστικά, που κρατούσε, από τούς άνθρώπους δίχως ώμους.

Τό άλλο πρωί οί βράχοι φάνηκαν σχεδόν πάνω στήν άχθη τοῦ ποταμού. Χωρίς νά χάσει καιρό, ο Ούν, άρχισε νά ψάχνει γιά νά βρει κατάλληλη σπηλιά και δέν άργησε νά επιτύχει τό σκοπό του.

"Η σπηλιά ήταν εύρύχωρη. "Ο Ζάχρ προχώρησε πρὸς τό βάθος και ψιθύρισε:

— "Έχει κι' άλλη έξοδο άπ' αυτό τό μέρος!

"Ο Ούν έξέτασε: από μιá ρωγή, στο βάθος τοῦ βράχου, είδε ένα αδύνατο φῶς. "Η σχισμάδα ήτανε στενή κι' οί άνθρωποι δέν μπορούσαν νά περάσουν. Λιερικές νυχτερίδες φτερουγίζαν.

— "Ο Ούν κι' ο Ζάχρ είναι κύριοι της σπηλιάς! είπε εύχαριστήμένος ο γυιός τοῦ Ούρου.

"Ο προνοητικός, όμως Ζάχρ προχώρησε ως τη ρωγή εκείνη, άπ' όπου έρχότανε τό φῶς και κοίταξε πρόσε-

κτικά. "Έκανε φαίνεται κρότο. Γιατί μόλις έσκυψε νά δει άκούστηκε ένα άγριο μουγκρητό και μέσα στο εύρύχωρο σπήλαιο, που παρουσιάστηκε στο βλέμμα του, είδε ένα πελώριο ζῶο νά σηκώνεται όρθιο.

Δέν θά μπορούσε νά πει κανείς άν έμοιαζε περισσότερο μέ τίγρη ή μέ λιοντάρι. Είχε μαύρη χαίτη και τό στήθος του ήτανε πελώριο.

"Ήτανε μεγαλύτερο από όλα τά σαρκοφάγα.

— Είναι Σπελέα! ψύθισε ο Ζάχρ. "Ο Ούν, που είχα πάει κοντά του από περιέργεια και τώρα κοίταζε κι' αυτός άνήσυχος, έπανέλαβε μ' έναν τρόμο στή φωνή:

— Σπελέα!

— "Από δῶ είναι αδύνατο νά τό σκοτώσουμε: τό άνοιγμα είναι στενό και δέν θά μπορέσει ο Ούν νά τό χτυπήσει μ' επιτυχία. "Ισως ο Ούν και ο Ζάχρ μπορέσουν νά τοῦ στήσουν παγίδα.

Τό θηρίο εξαπλώθηκε πάλι.

Μιά και δέν γνώριζε τό φόβο, ή όργή τοῦ πέρασε γρήγορα. Κανένα ζῶο δέν είχε τολμήσει ποτέ νά τοῦ έπιτεθεί. Τά πλάσματα, που μυριζότανε τώρα, πίσω από τό τοίχωμα τοῦ μελανόλιθου, τοῦ θύμιαν τούς πιθήκους. ζῶα αδύνατα που σπαρταρούσαν στά πόδια του μέ τό πρώτο χτύπημα.

Οί δυο σύντροφοι ζαναπήγαν στο στόμιο της σπηλιάς τους. "Ο γυιός τοῦ Ούρου είπε:

— "Ο Ούν κι' ο Ζάχρ θά βγοῦνε όταν κοιμηθεῖ μέσα στο καταφύγιό του τό Σπελέα.

Δέν φοβόντουσαν νά τούς ριχτεί τό θηρίο έκφονικά την ώρα, που θά κυνηγοῦσαν, ή όσφρηση τοῦ Ούν ήτανε δυνατή σάν τοῦ τσακαλιού, ή πονηριά τοῦ Ζάχρ τά πρόφτανε όλα.

"Αρκετές μέρες, ή ζωή τους πέρασε ήσυχά.

"Ο Ζάχρ μάζευε ρίζες και μανιτάρια ο Ούν έφερνε κρέατα και ξύλα γιά τη φωτιά. Είχαν άφθονη τροφή κι' οί άνθρωποι τρώγανε μ' εύχαρίστηση περιφρονώντας τ' άγρίμια που τούς παραμόνευαν, κάτω άπ' τό βράχο τους, και τά όρνια, που ή μυρωδιά τοῦ ψητοῦ μάζευε πανῶ άπ' τό κεφάλι τους.

"Ο Ζάχρ, κατέβαινε πολλές φορές κάθε μέρα ως τη ρωγή, στο βάθος της σπηλιάς, κι' έπριχνε μιá ματιά στή φωλιά τοῦ θηρίου.

Τό πελώριο ζῶο δέν φανέρωνε θυμό ούτε άνυπομονησία νοιώθοντας κοντά του τόν άνθρωπο.

Συνήθισε στήν μυρωδιά τοῦ πολεμιστή και δέν ταραζότανε διόλου.

Σπελέα

στόν ύπνο του. "Όταν δέν κοιμότανε, τύχαινε πολλές φορές νά σηκωθεί ως τό άνοιγμα εκείνο, που τά φλογισμένα μάτια του διέκριναν μέσα στο μισοσκόταδο την κορμοστασιά και τό πρόσωπο τοῦ ανθρώπου.

"Υστερ' από λίγον καιρό, ο Ζάχρ τό κοίταξε κατάματα μέσα από τη ρωγή και τοῦ είπε:

— "Ο Ούν και ο Ζάχρ δέν είναι έχθροί τοῦ Σπελέα.

Τό ζῶο φάνηκε ν' άπορεί άκούοντας την έναρθη φωνή:

— Τό Σπελέα είναι πιά δυνατό από τόν Ζάχρ, συνέχισε ο πολεμιστής, αλλά ο Ζάχρ είναι πονηρός. "Αν τό Σπελέα, ο γυιός της Γης κι' ο γυιός τ' ούρανοῦ κάνανε συμμαχία, κανένα θήραμα δέν θά μπορούσε νά τούς ξεφύγει.

Μιλούσε έτσι, χωρίς νά έλπίζει τίποτα.

Γιά πρώτη φορά βρισκότανε τόσο κοντά και τόσο πολύ καιρό στή γειτονιά ενός έπιφοβου ζῶου: ή φαντασία δούλευε κι' ή συνήθεια άρχισε νά τόν συνδέει μέ τό θηρίο. Κάθε πράμα, που γίνεται εξακολουθητικά χωρίς ζημία παύει νά μᾶς φαίνεται τρομερό κι' ο Ζάχρ δέν έτρεμε πιά αντικρύζοντας τό θηρίο. "Υστερα ήρθαν κρύζοντας οί άναμνήσεις: Είχε άκούσει από κι' οί άναμνήσεις: Είχε άκούσει από τούς γέροντες της φυλής του, πῶς πολλές φορές οί άνθρωποι δίχως ώμους έρχαν κάμει συμμαχία μ' άγρίμια. Κι' ο πρόγονος τοῦ Ούν, ο Νῶχ είχε κάνει συμμαχία μέ τά μαμούθ.

"Ενα άπόγευμα ο Ούν άργησε πολύ νά έπιστρέψει και καθώς στενοχωριότανε μόνος ο Ζάχρ, κατέβηκε από τη σπηλιά.

Τράβηξε πρώτα κατά τόν παραπόταμο, αλλά ένα μεγάλο κοπάδι από βουβάλους, τούφραξε τό δρᾶμο.

"Έκανε τότε ένα μεγάλο γύρο πρὸς τὰ δυτικά κι' ήτανε έτοιμος νά ξεκινήσει πάλι πρὸς τὰ βόρεια, όταν είδε έναν ρινόκερο νά βγαίνει μέσ' από τὰ ψηλά χόρτα.

"Ο Ζάχρ κρύφτηκε πίσω από τὰ δέντρα, αλλά τό βαρύ ζῶο τράβηξε κατά πάνω του.

Τότε σκαρφάλωσε σ' ένα ύψωματάκι, έκανε τό μισό γύρο ενός βάλτου, χάθηκε μέσα στά ψηλά χόρτα και ξαναβρέθηκε μπροστά στά γνώριμά του βράχια, αλλά από τη μεριά, που έπρεπε νά ναι, τό άνοιγμα της σπηλιάς τοῦ μεγάλου θηρίου, τοῦ Σπελέα.

"Ο ρινόκερος δέν τόν καταδίωκε πιά.

"Ο Ζάχρ κοίταζε τό μέρος εκείνο όπου δέν είχε ξαναβρεί: Τά βράχια ήταν άπ' αυτό τό μέρος πιά άγρια και πιά βαθειά σκαμμένα παρά από τη μεριά τοῦ ποταμού, που κατοικούσε αυτός μέ τό φίλο του.

Ξαπλωμένος κατάχαμα, ο Ζάχρ, προσπαθούσε ν' άνακαλύψει τη σπηλιά τοῦ Σπελέα.

"Έπρεπε νάταν, κάπου εκεί σ' έν' από τὰ μεγάλα μαύρα άνοιγματα. Χωρίς άλλο, αυτή την ώρα, τό θηρίο, θά κοιμότανε προσμένοντας την ώρα νά βγει κυνηγι.

"Αξαφνα, σηκώθηκαν όρθιες οί τρίχες του.

"Εκεί κάτω, στο ψηλότερο βουνάλακι, παρουσιάστηκε ένα άγριεμένο λιοντάρι. Δέν ήτανε κίτρινο, σάν κείνα, που προσβάλλανε την καλύβα: ήτανε ένα μεγάλο μαύρο λιοντάρι, άγνωστής ράτσας.

Κάτω από τό δέντρο, που ήτανε εξαπλωμένος ο Ζάχρ τό χόρτο ήτανε κοντό: τό λιοντάρι είδε τόν άνθρωπο. "Ο Ζάχρ άδόμεινε παραλυμένος.

Δέν είχε τη δύναμη ούτε τό θάρρος τοῦ Ούν: τό καμάκι του δέν θά πήγαινε βαθειά μέσα στο σκληρό στήθος και τό ρόπαλό του, δέν θά μπορούσε νά σπάσει τὰ ραχοκόκκαλα τοῦ θηρίου.

"Έπρεπε νά τρέξει ή νά κρυφτεί, νά καταφύγει κάπου.

Μιά κατάλληλη προεξοχή στο βράχο, τράβηξε περισσότερο την προσοχή του: "Αν σκαρφάλωνε κεί, τό βαρύ θηρίο ήταν αδύνατο νά τόν φτάσει.

Μ' εύκινησία πιθήκου, βρέθηκε στο πρόχειρο εκείνο καταφύγιο: "Ήτανε καιρός, γιατί τό λιοντάρι πλησίαζε τριμερό.

"Έκανε ένα τεράστιο πήδημα, αλλά ξανάπεσε, ο βράχος, κομμένος κάθετα σχεδόν, δέν παρούσισε κανένα στήριγμα στόν άγκυρό του. Τρεις φορές σπρόσπάησε νά σκαρφάλωσει κάτω, κατάλαβε, πῶς δέν θά τό κάτρωθαι κι' άρχισε νά μουγκρίζει λυσσασμένα.

Τό πελώριο κεφάλι του άπόμεινε γυρισμένο πρὸς τόν άνθρωπο.

"Ο Ζάχρ άναρωτιότανε, άν θάπρεπε νά μείνει σέ κείνη τη θέση ή νά περάσει από την άλλη μεριά τοῦ βράχου. "Αλλά και τό θηρίο προσπαθούσε νά βρει άλλοῦ πέρασμα νά μὴ τοῦ ξεφύγει τό θήραμά του.

"Όταν ο άνθρωπος είδε τό άγρίμι νά κάνει τό γύρο γιά νά τοῦ έπιτεθεί από πάνω, αποφάσισε νά ζητήσει σωτηρία στή φυγή και κατεβαίνοντας ά-

πὸ τὸ ἄχρηστο πιά καταφύγιό του, τράβηξε κατὰ τὸ βορρᾶ.

Δὲν ἔτρεχε ὅμως στὴν τύχη γιατί ἤξερε, πὼς δὲν θὰ γλύτωνε ὅσο γρήγορα κι' ἂν ἔτρεχε : ἔξέταζε τὶς σπηλιές, μετὰ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψει ἕνα καταφύγιο : μέσα στὸν ἱλιγγο καὶ στὴν παραζάλη του, ξανάβλεπε τὴ σπηλιά καὶ τὴ σιλουέττα τοῦ γιγάντιου Σπελέα.

Τὸ λιοντάρι δὲν φαινότανε τώρα : ἴσως νὰ παραμόνευε, μετὰ τὴν ὑπομονὴ τῶν σαρκοβόρων.

Ἀλλὰ ἡ σκέψη τοῦ Ζάχρ, ἦτανε συγκεντρωμένη μονάχα στὴ λαχτάρα νὰ βρεῖ ἕνα καταφύγιο, νὰ σωθεῖ, ἀθελά του πλησίαζε ὅλο στοὺς βράχους.

Θὰ βρισκότανε σὲ πενήντα βημάτων ἀπόστασιν, ὅταν κατάλαβε πὼς τὸ λιοντάρι εἶχε ξαναῖδε τὸν ἀνθρώπο κι' ὅλο πλησίαζε.

Οἱ βράχοι δὲν φανέρωναν καμμιά σωτηρία ὁ Ζάχρ ἔτρεχε τώρα μονάχα ἀπὸ ἐνστικτο, ἀλαφισμένος.

Ἐπιτέλους πλησίασε στὸ τοίχωμα τοῦ μελανόλιθου, ἐνῶ ἄκουγε τὸ λιοντάρι, πού ποδοπατοῦσε σὲ μικρὴ ἀπόσταση τα ψηλά χόρτα.

Ὁ Ζάχρ ἐνοιώσε, κείνη τὴ στιγμή, ὅλη τὴν ἀδυναμία του.

Δὲν εἶχε πιά οὔτε ὄπλα, τὰ νύχια τοῦ θηρίου θὰ τὸν σπάραζαν σὲ μιὰ στιγμή.

Οἱ λίγες αἰτιμὲς, πού πέρασαν ὥσπου ν' ἀποφασίσει τοῦ φάνηκαν μέρα δλόκληρη γιατί κατάλαβε, πὼς βρισκότανε μπροστὰ στὴ σπηλιά τοῦ πελώριου Σπελέα.

Ἐτρεμε σύγκορμος, ἐνοιώθε, πὼς δὲν εἶχε πιά οὔτε τὴ δύναμη νὰ τρέξει. Τὸ ἀγρίμι, πού τὸν κυνηγοῦσε γιὰ νὰ τὸν σπάρξει μόνις ἦταν μακριὰ λίγα βήματα πιά.

Τότε ὁ Ζάχρ ἀποφασίζει νὰ πεθάνει τοῦλάχιστο στὴ σπηλιά ἐκείνη, κοντὰ στὸ καταφύγιό του.

Χώθηκε στὸ ἀνοιγμα τοῦ μελανόλιθου ὅπως τὰ μαγνητισμένα πουλιά μέσα στὸ στόμα τῶν μεγάλων φειδιῶν.

Μέσα στὴ παραζάλη του, ἀκούει δυὸ διαφορετικὰ μουγκρητὰ, πού τὸ ἕνα φοβερίζει τ' ἄλλο.

Τὸ λιοντάρι ὀρθώνει τὴ μαυρὴ μάζα του μέσα στὸ κοκκινωπὸ φῶς τοῦ ἡλιοβασιλέματος.

Ἐνα γιγάντιο κορμὶ ὀρθώνεται τὴν ἴδια στιγμή μέσα στὴ σπηλιά καὶ τεντώνεται μουγκρίζοντας.

Ἦσαν δυὸ πηδῆματα, χτυπήματα νυχθῶν, τρέξιμο τῆς γιγάντιας μασέλας καὶ τὸ Σπελέα νίκησε κιάλας τὸ τρομερὸ μαῦρο λιοντάρι, πού κυνηγοῦσε τὸν ἀδύνατο ἄνθρωπο.

Τὸ μαῦρο λιοντάρι νοιώθοντας μιὰν ἀνώτερη δύναμη μπροστὰ του, τραβιέται πίσω, σέρνεται καὶ φεύγει μὲ μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ πλευρό. Τὸ αἷμα του, κοκκινίζει τὰ χόρτα στὴ φυγὴ του.

Τὸ ἄλλο ἀκίνητο, μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά, βλέπει τὸν ἐπιδρομέα νὰ φεύγει καὶ μουγκρίζει ἄλλη μιὰ φορά.

Μόλις μπόρεσε νὰ δεῖ ὁ Ζάχρ τὴ συνπλοκή.

Ξέρει μονάχα, πὼς νίκησε τὸ Σπελέα, τὸ γιγάντιο θηρίο στοῦ ὁποῦ βρίσκεται τὴ σπηλιά.

Ξαπλωμένος χάμω, κι' ἀκουμπώντας τὰ χέρια του στὸ χῶμα, περιμένει χωρὶς νὰ κάνει τὸν παραμικρὸ θόρυβο, ἀκίνητος.

Ἐχει τόσο βαθειὰ ἀποφασίσει νὰ πεθάνει, πού ὁ τρόμος του ἀκόμα ναρκώθηκε, μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ἀκόμα μιὰ φορά, ὁ κολοσσὸς μουγκρίσει. Ὑστερα μετὰ βαρεῖα βήματα καὶ γλύφοντας μιὰ γραντζουνιά, πού τοῦκανε ὁ ἐχθρὸς στὸ πόδι, γυρνάει στὴ σπηλιά του.

Ὁ ἄνθρωπος, γονατισμένος, βρίσκεται στὸ πέρασμά του : τὸν μυρίζει ἀκουμπάει, πάνω του τὸ βαρὺ τοῦ πόδι.

Μπορεῖ νὰ ξεσκίσει κείνη τὴ σάρκα, πού τρέμει : ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ κάνει τὴν παραμικρότερη κίνηση.

Ἀλλὰ τὸ θηρίο δὲν ξεσκίζει τίποτα, ἡ ἀνάσα του εἶναι ἥρεμη : ὁ Ζάχρ μαντεύει, πὼς ἀναγνωρίζει τὴ μυρωδιά, πού τοῦρχεται κάθε μέρα μέσα ἀπὸ τὴ ρωγμὴ τοῦ μελανόλιθου.

Τότε ἡ πεθαμένη ἐλπίδα ἀνασταίνεται στὴν ψυχὴ του... Κοιτάζει ἀπὸ κάτω τὴ γιγάντια μουσούδα τοῦ Σπελέα καὶ, καθὼς θυμήθηκε πὼς τὸ θηρίο ἄκουε τὴν ἑναρθερὴ φωνή, μουρμούρισε :

— Ὁ Ζάχρ εἶναι σὰν ἕνα μικρὸ ζαρκάδι στὰ νύχια τοῦ ἀνίκητου Σπελέα ! Τὸ ζῶο ἀνασαίνει δυνατότερα καὶ τραβάει τὸ πόδι του.

Ἡ συνήθεια, πού ὑπῆρχε μεταξύ του, ὅταν τοὺς χώριζε ὁ βράχος, πῆρε τώρα μιὰ καινούργια μορφή : Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται, πὼς κάθε στιγμή, πού περνάει εἰρηνικά, μεγαλώνει τὶς ἐλπίδες του. Ἄν σὲ λίγο, τὸ σαρκοβόρο δὲν τὸν καταβροχθίσει, εἶναι βέβαιος, πὼς δὲν θὰ τὸν πειράξει ποτὲ πιά.

Ὁ Ζάχρ δὲν θάναί ἕνα θήραμα : θὰ ὑπάρχει συμμαχία ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸ θηρίο.

Ὁ καιρὸς περνάει : Ὁ ἥλιος κατε-

βαίνει πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους, καὶ τὸ γιγάντιο θηρίο δὲν χτύπησε τὸν ἄνθρωπο.

Ἀκούει ἡσυχὰ αὐτὴ τὴ φωνή, πού τοῦ μιλάει.

Κουλουριασμένο κοντὰ στὸν Ζάχρ, τὸν μυρίζει μερικὲς φορές ἀκόμα, γιὰ νὰ βεβαιωθεῖ καλλίτερα, μερικὲς φορές τὸν ἀγγίζει, ἀλλὰ μετὰ ἀποτραβηγμένα τὰ νύχια του, ὅπως ἐπαιζε μετὰ τ' ἀδέρφια του στὴ σπηλιά τῆς μάνας του.

Καὶ κάθε στιγμή, πού περνάει, ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου χτυπᾷ ἡσυχάτερα.

Νύχτωνε πιά, ὅταν τὸ Σπελέα σηκώθηκε.

Ἡ φλόγα τοῦ πόθου γιὰ τὸ κυνήγι ἀστραποβολοῦσε στὰ μάτια του.

Ὁ Ζάχρ κατάλαβε, πὼς ἡ στιγμή ἐκείνη θ' ἀποφάσιζε γιὰ τὴ ζωὴ ἢ γιὰ τὸ σκληρὸ θάνατό του : Ἄν τὸ θηρίο τὸν ἐπαιρνε κι' οὐτὸν γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ χορτοφάγα, πού κρύβονται τρέμοντας, μέσα στὴ ζούγκλα, ὁ Ζάχρ δὲν θὰ ξανάβλεπε ποτὲ τὸν Οὐν.

Πολλὲς φορές τὸ πελώριο λαχανιασμένο θηρίο, πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Οἱ πράσινες φλόγες τῶν ματιῶν του, κορφωνόντουσαν πάνω στὴν

ὄρθια σιλουέττα.

Ἐπιτέλους ὅμως, βγήκε ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ πολεμιστὴ τότε σκέφτηκε. — Τὸ Σπελέα ἔκανε συμμαχία μετὰ τὸν Ζάχρ.

Προχώρησε πρὸς τὴ ρωγμὴ καὶ φώναξε δυνατὰ.

— Οὐν !

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ἀκούσε τὰ βήματα τοῦ συντρόφου του : ὁ γυιὸς τοῦ Οὐροῦ, μπόρεσε νὰ διακρίνει ἀμυδρὰ τὸν Ζάχρ μέσα στὴ σπηλιά ἐκείνη καὶ φώναξε τρομαγμένος :

Τὸ Σπελέα θὰ σπάρξει τὸν Ζάχρ ! — Ὅχι ἀποκρίθηκε ὁ φίλος του.

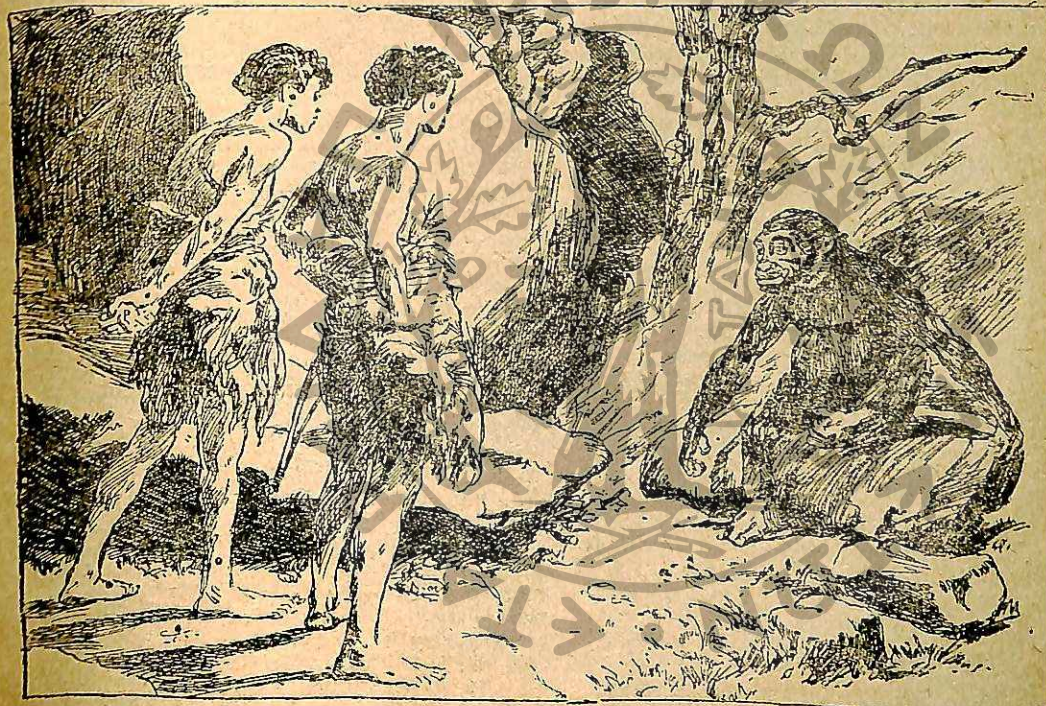
Διηγήθηκε δλόκληρη τὴν ἀπίστευτη περιπέτειά του καὶ πρόσθεσε :

— Ὁ Οὐν κι' ὁ Ζάχρ εἶναι τώρα ἴσοι μετὰ τὸν Νόχ !

Ἀλλὰ ἡ ἀνησυχία κυρίεψε τὴν ψυχὴ τοῦ Οὐν, καὶ φώναξε :

— Ὁ Ζάχρ δὲν μπορεῖ νὰ μείνει περισσότερο, μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά. Τρέχω κοντὰ του.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο οἱ δυὸ σύντροφοι, παραδομένοι σὶς σκέψεις τους, γιὰ τὸ παράξενο, πού ἐγίνε, κείνη τὴ μέρα ἄναβαν τὴ φωτιά κι' ἐτοίμασαν σιὼ-πηλοι τὸ φαγητό τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΣΠΕΛΕΑ ΚΙ' ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ—Ο ΟΥΝ ΚΑΙ Ο ΖΑΧΡ ΒΓΑΙΝΟΥΝΕ ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟ.

Ενα βράδυ ο Ούν ειπε :
— Είναι καιρός ν' ανανεωθεί
ή συμμαχία.

Όταν, ένα πρωί, είδανε στη
σπηλιά του Σπελέα μιάν αντιλόπη μι-
σοφαγώμενη, κατάλαβαν πώς τό θη-
ρίο ήτανε χορτάτο.

Η ευκαιρία ήτανε κατάλληλη.

— Θα περάσω μπροστά, είπε ο Ούν
συνηθισμένος νά δέχεται πρώτος κάθε
κίνδυνο, όταν βρέθηκαν στο άνοιγμα
της σπηλιάς του θηρίου.

Αυτή τη φορά όμως, ο Ζάχρ αντι-
στάθηκε και ειπε :

— Τό Σπελέα με γνωρίζει καλλι-
τερα.

— Πήγαινε ! αποκρίθηκε ο Ούν άνα-
γνωρίζοντας, πώς είχε δίκιο ο σύν-
τροφός του.

Ο Ζάχρ προχώρησε σιγαλά, και
βρέθηκε πάλι, αντίκρυ στο τρομερό
θηρίο.

Με σιγαλή φωνή ειπε :

— Οί άνθρωποι έρχονται ν' ανανεώ-
σουν τη φίλια. Κοντεύει ο καιρός της
βροχής : τό κυνήγι θα είναι λιγώτερο
και θα πιάνεται δυσκολώτερα. Τότε
τό Σπελέα θα έχει μαζί του την πονη-
ριά του Ούν και του Ζάχρ.

Τό Σπελέα ανοιγόκλεισε τὰ βλε-
φαρά του, κατόπι σηκώθηκε και πήγε
κοντά στους ανθρώπους. Τό κεφάλι
του άγγιξε τόν ώμο του Ζάχρ και ο
Ζάχρ πέρασε τό χέρι πάνω στη χαίτη
του.

Και τ' άγριώτερα ζωά, όταν άγγι-
χτούνε, αποκτούν έμπιστοσύνη.

Ο φόβος έφυγε πιά απ' τὰ στήθη του
Ζάχρ : Ξανάκανε πολλές φορές την
ίδια κίνηση, τόλμησε μάλιστα νά χα-
δέψει τό ζωά και στη πλάτη.

Ακίνητο τό θηρίο, ανάσαινε ήρεμα,
ανοιγοκλείνοντας τὰ βλέφαρά του.

Όστόσο ο Ζάχρ διάσταζε άκόμα νά
καλέσει τό σύντροφό του.

Ο Ούν περίμενε έξω, κρατώντας
δυό καμάκια στ' άριστερό και τό ρό-
παλο στο δεξιό του χέρι.

Όταν επιτέλους του ειπε ο Ζάχρ
νά μπει στη σπηλιά, τό Σπελέα, ά-
πλώσε παραξευεμένο τό πελώριο κε-
φάλι του.

— Κι' ο Ούν είναι φίλος του άνίκη-
του Σπελέα μουρμούρισε ο «άνθρω-
πος δίχως ώμους».

Τό θηρίο πλησίασε, μύρισε τό δεύ-
τερο ζωά, πού έβλεπε στη ζωή του, έ-
νω ο Ζάχρ έξακολουθούσε νά του χαί-
δευει τη χαίτη.

Ύστερα πήγε και ξαπλώθηκε κοντά

στο ξεκοιλιασμένο θήραμά του κι' ά-
ποκοιμήθηκε μ' έμπιστοσύνη.

Η συμμαχία ήτανε όριστική.

Ξαναπήγαν πολλές φορές στη σπη-
λιά του Σπελέα. Τό θηρίο συνήθισε
νά τους βλέπει κι' επιθυμούσε την πα-
ρουσία τους.

Ένα βράδυ ο Ούν κι' ο Ζάχρ συνώ-
δευσαν τό Σπελέα στο κυνήγι του.
Πέρασαν κι' ο τρείς, μέσα στη ζού-
γκλα.

Η τρομακτική μυρωδιά του άγριμι-
ού ξυπνούσε τὰ χορτοφάγα κι' όλα
κρυβόντουσαν στις τρύπες τους.

Όσα ζούσαν σέ κοπάδια σκορπο-
σαν και χανόντουσαν κι' αυτά στη
στιγμή. Μέσα στην άναρίθμητη εκεί-
νη ζωή, βρισκότανε όπως σέ μιά έρη-
μιά. Η μάζα κι' η δύναμή του αποτύ-
χαινε από την πονηριά, την εύκινησία
και τη γρηγοράδα των άδύνατων.

Με μιά μονάχα κίνησή του μπορού-
σε νά ξεσκίσει τόν θναγόρο, τ' άλογο,
τό λάφι, τό άγριογούρουνο, άλλα τὰ
ζωά όλα ξέρανε νά κρύβονται ή νά
φεύγουν με άφάνταστη γρηγοράδα.

Όρες όλόκληρες, περίμεναν καρ-
τέρι, ώσπου νά φανεί ένας άγριόχοι-
ρος. Ήταν ένα χοντρό ζωά, με δυ-
νατά πόδια και προχωρούσε φυσομα-
νώντας, άγριεμμένος. Ήξερε τη δύ-
ναμή του, τό θάρρος ζωογονούσε : κά-
θε του κίνηση. Είχε κινηγήσει λύκους
κι' οί ύαινες δέν τολμούσαν νά τό
πειράξουν.

Έφτασε, κοντά στις καλαμιές, όπου
παραμόνευε ο Ζάχρ και ξαφνικά, κα-
θώς μυρίστηκε άγνωστο κίνδυνο, στα-
μάτησε.

Η μυρωδιά εκείνη του θύμιζε τόν
πίθηκο, πού δέν τόν φοβότανε διόλου
γρύλλισε μονάχα και τράβηξε κατά
τά μπαμπού.

Τότε ο Ούν, γιά νά τό ρίξει πρὸς τό
μέρος του Σπελέα, έμπηξε την πολε-
μική κραυγή του, πού άμέσως την
επανάλαβε ο Ζάχρ.

Σέ κάθε άγνωστο πράμμα κρύβεται
παγίδα : ο πίθηκος δέν είχε την παρά-
ξενη αυτή φωνή.

Στη δεύτερη κραυγή, ο άγριόχοιρος
ρίχτηκε πρὸς τό καρτέρι του σαρκο-
βόρου.

Μιά κολοσσιαία μάζα ύψώθηκε. Τό
ζωά χύμηξε τότε νά χτυπήσει με τους
χαβλιόδοντες, άλλα τό θηρίο, πού ρίχ-
τηκε πάνω του, είχε σχεδόν τό βάρος
του βούβαλου.

Ο άγριόχοιρος κλονίστηκε, τὰ πλευ-
ρά του ανοίχτηκαν, δυό σαγόνια από

γρανίτη μπήχτηκαν στις σάρκες του.
Τότε άρχισαν νά τρέχουν οί κόκκι-
νες πηγές της ζωής, και τό άγριογού-
ρουνο κατάλαβε πώς πεθαίνει.

Όταν πήγανε τό θήραμα στη σπη-
λιά, ο Ούν θέλησε νά μάθει αν ή συμ-
μαχία ήτανε τέλεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. Ο ΟΥΝ ΚΑΙ Ο ΖΑΧΡ ΚΑΝΟΥΝ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ «ΑΝΘΡΩ- ΠΟΥΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ» ΚΑΙ ΤΟΥΣ «ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

λόκληρο τό θινόπωρο και τόν
χειμώνα, τόν πέρασαν στη σι-
γουρή εκείνη σπηλιά με την
καθημερινή πιά συντροφιά του Σπε-
λέα.

Βγαίνανε συχνά μαζί στο κυνήγι.
οί άνθρωποι και τό πελώριο θηρίο.
Τὰ κρέατα δέν τους έλειψαν ποτέ κι'
είχαν άφθονα καπνισμένα γιά τις μέ-
ρες των μεγάλων βροχών.

Αυτές τις μέρες, πού δέν βγαί-
ναν κυνήγι, χρησιμοποίησε ο Ζάχρ γιά τή
τελειοποίηση του όπλισμού του. Οί ά-
ναμνησεις του τόν βοήθησαν κι' ήτα-
ξε ένα άρχέγονο τόξο γιά τόν Ούν.
πού μπορούσε νά ρίχτει μικρά κοφτε-
ρά βέλη δέν άρκετη απόσταση. Έφο-
δίασε τόν σύντροφο του με άφθονα
βέλη και μ' ένα καινούργιο τρομερό
ρόπαλο.

Η άνοιξη πλησίαζε κι' ή νομαδική
ψυχή τους, τους τραβούσε σέ άγνω-
στες χώρες.

Επιτέλους ήρθε ή μέρα, πού απο-
φάσισαν νά ξεκινήσουν.

Περπάτησαν αρκετά χωρίς σπουδαία
έμπέδια στο δρόμο τους.

Οί μέρες περνούσαν ευνοϊκές όπου
φτάσανε σ' ένα βουνό. Δέν ήτανε πο-
λύ ψηλό. Ύστερ' από λίγες ώρες βρέ-
θηκαν σ' ένα όροπέδιο, πού άρχιζε με
ψηλά χόρτα κι' έξακολουθούσε πυκνά
δάσωμένο.

Δυό ποτάμια τό διέσχιζαν, πού χυ-
νόντουσαν και τὰ δυό σέ μιά λίμνη.

Οί δυό πολεμιστές, φτάσανε κοντά
στο δάσος κατά τό ήλιοβασιλέμμα.
Μια ρωγμή σ' ένα βράχο από πορφυ-
ρίτη, τους πρόσφερε σίγουρο κατάλυ-
μα γιά κεινη τη νύχτα.

Αναψαν φωτιά κι' έψησαν τό βρα-
δυνό φαγητό τους.

Ο άέρας ήτανε δροσερός κι' ο ψί-
θυρος του δάσους έμοιαζε σαν τό φλοι-
σβο μακρινού ρυακιού.

Κάπου-κάπου ακούονταν κανέν' άγρίμι
και τό άπαίσιο γελίο τις ύαινας.

Αέφνα μέσα στη σχετική αυτή γα-
λήνη, ακούονταν παραξένες κραυγές
κι' είδαν κάτι περίεργες σουλουέτιες
ανάμεσα στα δέντρα : Έμοιάζαν σαν

Πήρε τό μπαλτά του, κι' έκοψε ένα
από τὰ μπούτια του γουρουνιά.

Τό Σπελέα τόν άφησε νά φύγει ή-
ρεμο.

Έτσι, οί άνθρωποι μάθανε, πώς ή
δύναμη τους είχε γίνει μεγάλη, σαν
τη δύναμη μιάς όλόκληρης όρδης.

σκυλιά και σαν τους «Κόκκινους Νά-
νους».

Τό ευκίνητο πρόσωπό τους φωτιζό-
τανε από μάτια όλοστρόγγυλα, πολύ
κοντά τό ένα στο άλλο. Τὰ τέσσερα
άκρα τους τέλειωναν σέ χέρια.

Ο Ούν κι' ο Ζάχρ άναγνώρισαν τις
σιλουέτες : Ήτανε ένα είδος πιθή-
κων, πράσινο τρίχωμα στη ράχη,
κιτρινωπό στο στήθος, και πρόσωπα
κόκκινα. Τί τετράχειρα ζωά κοίτα-
ζαν φωτιά.

Ο Ζάχρ δέν τὰ μισούσε. Τάνοιωθε,
ότι έμοιαζαν σαν όμοια μ' αυτόν. Ο Ούν
είχε κι' αυτός την ίδια γνώμη. «Αφ'
όπου βρισκόντουσαν στην άγνωστη
αυτή χώρα, οί δυό σύντροφοι τ' έβλε-
παν σχεδόν κάθε μέρα κι' ήξεραν, πώς
δέν είναι επικίνδυνα. Όστόσο, έτσι
πουμοιάζαν με τους «Κόκκινους Νά-
νους» οί πίθηκοι αυτοί τους προκαλού-
σαν κάποια άνησυχία.

Κατά τὰ ημερώματα αρκετοί πί-
θηκοί καθόντουσαν κοντά στη φωτιά.
Έξαφνα όμως οί περισσότεροι, με
μιάν ανατριχίλα, όρμησαν και σκαρ-
φάλωσαν πάνω στα δέντρα : τρείς λύ-
κοι είχαν προβάλει σέ μικρή από-
σταση.

Ένας μονάχα απ' τους πιθήκους
δέν πρόφτασε νά φύγει κι' έβλεπε
τώρα τ' άγρίμια νά του κόβουν τό
δρόμο.

Έβγαλε μιά παραπονεμένη κραυγή,
βλέποντας αναπόφευκτο τό θάνατό
του. Ο φόβος φώλιαζε μέσα στο μι-
κρό του στήθος : φοβότανε την άγνω-
στη φωτιά, άλλα έτρεμε και τους λύ-
κους, πού όλο τόν κύκλωναν στενό
τερα.

Γύρισε και κοίταξε τους ανθρώπους
τρέποντας, άλλα τὰ όρθια ζωά δέν
τόν χτύπησαν. Απεναντίας τους είδε
νά κυνηγούνε τους λύκους, πού χά-
θηκαν πληγωμένοι, ούρλιαζοντας.

Ο Ζάχρ γύρισε πρώτος, κοντά του.
— Οί λύκοι δέν θι φάνε τον «πρά-
σινο νάνο» ειπε γελώντας.

— Οί Ούν και ο Ζάχρ θι τόν πάνε
ώς τὰ δέντρα ! πρόσθεσε ο σύντρο-
φός του.

Αλλά ο πίθηκος δέν περίμενε νά

τόν βοηθήσουν οι σωτήρες του. Με βιαστικά πηδήματα, έτρεξε και σκαρφάλωσε στο ψηλότερο δέντρο.

Την άλλη μέρα, οι δυο πολεμιστές μπήκανε στο δάσος.

Τα δέντρα ήτανε πελώρια, είχε λιγότερα φειδιά παρά στον κάμπο και κοπάδια κοράκια μ' άσπρο κεφάλι, έκρωξαν πάνω στα κλαδιά.

Όταν προχώρησαν αρκετά, την τέταρτη νύχτα, ο Ούν ένοιωσε μία παράξενη μυρωδιά ζώου.

Καμιά άλλη, δεν είχε τόση ομοιότητα με την ανθρώπινη μυρωδιά.

Ξύπνησε τον Ζάχρ, για νάναι έτοιμος, αν παρουσιαζότανε κίνδυνος κι' εξακολουθούσε να μυρίζεται τον άέρα.

— Είναι σαν τη μυρωδιά των Κζάμ, είπε.

Οι Κζάμ, ήταν οι άγριότεροι άνθρωποι, τριχωτοί στο κορμί και στο πρόσωπο με χέρια μακρυά όπως έχει ο «άνθρωπος των δέντρων».

Οι γάμπες τους ήτανε κοντές και λιγνές.

Έτοωσαν τους Ουλάχαμ όταν τους νιούσαν κι' είχαν καταβροχθίσει τους λιγοστούς «άνθρώπους δίχως ώμους» που είχαν γλυτώσει από τα χέρια των έχθρων τους.

— Ναί: σίμαι σαν τη μυρωδιά των Κζάμ, είπε κι' ο Ζάχρ αφού άνάσαιε βαθιά πολλές φορές.

— Μας βλέπουν και δεν τους βλέπουμε. Πρέπει και μείς να τους δοίμε, είπε πάλι ο Ούν.

Πιό ήρεμος ο Ζάχρ, δίσταζε.

— Μας φωτίζει έμάς ή φωτιά, συνέχισε ο σύντροφός του.

Απόμειναν λίγες στιγμές σιωπηλοί, γιατί ένα θρόισμα, σαν ν' ήν ιγαν τα γύρω φυλά χόρτα, τράβηξε την προσοχή τους.

Ο Ούν και ο Ζάχρ μπόρεσαν να διακρίνουν μία σιλουέττα, αλλά τόσο ακαθόριστη, που δεν μπορούσαν να πουν αν ήταν ύρθια ή περπατούσε με τα τέσσερα.

Από τόν κρότο όμως της περπατησιάς, που φανέρωνε δυο μονάχα πόδια, ο Ζούχρ έβγαλε το συμπέρασμα:

— Είναι άνθρωπος, είπε.

Σώπασαν πάλι και περίμεναν. Και ξαφνικά, μπροστά στον κίνδυνο ο Ούν έμνηξε την πολεμική του κραυγή.

— Γιατί: φώναξε ο Ούν. Ίσως αυτοί οι άνθρωποι να μη θέλουν να μάς χτυπήσουν, είπε ο γνωστικός Ζάχρ.

— Έχουν την μυρουδιά των Κζάμ!

— Κι' οι «άνθρωποι με το γαλάζιο-τρίχωμα» έχουν την ίδια μυρουδιά.

Αυτή ή σκέψη έκανε έντύπωση στον Ούν.

Έμεινε λοιπόν ακίνητος. Όσφράνθηκε πάλι αρκετή ώρα και είπε:

— Είναι μακρυά.

— Αυτοί ξέρουν το δάσος και μείς δεν το ξέρουμε! είπε ο Ζάχρ. Δεν θα τους δοίμε αυτή τη νύχτα. Πρέπει να περιμένουμε το πρωί.

— Οι «άνθρωποι του δάσους», είπε ο Ούν, δεν τόλμησαν να πολεμήσουν.

— Ίσως πηγαίνουν να ειδοποιήσουν τους αδελφούς του! πρόσθεσε ο προβλεπτικός Ζάχρ.

Έρριξαν πολλά κλαδιά στη φωτιά. Οι καρδιές τους ένοιωθαν μία βαρυά στενοχώρια.

Ύστερα, καθώς απλώθηκε απόλυτη σιγή στη χώρα των δέντρων, ο κίνδυνος τους φάνηκε πολύ μακρινός κι' ο Ούν αποκοιμήθηκε ενώ ο Ζάχρ άγρυπνούσε κοντά στις κοκκινωπές φλόγες.

Όταν ξημέρωσε ήταν ακόμα ήσυχα.

Αλλά ο Ούν όσφράνθηκε προσεχτικά τον άέρα και είπε:

— Οι «άνθρωποι του δάσους» βρίσκονται πάλι γύρω μας.

Οι δυο σύντροφοι ξεκίνησαν, κρατώντας τάξπλα τους έτοιμα στα χέρια. Περπατούσαν γρήγορα. Έλάχιστα εμπόδια τους σταματούσαν ν.

Ο Ούν εξακολουθούσε να νοιώθει την ίδια μυρωδιά.

Αρκετή ώρα έμενε αδύνατη, κατά τα μέσα της μέρας ζωήρεψε.

Ανυπόμονος ο πολεμιστής τάχυνε το βάδισμά του. Το δάσος άρχισε να γίνεται λιγότερο πυκνό. Σε λίγο παρουσιάστηκε ή γή με πολύ λίγα δέντρα, θάμνους και φτέρες.

Για μία στιγμή ο Ούν δίστασε, κατόπι ή μυρουδιά ξαναφάνηκε πιό έντατικά και εξαφνα έμνηξε μία κραυγή: πάνω στην ύγρη γή ανακάλυψε νωπά ίχνη.

Ήταν από πόδια πλατύα, με πέντε δάχτυλα, που μοιάζαν με τα πόδια των ανθρώπων και των δρουοπιθήκων.

Οι «άνθρωποι του δάσους» είναι πολύ καντά, είπε κι' εξακολουθούσε να ξεετάζει τον άέρα και τη γή.

Αφού περπάτησαν ακόμα ο Ούν έδειξε τους πυκνούς θάμνους δεξιά του και είπε:

— Είναι κεί... Ο Ζάχρ είν' έτοιμος να πολεμήσει.

— Ο Ζάχρ είν' έτοιμος, αποκρίθηκε με προθυμία ο σύντροφός του, αλλά πρέπει να δοκιμάσουμε πρώτα να κάνουμε συμμαχία με τους «άνθρώπους του δάσους», όπως οι Βάχ έκαναν κάποτε συμμαχία με τους Ουλάχαμ.

— Οι δυο άντρες ήταν έχτροί των

«Κόκκινων Νάνων», αποκρίθηκε ο Ούν. Στάθηκε κατόπι και γυρνώντας προς τους θάμνους εκείνους, φώναξε δυνατά:

— Οι «άνθρωποι του δάσους» θα ροούν πως είναι κρυμμένοι, αλλά έμείς ξέρουμε, που βρίσκονται. Ο Ούν και ο Ζάχρ είναι δυνατοί... σκότωσαν το κόκκινο θηρίο!

Καμιά φωνή δεν τοΰδωκε απόκριση.

— Οι Ουλάχαμ έχουν την όσφρηση του τσακαλιού και το αυτί του λύκου! είπε στο σύντροφό του. Δυο «άνθρωποι του δάσους» κρύβονται πίσω από κείνον εκεί το θάμνο.

Αλλά ο φόβος, ή φρόνηση ή ή ποιηρία συμβούλευαν τη σιωπή, στα άγνωστα εκείνα πλάσματα.

Τότε ο Ούν, έκοψε μερικά κλαδιά από τα δέντρα, τα ίσιωσε και τάρριξε με το τόξο του, αντί για βέλη, προς τους πυκνούς εκείνους θάμνους.

Όταν έρριξε και το πέμπτο χοντρό κλαδί μ' αυτόν τον τρόπο, ακούστηκε μία υπόκωφη φωνή, κι' ένας άνθρωπος τριχωτός παρουσιάστηκε μπροστά στους θάμνους.

Ήταν όρθιος στα πισινά του πόδια.

Η ράχη του, ήτανε κυρτή κι' οι ώμοι του στενοί, σαν του Ζάχρ.

Το στήθος του προεξείχε όπως το στήθος των σκύλων: το κεφάλι ήτανε χοντρό μ' ένα πελώριο ρύγχος, δίχως μέτωπο, δυο μυτερά αυτιά θύμιζαν τα αυτιά των ανθρώπων.

Κρατούσε στο χέρι του μία τουβλερή πέτρα.

Φαινότανε μανιασμένος, γιατί άκούγοντανε οι μασέλες του, που χτυπούσαν.

Οι άμφιβολίες των δυο συντρόφων εξαφανίστηκαν: το πλάσμα, που στεκότανε μπροστά τους ήταν άνθρωπος, ή πέτρα που κρατούσε ήτανε πελεκημένη.

Ο Ζάχρ ανησύχησε, αλλά ο γιγαντώσωμος Ούν σύγκρινε την πέτρα κείνη με τα τρομερά του όπλα, προχώρησε με θάρρος προς τους θάμνους και φώναξε:

— Ο Γυιός του Ουρού κι' ο Γυιός της Γής δεν θέλουν να σκοτώσουν τον άνθρωπο του δάσους!

Μία στριγγιά φωνή, του αποκρίθηκε που μοιάζε με το μουγκρητό της αρκούδας, αλλά ήτανε κάπως ένθερη.

Την ίδια στιγμή πρόβαλε και μία άλλη σιλουέττα, πολύ πιό αδύνατη από την πρώτη.

Ο Ούν άρχισε να γελάει. Έδειξε τα όπλα του και φώναξε:

— Πώς θα μπορέσουν νάγωνιστούνε,

ο τριχωτός άνθρωπος κι' ή τριχωτή γυναίκα;

Το γέλιο του ησύχασε λιγάκι, τον φόβο των παράξενων εκείνων πλάσμάτων.

Τα χοντρά τους πρόσωπα φανέρωναν περιέργεια κι' ο Ζάχρ μίλησε με ήπιότητα:

— Γιατί οι τριχωτοί άνθρωποι, να μη κάμουν συμμαχία με τον Ούν και με τον Ζάχρ. Το δάσος είναι άπέραντο και τα θηράματα είναι άφθονα.

Ο Ούν πλησίασε κοντά στους τριχωτούς ανθρώπου, και πρόσθεσε:

— Τι άξίζει ή σουβλερή πέτρα, μπροστά στο πελώριο αυτό ρόπαλο;

Ο Ζάχρ συνέχισε με την άρμονική του φωνή:

— Ο Ούν κι' ο Ζάχρ δεν είναι ούτε λιοντάρια ούτε λύκοι!

Η ταραχή των άγνωστων ανθρώπων, είχε περάσει πιά.

Η γυναίκα έκανε το πρώτο βήμα.

Άγγιξε το μπράτσο του Ζάχρ, άρθρώνοντας ακαθόριστες συλλαβές.

Ύστερα, έπειδή δεν παρουσιάστηκε κανένας κίνδυνος ο ζωϊκή έμπιστοσύνη, που γεννιέται από κάθε έπαφή χωρίς βλάβη, άρχισε σιγά—σιγά να μεγαλώνει.

Ο Ζάχρ άπλωσε ένα κομμάτι καπνιστή κρέας κι' ο άντρας το καταβρόχθισε, ενώ ο Ούν έδινε μία ψητή ρίζα στη γυναίκα.

Πολύ πριν τελειώσει ή μέρα, ήτανε σαν ναχανε ζήσει μήνες μαζί.

□

Η φωτιά δεν τρώαζε τους καινούργιους συντρόφους.

Την κοίταζαν πούτρεχε πάνω στα κλαδιά και συνήθισαν γρήγορα να ζεσταίνονται κοντά της.

Ο Ζάχρ προσπαθούσε να καταλάβει τους ακατανόητους φθόγγους και τις χειρονομίες των καινούργιων συντρόφων του. Γρήγορα έμαθε, πως ο άντρας άκουε στο όνομα Ράχ κι' ή γυναίκα στο όνομα Βαώ, αλλά δεν μπόρεσε να μάθει αν ύπήρχαν κι' άλλοι άνθρωποι μέσα στο δάσος.

Τις ακόλουθες μέρες, ή οικειότητα έγινε πιό στενή. Η γυναίκα κι' ο τριχωτός άντρας, δεν είχαν καμιά δυσπιστία. Η συνήθεια είχε μπει μέσα στο πρωτόγονο μυαλό τους.

Ήτανε πιά πλάσματα, με έμφυτη την τάση της ύποταγής. Είχαν τις αισθήσεις υπερβολικά άνεπιγόμενες κι' έβλεπαν και τη νύχτα όπως τη μέρα. Η μυϊκή τους δύναμη ήταν άνώτερη από του Ζάχρ αλλά πολύ κατώτερη,

από τη δύναμη του γιγάντιου Ούν.
Ήταν ικανοί ν' αντισταθούν και να νικήσουν τη λεοπάρδαλη, τον πάνθηρα και το λύκο και γι' αυτό ποτέ δεν τους πείραζαν αυτά τα ζώα.

Η ευκινησία τους στο σκαρφάλωμα τους γλύτωνε απ' τα λιοντάρια και τις τίγρεις.

Έτρωγαν από δλα και δεν γνώρι-σαν ποτέ τους την πείνα.

Όσοι όσο ή φυλή τους έσβυνε σιγά—σιγά από μυστηριώδεις αίτίες.

Άλλοι άνθρωποι, που χρησιμοποιούσαν την έναρθη φωλή, έκοβαν τα χοντρά κλαδιά κι' έφτιαχναν δπλα, έδιωξαν τους πιθηκάνθρωπους σ' αυτό το όροπέδιο. Από χίλια χρόνια και δώ, δυο φορές σέ κάθε γενεά οι νικητές σκαρφάλωναν το βουνό, σκορπούσαν τον τρόμο και την καταστροφή και κατέβαιναν πάλι στα μέρη τους.

Τότε οι πρωτόγονοι κρυβόντουσαν στα κατάβαθα του δάσους κι' αυτός ο τρόμος τους τάραζε για πολλά χρόνια κάτοπι.

Όταν είδαν τον Ούν και τον Ζάχρ να φτάνουν, τους κυρίεψε ο ίδιος πανικός, αλλά πέρασε γρήγορα.

Ο Ράχ κατέβηκε στον ποταμό κι' ύστερ' από αρκετή ώρα, δδήγησε δλους τους πιθηκάνθρωπους κοντά στους καινούργιους φίλους του.

Όλων τα μάτια στυλώθηκαν τότε πάνω στον Ούν: Ποτέ τους δεν είχαν δει παρόμοιο γίγαντα.

Όσοι είχαν ιδεί τους «άνθρώπους της φωτιάς» δεν μπορούσαν να θυμηθούν τόσο ύψηλόσωμο και δυνατό άνθρωπο.

Απόμεναν τρομαγμένοι μπροστά του, αλλά όσο τους μιλούσε και χειρονομούσε ο Ράχ, τόσο περισσότερο ησυχάζαν.

Ο Ζάχρ τους έκανε νοήματα φίλας, που του είχε μάθει ή Βαώ.

Τότε τα δυστυχισμένα κείνα πλάσματα άνασαν με άνακούφηση, ίσως να ήταν και περίφανα, που άποκτούσαν τέτοιους συμμάχους, προπάντων το γίγαντα, που ήταν ψηλότερος κι' από τους σκληρούς νικητές τους.

Ο Ούν με το εύχαριστημένο γέλιο του, τους ένέπνεε τώρα έμπιστοσύνη και άσφάλεια.

Πολλές βδομάδες ζήσανε μέσα στο δάσος ο Ούν, ο Ζάχρ κι' οι σύμμαχοί τους.

Η ζωή τους ήταν άφθονη κι' εύκολη. Υστερα προχώρησαν κι' οι Πιθη-

κάνθρωποι άνακάλυπταν μ' εύκολία τις πηγές του νερού, καταλάβαιναν από μακριά τα θηρία, έβρισκαν φαγώσιμες ρίζες κι' έκοβαν ξύλα για τις φωτιές.

Δεν ήξεραν όμως ούτε ν' άνάψουν φωτιά ούτε να τη διατηρήσουν.

Η μικρή όρδη δεν φοβότανε τώρα καμιά προσβολή: ο Ούν κι' ο Ζάχρ έφοδίασαν με ρόπαλα και μπαλτάδες τους συντρόφους τους και γρήγορα τους μάθανε να τους χρησιμοποιούνε μ' εύκολία.

Όλοι τους φαινότουσαν έτοιμοι ν' αντιμετώπισουν τα σαρκοβόρα, με την άρχηλια του Ούν.

Πειθαρχημένοι, τώρα, και δπλισμένοι, άποτελούσαν επικίνδυνη δύναμη. Θαύμαζαν τον Ούν, κι' άγαπούσαν τον έξυπνο Ζάχρ.

Κατάλαβαν την έφευρετική πονηριά του, ήξεραν πως ο γίγαντας άκουε τις συμβουλές του.

Γρήγορα άρχισαν να καταλαβαίνουν τα νοήματά τους και τα περισσότερα από τα λόγια τους.

Όσο προχωρούσαν προς τα νότια, οι Πιθηκάνθρωποι δειχνανε περισσότερο δισταγμό: Η Βαώ έξήγησε, πως φτάνανε πιά στην άκρη του δάσους. Το όροπέδιο έγερνε τώρα προς τα κάτω, ή ζέστη γινότανε δυνατότερη.

Ένα άπόγευμα σταμάτησαν περισσότερο άνήσυχoi, κρηφτήσανε άνάμεσα στα δέντρα κι' έξέταζαν άνήσυχoi γύρω τους με τα μάτια, με την άκοή και με την άσφρηση.

Ο Ζάχρ, άφου ρώτησε τη Βαώ. εί-

πε στον Ούν:

—Έκει κάτω, είναι ή χώρα των ανθρώπων της φωτιάς.

Και σέ λίγο πρόσθεσε:

—Όταν πηγαίνουν στο δάσος σκοτώνουν τους «τριχωτούς ανθρώπους» και τους τρώνε σαν ζαρκάδια και αντίλοπες.

Ο θυμός φούσκωνε το πελώριο στήθος του Ούν γιατί θυμήθηκε τους Κζάμ, τους ανθρωποφάγους, που νίκησε ο πρόγονός του ο Νάχ.

—Ο Ούν, ο Ζάχρ κι' οι τριχωτοί άνθρωποι, είπε άγριέμένος, είναι πιά δυνατό από τους «άνθρώπους της φωτιάς»!

Άρχισε να γελάει με το θριαμβευτικό του γέλιο κι' ή εύθυμία του ζωογόνησε και τους άλλους.

Ο ήλιος έδυε, τα σύννεφα πήραν μύρια χρώματα κι' ή φωτιά σκόρπιζε τις σκιές γύρω τους: Ένα δλόκληρο ζαρκάδι ψηνώνανε για την όρδη, οι Πιθηκάνθρωποι, με την όδηγία του Ζάχρ, ψηνανε τις ρίζες, τα κουκιά και

τα μανητάρια.

Κατά το τέλος του φαγητού, ο Ράχ, που καθότανε πολύ κοντά στοίς θάμνους, άναπήδησε άνήσυχος.

Έδειχνε με το χέρι προς την άλλη όχθη.

Ο Ούν κι' ο Ζάχρ κοίταξαν κι' άνα-τρίχιασαν: μια φωτιά άρχιζε ν' άνάβει στην άλλη όχθη, ήταν άδύνατη άκόμενη, κατόπι ζωογονήθηκε και ψήλωσε.

Όλοι οι Πιθηκάνθρωποι κοίταζαν τώρα, κρυμμένοι μέσα στους ψηλούς θάμνους, τις κινήσεις του έχθρου τους.

Άνατρίχιαζαν από το φόβο, που κυρίεψε τις άδύνατες ψυχές τους μπροστά στον τρομερό κίνδυνο.

Όσο παραμόνευε τόσο καθαρώτερα έθάλπε τα πράγματα ο Ούν. Οι «άνθρωποι της φωτιάς» σούβλιζαν το κυνήγι τους και τώπνηαν στίς φλόγες.

Ήταν έπτά δλοι άρρενικοί και θ' άποτελούσαν, φαίνεται, μια συντροφιά, που βγήκε κυνήγι.

Ένας απ' αυτούς ζέσταινε στή φωτιά, για να τη σκληρήνει, την αίχμη ένάς πασάλου. Δεν φαινότουσαν να είχαν καταλάβει την παρουσία μιας άλλης φωτιάς.

Η κατασκήνωσή τους βρισκότανε χαμηλότερα από την κατασκήνωσή του Ούν και οι πυκνοί θάμνοι σχημάτιζαν πραγματικό παραπέτασμα.

Άλλά ο Ζάχρ μάντεψε γρήγορα πως τους είδαν οι έχθροί.

Συχνά κάποιος απ' αυτούς γυρνούσε και κοίταζε προσεχτικά.

—Βλέπουν τη λάμψη της φωτιάς μας!

είπε ο Ζάχρ.

Ο ποταμός, όπως, που χώριζε τα δυο στρατόπεδα ήταν βαθύς και επικίνδυνος. Κανένας δεν μπορούσε να έπιτε-θεί πριν ημερώσει.

—Οι «άνθρωποι της φωτιάς» δεν θα μ' άς χτυπήσουν άπόψε! βεβαίωσε ο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ - ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΠΟΥ ΦΥΛΑΝΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΘΑΝΕΙ - ΜΙΑ ΜΑΧΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ - Ο ΖΑΧΡ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΦΑΝΤΟΣ.

Ούν, ο Ζάχρ κι' οι Πιθηκάνθρωποι, πέρασαν ένα μεγάλο μέρος της μέρας όχυρώνοντας τη σπηλιά, όπου πέρασαν τη νύχτα.

Το άπόγευμα χτύπησαν πολλές αντίλοπες, έέραναν το κρέας στον ήλιο και στή φωτιά κι' οι Πιθηκάνθρωποι μάζεψαν μπόλικες ρίζες: ο Ζάχρ πρόβλεπε την πιθανότητα μιας πολιορκίας κι' έπρεπε να χουνε τρόφιμα.

Δεν έπαυαν στιγμή να παραμονεύ-

Ούν. Θα τολμήσουν να μ' άς έπιτεθούν αύριο;

Η φιλοπόλεμη καρδιά του δεν τη φοβότανε τη μάχη. Οι Πιθηκάνθρωποι ήτανε, βέβαια, πιά άδύνατοι, από τους «άνθρώπους της φωτιάς», αλλά ο άριθμός τους ήτανε μεγαλύτερος, κι' έπειτα ο Ούν, βασιζότανε προπάντων στή δική του δύναμη και στή πονηριά του Ζάχρ. Ρώτησε:

—Οι «άνθρωποι της φωτιάς» έχουνε τόξα και καμάκια;

—Ρίχνουνε πέτρες, άποκρίθηκε ο Ζάχρ, άφου συνεννοήθηκε με τους Πιθηκάνθρωπους.

—Και δέ βγάζουν τη φωτιά από τις πέτρες! φώναξε χαρούμενος ο Ούν.

Είχε διακρίνει δυο μικρές φωτιές σέ αρκετή άπόσταση από τη μεγάλη και από πείρα κατάλαβε, πως ήτανε πέτρινα κλουβιά, όπου φύλαγαν την φωτιά, μη τους σβύσει, άνίκανοι ν' άνάψουν μόνοι τους καινούρια φλόγα. Άν τους σκότωναν τη φωτιά, οι έπτά πολεμιστές, θ' άναγκαζόντουσαν να γυρίσουν πίσω στην όρδη τους.

Η νύχτα πέρασε ήσυχα. Κατά τα ημερώματα, ή πάχνη, που σχηματίστηκε πάνω στον ποταμό έκρυψε λίγο την αντικρυνή πλαγιά.

Το στρατόπεδο των «άνθρώπων της φωτιάς» έγινε άόρατο.

Μετά την άνατολή της μέρας, ή πάχνη εξακολούθησε. Ο πρωινός άέρας άρχισε σέ λίγο να την κουρελιάζει κι' έπιτέλους ο ήλιος την έξά-τισε.

Τότε οι Πιθηκάνθρωποι φάνηκαν περισσότερο άνήσυχoi: δεν είδαν τους «άνθρώπους της φωτιάς» στή νυχτερινή κατασκήνωσή τους και κατάλαβαν, πως ο έχθρός έπιχειρούσε να τους πλησιάσει.

Τους άγριόσκυλα και τα τσακάλια.

Το έδαφος ήτανε δύσκολο για την έπίθεση του έχθρου: γύρω τους ο ποταμός κι' επικίνδυνοι βάλτοι. Μονάχα από το μέρος του δάσους μπορούσαν να τους έπιτεθούν, αλλά ύπηρε άρκετη άδεντρη έκταση άνάμεσα στο δάσος και στή σπηλιά.

Αυτή την έκταση έπέβλεπαν περισσότερο! Για να φτάσουν ως τη σπηλιά, οι «άνθρωποι της φωτιάς», θ' άπρε-

πε να διασχίσουν άνοιχτό έδαφος ως χίλια πάνω κάτω βήματα κάτω από τὰ βλήματα των πολιορκημένων.

Ός τὸ δράδυ, καμμία ύποπτη μυρωδιά δὲν φανέρωσε τὴν προσέγγισή τοῦ ἐχθροῦ.

Κατὰ τὸ βράδυ ὁ Οὖν ἀνέβηκε στὸν ψηλότερο βράχο χωρὶς νὰ ἀνακαλύψει τίποτα.

Ἄρχισε νὰ ἡσυχάζει καὶ εἶπε στὸν Ζάχρ :

—Οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτιάς ἦτανε ἐπτά μονάχα. Οὐά φύγανε.

Ὁ Ζάχρ ὅμως δὲν ἦτανε τόσο αἰσιόδοξος, καὶ ἀποκρίθηκε :

—Ἄν δὲν ἦρθανε νὰ μᾶς χτυπήσουν, θὰ πῆγανε νὰ φέρουν κι' ἄλλους πολεμιστὲς τῆς φυλῆς τους !

—Ἡ ὁρδὴ τους μένει μακριὰ ! βεβαίωσε ξέγνοιαστος ὁ Οὖν. Γιατί νὰ γυρίσουν πίσω ;

—Γιατί οἱ ἄνθρωποι τοῦ δάσους δὲν ἀνάβουν φωτιά. Θὰ θελήσουν νὰ μάθουν, ποιοὶ ἄνθρωποι ἦρθανε στὸ δάσος.

Ὁ συλλογισμὸς αὐτός, ἀνησύχισε λίγη ὥρα, τὸν Οὖν κι' ἔβαλε περισσότερο σκοποὺ νὰ φυλάει.

Ὅπως συνήθιζε, ὅταν νύχτωσε, πῆρε ὁ ἴδιος τὴν πρώτη βάρδια.

Ἡ νύχτα ὅμως ἦτανε ἡσυχῇ.

Καθησμένος κοντὰ στὴ φωτιά ὁ Οὖν ζοῦσε χωρὶς σκέψη καὶ χωρὶς καμμία δειροπόληση.

Τὸ φεγγάρι εἶχε φτάσει στὰ δυὸ τρίτα τῆς πορείας του, ὅταν ὁ Οὖν ἀνασῆκωσε ἀνίσυχος τὸ κεφάλι του.

Εἶδε δυὸ ἀπὸ τοὺς σκοποὺς νὰ πετιοῦνται ὀρθοὶ κι' ἀμέσως ὁ τρίτος τοῦς μιμήθηκε : Ἀδύνατες ἀναθυμιάσεις ἐρχόντουσαν μαζί μὲ τὸν ἀέρα.

Ἐμοιάζαν μὲ τὶς ἀναθυμιάσεις τῶν Πιθηκάνθρωπων κι' ὁ Οὖν νόμισε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς σηκώθηκαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ περπατοῦσαν γύρω.

Πῆγε κοντὰ στὸν Ράχ. Ὁ Ράχ ὁσφράνθηκε προσεχτικὰ μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ εὐκίνητα ρουθόνια του.

Μὲ ἀπερίγραπτη ἀνησυχία ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ Οὖν κατάλαβε : εἶχαν ἔρθει οἱ ἐχθροί.

Κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἔβλεπαν τὴ φωτιά, ἔβλεπαν τὸν Οὖν καὶ τοὺς σκοποὺς του ἐνῶ αὐτοὶ ἀπόμεναν ἄρατοι.

Κάτω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φέγγος τῆς σελήνης, ὁ Οὖν ἐξέταζε τὸ ἔδαφος.

Τὸ στήθος του φούσκωνε ἀπὸ πολεμικὸ μένος καὶ μίσος, μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὴν πολεμικὴ κραυγὴ

στὰ χεῖλῃ του.

Ὁπλισμένος μὲ τὰ τόξα καὶ τὰ πέτρινα πρωτόγονα βέλη του, μὲ τὸ καμάκι καὶ μὲ τὸ δόρυ, ἦτανε βέβαιος πὼς θὰ σκότωνε ἢ θὰ πλήγωνε πολλούς, πρὶν πλησιάσουν ἀρκετὰ, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὸν πληγώσουν αὐτόν μὲ τὶς πέτρες τους.

Ὡστόσο, οἱ Πιθηκάνθρωποι ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ἕνας ἕνας ἀπ' τὴ σπηλιά : ἡ ἀναθυμίαση τοῦ προαιώνιου ἐχθροῦ τοὺς ξύπνησε.

Βγήκε κι' ὁ Ζάχρ : Ἀπὸ τὴ Βαὼ πληροφορήθηκε ἀμέσως τὸν κίνδυνον.

Ὁ Οὖν λογάριζε τὴν πιθανὴ ἔκβαση τῆς μάχης : οἱ ἐχθροὶ ἦταν ἐφτά κι' ἄν οἱ σύμμαχοί του δειχνοῦσε θάρρος, μποροῦσαν εὐκόλῃ νὰ νικήσουν.

Ἀλλὰ καταλάβαινε, πὼς δὲν μποροῦσε νὰ βασιστεῖ παρὰ στὸν ἑαυτό του, στὸν Ζάχρ, στὸ Ράχ, στὴ Βαὼ, καὶ σ' ἕνα νέο μὲ ζωηρὰ κι' ἐξυπνα μάτια.

—Πρέπει νὰ μπήξω τὴν πολεμικὴ κραυγὴ ; ρώτησε ὅπως συνήθιζε πάντα τὸν Ζάχρ.

Ὁ Γυιὸς τῆς Γῆς, ὅμως, προτιμοῦσε τὴν συμμαχία παρὰ τὸν πόλεμον.

—Τὸ δάσος εἶναι μεγάλο, εἶπε, καὶ μπορεῖ νὰ θρέψει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μπορεῖ ὁ Ζάχρ νὰ μιλήσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς φωτιάς ;

Παρὰ τὸν ἐρεθισμό καὶ τὴν ὀργὴ τοῦ ὁ Οὖν, δέχτηκε.

Τότε ὁ Ζάχρ φώναξε δυνατὰ :

—Ὁ γυιὸς τοῦ Οὐροῦ κι' ὁ γυιὸς τῆς Γῆς δὲν πολέμησαν ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φωτιάς ! Δὲν εἶναι ἐχθροὶ τους !

Τὸ δάσος ἀπόμεινε σιωπηλὸ. Τότε φώναξε καὶ ὁ Οὖν :

—Ὁ Οὖν σκότωσε τὸ κόκκινο θηρίο. Ὁ Οὖν καὶ ὁ Ζάχρ ἔχουνε ρόπαλα, ἔχουνε καμάκια καὶ πέτρινα βέλη ! Ἄν οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτιάς θελήσουν τὸν πόλεμον, κανένας τους, δὲ θὰ γυρίσει ζωντανός !

Πάλι δὲν ἀκούστηκε τίποτα, ὁ Οὖν ἔκανε διακόσια βήματα καὶ φώναξε :

—Οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτιάς δὲν θέλουν ν' ἀπαντήσουν ;

Τώρα, πού ἦτανε κοντύτερα, μυρίζονταν περισσότερο τὶς ἀναθυμιάσεις. Χτυπώντας τὸ στήθος μὲ τὴ γροθιά του οὐρλιάσε σὰν λύκος :

—Ὁ Οὖν θ' ἀνοίξει τὰ στήθια κοίτις κοιλιές σας. Θὰ πετάξει τὰ κρέατά σας στὶς ὕαινες.

Ἐνα μουρμουρητὸ ἀκούστηκε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ὁ Οὐλχάμρ προχώρησε ἄλλὰ ἑκατὸ βήματα καὶ φώναξε.

—Ὁ Γυιὸς τοῦ Οὐροῦ θὰ σπάσει τὰ

κεφάλια σας !

Ἐλπιζε νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦνε, καθὼς ἦταν ὀλομόναχος.

Μὲ τὸ θάρρος, πού τοῦδινε ἡ ἀκατάβλητη δύναμη του προχώρησε ἄλλὰ ἑκατὸν πενήντα βήματα καὶ τότε εἶδε νὰ πετιοῦνται ἀπὸ τοὺς γύρω του θάμνους τρεῖς ἄνθρωποι.

Ἦτανε φανερὸς ὁ σκοπὸς τους, νὰ τοῦ κόψουν τὴν ὀπισθοχώρησιν.

Ἀλλὰ ὁ Ζάχρ δὲν βρισκότανε μακριὰ καὶ γρήγορα ἡ συμπλοκὴ γενεκεύτηκε.

Μὲ τὸ πρῶτο βέλος, ὁ Οὖν πλήγωσε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Κατὰπληκτοί, πού χτυπήθηκε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μακριὰ, δὲν ἄρχισαν ν' ἀποτραβηχτοῦν.

Κατόρθωσαν ὅμως νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴ Βαὼ.

Ἡ ἀνάπαυλα δὲν κράτησε πολὺ.

Ὁ Ράχ οὐρλιάζε μανιασμένος, ἡ ἰδέα τῆς αἰχμαλωσίας τῆς ἐξυπνῆς καὶ γενναίας Βαὼ ἦταν ἀβάσταχτη στὸν Οὖν σὰ μιὰ ἥττα.

Ὁς καὶ ὁ Ζάχρ ἐξενοῦσε τὴ φρόνησιν του. Πῆραν τοὺς δυὸ ἱκανότερους ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους καὶ ὤρμησαν νὰ κταδιώξουν τοὺς ἄρπαγες τῆς γυναίκας τοῦ Ράχ.

Γρήγορα νοιώσανε τὶς ἀναθυμιάσεις τῶν ἐχθρῶν κι' ἐξακολούθησαν νὰ τρέχουν.

Ὅταν βγήκαν ἀπὸ τὸ δάσος, ἀντίκρουσαν στ' ἀνατολικά τὴ λάμψη μιᾶς φωτιάς.

Καθισμένος πάνω σὲ μιὰ πέτρα, ἕνας ἄνθρωπος φύλαγε σκοπὸς.

Ἀμέσως σηκώθηκε μόλις τοὺς εἶδε ἀπὸ μακριὰ.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή φάνηκαν ἔξη ἄλλοι ἄνθρωποι, πού σέρνανε τὴ Βαὼ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς περπατοῦσε μὲ δυσκολία καὶ κρατοῦσε τὸ χέρι πάνω στὸν ὦμο του. Ἦταν ὁ πληγωμένος.

Ὁ Οὖν χύμηξε σὰν σίφουνας, ἔτρεξε κάπου πεντακόσια βήματα, ἀλλ' ἀναγκάστηκε νὰ σταθεῖ λυσσῶντας. Ἐνα βάραθρο ἦταν ἀνοιχτὸ μπροστὰ στὰ πόδια του.

Οἱ ἐχθροὶ τὸν κορροΐδευαν, γελώντας, ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὴ τοῦ γκρεμοῦ κι' ἡ ἀπόσπασή ἦταν τόση, πού δὲν τοὺς ἔφτανε οὔτε καμάκι οὔτε βέλος.

—Θὰ κάνουμε τὸν γύρο τοῦ χαντακιοῦ, εἶπε ὁ Ζάχρ.

Οἱ δυὸ σύντροφοι δὲν ἄρχισαν νὰ βρεθοῦνε κοντὰ στοὺς ἐχθρούς.

Ὁ Οὖν βράδυνε τότε τὸ βᾶδισμά του καὶ φώναξε.

—Ἄν μᾶς δώσετε πίσω τὴ Βαὼ, θὰ σᾶς ἀφίσουμε νὰ γυρίσετε ἡσυχὸι στὸν τόπο σας.

Τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν περισσότερο ὁ Ζάχρ, μὲ χειρονομίες.

Τότε ἐκείνοι ἄρχισαν νὰ γελᾶνε ἄγρια.

Ὁ ἀρχηγὸς τους ἄρπαξε τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ κεφάλι τὴν κύλισε χάμω. Δείχνοντας κατόπι τὸ κορμὶ τῆς χάμω, τὴ φωτιά καὶ τὶς σαγόνες, φανέρωσε μὲ νοήματα, πὼς θάψηναν καὶ θάτρωναν τὴν αἰχμάλωτη.

Ὁ Οὖν χύμηξε σὰν τὴ λεοπάρδαλη. Οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτιάς κρύφτηκαν πίσω ἀπ' τὶς πελώριες πέτρες, πού εἶχαν κυλήσει κοντὰ στὴ φωτιά τους.

Τότε ὁ Ζάχρ εἶπε :

—Ὁ Οὖν νὰ προχωρήσει δεξιὰ θὰ μπόρῃ νὰ δεῖ μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς, πού κρύβονται.

Ὁ Οὖν συμμορφώθηκε μ' αὐτὴ τὴ συμβουλὴ.

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς φάνηκαν μπροστὰ στὰ μάτια του. Θέλησαν νὰ κρυφτοῦνε κάπου.

Ἐνα πέτρινο βέλος σφύριξε καὶ μιὰ γοερὴ κραυγὴ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ πληγωμένου.

Ἐρριξε κι' ὁ Ζάχρ τὸ βέλος του, κι' ὁ δεύτερος ἐχθρὸς κυλίστηκε χάμω μὲ τὸ μοῦτι τρυπημένο.

—Οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτιάς ἔχουνε τώρα τρεῖς πληγωμένους, ἀκούστηκε ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ Οὖν.

Μαῦρα σύννεφα σκέπασαν κείνη τὴ στιγμή τὸ φεγγάρι κι' οἱ ἐχθροὶ ἔγιναν πάλι ἄρατοι μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι.

Ἡ μόρα ἦτανε κοντὰ κι' οἱ αἰώνιες δυνάμεις τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ μάνιαζαν γύρω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πού πολεμοῦσαν.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτιάς φοβόντουσαν νὰ ἐκτεθοῦν στὰ πέτρινα βέλη καὶ στὰ καμάκια, ἀλλὰ καὶ ὁ Οὖν κι' ὁ Ζάχρ καταλάβαιναν, πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ χτυπήσουν τὸν ἐχθρὸ πίσω ἀπὸ τοὺς ὀγκόλιθους, πού κρυβοῦσαν.

Ὅταν ἄρχισε δυνατὴ, ἡ βροχὴ, οἱ ἐχθροὶ κατάλαβαν, πὼς θὰ καταστρεφότανε ἡ φωτιά τους ! δὲν μποροῦσαν νὰ τὴ διατηρήσουν μέσα στὰ πέτρινα κλουβιά, πού τὴ φύλαγαν, γιατί θάδιναν στόχο στὰ πέτρινα βέλη τῶν ἀντιπάλων.

Οἱ Πιθηκάνθρωποι, ἔφτασαν κοντὰ στοὺς συμμαχοὺς τους καὶ περίμεναν διαταγές.

Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐχθρῶν, πρὸσταξε ἀντεπίθεσιν, ἀπὸ τὴν ἀνάγκη

νά σώσει τη φωτιά.

Τέσσερις από τους πολεμιστές του, από τους οποίους δυο πληγωμένοι δρμησαν πάνω στον Ζάχρ και στους Πιθηκάνθρωπους.

Ο άρχηγός κι' ο πιο δυνατός από τους ανθρώπους του χύμηξαν έναντιόν του Ούν.

Δυο πέτρινα βέλη σφύριξαν, ύστερα άλλα δυο, αλλά δεν βρήκανε το στόχο μέσα στο σκοτάδι της άσέληνης νύχτας.

Τα καμάκια μόλις γδάρανε τους έχθρους. Ο Ούν κι' ο Ζάχρ όπισθοχωρούσαν.

Τώρα ή βροχή έπεφτε σαν χείμαρος.

Η φωτιά τρεμόσβυνε ενώ ένας πληγωμένος πολεμιστής, σκυμμένος από πάνω της προσπαθούσε να την προφυλάξει από τη βροχή, με το κορμί του και με τις πέτρες, που σκέπαζε το κλουβί.

Ο Ζάχρ κι' οί άνθρωποι του κυκλώθηκαν.

Ο νεώτερος από τους Πιθηκάνθρωπους ζήτησε να κρυφτεί πίσω από ένα δέντρο: Ένα χτύπημα κονταριού του άνοιξε την κοιλιά.

Ο Ζάχρ κι' ο σύντροφός του πολεμούσαν με τα ρόπαλα, που τους είχε δώσει ο Ούν.

Ο Ζάχρ σκότωσε με μια μπαλταδιά τον έχθρό, που είχε πληγώσει ο Ούν στον ώμο, ένας άλλος όμως, γιγαντώσμως, τον άρπαξε από το σβέρκο και τον κύλισε χάμα.

Όταν ο Ούν είδε τους έχθρους του σε απόσταση δεκαπέντε βημάτων, έκανε τρία πελώρια πηδήματα και κατέβασε το ρόπαλό του δυνατά.

Το πρώτο χτύπημα θρυμάτισε ένα κοντάρι, το δεύτερο άνοιξε ένα κρανίο. Ο άρχηγός των έχθρων κι' ο Ούν βρέθηκαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο.

Ήτανε δυο πραγματικοί γίγαντες. Τό πρόσωπο κι' ή φτιασιά του κορμιού του άρχηγού ούτο, θύμιζε την άρκουδα και το άγριογούρουνο: πυκνό τρίχωμα σκέπαζε το στήθος του, τὰ στρογγυλά του μάτια φωσφόριζαν.

Πιο ψηλός όμως, με πλατύ στήθος, που δεν έμοιαζε με το στήθος κανενός ζώου, στυλωμένος στα δυνατά χοντρά μεριά του, ο Ούν κρατούσε το ρόπαλο με τὰ δυο του χέρια.

Το κοντάρι του ανταγωνιστή του, από σουβλερό ξύλο έβένου, μπορούσε να του ξεσκίσει τις σάρκες και να του θρυμματίσει τὰ κόκκαλα.

Πρώτο χτύπησε τὸ κοντάρι αυτό, αλλά μόλις άγγιξε τον γυιό του Ούρου.

Το ρόπαλο στιφογύρισε.

Δέ βρήκε όμως παρά τὸ χῶμα.

Για μια στιγμή, παραμόνευε ο ένας τον άλλον, κάνοντας λίγα βήματα πίσω.

Η δυνατή βροχή τους αγκάλιαζε ενώ μόλις τούς φωτίζαν οί τελευταίες αναλαμπές της φωτιάς.

Ο Ούν άρχισε πάλι την επίθεση.

Το ρόπαλο ύψώθηκε κι' έπεσε γδέρνοντας μονάχα τὸ στήθος του έχθρου ενώ ή αίχμη του κονταριού τρύπησε τον ώμο του Ούν.

Υστερα τὰ δῦλα ανακατευτήκανε.

Τὸ κοντάρι άγγιξε τὸ στήθος του Ούν, τή στιγμή, που αὐτὸς πηδούσε πρὸς τὰ πίσω.

Τὸ αἷμα έτρεχε από τις δυο πληγές.

Ο Ούν με μια άγρια πολεμική κραυγή, άδραξε τὸ κοντάρι με τὸ ένα χέρι και με τὸ άλλο χτύπησε.

Χτυπημένος κατακέφαλα, ο άγριος άρχηγός, απόμεινε γιά μια στιγμή άκίνητος, παραλυμένος· Ένα δεύτερο χτύπημα του θρυμάτισε τὰ κόκκαλα του ώμου· κι' άλλα, μανιασμένα, του τσάκισαν τὰ πλευρά.

Η φωτιά είχε σβύσει· άραιές άστραπές, αὐλάκωναν τὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ.

Τὸ κάκου ο Ούν γύρεψε να βρεῖ τὸν Ζάχρ και τὸς Πιθηκάνθρωπους: ή βροχή κι' ο άνεμος σκορπούσαν τις αναθυμιάσεις των κορμιών.

Επιτέλους φώναξε:

—Ποῦ είναι κρυμμένος ο Ζάχρ: Ο γυιός του Ούρου τσάκισε τὸς έχθρους!

Έξακολουθοῦσε να ψάχνει.

Βρήκε μονάχα τὸν Ζάχρ κι' από τὰ λόγια και τις χειρονομίες του κατάλαβε, πὸς ο Γυιός της Γῆς είχε ξεαφανιστεί.

Φάνηκε κι' ο άλλος πιθηκάνθρωπος ο νεώτερος, αλλά δεν μπόρεσε να του δώσει να καταλάβει περισσότερα.

Ήταν αδύνατο να επιχειρήσει να βρεῖ τὸν σύντροφό του μέσα σε κείνη τὴν τρομερή μπόρα.

Πῆγε σὸν καταυλισμὸ των έχθρων.

Η φωτιά τους είχε σβύσει κι' ή στήλη ήτανε πιά κρύε. Ο πληγωμένος, που φύλαγε κεί τὴ φωτιά, έπεσε στα πόδια του Ούν και τὸν ίκέτευε να μὴ τὸν στοτώσει.

Ο γυιός του Ούρανού, καλόκαρδος στους νικημένους, έκλινε να του δώσει χάρη.

Αλλά, τὴν ἴδια στιγμή, οί δυο Πι-

θηκάνθρωποι χτύπησαν τὸν δυστυχισμένον εκείνον με τὰ ρόπαλα και τοῦ θρυμάτισαν τὴ ραχοκοκκαλιά.

Ο Ούν αγανάκτησε αλλά ήξερε, πὸς αὐτὸς ἦταν ο νόμος του πολέμου.

Η Βαώ, που της είχε μάθει μερικές λέξεις ο Ράχ, έξήγησε τότε, σὸν Ούν, πὸς οί έχθροι πῆραν τὸ φίλο του αιχμάλωτο στή φυγή τους.

Η άπελπισία κι' ή λύπη πλημμύρισαν τὸ στήθος του πολεμιστή.

Όλο τὸ πρωῒ έψαξε να βρεῖ τὰ ἴχνη, οί σύμμαχοί του με τὴ δυνατή τους άσφρηση τὸν βοήθησαν ὅσο σε καμμία άλλη περίπτωση.

Αφοῦ περπάτησαν ὥρες ὁλόκληρες, ή Βαώ βρήκε τὰ ἴχνη των φυγάντων· μπόρεσε μάλιστα να διακρίνει και τὰ πατήματα του ἴδιου του Ζάχρ.

Χαρά και φόβος μαζί, τάραξε τὴ γενναία ψυχὴ του γίγαντα. Ήταν αδύνατο να προφτάσει τὸς έχθρους πρὶν από τὴν άλλη μέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΖΑΧΡ—ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΑΝΕ—Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ—Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΗ ΛΙΓΕΡΗ ΜΕΣΗ — ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Πῆρε κατόπι δρόμο, παρακολουθώντας με τὴν άσφρηση τις αναθυμιάσεις των ανθρώπινων κορμιών.

Περπάτησε ὅλη τὴ μέρα εκείνη και σκεδὸν ὁλόκληρη τὴ νύχτα.

Τὸ πρωῒ βρέθηκε κοντὰ σε μια μικρὴ λίμνη.

Προχώρησε κρυμμένος στα ψηλά χόρτα.

Η αναθυμίαση γινότανε ὅλο και έντονότερη κι' ο Ούν κατάλαβε, πὸς οί έχθροι, έπρεπε τώρα να είναι διπλάσιοι· οί φυγάδες θα βρήκαν σὸ δρόμο κι' άλλη ὁμάδα κυνηγῶν απ' τὴ φυλή τους.

Η επίθεση ἦταν αδύνατη, αλλά ένα ένστικτο δυνατότερο από τὴ λογική, κυρίεψε τὴν ψυχὴ του γίγαντα και προχώρησε άφοβος.

Βασιζότανε και στή γρηγοράδα των ποδιών του: ποτὲ οί κοντοπόδαροι έκείνοι άνθρωποι, δὲν θα μπορούσαν να τὸν φτάσουν αν αποφάσιζε να σωθεῖ με τὴ φυγή.

Νύχτωσε, χωρίς να βρεῖ ακόμη τὸν καταυλισμὸ τους.

Αναπαύτηκε λίγο κι' άρχισε πάλι να προχωρεῖ ακούραστος.

Αναγνώρισε πάντα τὴν ὁσμὴ των ανθρώπων τῆς φωτιάς.

Τίποτα όμως, δὲν φανέρωνε τὴν παρουσία του Ζάχρ.

Βεβαιώθηκε πὸς είχε πάνω του ὅλα του τὰ ὄπλα, τρία πέτρινα βέλη, που τὰ μάζεψε από τὸ πεδίο τῆς μάχης, δυο καμάκια, τὸν μπαλτά του, τὸ ρόπαλό του.

Κρατοῦσε και τις τσακμακόπετρες· στή ζώνη του γιά ν' άνάβει τὴ φωτιά.

Μὲ πόνο ψυθίριζε κάθε τόσο: — Ο Ράχ, ή Βαώ κι' ο Ωχν είναι σύμμαχοί του Ούν. Αλλά οί άνθρωποι τῆς φωτιάς· προχώρησαν πολὺ κι' εἶναι γρήγοροι στα πόδια, μονάχα ο Ούν μπορεί να τὸς προκάνει.

Η Βαώ κατάλαβε τις κινήσεις, που της έκανε κι' έξήγησε τὴ σκέψη αὐτῆ του Ούν και σὸς άλλους δύο.

Οί πιθηκάνθρωποι καταλυήθησαν που θάχχαναν τέτοιον προσάτη, ή Βαώ έκλαιγε κι' ο Ράχ βογγούσε.

— Ο Γυιός του Ούρου θα ξαναδεῖ τὸς Τριχωτούς ανθρώπους, εἶπε ο γίγας γιά να τὸς παρηγορήσει.

Περπάτησε με προφύλαξη, ανάμεσα σὸς θάμνους και στα μπαμποῦ, σύρθηκε μέσα στα ψηλά χόρτα κι' επιτέλους έφτασε κοντὰ σε κείνους, που ζητούσε.

Ένα άγριο μουρμουρητὸ άκούστηκε κι' εἶδε να σηκώνωνται δυο πολεμιστές· Ο έναντιος άγέρας, δὲν του είχε επιτρέψει να καταλάβει τόσο κοντὰ τὴν παρουσία τους.

Οί δυο σκοποὶ των εἶχανε δει. Κατάλαβε πὸς έπρεπε να είναι έτοιμος γιά τὴ μάχη.

Η σελήνη, φώτιζε ζωηρά τις σιλουέτες των δυο κείνων ανθρώπων: Αναγνώρισε πὸς δὲν ἦταν άντρες αλλά γυναίκες.

Κοντόχοντρες, με κοντὲς γάμπες, στήθια και πρόσωπα χοντρά: κρατοῦσε ή καθεμία τους από ένα κοντάρι.

Στὴ φυλὴ των Ὀδλχάρ πολὺ σπάνια οί γυναίκες χρησιμοποιοῦσαν τὰ ὄπλα.

Δὲν ένιωσε οὔτε ἴχνος θυμοῦ στήν ψυχὴ του και με φιλικὴ φωνὴ τὸς εἶπε:

— Ο Ούν δὲν ἦρθε γιά να σκοτώσει τις γυναίκες.

Εκείνες τὸν άκουσαν χωρίς να καταλάβουν.

Γιά να τις καθουχάσει περισσότερο, άρχισε να γελάει.

Υστερα, προχώρησε με τὸ ρόπαλο χαμηλωμένο.

Οι γυναίκες όμως τ'όβαλαν στα πόδια, είτε από φόβο είτε για να είδωποιήσουν τους συντρόφους τους.

Αλλά τα κοντά τους πόδια δεν μπορούσαν ν' ανταγωνιστούν με τις πελώριες γάμπες του γίγαντα.

Τις ξφτάσε και τις προσπέρασε.

Τότε εκείνες ύψωσαν τα κοντάρια. — Τό ρόπαλο μπορεί εύκολα να τσακίσει τα κοντάρια, είπε ο Ούν.

Με μία τρομαγμένη κίνηση, ή μία από τις γυναίκες τούρριξε το κοντάρι της.

Ο Ούν τὸ θρυμάτισε στὸν ἀέρα καί, χωρίς, νὰ ἐπιτεθεῖ, ἐξακολούθησε:

— Γιατί πολεμάτε τὸ γυιὸ τοῦ Οὐροῦ;

Εκείνες κατάλαβαν, πὼς τοὺς χάριζε τὴ ζωὴ καὶ τὸν κοίταζαν κατάπληκτες: Ἡ γυναίκα, ποὺ τὸν εἶχε χτυπήσει, χαμήλωσε τὸ κοντάρι της κι' ἔκανε σημάδια εἰρήνης.

Ἀρχισαν κατόπι νὰ περπατοῦν.

Μ' ἐμπιστοῦνη στὴ δύναμή του, ὁ Οὐν τίς ἀκολούθησε στὴν ἀρχή.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ σκεφεῖ, μήπως τὸν τραβούσανε σὲ παγίδα.

Ἐπιτέλους φτάσανε στὸν καταυλισμὸ καὶ βρέθηκε κυκλωμένος ἀπὸ δώδεκα γυναίκες, καὶ πολλὰ παιδιά. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ἦταν νῆες, πολὺ δυνατὲς μετὰ πελώρια σαγόνια, ἀλλὰ μιά ἔκανε τὸν Οὐν ν' ἀνατριχιάσει, γιατί εἶχε τὴν εὐλύγιση μέση τῶν παρθένων τοῦ Γκαμλά· ποῦναι οἱ πιδ ὁμορφες μέσα στὴν πολυάριθμη φυλὴ τῶν Οὐλχάμρ.

Μιά δολοφονηρὴ καίτη, κυλοῦσε πάνω στοὺς ὤμους της· τὰ μάτια της, φωτερὰ σὰν τὰ σμαράγδια ἔπαιρναν μιὰ λεπτὴ σκιά ἀπὸ τὰ μακρὰ ματόκλαδά της· τὰ δόντια της ἦτανε κάτασπρα καὶ φανέρωναν τὴν τρυφερὴ της ἡλικία.

Μιά γλυκεῖα θέρμη ζωογόνησε τὴν καρδιά τοῦ πολεμιστῆ.

Οἱ γυναίκες, κύκλωσαν πλησιέστερα τὸν γίγαντα.

Μιά ἀπ' αὐτὲς, μετὰ σκληρὰ μπράτσα· χοντροὺς ὤμους καὶ βλέμμα ἀποφασιστικό, στεκότανε ἀντίκρου τοῦ. Τὸν κοίταζαν ὅλες μετὰ ἀπορία γιατί δὲν εἶχαν ξαναῖδεϊ τόσο γιγάντιο πολεμιστὴ κι' ἡ κουβέντα του ἦτανε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική τους.

Αὐτὲς γνώριζαν τρεῖς φυλὲς στὸν κόσμῳ, τοὺς «ἀνθρώπους τῆς φωτιάς» ποὺ εἶχαν αἰχμαλωτίσει τὸν Ζάχρ, τοὺς Πιθηκάνθρωπους, ποὺ δὲν χτυπιόντουσαν ποτέ μαζί τους, καὶ τὴ δική τους φυλὴ ὅπου οἱ γυναίκες ζούσαν χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες κι' ἄγ-

ριες ἱεροτελεστίες καθιέρωναν τὸν γάμο.

Ἀκόμη καὶ στὴ δική τους φυλὴ, ἂν ἀνῆκε ὁ Οὐν, θὰ τὸν ἐδιώχναν ἢ θὰ τὸν βασάνιζαν, ποὺ τὸλμησε καὶ πῆγε κοντὰ τους.

Δὲν τὸν δέχτηκαν παρὰ γιατί τοὺς προκάλεσε κατάπληξη, ὁ γιγάντιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος καὶ τὸ περισσότερο, γιατί περνοῦσαν πολὺ δύσκολες στιγμές. Οἱ μισὲς τοὺς εἶχανε χαθεῖ ἀπὸ τὸν πόλεμο, ποὺ τοὺς ἔκαναν οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιάς». Πολλὰ παιδιά εἶχαν πεθάνει ἀφοῦ χάθηκαν οἱ μανάδες τους.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὲς συμφορές, εἶχανε χάσει καὶ τὴ φωτιά κι' ἔτσι γυρνοῦσαν κακομοιριασμένες καὶ ταπεινωμένες πάνω στὴ γῆ.

Τοὺς φάνηκε λοιπὸν πολὺ παρήγορο, ν' ἀποκτήσουν τέτοιο σύμμαχο.

Πολλὴ ὥρα μαζωμμένες γύρω του, προσπαθοῦσαν νὰ καταλάβουν τὰ λόγια του καὶ κείνος τὴν σημασία τῶν νοημάτων, ποὺ τοῦκάναν.

Ἐπιτέλους οἱ γυναίκες κατάλαβαν, πὼς ζητοῦσε ἓνα του σύντροφο καὶ κείνος χάρηκε, ποὺ οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιάς» ἦταν οἱ χειρότεροι καὶ ποῖο μισητοὶ ἐχθροὶ τῶν γυναικῶν.

Ο Οὐν μαντεύοντας, πὼς τοὺς εἶχαν σκοτώσει τὴ φωτιά, μάζεψε ξερὰ χόρτα κι' ἔκανε νὰ γενηθῇ ἡ φλογα μετὰ τὲς τσακμακόπετρες του.

Μετὰ φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ οἱ νεώτερες γυναίκες χοροπηδοῦσαν γύρω ἀπ' τὴ φωτιά, τραγουδώντας ἓνα βάρβαρο πολεμικὸ θούριο.

Ὅταν ἡ κόκκινη ζωὴ ἀπλώθηκε πάνω στὰ κλαδιά, ἡ χαρὰ πλησίαζε τὰ ὅρια τῆς τρέλλας.

Μοναχὰ ἡ κόρη μετὰ τὴ λιγερὴ μέση δὲν φώναζε, κοίταζε μετὰ τὰ μεγάλα της μάτια τὴ φωτιά καὶ τὸν πολεμιστὴ μετὰ σιωπηλὸ θαυμασμὸ κι' εὐχαρίστηση. Ὅταν μιλοῦσε ἡ φωνὴ της ἀκουγότανε ἀπαλὴ καὶ δειλὴ, ἀλλὰ ὁ Οὐν ἐνοιώθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάει δυνατὰ καθὼς ἀντίκρυζε τὴ γλυκεῖα ματιά της.

Κάθε πρωτὶ ἀγωνιζότανε ὁ Οὐν νὰ βρῇ τὰ ἴχνη τοῦ Ζάχρ.

Οἱ γυναίκες τὸν ἀκολουθοῦσαν μ' ἐμπιστοσύνη: Καταλάβαιναν τώρα καλὰ τὸ σκοπὸ τοῦ συμμάχου τους καὶ κείνος ἄρχισε νὰ ἐξοικειώνεται σιγά-σιγά μετὰ τὰ νοήματά τους. Ἡ δύναμη κι' ἡ εὐκίνησή του τοὺς προξενοῦσαν κατάπληξη: Θαύμαζαν καὶ τὰ ὅπλα του, προπάντων κεῖνα τὰ καμάκια καὶ τὰ πέτρινα βέλη, ποὺ σκέτωναν

τὰ ζῶα ἀπὸ μακρὰ.

Ἐξασθενημένες ἀπὸ τὲς καταστροφές, ποὺ τὲς εἶχαν κυτῆσει μαζεῦν-τοῦσαν γύρω ἀπὸ τὸν ἀγνωστο καὶ συνήθισαν νὰ τὸν ὑπακούουν.

Δὲν ἦταν ἀσήμαντὴ ἡ βοήθεια, ποὺ μπορούσαν νὰ προσφέρουν: τέσσερις ἀπ' αὐτὲς ἦτανε πολὺ γερές, πιδ δυ- νάτες καὶ πιδ εὐκίνητες ἀπὸ τὸν Ζάχρ, κι' ὅλες ἀντέγανε πολὺ στοὺς κόπους.

Ἄν δὲν ἦταν ὁ χαμὸς τοῦ Ζάχρ, ὁ Οὐν θὰ ἦταν εὐχαριστημένος ἐκεῖνες τὲς μέρες. Κάθε φορὰ, ποὺ ἐβγαζε τὴ φωτιά μέσ' ἀπ' τὲς πέτρες, οἱ γυναί- κες τὸν κοίταζαν σὰ θεό.

Τοῦ ἄρεσε προπάντων νὰ βλέπει τὴ Τζεχὰ μετὰ τὰ πλούσια μαλλιά κοντὰ στὴ φωτιά ἔτσι, ποὺ καθρεφτιζόντου- σαν οἱ φλόγες μέσα στὰ ὀλόγλυκα μάτια της: ὀνειροπολοῦσε νὰ γυρᾷ μαζί της στὴν ὀρδὴ του κι' ἄρδια τὸν χτυποῦσε δυνατὰ.

Καθὼς περπάτησαν μιὰ βδομάδα, τὰ δέντρα ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν πε- ρισσότερο.

Μιὰ μακρὰ ἀδεντρη ἔκταση, ἀπλω- νότανε τώρα μπροστὰ τους, μετὰ λιγο- στά μικρὰ δάση καὶ μερικοὺς θάμνους ποῦ καὶ ποῦ.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, μιὰ ἀπὸ τὲς γυναίκες εἶχε ἀπομακρυνθεῖ λίγο πρὸς τ' ἀνατολικά, κάλεσε τὲς ἄλλες.

Καμμιὰ ἐξήγησεν δὲν ἦταν ἀναγκαῖα ὅλες ἀναγνώρισαν τὰ ἴχνη ἀπὸ μιὰ φωτιά.

— Οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιάς», πρέπει νὰ βρίσκονται κοντὰ! εἶπε ὁ Οὐν.

Οἱ γυναίκες ἔδειξαν μεγάλη συγκί- νηση.

Ἐκεῖνη ποὺ διοικοῦσε, ἡ Τρούχ, γύ- ρισε καὶ κοίταζε μετὰ ἀγωνία τὸν Οὐν. Ὁ γίγαντας ἤξερε τὲς καταστροφές, ποὺ εἶδαν οἱ γυναίκες ἀπὸ τοὺς κοι- νοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς ἔδωσε θάρρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII. Ο ΟΥΝ ΒΛΕΠΕΙ ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ ΤΟΝ ΖΑΧΡ - ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΣΩΣΕΙ - ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ - Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΗ - ΟΙ ΓΥ- ΝΑΙΚΕΣ - ΛΥΚΑΙΝΕΣ.

Μετὰ τὸ φαγητό, ὅταν τὰ παι- διὰ κι' οἱ πιδ κουρασμένες ἀπ' τὲς γυναίκες ἀποκοιμή- θηκαν, ὁ Οὐν ἄρχισε ν' ἀνε- βαίνει τὸ λόφο.

Ἡ Τρούχ σηκώθηκε νὰ τὸν συνοδέ- ψει καθὼς κι' ἡ Τζεχὰ κι' ἄλλες τρεῖς πολεμίστριες. Ὁ ἀνήφορος δὲν ἦταν ἀπότομος κι' ἔφτασαν γρήγορα στὴν κορυφή.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ διαβοῦνε μέσα ἀπὸ τ' ἄγρια ψηλὰ χόρτα γιὰ νὰ φτάσουν

Κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους.

Τὸ τρίτο πρωτὶ, μιὰ νεαρὴ γυναίκα, ποὺ προχωροῦσε μπροστὰ γύρισε φω- νάζοντας.

Ὁ Οὐν ἔτρεξε κοντὰ της καὶ τότε πάνω στὸ μαλακὸ ἔδαφος παρατήρη- σε ἀποτυπώματα ἀπὸ πολλὰ ποδάρια:

Τρέμοντας ἀπὸ χαρὰ, ἀναγνώρισε τὰ ἴχνη τοῦ Ζάχρ.

Τώρα ἡ καταδίωξη γινότανε πολὺ εὐκολὴ τὸ ἔδαφος κι' ὁ ἀέρας, ποὺ μύ- ριζαν τοὺς βοηθοὺς ἐπερβολικά.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, συνέχισαν τὸ δρόμο τους, ἂν καὶ δὲν εἶχε βγεῖ ἀκόμη τὸ φεγγάρι, ἀλλὰ δυὸ ἀπὸ τὲς γυναίκες βλέπανε καθαρὰ καὶ τὴ νύχτα ἔτσι καὶ τὴ μέρα.

Ὅταν φτάσανε σ' ἓνα ὑψωματάκι, ὁ Οὐν διέκρινε ἓνα κατάλληλο μέρος ἀπὸ τὴ φωτιά μέσα σὲ μιὰ λα- κωνὰ, ὅ ἐχθρὸς ἦτανε πια κοντὰ κι' ἔπρεπε νὰ φυλάγονται.

Οἱ γυναίκες ψήνανε τὰ κρέατα μετὰ χαρὰ.

Ἡ ἀσφάλεια τοῦ καταφύγιου, ἡ ἀφθονία τῆς τροφῆς κι' ἡ λαμπρὴ ὕψη τῆς φωτιάς ζωογονοῦσε τὴ μικρὴ ὀρδὴ.

Κι' ὁ ἴδιος ὁ Οὐν θάταν εὐτυχισμέ- νος ἂν δὲν ἔτρεμε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ζάχρ.

Ἡ Τζεχὰ, μετὰ τὰ μεγάλα μάτια ἦτανε καθισμένη κοντὰ του, καὶ συλ- λογιζότανε ὁ γίγαντας πὼς ἡ Τρούχ θὰ τοῦ τὴν ἐδινε, βέβαια, γυναίκα τοῦ ὅταν θὰ τὴ ζητοῦσε.

Ἡ πρωτόγονη ψυχὴ τοῦ νεαροῦ πο- λεμιστῆ ἦτανε γεμάτη μουσικὲς τρυ- φερότητες, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ φώ- ληζαν μέσα στὰ στήθη του.

Κοντὰ στὴ Τζεχὰ ἐνοιώθε ἓνα φόβο, ποὺ ἀργοποροῦσε τὸ ρυθμὸ τῆς καρ- διας του: ἤθελε νάναί τρυφερός γιὰ τὴ συντρόφισσά του.

στὴν ἄλλη πλαγιά.

Μιὰ ἀτέλειωτη πεδιάδα ἀπλωνότανε κάτω ἀπὸ τ' ἀστέρια καί, σχεδὸν στὰ πόδια τῆς πλαγιάς σιγότερμε μιὰ λί- μνη.

Πέρα, στὴ νότια ἄκρη τῆς λίμνης αὐτῆς, εἶδαν ἀναμμένες φωτιές. Αὐ- τὲς ἀπορρόφησαν ὅλη τὴν προσοχὴ τοῦ γυιοῦ τοῦ Οὐροῦ.

Σὲ ἴσια γραμμὴ οἱ φωτιὲς αὐτὲς βοι- σκόντουσαν τέσσερις ἢ πέντε χιλιάδες πῆχες μακρὰ, ἀλλὰ γιὰ νὰ φτάσουν

ὡς ἐκεῖ θάπρεπε νὰ κάνουν τὸ γύρο τῆς λίμνης, ἴσως νάβρισκαν κι' ἐμπόδια στὸ δρόμο τους.

Ὁ ἀγέρας φυσοῦσε ἀπ' τὸ βορρῆα κι' ἔτσι θὰ μπορούσαν νὰ φτάσουν ὡς τὸν καταυλισμὸ ἐκείνον χωρὶς νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν ἀπὸ τὴ μυρωδιά τοῦ κορμιοῦ τους.

Κοίταξε τὴ φωτιά ἐκείνη καὶ τὶς σιλουέτες, ποὺ πηγαινορχόντουσαν ἀλόγυρά της, ἄλλοτε κόκκινες ἀπὸ τὴ φλόγα κι' ἄλλοτε μαῦρες πρὸς τὰ πύσω. Ἦτανε πέντε οἱ σκιές, ποὺ μπόρεσε νὰ ξεχωρίσει : ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρου διέκρινε καθαρά τὸν Ζάχρ καθισμένο κοντὰ στὴ λίμνη, κι' ἕναν ἔβδομο ἄντρα πλαγιασμένο.

Τότε εἶπε στὴν Τρούχ :
—Ὁ Οὐρ θὰ πάει κοντὰ στοὺς «ἀνθρώπους τῆς φωτιάς» καὶ θὰ ζητήσει νὰ λευτερώσουν τὸν Ζάχρ.
Ἡ Τρούχ κατάλαβε καὶ ἀποκρίθηκε :
—Δὲν θ' ἀφίσουν τὸν αἰχμάλωτο...
Ὁ πολεμιστὴς τότε πρόσθεσε :

—Τὸν πήρανε γιὰ ὄμηρο γιατί φοβόντουσαν τὸν Οὐρ.
—Θὰ τὸν φοβοῦνται πολὺ περισσότερο ὅταν δὲν θάχουν πιά τὸν ὄμηρο.
Ὁ Οὐρ ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σκεπτικὸς. Δὲν ἔβλεπε ὅμως κανένα ἄλλο τρόπο νὰ ἐλευθερώσει τὸν Ζάχρ παρὰ τὴν πονηριά, τὴ βία ἢ τὴν ἡπιοτήτα : με' κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ πάει κοντὰ στὸ στρατόπεδο τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων.

—Ὁ Οὐρ πρέπει νὰ λευτερώσει τὸ σύντροφό του ! εἶπε με' βαρεῖα φωνή.
Κι' ἡ Τρούχ τὸ καταλάβαινε αὐτό. Δὲν βρῆκε τίποτε ν' ἀποκριθεῖ καὶ κείνος πρόσθεσε :

—Πρέπει ὁ Οὐρ νὰ πάει κατὰ τὴ φωτιά !

—Ἡ Τρούχ κι' οἱ «γυναῖκες λύκαινες» θὰ τὸν ἀκολουθήσουν !

Ὁ Οὐρ, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά πρὸς τὴν πεδιάδα δέχτηκε :

—Ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρου θὰ περιμένει κεῖ κάτω νὰ φτάσουν οἱ γυναῖκες, ἐξηγήσε. Θὰ εἶναι μόνος ἀλλὰ οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιάς» δὲν μποροῦν νὰ τὸν φτάσουν στὸ τρέξιμο κι' αὐτὸς μπορεῖ νὰ τοὺς πολεμάει ἀπὸ μακριά !

Ἡ Τρούχ πρόσταξε τὴ νεώτερη γυναῖκα νὰ πάει καὶ νὰ ζητήσει ἐνίσχυση. Ὁ πολεμιστὴς κατέβαινε κιάλας πρὸς τὴν πεδιάδα. Ἡ κατηφορία ἦταν εὐκόλη, σχεδὸν ἴσια, χωρὶς ρωγμές. Ὅταν ἔφτασε στὴν πεδιάδα, ὁ ἀνε-

μος ἔδιωχνε τὶς ἀναθυμιάσεις τοῦ κορμιοῦ του πρὸς τὸ βορρῆα κι' οἱ πτυχές τῆς γῆς εὐνοοῦσαν τὸ σκοπὸ του.

Ἡ σελήνη ἦταν ἀκόμη κρυμμένη. Γρήγορα βρέθηκε στὴν ὄχθη, ποὺ ἦταν ὁ καταυλισμός, σὲ ἀπόσταση λιγώτερο ἀπὸ χίλιες πῆχες.

Λιγοστὰ δέντρα, τὸ ψηλὸ χόρτο, μερικά ὕψωμάτια, τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐξακολουθήσει τὸ δρόμο του ἀκόμη τετρακόσιες πῆχες, ἀλλὰ τότε πιά βρέθηκε μπροστὰ στὴ γυμνὴ γῆ.

Τίποτα δὲν μπορούσε πιά νὰ κρύψει τὶς κινήσεις του ἀπὸ τὸ δυνατό μάτι τῶν νομάδων.

Ἀπὸ φόβο, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἀλλὰ γιὰ τὸ Ζάχρ, ἔμεινε ἀκίνητος ἀνάμεσα στὰ φυτὰ.

Ἀν παρῶσαζότανε, οἱ ἐχθροὶ θὰ σκότωναν τάχα τὸν Ζάχρ ἢ, ἀπεναντίας, θὰ τὸν ἀφιναν ζωντανὸ νὰ γλυτώσουν τὴ ζωὴ τους ;

Ἀν τοὺς πρόσφερε τὴ συμμαχία του θὰ γελοῦσανε πάλι μαζί του ;

Περίμενε πολὺ, τὸ φεγγάρι ἀνέβηκε κόκκινο στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.

Πέντε πολεμιστὲς ἦτανε πλαγιασμένοι. Ὁ ἕκτος ἀγρυπνοῦσε, προσέχοντας καὶ τὸν παραμικρότερο θόρυβο, με' τὰ μάτια εὐκίνητα καὶ τὰ ρουθούνια στὸν ἀέρα.

Στὴν ἄκρη ἄκρη τῆς φωτιάς, κοντὰ στὴν ὄχθη, ἀγρυπνοῦσε καὶ ὁ Ζάχρ :

Ὁ φρουρὸς δὲν φρόντιζε διόλου γιὰ τὸν αἰχμάλωτο : ἔτσι ἀδύνατος καὶ δυσκίνητος, ποὺ ἦτανε οὔτε μπορούσε νὰ σκεφτεῖ νὰ ξεφύγει.

Ὡστόσο, ἕνα σχέδιο καταστάλαξε στὸ μυαλὸ τοῦ γίγαντα. Ἦξερε πῶς ὁ Ζάχρ, τόσο ἀργὸς στὸ δρόμο, ἦτανε ὅπως ὅλοι οἱ «ἀνθρώποι δίχως ὤμους» πολὺ ἐπιδέξιος κολυμβητῆς. Μέσα στὰ ποτάμια καὶ στὶς λίμνες ξεπερνοῦσε ἄλλοτε καὶ τοὺς πιδ γρηγοροὺς ἀπὸ τοὺς Οὐλχάμρ βουτοῦσε σὰν τὸν κροκόδειλο καὶ μπορούσε νὰ μείνει πολὺ καιρὸ κάτω ἀπὸ τὸ νερό.

Ἀν πήδουσε μέσα στὴ λίμνη, θάβγαινε στὴν ἄλλη ὄχθη, ποὺ δὲν ἦτανε καὶ πολὺ μακριὰ σὲ κείνο τὸ μέρος. Ὁ Οὐρ θὰ τραβοῦσε τοὺς ἐχθροὺς στὴ συμπλοκή, καὶ δὲ θὰ ἀποφταίναν νὰ χτυπήσουν τὸν αἰχμάλωτο.

Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸν δεῖ πρῶτα ὁ σύντροφός του καὶ νὰ μπορέσει νὰ τοῦ κάνει νόημα νὰ πείσει στὸ νερό.

Κι' ὅλ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν γρήγορα, ἀλοιώτικα ἦταν ἀδύνατη ἡ σωτηρία τοῦ Ζάχρ.

Ἐξ αἰτίας τοῦ ἀέρα, ὁ φρουρὸς ἔψαχνε περισσότερο πρὸς τὰ βόρεια.

Κάθε στιγμή γυρνοῦσε πρὸς τὸ θάμνο, ποὺ ἔκρυβε τὸν γυιὸ τοῦ Οὐρου. Τὸ φεγγάρι ὕψωνότανε ὅλο καὶ φωτεινότερο.

Μανιασμένη ἀνυπομονησία φούσκωνε τὰ στήθη τοῦ γίγαντα κι' ἀπελπιζότανε νὰ πετύχει τὸ σχέδιό του, δὲταν, ἐκεῖ κάτω, στὰ νότια, ἕνα βαθὺ μουγκρητὸ διέσχισε τὸ διάστημα : ἡ σιλουέτα ἑνὸς λιονταριοῦ φάνησε σ' ἕνα ὕψωματάκι. Ὁ φρουρὸς ξύπνησε τοὺς συντρόφους του κι' ὅλοι τοὺς γύρισαν πρὸς τὸ θηρίο.

Ὁ Ζάχρ, ἀκίνητος, κοίταζε πρὸς κάθε διέθυση, με' τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ τὸν πόθο τῆς σωτηρίας.

Τότε φανερώθηκε, ξαφνικὰ ὁ Οὐρ, με' τὸ χέρι τεντωμένο πρὸς τὴ λίμνη.

Ἡ στιγμή ἦτανε εὐνοϊκή : τριάντα πῆχες ἀπόσταση χωρίζε τὸν Ζάχρ ἀπὸ τὸν κοντινότερο ἀπὸ τοὺς νικητὲς του. Αὐτοὶ εἶχανε τὸ νοῦ τους μονάχα στὸ ἀγρίμι.

Ἡ λίμνη ἦτανε κοντὰ, μόλις σὲ δέκα ὀργιές ἀπόσταση ἀπὸ τὸν Ζάχρ. Ἀν ὀρמוῦσε τὴ στιγμή, ποὺ ἔπρεπε, θάφτανε στὸ νερό πρὶν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του.

Ὁ Ζάχρ εἶχε ἰδεῖ.

Ἀβέβαιος, θαμπωμένος, περπάτησε κρυφὰ πρὸς τὸ θάμνο.

Ξανά ὁ Οὐρ τοῦδειξε τὴ λίμνη καὶ τότε κατάλαβε. Σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀρχὴ κι' ἀθόρυβα, κατόπι ὅμως ὅσο μπορούσε γρηγορώτερα ὤρμησε πρὸς τὴν ὄχθη.

Τὴ στιγμή, ποὺ ἔπεφτε στὸ νερό, γύρισε ἕνας ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς καὶ τὸν εἶδε.

Ἀπόρησε περισσότερο παρὰ ποὺ ἀνησύχησε.

Δὲν εἶδοποίησε τοὺς συντρόφους του παρὰ μονάχα ὅταν εἶδε τὸν φυγάδα ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Δυὸ πολεμιστὲς ρίχτηκαν κατόπι του ἀπὸ τοὺς ὀπιλοὺς ὁ ἕνας, προσπάθησε νὰ πιάσει τὸν Ζάχρ κολυμπώντας.

Ἀφοῦ κουράστηκε ἀδίκῃ γύρισε στὴ στερῆα κι' ἄρχισε νὰ ρίχνει πέτρες. Ἀλλὰ ὁ Ζάχρ εἶχε βουτήξει καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸν δεῖ.

Ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὸ λιοντάρι παράλυσε τὰ ἀποφάσεις τῶν πολεμιστῶν.

Ἐστειλαν ἕνα μονάχα ἄνθρωπο νὰ καταδιώξει τὸν φυγάδα.

Τρέχοντας στὴν ὄχθη τῆς λίμνης θὰ τὸν ἔβρισκε καθὼς θάβγαινε ἔξω καὶ θὰ τὸν ἔπιανε καθὼς θὰ ἦτανε κουρασμένος ἀπὸ τὸ κολυμπι καὶ δίχως ὄπλα.

Ὁ Οὐρ γέλασε σιωπηλὰ καθὼς εἶδε τὸν πολεμιστὴ ἐκείνον νὰ προχωρεῖ. Ἐμεινε λίγο ἀκόμη κρυμμένος, δ-

ταν ὅμως ὁ διώκτης τοῦ Ζάχρ προχώρησε ἀρκετὰ, βγήκε ὅπ' τὴν κρυψώνα του κι' ἔτρεξε πίσω του με' τὸ καμάκι ὕψωμένο.

Ὁ πολεμιστὴς ἐκεῖνος ἦταν ἀπὸ κείνους, ποὺ εἶχανε λάβει μέρος στὴ μάχη, τὴ νύχτα με' τὴ δυνατὴ βροχή.

Τρομαγμένος, ἀναγνώρισε τὸν ὑπερήφανο νομάδα, ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν ἀρχηγό του, καὶ τὸβαλε στὰ πόδια, πίσω, γιὰ νὰ γλυτώσει τὴ ζωὴ του, μπήγοντας ἀλαφιασμένες φωνές.

Ὁ Οὐρ, ἀνήσυχος γιὰ τὴν τύχην τοῦ Ζάχρ, δὲν τὸν κινήγησε διόλου. Τράβηξε κατὰ τὴν ἄκρη τῆς λίμνης.

Ἀκόμη δὲν εἶχε βγεῖ ὁ σύντροφός του, τὸν ἔβλεπε ὅμως, ποὺ κολυμποῦσε σὰν ἔρπετό, με' κυματιστὲς κινήσεις. Ὅταν ἔφτασε, ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρου τὸν σήκωσε στὰ χέρια του οὐρλιάζοντας ἀπ' τὴ χαρὰ του κι' ἀπόμειναν ἔτσι, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀμίλητοι, κοιτάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἐπιτέλους ὁ Οὐρ σὰ θηρίο ποὺ νίκησε τὸν ἀντίπαλό του ξεφώνισε στὰ πέρατα τὸ θριαμβό του.

—Ὁ Οὐρ κι' ὁ Ζάχρ ξεγέλασαν τοὺς ἀνθρώπους τῆς φωτιάς.

Τὸ λιοντάρι εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Γιὰ μιὰ στιγμή οἱ ἐχθροὶ μάζευτηκαν ὅλοι μαζί. Θὰ κουβέντιαζαν ν' ἀποφασίσουν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Ὑστερα σὲ μιὰ κίνηση τοῦ ἀρχηγοῦ, τράβηξαν κατὰ τὰ βόρεια.

—Εἶναι πιδ γρηγοροὶ ἀπὸ τὸν Ζάχρ, εἶπε ὁ σύντροφός τοῦ γίγαντα θλιμμένος. Ὁ ἀρχηγός τους εἶναι δυνατὸς σὰν τὴ λεοπάρδαλη.

—Ὁ Οὐρ δὲν τοὺς φοβάται.

Ἐχομε καὶ συμμαχούς.

Πῆρε τὸν Ζάχρ κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν.

Ὅταν οἱ διώκτες φτάσανε κάπως κονύτερα, πολεμικὲς κραυγὲς ἀκούγοντο στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Ἡ Τρούχ μ' ἑπτὰ ἀπὸ τὶς «γυναῖκες λύκαινες», παρουσιάστηκαν στὴν πιδ χρήσιμη στιγμή : ἀποθαρρυνόμενοι οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιάς» παράτησαν τὴν καταδίωξη.

Οἱ γυναῖκες κατέβηκαν κοντὰ στὸν Οὐρ, κι' ἡ Τρούχ εἶπε :

—Ἀν δὲν τοὺς σκοτώσουμε τοὺς «ἀνθρώπους τῆς φωτιάς» θὰ ξαναρθοῦνε μαζί με' τὴν ὀρδὴ τους.

—Τοὺς ἀκούσαμε νὰ μιλοῦν γιὰ τὴ χώρα τους, γιὰ τοὺς συντρόφους τους : ρώτησε ὁ Οὐρ τὸ σύντροφό του.

—Ναί. Βρίσκεται δυὸ μέρες μακριὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Ζάχρ.

Κοίταξε κατόπι τὶς γυναῖκες καὶ πρόσθεσε :

— Θά σκοτώσουν πολλές από τις γυναίκες, αν τους επιτεθούμε και, χωρίς άλλο, κάποιοι θά μπορέσει να μάς ξεφύγει.

Τό αίμα του Ούν έβραζε, αλλά ο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΧ. Ο ΟΥΝ ΖΗΤΑΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΟΥΧ ΤΗΝ ΤΖΕΧΑ ΓΥΝΑΙΚΑ —ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ—ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΠΙΦΟΒΟΙ—ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΤΕΝΟ

Ούν, ο Ζάχρ και οι γυναίκες φεύγανε. Μιά εβδομάδα τώρα τους καταδίωκε ολόκληρη ή όρδη των «ανθρώπων της φωτιάς».

Μιά από τις γυναίκες είδε πρώτη τους άγριους διώκτες της φυλής της κι' ο Ούν μέτρησε ως τριάντα πολεμιστές.

‘Ο Ζάχρ όλο κι' έβρισκε στρατηγήματα για να χάνει ο έχθρος κάθε τόσο τ'ά ίχνη τους κι' έτσι οι φυγάδες κέρδιζαν τον καιρό, που χάνανε από τη φυσική του αδυναμία και την αργοπορία του.

Έβαλε και φωτιά στα χόρτα όταν ο άνεμος τους ήταν ευνοϊκός και φουσουσε καταπάνω στους έχθρους.

Την όγδοη μέρα πέρασαν τον ποταμό στην όχθη του όποιου ο Ούν είχε άφίσει τους Πιθηκάνθρωπους για να έλευθερώσει τον Ζάχρ.

‘Η Τρούχ έδειξε ένα σιγουρότερο δρόμο κι' ανέβηκαν στα βόρεια του όροπέδιου.

‘Ηθε ή μέρα του καινούργιου φεγγαριού χωρίς να ξαναϊδούν τους έχθρους, και κείνο το βράδυ, μετά το άφθονο φαγητό, όταν άρχισαν να φαίνονται τ' άστρα ανάμεσα στα μπαμπού, ο Ούν πήγε κοντά στην Τρούχ και τη ρώτησε :

‘Η Τρούχ θά μου δώσει τη Τζεχά για γυναίκα μου ;

‘Η Τρούχ, κατάλαβε κι' απόμεινε άναποφασιστή.

Οι νόμοι της φυλής της ήταν άρχαιότατοι. Οι γυναίκες τους δεν μπορούσαν να ένωθούν με άλλους άνδρες.

Αλλά ή καταδρομή της τύχης, οι τόσες δυστυχίες, που πέρασαν, είχαν επιφέρει μία βαθειά άββαιότητα.

‘Η Τρούχ δεν ήξερε αν ύπάρχαν ακόμη άντρες της φυλής της. Και ο Ούν ήταν σύμμαχός της.

‘Αποκρίθηκε.

—Πρέπει πρώτα να ξεφύγουμε από τους έχθρους. Τότε, ή Τρούχ θά χτυπήσει τη Τζεχά στο στήθος κι' αυτή θά γίνει γυναίκα του Ούν.

φόβος να ξαναχάσει το σύντροφό του υπερίσχυσε.

Έννοιωσε και κάποια ευχαρίστηση που οι έχθροι δεν είχαν σκοτώσει τον αίχμάλωτο.

‘Ο γίγαντας ένα μέρος μονάχα κατάλαβε απ' αυτή την άπάντηση κι' ή χαρά πλημύρισε τ'ά στήθη του. Δεν πρόσεξε πως ή Τρούχ τον κοίταζε θλιμμένη, μη καταλαβαίνοντας γιατί προτιμούσε την αδύνατη εκείνη νέα από την ίδια, που είχε τόσο δυνατά μπράτσα και γερά τετράγωνα σαγώγια.

Δυό μέρες ακόμη εξακολούθησε ή φυγή.

Τώρα ο ποταμός, ήτανε κοντά.

Μακριά στον όρίζοντα φάνηκε μία σειρά από βράχους, όμοια με κείνην όπου φώλιαζε το πελώριο Σπελέα.

Κανένα σημάδι δεν φανέρωνε τους έχθρους. Κι' ή Τρούχ ακόμα άρχισε να πιστεύει, πως οι έχθροι είχανε παραιτήσει την καταδίωξη.

Για να βεβαιωθεί, ανέβηκε, μαζί με τον Ούν και τον Ζάχρ, πάνω σ' έναν ψηλό βράχο, που έβλεπε σ' όλα τ'ά μέρη ολόγυρα και δεν άργησαν να δούνε τους έχθρους.

—Δεν παρακολουθούν τ'ά ίχνη μας, είπε ώστόσο ο Ούν.

—Θά τ'ά ξαναβρούμε γρήγορα! βεβαίωσε ή Τρούχ.

Τότε ο Ζάχρ πρόσθεσε, σκεπτικός :

—Πρέπει να περάσουμε το ποτάμι!

Δύσκολα θά το κατάφερναν αυτό κι' οι ικανότεροι κολυμβητές, γιατί οι κροκόδειλοι φώλιαζαν στις γύρω καλαμιές πολυάριθμοι.

Αλλά ο Ζάχρ ήξερε την τέχνη να περνάει πάνω από το νερό, δένοντας κορμούς δέντρων με εύλιγιστα κλαδιά και λυγαριές.

Οδήγησε το μικρό στράτευμα ως την όχθη του ποταμού, που ήτανε γεμάτη από κορμούς δέντρων ριγμένους χάμα.

Πρίν από το μέσον της μέρας, ή σχεδία ήταν έτοιμη. Αλλά ο έχθρος πλησίαζε. Οι πολεμιστές προχωρούσαν πρώτοι, βρισκόντουσαν σε άπόσταση μόλις τέσσερις χιλιάδες πήχες.

Όταν ή σχεδία ξεκίνησε από την όχθη, οι «άνθρωποι της φωτιάς» έμπη-

ξαν δυνατές κι' άγριες φωνές.

‘Ο Ούν άποκρίθηκε με την πολεμική κραυγή ένω οι γυναίκες ούρλιαζαν σαν τις λύκαινες.

Καθώς τους παρέσυρε αντίθετα το νερό, πλησίαζαν στους έχθρους τους και στο τέλος βρέθηκαν σε άπόσταση μόλις τετρακόσιες πήχες απ' αυτούς.

Βλέπανε τους άγριους πολεμιστές, μαζωμένους σε μία γλώσσα γής, στην άκροποταμιά.

Ήταν είκοσιεννιά, όλοι τους κοντόχοντροι και δυνατοί, με μάτια, που σπιθοβολούσαν άγρια.

Μερικοί φάνηκαν έτοιμοι να ριχτούνε στο νερό, αλλά ένα πύθωνας και πολλοί κροκόδειλοι φαινόντουσαν λίγο παρέκει, ανάμεσα στους λωτούς.

Σ' αυτό το μεταξύ, ο Ούν, ο Ζάχρ κι' οι γυναίκες σπρώχνανε τη σχεδία με χοντρά κλαδιά και κατόρθωσαν να τη φέρουν προς τ'ά βορειοανατολικά.

‘Επί τέλους βγήκαμε στην αντικρουνη όχθη κι' οι γυναίκες άρχισαν να βρίζουν τους «άνθρώπους της φωτιάς».

Ρίχτηκαν τότε μέσα στη ζούγκλα, όπου άντίκρουσαν ένα ρυάκι, λίγο βαθύ. Ήταν εύκολο να τ'ά περάσουν χωρίς σχεδία, αλλά τότε ο Ζάχρ πρόσταξε να δέσουν όλοι στα πόδια τους δέματα ζώων, έτσι που βγαίνοντας από το νερό και προχωρώντας να μην άφίσουν ίχνη πάνω στο χώμα.

—‘Ο Ζάχρ είναι ο πιο πονηρός από όλους τους ανθρώπους! θαύμασε ο Ούν. Οι έχθροι θά θαρρέψουν, πως βρήκαν να πατήματα ένός κοπαδιού!

Όστόσο οι έχθροι τους ήτινε τόσο επίφοβοι, είχανε τόσο δυνατή όσφρηση, που όλοι έκριναν φρόνιμο, να περπατήσουν χωρίς διακοπή ως τη νύχτα.

‘Η γή τώρα ήτανε γεμάτη τέλματα και δυό μέρες οι φυγάδες προχωρούσαν άργα, σαν ζώα, που σέρνονται.

Ύστερα ο ποταμός έγινε στενώτερος ανάμεσα στις άπότομες όχθες, ένας πελώριος τοίχος από σχιστόλιθο τους έφραζε το δρόμο.

Ήτανε μακρὺς τρεῖς χιλιάδες όργυες και ψηλὸς τετρακόσιες.

Ένα μονάχα πέρασμα παρουσιαζότανε, ένα στενό μονοπάτι σκαμμένο σε ύψος, πάνω από διακόσιες πήχες όπου θά μπορούσαν να φτάσουν ανάμεσα από άγριους όγκόλιθους.

‘Ο Ούν στάθηκε στην είσοδο του στενού για να τ'ά εξετάσει, ή Τρούχ προχώρεσε αρκετά. Γρήγορα όμως γύρισε και είπε :

—‘Ο βάλτος άπλώνεται από την άλ-

λη μεριά των βράχων.

—Πρέπει να ξαναπεράσουμε τον ποταμό! είπε ο Ζάχρ, που είχε άκούθησει τη γυναίκα σ' αυτή την εξέταση. ‘Υπάρχουν δέντρα, θά μπορέσουμε να κάνουμε μία σχεδία.

Εκείνη τη στιγμή ο Ούν είδε να προβάλουν πέρα, έπίτ από τους έχθρους. Τό στήθος του φούσκωσε απ' την όργη που τον κυρίευσε, αλλά είπε :

—Πρίν γίνει ή σχεδία, οι έχθροι θά βρσκοινται κοντά μας!

‘Ο Ζάχρ τότε πρόσταξε και μπήκαν όλοι στο μονοπάτι.

Κύλισαν πολλές βαρείες πέτρες στο στόμύλι του, ένω βλέπανε τους έχθρους να προχωρούνε ανάμεσα σε δυό βάλτους.

‘Ο θάνατος έρχότανε μαζί με τ'ά σκοτεινά εκείνα πλάσματα.

‘Ο Ούν είπε.

—‘Ο γυιός του Ούρου και τρεις γυναίκες θά φυλάξουν το στενό. ‘Ο Ζάχρ κι' οι άλλες γυναίκες θά φτιάσουν τη σχεδία.

‘Ο Ζάχρ δίσταζε και τότε ο σύντροφός του τον καθησύχαζε.

—Έχω τέσσερα πέτρινα βέλη και δυό καμάκια. Έχω και το ρόπαλό μου. Οι γυναίκες έχουνε σουβλερά κοντάρια. Αν χρειαστεί θά ζητήσω βοήθεια. Πήγαινε! Μονάχα ή σχεδία μπορεί να μάς σώσει.

‘Ο Ζάχρ υποχώρησε. ‘Ο Ούν διάλεξε την Τρούχ για να μείνει μαζί του και μία άλλη γερή γυναίκα. Όταν γύρισε για να διαλέξει την τρίτη, είδε τη Τζεχά, που προχωρούσε ένω τ'ά μαλλιά της κυμάτιζαν.

Θέλησε να την άπομακρύνει, αλλά εκείνη τον κοίταζε με τέτοιο τρόπο πουνοιωσε τον έρωτα να πλημμυράει την ψυχή του. Λησμόνησε και τον κίνδυνο και το θάνατο.

Οι έχθροι όμως πλησίαζαν.

Ένας τους είχε το σώμα τριχωτό σαν την άρκουδα και χέρια πελώρια κρατούσε μ' εύκολία ένα ρόπαλο, βαρύτερο από το ρόπαλο του Ούν.

Όσο πλησίαζαν στους βράχους, σκόρπιζαν ζητώντας ν' ανακαλύψουν περισμάτα.

Ο Ούν, ή Τρούχ, ή Τζεχά κι' ή τρίτη γυναίκα συμπλήρωναν την όχύρωση.

Μάζευαν και όγκόλιθους για να τους ρίξουν πάνω στους πολιορκητές.

Οι «άνθρωποι της φωτιάς» στάθηκαν έκατό πήχες μακριά. Παρακολουθούσαν τις κινήσεις των αντιπάλων τους τ'ά φαρδύα τους πρόσωπα κάγχαζαν και τ'α γαλάζια χείλη τους έδειχναν τ'ά σουβλερά τους δόντια.

*Αρχισαν την επίθεση σερνάμενοι. Όσο το πρώτο πέτρινο βέλος του Ούν μπηχτηκε στα πλευρά ενός πολεμιστή, που κυλίστηκε χάμα ούρλιαζοντας και δαγκλώνοντας το χῶμα.

Οι γυναίκες πετροβολούσαν τους πολιορκητές αλλά δίχως αποτέλεσμα. Ξέρανε αὐτοὶ καὶ χρησιμοποιοῦσαν καλά τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς ὀγκόλιθους, ποὺ βρισκόντουσαν μπροστά τους, χύμηξαν δεκαπέντε μαζωμένοι, μπηγόντας ἄγριες πολεμικὲς κραυγές.

Τὸ βέλος σφύριξε, τεράστιες πέτρες ρίχτηκαν, φωνές σκληρές καὶ φωνές πόνου ἀντηχοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς βράχους.

Οἱ πολιορκητές δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποχωρήσουν.

Παρ' ὅλη τὴ βροχὴ ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ τὸ ρίξιμο τοῦ καμακιοῦ, κατόρθωσαν νὰ φτάσουν κοντά: Μόλις ὀχτὼ πῆχες τοὺς χωρίζαν ἀπὸ τὸ πρόχειρο ὀχύρωμα τοῦ Οὐν.

Τρεῖς εἶχαν κυλιστεῖ στοὺς γκρεμνὸς, δὺο ἦταν πληγωμένοι.

Ὁ Οὐν ἀκούγε τὰ στήθια τους, ποὺ φουσκοῦσαν.

Τότε, παίρνοντας δυνατὴ φόρα, ἔριξε ἕνα πελώριο κοτρόνι, ἐνῶ οἱ γυναῖκες ρίχνανε βροχὴ μικρότερες πέτρες.

Ἐνα οὐρλιασμα πόνου ἀντήχησε τὴν ἴδια στιγμή ἐνῶ οἱ πολιορκητές ρίχτηκαν ἀνακατωμένοι πίσω. Ὁ Οὐν εἰπαινε δεύτερο κοτρόνι στὰ δυνατό χέρια του ὅταν τὸν χτύπησε μιὰ πέτρα στὸ κρανίον.

Σήκωσε τὸ κεφάλι: Ἕνα κόκκινο ἄγριο μοῦτρο κάγχαζε παραπέρα.

Μονομιάς χύμηξαν τέσσερις μαζωμένοι καταπάνω του.

Ὁ Οὐν ἔκανε πίσω. Κρατοῦσε τὸ ρόπαλο μὲ τὰ δὺο του χέρια. Ἡ Τρούχ κι' ἡ Τζεχὰ πρότειναν μὲ δύναμη τὰ κοντάρια.

Κι' ἀπὸ τὰ δὺο μέρη τρεῖς μαχητές

μποροῦσαν νὰ σταθοῦν κατὰ μέτωπο. Ὁ Οὐν σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή μήπως θάπρεπε νὰ ζητήσει βοήθεια... Ἀντίκρυ του ὀρθωνόταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐχθρῶν.

Τὸ ρόπαλό του ἦταν μιὰ πῆχη μακρότερο ἀπὸ τὰ ρόπαλα τῶν συντρόφων του.

Ἦταν ἄνθρωπος δυνατός, συνηθισμένος νὰ νικάει...

Αὐτὸς ὁδήγησε τώρα τὴν ἐπίθεση καὶ τὸ κοντάρι του ἔσκισε τὸ πλευρὸ τῆς Τρούχ.

Ἀλλὰ ὁ Οὐν, μ' ἕνα ἀπότομο χτύπημα, χαμήλωσε τὸ δῆλο καὶ τὸ ρόπαλό του θρυμμάτισε τὸν ὦμο ἑνὸς πολεμιστή, ποὺ χυμοῦσε καταπάνω του.

Ὁ ἄνθρωπος κυλίστηκε χάμα, ἀλλὰ ἀμέσως ἕνας ἄλλος πῆρε τὴ θέση του, κι' ἄλλοι, πολλοὶ ἐρχόντουσαν πίσω του.

Τότε ὁ Οὐν ἔμπηξε τὴν κραυγὴ τῆς βοήθειας, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ ὀρμοῦσαν οὐρλιάζοντας σὰν λύκοι.

Μὲ τρία χτυπήματα ὁ γυιὸς τοῦ Οὐροῦ θρυμμάτισε δὺο κοντάρια, ἡ Τρούχ πλήγωσε ἕναν πολεμιστὴ στὸ στήθος, ἀλλὰ ἡ τρίτῃ γυναῖκα ἔπεσε μὲ τὴν κοιλιά ἀνοιγμένη...

Μπροστὰ στὸ γιγάντιο ρόπαλο, οἱ πολιορκητὲς τραβήχτηκαν πάλι πίσω. Μαζεῦτηκαν στὸ στόμιο τοῦ μονοπατιοῦ. Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς μὲ τὸ ρόπαλο σηκωμένο ψηλά, στεκότανε μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους του.

Οὐρλιάζοντας μανιασμένα, χύμηξε πρῶτος.

Ὁ Οὐν τραβήχτηκε, ἀλλὰ τὸ κοντάρι τοῦσκισε τὸ μερί: κλονίστηκε ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔμπηξε κραυγὲς θριάμβου.

Τὸ ρόπαλο τοῦδωσε τὴν ἀπάντηση. Τὸ χοντρὸ κρανίον τοῦ ἀρχηγοῦ ἔτριξε καὶ, ἀναπηδώντας πίσω μὲ μιὰν ὑπόκωφη φωνή, ὁ ἀγριάνθρωπος ἔπεσε ἀνάμεσα στοὺς δικούς του.

ρήσουν μπροστὰ στὴ δύναμη τοῦ ἀριθμοῦ καὶ πλησίαζαν στὸ μέρος ὅπου τὸ μονοπάτι φάρδνε κι' ἡ ἐπίθεση τῶν ἐχθρῶν γινότανε πῶς ἀποτελεσματικὴ.

Μὲ τρομερὴ προσπάθεια, σπάζοντας ἀπὸ κάθε μεριά τὰ κοντάρια, ὁ γυιὸς τοῦ Οὐροῦ, κατόρθωσε ν' ἀκινήσει τὸν ἐχθρό.

Μιὰ μανιασμένη κραυγὴ ἀκούστηκε

τότε καὶ παρουσιάστηκαν οἱ Λύκαινες: τὸ τόξο τοῦ Ζάχρ ἔριξε δὺο φορές καὶ τὰ δὺο πέτρινα βέλη μπηχτηκαν στὶς σάρκες τῶν πολιορκητῶν.

Τὸ ρόπαλο ὑψώθηκε πάλι τρομερό. Πανικὸς κυρίεψε τότε τοὺς «ἀνθρώπους τῆς φωτιᾶς».

Τρέξανε νὰ γλυτώσουν παίρνοντας τοὺς πληγωμένους τους, ἀκόμα καὶ τοὺς σκοτωμένους.

Κρύφτηκαν στὶς ρωγμὲς τῶν βράχων, καὶ τότε οἱ γυναῖκες ἀποτέλειωσαν ἕναν πληγωμένο, ποὺ δὲν πρόφτασαν νὰ τὸν πάρουν μαζί τους.

Ἡ ἀβεβαιότητα κράτησε τοὺς πολιορκημένους στὸ στόμιο τοῦ μονοπατιοῦ.

Οἱ ἐχθροὶ ξανάγιναν ἀφαντοί. Μονάχα τὰ πτώματα φαίνόντουσαν ἀνάμεσα στοὺς σχιστόλιθους.

Τότε ἡ νίκη ζωογόνησε τὰ στήθη τῶν γυναικῶν κι' ἔβγαζαν ἄγριες κραυγὲς θριάμβου.

Ὁ Οὐν, ἂν καὶ πληγωμένος, γνώρισε τὴ χαρὰ τῆς περιφάνειας.

Αὐτὸς δὲν εἶχε θρυμμάτισει ὅλα σχεδὸν τὰ κοντάρια, αὐτὸς δὲν εἶχε χτυπήσει τὸν ἀρχηγὸ καὶ σκορπίσει τὸν τρόμο στοὺς ἐχθρούς.

Εἶχε γλυτώσει καὶ τὴ Τζεχὰ ἀπὸ τὸ κοντάρι, ποὺ θὰ τῆς τρυποῦσε τὸ στήθος.

Τότε ὁ Ζάχρ εἶπε: — Ὁ Γυιὸς τῆς γῆς κι' οἱ γυναῖκες βρῆκανε μπόλικο εἶλα. Ἡ σχεδία κοντεύει νὰ ἐτοιμαστῇ.

— Καλά! Ὁ Γυιὸς τοῦ Οὐροῦ, μαζί μ' ἕξη γυναῖκες θὰ μένει ἐδῶ γιὰ νὰ φυλάξει τὸ στενὸ. Ὁ Ζάχρ θ' ἀποτελειώσει τὴ σχεδία μὲ τὶς ἄλλες.

Ἕνα παράπονο, μιὰ πονεμένη φωνὴ ἀκούστηκε. Ἡ πληγωμένη γυναῖκα ἔνοιωθε νὰ τῆς πλημμυράει τὸ στήθος ἢ φρίκη τοῦ μυστήριου, ἢ παγωμένη πνοὴ τοῦ χάους.

Γυρνώντας πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ θλιμμένα μάτια τῆς, κοίταξε ἀκαθόριστα τὰ μεγάλα γεράκια καὶ τὰ κοράκια μὲ τ' ἄσπρα κεφάλια, ποὺ ἀρχισαν κι' ὅλας νὰ στίφογυρνοῦν πάνω ἀπὸ τὶς νεκρὲς σάρκες.

Ἡ πρωτόγονη ψυχὴ τῆς πλημμύρισε ἀπὸ ἀπειρο πόθο.

Ξανάειδε σὰν μέσα σὲ ὄνειρο, τὰ δάση καὶ τοὺς κάμπους ὅπου εἶχε γεννηθεῖ. Ἐνοιώσε ὅλη τὴν πίκρα μιᾶς ἀπελπισμένης νοσταλγίας.

Ἐστερα, κάθε λειτουργία τοῦ μυαλοῦ τῆς σταμάτησε: Ἡ σπιθα ἔσβυσε. Δὲν ἦτανε πιά παρὰ ἕνα ταπεινὸ ζῶο, ποὺ σβύνει μέσα στὴν ἀπάθεια τοῦ ἀπειρο, καὶ τὸ πρόσωπό τῆς, τὸ

κορμί τῆς πῆραν τὴν ἀκαμψία τοῦ θανάτου, ἐνῶ οἱ συντρόφισές τῆς, ἀρχισαν μιὰ πρωτόγονη μελωδία, ὅπου γεννιόντουσαν ἀκαθόριστα οἱ ρυθμοὶ καὶ τὰ τραγούδια τοῦ μελλοντικοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἐχθροὶ ἀρχισαν ν' ἀνασυντάσσουν τὶς δυνάμεις τους. Ἦτανε φανερό, πὼς ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἐπίθεση.

Ὁ Οὐν μέτρησε εἰκοσιδύο. Καὶ τότε πρόσταξε τὶς γυναῖκες νὰ σηκώσουν τὴ σχεδία καὶ νὰ τὴν κατεβάσουν στὸν ποταμὸ.

Ὅταν μῆκανε στὸ πρόχειρο, πωτόγονο, σκάφος τελευταῖο, ὁ Οὐν καὶ ὁ Ζάχρ, οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιᾶς» κυνηγώντας τους δὲν ἦτανε ἀραπάνω ἀπὸ ἑκατὸ πῆχες μακριά.

— Πρὶν περάσουν ὀχτὼ νύχτες κι' ὀχτὼ μέρες, θὰ καταστρέψουμε τοὺς «ἀνθρώπους τῆς φωτιᾶς», φώναξε ὁ Οὐν, ἐνῶ τὸ νερὸ ἔπαιρνε τὴ σχεδία.

Τὸ ρέμμα πῆρε τὴ σχεδία, μὲ ταχύτητα, ποὺ ἀνησυχοῦσε τὸν Ζάχρ.

Πολλὲς φορές οἱ Λύκαινες ρίχτηκαν στὸ νερὸ γιὰ νὰ ἐλαφρώσουν τὴ σχεδία, ποὺ φτιάχτηκε μὲ μεγάλη βία κι' ἀπειλοῦσε κάθε στιγμή νὰ διαλυθεῖ.

Όσο πλησίαζαν στὴν ἄλλη ὄχθη. Πέρα, πολὺ μακριά, διέκριναν τοὺς ἐχθρούς. Γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν καταδίωξη, θάπρεπε νὰ περάσουν κι' αὐτοὶ τὸν ποταμὸ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν παρὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐπέτυχον οἱ φυγάδες.

Ὁ Οὐν εἶπε στὸν Ζάχρ: — Πρέπει νὰ περπατήσωμε ὥς τὸ βράδυ. Πρὶν περάσουν τέσσερις μέρες θὰ φτάσουμε στὴ σπηλιά.

Μόλις πρόφερε αὐτὴ τὴ λέξη, οἱ δὺο κοίταχτηκαν κατάματα. Ἡ ἴδια σκέψη γεννήθηκε στὶς ψυχὲς τους.

— Ὁ Οὐν κι' ἡ Τρούχ εἶναι πληγωμένοι! παρατήρησε θλιμμένος ὁ Ζάχρ.

Ὁ Οὐν ἀποκρίθηκε: — Ἄν δὲν προχωρήσουμε ὅσο πρέπει οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιᾶς» θὰ μᾶς καταστρέψουν!

Ἡ Τρούχ ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους τῆς ἢ πληγὴ τῆς δὲν ἦτανε βαθεῖα. Μάζεψε βότανε καὶ τὰ κόλλησε πάνω τῆς, ἐνῶ ὁ Ζάχρ περιποιότανε τὸν σύντροφό του.

Κατόπι κοίταζαν νὰ προσανατολιστοῦν.

Κατὰ τὸ βράδυ ἀρχισαν ν' ἀναγνωρίζουν τὰ μέρη. Πέρασαν δὺο μερόνυχτα δίχως ἀνησυχία: δὺο μέρες ἀκόμη τοὺς χωρίζαν ἀπὸ τοὺς βράχους

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ—ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ· ΛΥΚΑΙΝΕΣ ΚΙ' Ο ΖΑΧΡ ΠΡΟΦΤΑΙΝΟΥΝ—Ο ΘΑΝΑΤΟΣ—ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ, ΠΟΥ ΓΛΥΤΩΝΕΙ—Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ

Γιὰ μιὰ στιγμή, οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιᾶς», στριφογύριζαν διστακτικοί. Γρήγορα ὅμως ξανάρχισαν τὴν ἐπίθεση.

Τὸ τεράστιο ρόπαλο τσάκιζε τὰ κοντάρια τους, ἔσπαζε τὰ πλευρά τους.

Ἡ Τρούχ κι' ἡ Τζεχὰ χτυποῦσαν ἀδιάκοπα.

Όσο ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχω-

τοῦ μελανόλιθου. Ὁ Ζάχρ μὲ μύριες πονηριές, ἔκρυβε τὰ ἴχνη τους.

Τὸ πέμπτο πρωῒ, πρόβαλαν πέρα οἱ βράχοι τοῦ μελανόλιθου.

Ὁ Οὖν, ποὺ ριγοῦσε ἀπὸ τὸν πυρετό, κοίταζε μὲ ἀπληστα μάτια τὴ μαυριδερὴ μάζα, ἔπιασε τὸν Ζάχρ ἀπὸ τὸν ὤμο καὶ ψυθίρισε :

—Θὰ ξαναἰδοῦμε τὸ ἀνίκητο Σπελέα.

—Ἐνὰ χαρούμενο γελοιο μισάνοιγε τὰ χεῖλη του.

Τὸ καταφύγιο, ὅπου εἶχαν γνωρίσει μέρες ἡσυχίας, τὸ πελώριο θηρίο, ποὺ ἦταν φίλος τους, τὰ εὐχάριστα βράδια κοντὰ στὴ φωτιά, στὸ ἔμπασμα τῆς σπηλιᾶς τους, ὅλες αὐτὲς οἱ εὐτυχισμένες εἰκόνες περνοῦσαν τώρα ἀπὸ τὸ νοῦ του.

Καὶ γυρνώντας τὸ ἀδυνατισμένο ἀπ' τὴν αἰμορραγία πρόσωπό του πρόσθεσε :

—Μέσα στὴ σπηλιὰ, δὲν φοβόμαστε οὔτε ἑκατὸ ἀνθρώπους !

Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἡ κραυγὴ τῆς Τρούχ.

Μὲ τὸ χέρι τεντωμένο, τρομαγμένη ἔδειχνε τοὺς «ἀνθρώπους τῆς φωτιᾶς», ποὺ δὲν πρέπει νὰ βρισκόντουσαν σὲ ἀπόσταση μεγαλύτερη ἀπὸ ὀχτὼ χιλιάδες πῆχες.

Τότε ἄρχισε ἡ φευγάλα μὲ ὄση γρηγοράδα ἐπέτρεπαν οἱ πληγές τοῦ Οὖν.

Κι' ἔπρεπε νὰ διασχίσουν εἴκοσι χιλιάδες πῆχες, τὸ λιγώτερο !

Κάμανε τὸ μισὸ δρόμο, ἀλλὰ οἱ ἔχθροί κέρδισαν τέσσερις χιλιάδες πῆχες.

Τοὺς βλέπανε νὰ τρέχουν σὰν τὰ τσακάλια.

Ἐκεῖνος, ποὺ φοβόντουσαν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φαινότανε τώρα ἀδυνατισμένος ἀπ' τὴν πληγὴν τοῦ τὸν βλέπανε νὰ περπατᾷ τελευταῖος κουτσαίνοντας.

Ὅταν φτάσανε στὴ σπηλιὰ, οἱ ἔχθροί φαινότανε καθαρά, σὲ ἀπόσταση λιγώτερο ἀπὸ δυὸ χιλιάδες πῆχες.

Μ' ἕνα βαθὺ στεναγμό, ὁ Οὖν εἶδε τὸν Ζάχρ νὰ τραβᾷ γιὰ τὸ λιμέρι τοῦ Σπελέα κι' ἔπειτα ἔμπασε τὴν γυναικὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ. Ο ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΟΣ ΖΑΧΡ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΙ ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΤΡΟΦΗ—ΤΟ ΑΝΙΚΗΤΟ ΣΠΕΛΕΑ ΔΕΝ ΞΕΧΑΣΕ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΤΟΥ—Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΧΗ—Η ΝΙΚΗ ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ.

Ἐν εἶχε κάνει τὸ μισὸ δρόμο μέσα στὴ σπηλιὰ, κι' ἕνα μουγκρητὸ τάχυνε τὸ βῆμα του.

Κ' ἔξαφνα τὸ στήθος του πλάτυνε κι' εἶδε τὸν Ζάχρ κοντὰ στὸ σαρ-

ναῖκες στὴ δική του τὴ σπηλιὰ.

Ἦτανε πολὺ ἐξαντλημένος, ὁ γίγαντας, κι' ἀπὸ τὸν πολὺ δρόμο ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ σκαρφαλῶσει ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ μαύρου βράχου ὡς τὴ σπηλιὰ τους.

Ἦτανε τόσο ἀπότομο τὸ μέρος, ποὺ κανένας δὲν μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσει.

Ἀνέβασαν πρῶτα τὰ παιδιὰ, κατόπιν τὴν γυναῖκα· οἱ τρεῖς τελευταῖες καὶ ὁ Οὖν βρισκόντουσαν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, πάνω στὴν ἀπότομη πλευρὰ τοῦ βράχου, ὅταν ἀκούγανε καθαρά τὴς πολεμικῆς κραυγῆς τῶν ἔχθρων.

Παρ' ὅλη του τὴν ἀπερίγραπτη ἐξάντληση, ὁ λαβωμένος γίγαντας, στάθηκε στὸ μικρὸ φυσικὸ προαύλιο, μπροστὰ στὴ σπηλιὰ καί, συγκεντρώνοντας ὅλες τὴς δυνάμεις ποὺ τοῦ ἀπόμειναν ἔρριξε τὸ στερνὸ του πέτρινο βέλος.

Ἡ Τρούχ κι' οἱ συντρόφισσές της πέταξαν πέτρες : λιγοστοὶ ἀκόμη, οἱ πρῶτοι ἔχθροί, ποὺ εἶχαν φτάσει κοντὰ στὸ βράχο, ἀποτραβηχίθηκαν κι' ὅταν φτάσανε ὅλοι, οἱ Λύκαινες βρισκόντουσαν πιά μέσα στὴ σπηλιὰ.

Τὸ μέρος ἦταν ἀπόρρητο.

Μονάχα ἕνας ἕνας οἱ πολεμιστὲς μπορούσαν νὰ φτάσουν στὴ σπηλιὰ κι' ἡ ἀμυνα ἦταν εὐκολή.

Οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιᾶς» τὸ κατάλαβαν κι' ἀποφάσισαν ν' ἀναγκάσουν μετὰ τὴν πείνα τοὺς τοὺς ἔχθρους τοὺς νὰ παραδοθοῦν ἢ νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰν ἀπελπιστικὴ ἐξοδ.

Ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα θὰ ἦτανε κι' ἡ στερνή τους.

Τὶ μπορούσαν νὰ κάνουν ἔντεκα γυναῖκες καὶ δυὸ ἄντρες πεινασμένοι, ἐναντὶν εἰκοσιδύο πολεμιστῶν, ποὺ δὲν τοὺς ἔλειψε οὔτε μιὰ μέρα ἢ τροφή ;

Ὅταν μπῆκαν σὲ σίγουρο μέρος οἱ γυναῖκες, ὁ Οὖν ἔβαλε δυὸ νὰ φυλάγουν καὶ νὰ παραμονεύουν τὸν ἔχθρο κι' ἀπαγόρευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἀναψε κατόπι ἕναν πυρσὸ καὶ κατέβηκε στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς.

Ἡ ἀνησυχία βασάνιζε τὸ κορμὶ καὶ τὴν ψυχὴ του.

Τοῦ φαίνεται ἀδύνατο, νὰ μὴν ἀναγνωρίσει τὸν Ζάχρ τὸ θηρίο, κι' ὥστόσο ἀμφιβάλλει ἀκόμη.

κοβόρο.

— Τὸ Σπελέα εἶναι πάντα σύμμαχος τοῦ γιου τοῦ Γῆς καὶ τοῦ γιου τοῦ Οὐροῦ, εἶπε ὁ Ζάχρ μόλις τὸν κατάλαβε νὰ προβάλλει τὸ κεφάλι του ἀπ'

τῇ ρωγμῇ.

Χαρὰ κι' ἐλπίδα πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τοῦ λαβωμένου γίγαντα.

—Οἱ «ἀνθρώποι τῆς φωτιᾶς» δὲν ἀκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ Ζάχρ ; ρώτησε.

—Δὲν τὸν εἶδαν τὴ στιγμή, ποὺ χωρίστηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ Ζάχρ ἦτανε κρυμμένος ἀνάμεσα στὶς μεγάλες πέτρες.

Ἀφοῦ ὁσφράνθηκε ἀρκετὰ τὸν Οὖν τὸ Σπελέα ξαπλώθηκε πάλι καὶ ξανακοιμήθηκε. Ὁ Οὖν ἐξακολούθησε :

—Ὁ Ζάχρ δὲν θὰ κάνει τίποτα ἐναντὶν τοῦ ἔχθρου πρὶν ξαναγίνει δύνατος ὁ Οὖν.

—Τὴ μέρα ὁ Ζάχρ δὲν θὰ ἔμακρυνε ἂν τὴ σπηλιὰ παρὰ μονάχα ὡς τὸ ρυάκι... εἶναι κοντὰ... Ὁ Οὖν κι' οἱ γυναῖκες θὰ χρειαστοῦνε νερό.

Ὁ Οὖν στέναξε γιὰ τὴν ἔλπιστον βαρύνει, ἂν καὶ δὲν εἶπε τίποτε ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη.

Τῶρα ὁμως δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

—Ἡ δίψα, εἶπε καί τὸν Οὖν... ἀλλὰ μπορεῖ νὰ περιμένει ὡς τὸ βράδυ.

—Τὸ ρυάκι εἶναι κοντὰ ! ἀποκρίθηκε ὁ Ζάχρ. Γιὰ νὰ γιάνει γρήγορα ὁ Οὖν πρέπει νὰ πιεῖ νερό.

Τράβηξε κατὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Τὸ θηρίο μισονοιε τὰ μάτια του ἀλλὰ δὲν ἀνησύχησε γιὰ τὸν μυριζότανε τίποτα τὸ ἀγνωστό.

Ὁ Ζάχρ γλύστρησε ὡς τὸ ρυάκι.

Ὁ σχηματισμὸς τῶν βράχων τὸν ἔκανε ἀόρατο ἀπὸ μακριά.

Ἦπτε πρῶτα ὁ ἴδιος κι' ὅστερα βούτηξε στὸ νερὸ ἕνα ἀσκή, ποὺ εἶχε κατασκευάσει ἀπὸ δέρμα ζαρκα-

διοῦ, πιασμένο πρὸς τὰ πλάγια μὲ στενόμακτρα ἀγκάθια.

Ἐπαίρνε νερὸ νὰ σβύσει τὴ δίψα πολλῶν ἀνθρώπων.

Τὸ γέμισε καὶ γύρισε στὴ σπηλιὰ.

Ὁ Οὖν ἤπιασε τὸ ζωογόνο νερὸ, ποὺ ξαναφέρει τὴ δύναμη, τὴ δροσιὰ καὶ τὴν πεποίθησιν.

—Κι' ἡ Τρούχ εἶναι πληγωμένη. εἶπε... Οἱ ἄλλες θὰ πιοῦνε τὴ νύχτα.

Πῆγε τὸ ἀσκή στὴν ἐπάνω σπηλιὰ, ἀλλὰ ὅταν ἤπιασε ἡ Τρούχ, ἔδωσε νερὸ καὶ στὴ Τζεχά.

Κοιμήθηκε ὡς τὸ βράδυ καί, μέσα σ' αὐτὸν τὸν ὕπνῳ, ἡ δύναμη καὶ τὰ νείατα τοῦ δούλευαν.

Ὁ πυρετὸς ἄρχισε νὰ πέφτει οἱ σάρκες, ποὺ δὲν περιμέναν παρὰ ἀνάπαυση, ἔκλειναν τὰ χεῖλη τῆς πληγῆς.

Ὅταν νύχτωσε πιά, σηκώθηκε νὰ δεῖ τὸ στρατόπεδο τῶν ἔχθρων.

Εἶχαν ἀνάψει μεγάλη φωτιά.

Μερικοὶ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ τρώνε μὲ βουλημία.

Μεγάλῃ ἀγωνίᾳ ἔπνιγε τὴν γυναῖκα.

Κατάκοπες ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴ πορεία καὶ τὸν κόπο, εἶχαν κοιμηθεῖ κι' αὐτὲς.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν πείνα, ἡ δίψα τὴς ἐύπνησε.

Ὅλες κοίταξαν τὸν Οὖν ἀπελπισμένες.

Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀδύνατου πρὸς τὸν δύνατο, ἦταν ἀνακατεμένη στὴ ματιά τους, μαζὶ μὲ τὸν φόβο.

Ἡ Τρούχ ρώτησε :

—Ποῦ πῆγε ὁ Ζάχρ ;

Ὁ Γυῖδς τοῦ Οὐροῦ ἀποκρίθηκε :

—Ὁ Ζάχρ θὰ μᾶς δώσει κρέας καὶ νερὸ πρὶν ξημερώσει.

—Γιατὶ δὲν εἶναι μαζί μας ;

— «Η Τρούχ θα το μάθει αυτό άρ-
γότερα!

Κατόπι πρόσθεσε :

— Μονάχα ο Ούν θα κατεβαίνει στο
βάθος της σπηλιάς. Άλλοιωτικά θα
πεινάσουμε και θα διψάσουμε.

Χωρίς να καταλάβει, η γυναίκα ύπο-
τάχτηκε μ' έμπιστοσύνη.

Της έφτανε η έλπίδα.

— Όλες οι Λύκαινες είχαν γνωρίσει
πείνα και βάσανα πολλά.

— Ός και τα παιδιά κάνανε ύπομονη
χωρίς να παραπονεθούν.

Κατά τα μέσα της νύχτας, ένω οι
περισσότερες από τις γυναίκες κοι-
μόντουσαν και ο Ούν αναπαύοτανε

ξαπλωμένος, μιά φωνή από το βάθος
της σπηλιάς τόν σήκωσε στη στιγμή.

— Άναψε έναν πυρσό και κατέβηκε.

Τό Σπελέα κι' ο Ζάχρ είχαν γυρίσει
άπ' το κυνήγι.

— Ένα πελώριο άγριογούρουνο κοι-
τότανε ξεκοιλιασμένο στη φωλιά του
θηρίου.

— Ο «άνθρωπος δίχως ώμους» είχε
κι' όλας άποκόψει ένα μπουτι και
τόδωσε στο συντρόφό του από τη
ρωγμή, κατόπι πήγε να φέρει νερό.

— Όταν ο Ούν παρουσιάστηκε μπρο-
στά στίς γυναίκες με τό κρέας και τό
νερό, όλες τους άνατρίχιασαν, νοιώ-
θοντας κάποια ύπερφυσική παρουσία

κοντά τους, σάν δέος θρησκευτικό.

— Η σπηλιά είχε άρκετά ξύλα άπο-
θηκευμένα από κισρό.

— Αφού ξανάφερε νερό ο Ούν, άναψε
φωτιά κι' έβαλε τις γυναίκες να ψή-
σουν τό κρέας.

Αυτό ήτανε πρόκληση πρός τόν έχ-
θρό και άπρονοησία.

Οι φρουροί είδοποίησαν άμέσως τόν
άρχηγό τους, πού κοίταζε με κατά-
πληξη τη σπηλιά. Έπιτέλους ύπόθεσε,

πώς τα ξύλα ύπήρχαν από πρίν και
στό δρόμο τους οι φυγάδες θα είχαν
χτυπήσει κανένα ζώο.

Γιατί, βέβαια αν ύπήρχε κι' άλλο
άνοιγμα θα είχανε φύγει.

— Όσάόσο έστειλε μερικούς πολεμι-
στές να έξετάσουν από την άλλη με-
ρηά τών βράχων.

— Ανύποπτοι οι άγριοι εκείνοι έκτε-
λούσαν τη διαταγή του άρχηγού τους
άλλά ή άναθυμίαση από τό κορμιά
τους, καθώς πέρασαν κοντά άπ' τη
φωλιά του Σπελέα, έστισε μονομιās
όρθιο τό θηρίο.

Βγήκε έξω με γρήγορα βήματα.
Κάτω από τό φώς του φεγγαριού,
είδαν από μακριά τώρα την πελώρια
σιλουέττα του κι' έτρεξαν τρομαγμέ-
νοι στην κατασκήνωσή τους.

— Ο άρχηγός ήτανε τώρα βέβαιος
πώς δέν ύπήρχε άλλο άνοιγμα από ό-
που θα μπορούσαν να ξεφύγουν οι πο-
λιορκημένοι.

— Όύτε μπορούσε πιά ν' άμφιβάλλει
γι' αυτό. Τις άκόλουθες μέρες, ο Ούν
κι' οι γυναίκες φαινόντουσαν ταχτικά
στό μικρό προαύλιο της σπηλιάς, ώ-
στε δέν μπορούσαν να ξεφύγουν.

— Έπρεπε να περιμένει και δέν θ'
άργούσε να φτάσει ή μέρα της σφα-
γής.

— Ο Ούν έγινε πολύ γρήγορα καλά,
ό πυρετός έπεσε όλότελα και μάθαι-
νε τώρα στίς γυναίκες να φτιάχνουν
μπαλτάδες και βέλη από την πέτρα.

Κάτω, ο Ζάχρ έξακολουθούσε να
τους έφοδιάζει με κρέας και νερό.

— Συνήθιζε τό πελώριο θηρίο να τόν
άκολουθί. Τό ζώο νοιώθοντας άκαθό-
ριστα τις σωτήριες πονηρίες του άν-
θρώπου, δεχότανε να τό οδηγεί.

— Ο Ζάχρ πρόβλεπε τις έπιθυμίες του,
σέ κάθε περίπτωση, και τό περιποιό-
τανε, τόσο πολύ, πού τό Σπελέα, ά-
φοσιώθηκε με τόση έμπιστοσύνη στόν
άνθρωπο εκείνον, όση δέν θάδειχνε,

ούτε σ' ένα ζώο της φυλής του.

— Την όγδοη νύχτα, όταν κατέβηκε ο
Ούν για να πάρει τό κυνήγι, είπε.

— «Η πληγή έκλεισε. Ο γυιός του
Ούρου μπορεί τώρα να πολεμήσει.

— Την άλλη νύχτα ο Ζάχρ θα φέρει τό
άνικηιο Σπελέα από την άλλη μεριά
του βράχου.

— Αλλά ο Ζάχρ είχε τό σχέδιο του.
Είχε δοκιμάσει και ήξερε, πώς μπορού-
σαν να βγάλουν ένα μεγάλο κομμάτι
από τό βράχο στη ρωγμή εκείνη, έτσι
πού να περάσει στη φωλιά του Σπε-
λέα ο Ούν. Έτσι κι' έγινε. Έστερ'

από άρκετους κόπους, ή βαρεία πέ-
τρα τραβήχτηκε, με ήσυχία, μη τρο-
μάξει τό θηρίο, πού τούς κοίταζε.

— Έπιτέλους, ο Ούν, βρέθηκε στη δεύ-
τερη σπηλιά και με μεγάλη χαρά
είδε δώδεκα πέτρινα βέλη, πού του
είχε έτοιμάσει ο έξυπνος σύντροφός
του.

— Την άλλη μέρα, ο Ούν κι' ο Ζάχρ
πελέκησαν μερικά πέτρινα βέλη ά-
κόμη.

— Κατά τό σούρουπο ο Ούν είδοποίη-
σε τις συντρόφισσές του :

— «Ο Ούν και ο Ζάχρ θα χτυπήσουν
αυτή τη νύχτα τούς έχθρούς! Οι «γυ-
ναίκες—λύκαινες» να είναι έτοιμες!

— Η Τρούχ τόν άκουσε με άπορία :

— Πώς θ' άνταμωθούν, ρώτησε, ο Ούν
και ο Ζάχρ ;

— Ο γίγαντας τότε άρχισε να γελάει :

— «Έχουμε φαρδύνει τό πέραςμα ά-
νάμεσα στίς δυό σπηλιές. Θα περά-

σουμε από την άλλη μεριά και θα
ριχτούμε πάνω στους «άνθρώπους
της φωτιάς» μαζί με τό σύμμαχό μας.

— Ο Ούν και ο Ζάχρ έχουνε λοιπόν
σύμμαχο ;

— «Έχουνε κάνει συμμαχία με τό
άνίκητο Σπελέα.

— Η Τρούχ τόν άκουε κατάπληκτη.

— Έπειδή ή ψυχή της ήταν άπλή, δέν
ζήτησε πολύ να καταλάβει. Η έμπι-
στοσύνη, πού είχε στόν γίγαντα, ή-
τανε δυνατότερη από κάθε έκπληξη.

— Ο πολεμιστής συνέχισε :

— Οι γυναίκες δέν πρέπει να κατε-
βουνε στην πεδιάδα, πρίν τις καλέσει
ο Ούν! Τό Σπελέα θα τις ξεσκιζε.

— Η Τζεχά θαυμάζοντας περισσότερο
από όλες τις άλλες γυναίκες, κοίταζε
τόν Ούν, με μάτια πού λάμπανε από
περιέργεια :

— Τό Σπελέα δέν μπορεί να περά-
σει από τη μιά σπηλιά στην άλλη.

— Τό άνοιγμα είναι πολύ μικρό για
τό τεράστιο άγρίμι!

— Τα πρώτα άστρα άρχισαν να λάμ-
πουν στόν ούρανό όταν ο Ούν πέρασε
στην κάτω σπηλιά.

□

— Οι φωτιές τών έχθρών είχαν πολύ
χαμηλώσει.

— Όσάόσο τρείς άπ' αυτούς φύλαγαν
βάρδια. Δυό από τούς σκοπούς μισο-
κοιμόντουσαν ένω ο τρίτος, σύμφωνα
με τις διαταγές του άρχηγού, πηγαι-
νε έρχότανε γύρω στη φωτιά και συ-
νέχριζε τούς άσους πού πρός τη
χινά σήκωνε τα μάτια του πρός τη
σπηλιά τών πολιορκημένων.

— Εκείνη την ώρα ο σκοπός έρριξε
μερικά κλαδιά στη φωτιά κι' όταν πά-
λι γύρισε πρός τη σπηλιά, είδε μιά σι-
λουέττα στο προαύλιο.

— Ήτανε μιά από τις γυναίκες.

— Έγερνε στο χέιλος τών βράχων και
κοίταζε.

— Ο πολεμιστής της έδειξε τό χέρι
του, όπλισμένο με τό κοντάρι και κά-
χασε εύχαριστήμένος.

— Αλλά τό εύθυμο γέλιο του έσβυσε
πολύ γρήγορα. Στο κάτω μέρος τών
βράχων είχε προβάλει μιά άλλη μορ-
φή. Ήταν αδύνατο να μη τόν άνεγνώ-
ριζε τό γίγαντιο κορμί τό κορμί του

Ούν κι' άναρωτιότανε, πώς τόλμησε ο
άνθρωπος εκείνος να κατεβή μοναχός
του στην πεδιάδα.

— Κάλεσε τούς δυό άλλους ανθρώπους
της βάρδιας, κι' οι τρείς τους μαζί
κοινοούσαν άπειλητικά τα όπλα τους
και μπήχανε την κραυγή του συναγερ-
μού.

— Όσάόσο ο Ούν, κατέβηκε πιά από
τό βράχο.

— Πλησίαζε θαρρετά στη φωτιά κι' ό-
ταν έφτασε άρκετά κοντά έρριξε μιά
σουβλερή πέτρα και πλήγωσε ελαφρά
έναν από τούς φρουρούς.

— Δεύτερη πέτρα έγδαρε τόν ώμο ένός
άλλου.

— Φωνές άντήχησαν από παντού, κι' ό-
λοι οι έχθροί χύμηξαν άμέσως πάνω
πλοι.

— Τότε, στυλωμένος με όλο τό γιγάν-
τιο άνάστημά του, ο Ούν έμπηξε την
πολεμική του κραυγή.

— Έπη-ολούθησε μιά σύντομη άνάπαυ-
λα κι' οι «άνθρωποι της φωτιάς» κοί-
τάζαν μιά τόν έχθρό τους και μιά τόν
τόπο όλόγυρα.

— Κεί πάνω, δυό άλλες σκιές είχαν
πλησιάσει τόν γίγαντα στην πεδιάδα
δέν έβλεπαν παρά μονάχα τόν Ούν,
πού έστειλε μονάχα τό ρόπαλο στο
χέρι του και λίγες πέτρες.

— Ο άρχηγός, ο άρχηγός, προσπα-
θούσε να καταλάβει μιά σκοτεινή δυ-
σκολία άνακατευότανε στην βεβαιότη-
τά, πώς ο Ούν ήτανε μόνος.

— Το πολεμικό ένστικτο ύπερίσχυσε
και με ήχηρή φωνή έδωσε τη διαταγή
να έπιτεθούνε.

— Είκοσι γεροί πολεμιστές χύμηξαν
πάνω στο γυιό του Ούρου.

— Εκείνος τότε, έρριξε μιά πέτρα ά-
κόμη κι' άρχισε να φεύγει.

— Η γρηγοράδα του φαινότανε λιγώ-
τερη αυτή τη φορά. Οι πιά εύκίνητοι
από τούς διώκτες κέρδιζαν άπόσταση
κι' οι άλλοι, βλέποντας εύκολη την αί-
χμαλωσία του έχθρου, τρέχανε πίσω
τους όσο μπορούσαν γρηγορώτερα.

— Ο άρχηγός δέν ήτανε τριάντα πη-
χες μακριά από τόν φυγάδα, όταν πλη-
σίαζαν στους βράχους του μελανόλι-
θου.

— Οι πολεμιστές ούρλιαζαν μεθυσμέ-
νοι από τόν εύκολο θρίαμβο, πού τούς
περίμενε...

— Ο Ούν, βγάζοντας μιά παραπονε-
μένη κραυγή, έκανε βήματα λοξά και
χώθηκε μέσα στους βράχους.

— Ο άρχηγός σταμάτησε, έρριξε μιά
γρήγορη ματιά γύρω του και πρόσταξε
να καταδιώξουν τόν φυγάδα.

— Ένα άγριο γέλιο άντήχησε τότε,
ύστερα ένα μουγκρητό κι' είδαν ένα
πελώριο κορμί να πηδάει άνάμεσα
στους βράχους.

— Οι «άνθρωποι της φωτιάς» θα πε-
θάνουν.

— Τό Σπελέα έπεσα κι' όλας πάνω
στους διώκτες τώς συντρόφων του.

— Τρείς άνθρωποι κυλίστηκαν χάμω
ξεκοιλιασμένοι, ο τέταρτος με τό
κρανίο κομματιασμένο.

ελαφρά.

Ἐλεύθεροι πιά ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς ἐχθροὺς τοὺς βρήκανε γρήγορα τοὺς Πιθηκάνθρωπους κι' ἡ δύναμή τους ἔγινε ἀξιόλογη.

Ὅλοι τὸν ἀναγνώρισαν ἀρχηγὸ κι' ἡ ζωὴ ἀρχισε νὰ τοὺς δίνει ὅλες τῆς χαρὲς τῆς εἰρήνης.

Μιά μέρα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄφθονο φαγητό, ὁ Οὖν γύρισε κι' εἶπε στὴν Τρούχ: — Ἡ Τρούχ ὑποσχέθηκε νὰ γίνῃ ἡ Τζεχά γυναίκα τοῦ Οὖν. Ἡ Τζεχά θὰ ὑπακούσῃ!

Ἡ Τρούχ κοίταξε τὸν γίγαντα μ' εὐγνωμοσύνη, κατόπι ἔβη στὴ Τζεχά ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ τὴν ἔβριξε χάμω.

Σκύβοντας κατόπι χάραξε μιὰ μακρυὰ πληγὴ μὲ τὴν κοφτερὴ πέτρα ἀπὸ πὸν ὦμο ὡς τὸ στήθος τῆς νέας. Τὸ αἷμα ἀνατρίχθηκε κι' ὁ Οὖν ἔβρεξε τὰ χεῖλιά του.

Ἡ Τρούχ πρόφερε τὰ λόγια πού εἶ-

Ἀπόδοση στὰ ἑλληνικά:
Κ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

χαν προφέρει οἱ πρόγονοί της, καὶ πού δίνουν τὴν γυναίκα στὸν ἄντρα.

Ἡ εὐτυχία τοῦ γίγαντα ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὡστόσο ἐνοιώθη, πὼς ὑπῆρχε κι' ἄλλη μιὰ χαρὰ γιὰ τὴν ψυχὴ του. Μὲ τὴν ἴδια τελετὴ ἔκανε τοὺς γάμους τοῦ Ζάχρ μὲ τὴν Τρούχ κι' εἶσαι ὁλοκληρώθηκε ἡ εὐτυχία τῶν δύο συντρόφων ὕστερα ἀπὸ τόσες περιπέτειες.

Ὁ Οὖν ἔγινε μεγάλος ἀρχηγὸς κι' οἱ ἀπόγονοι του ἔακουστοι στοὺς πολέμους, ὅπως κι' ὁ πατέρας τους.

Ἐπειδὴ ἡ Τρούχ ἦταν ἀπὸ φυλὴ δυνατώτερη ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ ἀνθρώπου δίχως ὤμους, τὰ παιδιὰ τους ἔγιναν τέλεια σὲ κορμὶ κι' εἶσαι ἔλειψε ἀπὸ τὴ γῆ ἡ φυλὴ τοῦ Ζάχρ.

Ἄν ὅμως ἔλειψαν ἀπὸ τότε οἱ ἀνθρώποι δίχως ὤμους, ἡ πονηριά τους μεταδόθηκε στοὺς ἀπογόνους τους κι' ἀπὸ τότε ὡς σήμερα κι' ὡς τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου, αὐτὴ θὰ κυβερνάει καὶ στὸν πόλεμο καὶ στὴν εἰρήνη.

Εἰκονογράφηση κειμένου:
MATIEU DESBEROLES

ΜΗΝ ΞΕΧΑΣΕΤΕ Ν' ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ
ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ

ΠΕΝΤΕ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΡΓΑ

Συστήστε καὶ στοὺς γνωστούς σας νὰ τὸ ἀγοράσουν.

Θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν, ἀσφαλῶς, γιὰ τὴ σύσταση.

ΠΕΝΤΕ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΡΓΑ, ΜΕ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΕΣ!

Οἱ ἄλλοι τρέχανε σὰν τρελλοὶ νὰ σωθοῦνε πρὸς τὴν πεδιάδα.

Ἀλλὰ τότε χύμηξαν ὁ Οὖν κι' ὁ Ζάχρ: τὰ πέτρινα βέλη σφύριζαν καὶ χωνόντουσαν ἀνάμεσα στοὺς ὤμους τῶν φυγάδων, ἐνῶ τὸ σαρκόβόρο, ἀκράτητο ἐξακολουθοῦσε νὰ ξεσκίζει, ὅποιον πρόφτανε

Πανικὸς κυρίεψε τοὺς νικημένους. Μέσα στὴ βραδυκίνητο σκέψη τους ὁ ἱλιγγὸς ἐνὸς ἀνεξήγητου μυστήριου, ἀνακατεῦδτανε μὲ τὴ φρίκη τοῦ θανάτου.

Ἐφευγε κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγός, ἀλλὰ ὁ Οὖν γρήγορος σὰν ἀστραπὴ τὸν πρόλαβε.

Πηδώντας σὰν τὴν λεοπάρδαλη, ὕψωσε τὸ πελώριο ρόπαλό του καὶ τὸ κρανίον τοῦ ἀγριανθρώπου θρυμματίστηκε μὲ ξερό κρότο.

Ὅταν οἱ ἐχθροὶ φτάσανε σὲ λιμέρι τους, ἦτανε μονάχα ὀκτώ, οἱ ἄλλοι δ' ὅλοι, εἶχανε σκοτωθεῖ ἢ πληγωθεῖ ἀπὸ τὸ θηρίο καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

— Ὁ Ζάχρ νὰ σταματήσει τὸ Σπελέα φώναξε ὁ Οὖν.

Ταμπουρωμένοι τώρα οἱ ἀπελπισμένοι μποροῦσαν νὰ τρυπήσουν τὸ Σπελέα μὲ τὰ καμάκια τους.

Ὁ Ζάχρ συγκράτησε, χωρὶς κόπο, τὸ θηρίο, γιατί ἔβλεπε παντοῦ ἄφθονη τὴν τροφὴν του.

Ἡσυχό, πήρε σὲ πελώριο στόμα του ἕνα κορμὶ, πού σπαρταροῦσε ἀκόμα καὶ τράβηξε νὰ τὸ καταβροχθίσει στὴ σπηλιὰ του.

Τότε ὁ Οὖν εἶπε:

— Ὁ Ζάχρ θὰ πάει μαζί μὲ τὸ Σπελέα στὴ σπηλιὰ καὶ θὰ γυρίσει πίσω μὲ τὶς «γυναῖκες-λύκαινες».

Γιατὶ εἶχανε παρακολουθήσει ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς ἀπώστευτης συμπολοκῆς καὶ τὴ μεγάλη καταστροφὴ τοῦ ἐχθροῦ, οἱ γυναῖκες κατέβηκαν γρήγορες καὶ μὲ ἀλλαλαγμοὺς κοντὰ στὸν Οὖν.

Τότε ὁ Οὖν φώναξε στοὺς νικημένους:

— Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτιᾶς πολεμᾶνε τοὺς τριχωτοὺς ἀνθρώπους... γιατί θέλησαν, τώρα νὰ σκοτώσουν τὸν Οὖν καὶ τὶς «γυναῖκες-λύκαινες»;

Ἡ φωνὴ του ἀντηχοῦσε, μαλακὴ αὐτὴ τὴ φορὰ, μὲ ἡπιότητα.

Οἱ νικημένοι τὸν ἀκούγανε σιωπηλοί.

Τότε ὁ γυιὸς τοῦ Οὐροῦ πρόσθεσε.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ Οὖν, ὁ Ζάχρ κι' οἱ «γυναῖκες-λύκαινες» ἐγκαταστάθηκαν ἡσυχοὶ πιά, στὴ σπηλιὰ, κύριοι σὲ ὅλη τὴ γύρω

— Ὁ Οὖν σκότωσε τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἐχθρῶν του. Οἱ ἄνθρωποι τῆς φωτιᾶς δὲν τολμοῦνε πιά νὰ πολεμήσουν. Θὰ πολεμήσουν. Θὰ πεθάνουμε τῆς πείνας. Καὶ πάλι δὲν τοῦ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντηση.

Ἀρχισε νὰ ξημερώνει κι' οἱ ἐχθροὶ φάνηκαν ἀρκετὰ ἐπίφοβοι στὸν Ζάχρ.

Δὲν μποροῦνε ν' ἀνθέξουν στὴ φωτιά, εἶπε. Ὁ Οὖν, ὁ Ζάχρ κι' οἱ γυναῖκες θὰ τοὺς ρίξουν ἀναμένα κλαδιά νὰ τοὺς καψοῦν!

Ὁ Οὖν ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἀμέσως πρόσταξε τὶς γυναῖκες νὰ ρίξουν μπόλικά κλαδιά στὴ φωτιά καὶ σὲ λίγο μιὰ βροχὴ φωτιᾶς ἀρχισε νὰ πέφτει πάνω στοὺς ἀνθρώπους, πού εἶχαν τὸνομά της.

Στὴν ἀρχὴ ἀντιστάθηκαν, ἀλλὰ ὁ φόβος κι' ἡ φρίκη γέμιζαν πιά τὰ στήθη τους.

Ὁ καπνὸς τοὺς ἐπνιγε, τὰ καψίματα τοὺς βασάνιζαν, σιγὰ σιγὰ, κάθε κίνδυνος τοὺς φάνηκε προτιμώτερος παρὰ νὰ χαθοῦνε δίχως νὰ πολεμήσουν.

Ὁρμησαν οὐρλιάζοντας γιὰ νὰ πάρουν θάρρος.

Δυὸ φορὲς ὑψώθηκε τὸ τρομερὸ ρόπαλό τοῦ Οὖν καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς κυλιστήκαν σὲ χῶμα.

Δυὸ ἀπὸ τὶς γυναῖκες βογγοῦσαν πληγωμένες, ἀλλὰ τὰ πέτρινα βέλη τοῦ Ζάχρ κάνανε καλὰ τὴ δουλειὰ τους: τρεῖς ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πέσανε πληγωμένοι κι' οἱ «γυναῖκες-λύκαινες», τρέξανε καὶ τοὺς ἀποτέλειωσαν.

Ὁ τέταρτος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔφευγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Οὖν.

Ὅταν κατάλαβε πὼς βρέθηκε μπροστὰ σὲ τὸν γίγαντα κορμὶ του παρέλυσε κι' ἔπεσε σὲ γόνατα.

Οἱ γυναῖκες τ' ἔβλεπε νὰ τὸν σκοτώσουν· ὁ γυιὸς τοῦ Οὐροῦ ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ εἶπε:

— Χαρίζω τὴ ζωὴ σὲ νικημένο!

Οἱ γυναῖκες κρατήθηκαν, τὸ μίσος ἦτανε ζωγραφισμένο σὲς μορφές τους κι' ἀκούγοντας τοὺς λαβωμένους τῆς πρώτης συμπολοκῆς νὰ βογγοῦνε, τρέξανε καὶ τοὺς τσακίσανε τὰ πλευρὰ καὶ τὰ κεφάλια.

Σκυθρωπός, ὁ Οὖν ἄκουε τὶς κραυγὲς τῆς ἀγωνίας καὶ χαιρότανε σὰν κατάβαθα τῆς ψυχῆς του βλέποντας τὴν Τζεχά νὰ μὴν ἀκολουθεῖ τὶς συντρόφισσές της.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ἔκταση.

Μιὰ μονάχα ἀπὸ τὶς γυναῖκες εἶχε σκοτωθεῖ τέσσερις ἦτανε πληγωμένες

Ἡ ἐπτάωρος Πούδρα προσώπου!

7ΤΟ ΒΡΑΔΥ.
ΠΟΥΔΡΑΡΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΥ
ΠΑΕΙ ΝΑ ΔΕΙΠΝΗΣΗ
Η ΝΑ ΧΟΡΕΨΗ. —

2ΤΟ ΠΡΩΪ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑ-
ΓΚΗ ΝΑ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΤΗ ΚΑΙ
ΠΑΛΙΝ. Η ΜΥΤΗ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ
ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΗ ΑΝ ΚΑΙ ΕΧΟΡΕΨΕ
ΟΛΗ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ
ΥΠΕΡΘΕΡΜΑΣΜΕΝΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πουδρά-
ρεσθε συνεχῶς, διὰ νὰ μὴ ἔχετε μύ-
τη γυαλιστερή καὶ νὰ μὴ φαίνε-
ται τὸ δέσμα σας λιπαρόν. Μία
νέα ἀνακάλυψις σᾶς ἐπιτρέπει νὰ
πουδράρεσθε μίαν μόνον φορὰν καὶ
νὰ ἐξασφαλίζετε ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας τὴν
φρεσκάδα τοῦ προσώπου σας καὶ
ὥραιο μὰτ καὶ βελούδινο δέσμα.

Ἐνα θαυμάσιον συστατικόν, ἡ
MOUSSE DE CREME, ἀναμιγ-
νύεται τώρα εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν
σύμφωνα μετὰ τὴν κατατεθειμένην μέ-
θοδον. Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ κάμνει
ὥστε ἡ πούδρα Τοκαλὸν νὰ κρατᾷ
πέντε φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὰς
συνήεις πούδρας. Δὲν μένει ἐλάχι-
στον ἵχνος γυαλάδας, ἔστω καὶ σὲ
ζέστη, μετὰ μίαν πείσμονα παρτίδα

νέννης ἢ μετὰ μακροῦς διαρκείας χο-
ρόν. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδί-
δει δροσερὰν νεανικὴν ὄψιν, γοη-
τευτικὴν ὥραιότητα, εἰς τὰς ὁποίας
οἱ ἄνδρες δὲν δύνανται ν' ἀντιστα-
θοῦν. Δοκιμάσατε ἕνα κουτί ἀμέσως
σήμερον καὶ θὰ πεισθῇτε πόσον ἡ
πούδρα Τοκαλὸν διαφέρει ἀπὸ ὅ-
λας τὰς ἄλλας πούδρας, διότι εἶναι
ἡ μόνη ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὸ
μυστικὸν τῆς MOUSSE DE
CREME.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Α. Π. Ρερμπουτζάκος
Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

Ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τῆς φυλῆς μας Ο ΡΩΜΗΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

ΓΙΩΡΓΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑΣ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΚΟΥ
ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΤΟΥΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ-
ΠΕΤΕΙΩΝ, ΠΟΥ ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥ-
ΝΙΑ, ΜΕ ΗΡΩΕΣ ΠΕΝΤΕ ΕΞΥΠΝΟΥΣ ΡΩΜΗΟΥΣ
ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :— Ὁ Γεώργιος Μπαρμπάρης καὶ ὁ
Ἰωάννης Νιαφώτης, ὑπαξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρχιφύλακες τῆς φρουρᾶς
τῶν παλαιῶν φυλακῶν τοῦ Μεντρεσέ, τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως πέντε συνα-
δέλφων τους (ποὺ εἶχαν καταδικασθεῖ σὲ θάνατον, γιὰ ἀπὴγάσαν τὴν ἐρωμένη ἑνὸς
ὑπολοχαγοῦ καὶ τὸν ἔκαναν ν' αὐτοκτονήσῃ) τοὺς λεπτέρωνουν κρυφὰ καὶ φεύγουνε
μαζὶ τους, γιὰ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική.

Τὴν ὁδὸς αὐτῶν πέντε καταδικῶν ὑπαξιωματικῶν, ποὺ γλύττωσαν ἀπὸ τοῦ
χάρου τὰ δόντια, θὰ τὴν δοῦμε πάρα κάτω.

Στὴν πρώτη συνέχεια, βρισκόμαστε ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας, μόνο τὸ Γεώργη Μπαρ-
μπάρη μαζὶ μ' ἕνα τετραπέρατο Κεφαλλονίτη σύντιροφόν του, τὸ Μαρτίνο Μπατιστάτο,
στὸ Γαλλικὸ Τζιμποῦτι, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰταλοαβησσυνιακοῦ πολέμου τοῦ 1896.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ρωμηοί, γνωρίζονται στὸ Τζιμποῦτι, μετὰ πλουσιώτατους ἀμε-
ρικανοὺς κυνηγοὺς λιονταριῶν—τὸν Χάρρολ καὶ τὸν Τζέφρυ—καὶ μετὰ ἕνα φραγκολεβαν-
τίνον, λαθρέμπορο ντουφεκιῶν, τὸν Λοῦι—ποὺ κατορθώνει νὰ τοὺς περάσει στὴν Ἀ-
βησσυνία, συστήνοντάς τους, γιὰ ἀξιωματικοὺς τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ.

Οἱ Ἀβησσυνιοί, ποὺ εἶχαν κυριέψῃ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ἕξ κατόνια μετὰ τὸ πυρο-
μαχικὰ τους καὶ δὲν ἤξεραν νὰ τὰ μεταχειριστοῦν, ζητοῦσαν ἀξιωματικοὺς τοῦ πυροβο-
λικοῦ γιὰ νὰ τὰ χειριστοῦνε, γι' αὐτὸ καὶ δέχτηκαν τοὺς δυὸ ρωμηοὺς μετὰ μεγάλης τιμῆς
καὶ τοὺς στέλλουν συνοδευόμενους ἀπὸ ἕναν ἀπασκάλον (συνταγματάρχην) στὸ στρατό-
πεδον τοῦ Ρὰς Ἀλούλα. Οἱ ρωμηοί, περνᾶνε ἀπόκρημνα βουνὰ βρισκόμενοι τὸ στρατόπε-
δον τοῦ Ρὰς Ἀλούλα, δοκιμάζουν μετὰ μεγάλη ἐπιτυχίαν ἕνα κανόνι, βάζοντας φωτιά σ' ἕνα
σύδενδρον ἀπὸ ἀπόστασιν 3.200 μέτρων καὶ φορτωμένοι τιμὲς στέλλονται μετὰ μεγάλη συ-

νοδεύα στο στρατόπεδο τοῦ Μενελίκ. Στὸ δρόμο, οἱ Ἀβησσυνέζες, ποὺ βρισκόντουσαν μαζί με τοὺς ἄντρες τοὺς καὶ τοὺς πατεράδες τοὺς στὰ στρατόπεδα, γίνονται πειρασμοὶ γιὰ τὸν Μαρίνο Μπαρμπάρ, ποὺ ἂν δὲν ἦταν ὁ συγκρατημένος Μπαρμπάρ θὰ εἶχε ρεσ κοπέλλες. Τὴν τρίτη μέρα τῆς πορείας τοὺς, ξεμερώνονται κοντὰ στὸ στρατόπεδο ἀνάμεσα σ' αὐτὰ δυὸ πεντάμορφα κορίτσια Ἀβησσυνέζικα, τὴν Ἀράφαλη καὶ τὴν Ἀκίκο. Παρίση, ποὺ ἀφοῦ τοὺς ἐξετάζει καλὰ καὶ πείθεται γιὰ τὴν τιμιότητά τοὺς, τοὺς ὑπὸ νόνια, κι' ὕστερα τοὺς παρουσιάζει στὸ Μενελίκ.

Ὁ Γεωργίου Μπαρμπάρ προσφωνεῖ τὸν Μενελίκ, κερδίζει τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ τοῦ ὑπόσχεται νὰ φανεῖ ἀντάξιος τῆς εὐνοίας, ποὺ δοῦς δείχνει.

Ὑστερα ἀπὸ ἓνα ἐπίσημο γεῦμα, ὅπου τοὺς κάλεσε ὁ Μενελίκ, ἀνομμένοι ἀπὸ τὸ πυρὸ κρασί καὶ τὸ κόκκινο πιπέρι, γυρίζουν στὴ σκηνή τοὺς καὶ ζοῦν πλάι στὴν Ἀκίκο καὶ στὴν Ἀράφαλη, μιὰ ἐξαίρετη ἐρωτικὴ νύχτα.

Τὸ πρωῒ, μόλις ξυπνᾶνε, ἀκοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή ἓναν ἀνακατεμμένο θόρυβο, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴν ἐντύπωση, πὼς πολλοὶ ἄνθρωποι μιλοῦσαν καὶ πηγαινοερχόντουσαν

Ἦτανε χάραμα.

Οἱ Ἀβησσυνεῖς, ὅπως ὅλοι οἱ ἄγριοι καὶ οἱ ἡμιἄγριοι λαοί, μοιάζουν μετὰ τὰ πουλιὰ τοῦ λόγγου. Κοιμούνται μετὰ τὸ σοῦρουπο καὶ ξυπνᾶνε μετὰ τὸ χάραμα.

Τὸ ξυπνημα ὅμως τῶν δύο ρωμηῶν εἶχε καὶ μιὰν ἄλλη εὐχάριστη ἐκπληξη.

Οἱ δυὸ ὁμορφες καὶ νεαρές μαῦρες, εἶχανε ξυπνήσει πιὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτοὺς.

Στὸ μισοσκόταδο τὶς διακρίνανε καὶ τὶς δυὸ ὁλόγυμνες, καθὼς ἦσαν τὴ νύχτα στὸν γερὸ ἐρωτικὸ καυγᾶ, κατὰ νὰ φιλάνουνε πάρα πέρα.

Καταγινόντουσαν νὰ γεμίσουνε νερὸ ἀπὸ κατὶ μεγάλα πῆλινα λαγίγια δυὸ γαβάθες. Ἐπειτα ζύγωσε ἡ κάθε μιὰ τὸν δικό της καὶ ἄρχισε νὰ τὸν τριβεῖ καὶ νὰ τὸν πλένει ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια μετὰ κατὶ περίεργες τοῖφες μαλακοῦ χορταριοῦ, ποὺ ἔμοιαζε σὰν σφουγγάρι.

Ἦτανε κι' αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἔθιμα τῆς φυλῆς τοῦ καιροῦ ἐκείνου.

Οἱ ἀγαπημένες τῶν παλληκαριῶν πάθε πρωῒ, ποὺ ξυπνᾶνε, ἔπειτα ἀπὸ καλαισθητικὲς νύχτες καὶ γερεῖς θυσιῆς στοὺς θεοὺς τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς ἡδονῆς, κάνανε στοὺς ἀγαπημένους τοὺς αὐτὸ τὸ ζωογόνο μέτρο τοῦ μασσᾶς καὶ τοῦ πλυσίματος.

Αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἓνα εἶδος ὑγιεινῆς. Τὸ κουρασμένο καὶ ταλαιπωρημένο κορμὶ ἀπὸ τὶς νυχτερινὲς περιπέτειες μετὰ τὸ μασσᾶς καὶ μετὰ τὸ κοῦο νερό, ἔ-

βγαίνει ἀπὸ τὸ μούδιασμα τοῦ ὕπνου καὶ ξανάβρισκε τὴ ζωερὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ τὴ ζωογόνο ἐκδήλωση ἀπὸ τὴν ἀντίδραση τοῦ κοῦου νεροῦ. Στὴν ἀρχὴ καὶ ὁ Μπαρμπάρ καὶ ὁ Μαρίνος τιναχτήκανε.

Τὸ νερὸ ἦτανε κοῦο καὶ τὸ χορταρένιο σφουγγάρι γερὸ μουσκεμένο.

Στὴν ἀρχὴ ἔφερνε ἀνατριχίλα καὶ τάραχο, ἀλλὰ ἔπειτα μετὰ τὴν ἀντίδραση καὶ μετὰ τὸ μασσᾶς ἦτανε ὄχι μοναχὰ εὐχάριστο ἀλλὰ καὶ ἡδονικό.

Ἡ Ἀκίκο εἶχε παραλάβει τὸ Μαρίνο καὶ ἡ Ἀράφαλη τὸν Μπαρμπάρ.

Γεμάτες κέφι καὶ ἡ δύο τοὺς χαμογελοῦσαν καὶ τοὺς ψιθυρίζανε δειλὰ καὶ σιγαλὰ λόγια, ποὺ αὐτοὶ δὲν τὰ καταλαβαίνανε, ἀλλὰ μετὰ τὸν τρόπο καὶ μετὰ τὴ φωνή, ποὺ τοὺς τὰ λένανε, νοιώθανε, πὼς ἦτανε λόγια ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως.

Μωρὲ ἔδω εἶναι μανίφικα, μουρμούριζε ὁ Μαρίνος.

Καὶ ἄρχισε μερικὲς χειρονομίες μετὰ τὴν Ἀκίκο, ποὺ θὰ καταλήγανε σὲ ἐκδρομαξίες γρήγορα, ἂν δὲν τὸν βᾶσταγε ὁ Μπαρμπάρ καὶ ἂν δὲν μπαίνανε τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες μέσα στὴν καλύβα, τρεῖς-τέσσαρες μαῦρες, ποὺ φέρονταν τὸ πρωῒνὸ τοὺς.

Ἐνα πρωῒνὸ, ποὺ ἦταν ἀληθινὰ θαυμάσιο. Γάλα δηλαδὴ βουβαλίσιο, καφὲ τούρκικο πρώτης τάξεως, ἓνα εἶδος ἀνθόγαλα παρθένο, ποὺ μωσκομύριζε καὶ μερικὲς πῆτες, ποὺ ἀποτελοῦ-

σανε τὴ μοναδικὴ παραφωνία στὸ ὠραῖο πρωῒνὸ.

Κάτι πῆτες δηλαδὴ, ποὺ ἦτανε ζυμωμένες ἀπὸ ἓνα μίγμα σταχτόμαυρο, σκληρὲς καὶ γλυκὲς.

Μοιάζανε σὰν ἓνα εἶδος μαύρου μαντολάτου καὶ φαίνεται, πὼς ἦτανε ζυμωμένες μετὰ ἀλεύρι ἀπὸ ρεβίθια καὶ χαμούπια. Αὐτὸ ἦτανε τὸ πρωῒνὸ, ποὺ ἔπαιρνε καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ Μενελίκ καὶ οἱ σπουδαιότεροι μεγιστᾶνες τῆς Ἀβησσυνίας.

Ἐπειτα ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα οἱ δυὸ ρωμηοὶ ἀντὶ νὰ αἰσθάνονται κούραση ἢ τεμπελιά, ἀπεναντίας αἰσθανόντουσαν μεγάλῃ ζωογόνηση δυνάμεων καὶ μεγάλο κέφι γιὰ δουλειά.

— Ἐέρεις, μωρὲ Μαρίνο, ποὺ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου γεμᾶτο δύναμη, νομὲ ὁ Μπαρμπάρ.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

— Ἀμ' ἐγώ, τοῦ ἀπάνταγε ὁ Μαρίνος.

ράβια.

Εἶχε ξεπέσει κάποτε κατὰ τὸ Ἄν-
τεν.

Ἀπὸ κεῖ βρέθηκε στὸ Τσιμπουτί.

Ἀπὸ τὸ Τσιμπουτί, μῆλκε μέσα
στὴν Ἀβησσυνία καὶ ἔξυπνος καὶ γε-
ρός καὶ τολμηρὸς κατάφερε καλὲς δου-
λειές, παντρεύτηκε μὲ μιὰ Ἀβησσυνέ-
ζα καὶ μὲ τὴν ἔξυπνάδα του καὶ μὲ
τὴν μπερμπαντιά του κατόρθωσε νὰ
βάλει τὸ ἴγροί του μέσα στὰ ἀρχοντό-
πουλα, ποὺ ἦτανε στὴν ἀκολουθία τοῦ
βασιλεῖ, τοῦ Μενελίκ.

Τὸ ἄλλο παιδί, ὁ Πανᾶγος, ἦτανε
ἐνὸς Περαιώτη, ποὺ ἀπάνω σὲ κάποι-
ον καυγᾶ, στοῦ Τσελέπη, κάρφωσε κά-
ποιον μὲ τὸ μαχαίρι καὶ ἀναγκάστηκε
νὰ τὸ σκάσει.

Βρέθηκε στὴν Αἴγυπτο καὶ ἐκεῖ γνω-
ρίστηκε μὲ κάποιον Ἀθηναῖο, ποὺ τὸν
λέγανε Κυπριάδη.

Ὁ Κυπριάδης ἔφκιανε κάποιο κα-
ραβάνι γιὰ τὴν Ἀβησσυνία.

Πῆγε μαζί μὲ τὸ καραβάνι καὶ ἔτσι
κόλλησε κι' ἔμεινε μὲ τοὺς Ἀβησσυ-
νοὺς.

Παντρεύτηκε κι' αὐτὸς ἐκεῖ μ' ἓνα
σοκολατένιο κορίτσι καὶ ἐπειδὴ ἦτανε
καλὸς ναυτικὸς ἐμπλεξε μὲ τὸν Τσιρι-
γώτη καὶ μὲ κάτι ἄλλους ρωμηνοὺς καὶ
σοφιστήκανε νὰ φτιάσουνε κάτι καλὲς
πασάρες καὶ σάλια γιὰ νὰ περνᾶνε μὲ
δαυτέις εὐκόλα τὰ ποτάμια καὶ τίς μι-
κρὲς καὶ μεγάλες λίμνες.

Ἡ δουλειὰ τους πῆγε πρῶμα.

Οἱ Ἀβησσυνοὶ δὲν εἶχανε ἰδέα ἀπὸ
πλεούμενα.

Γιὰ νὰ περάσουνε τὰ ποτάμια ἔ-
πρεπε νὰ βροῦνε ρηχὰ ἢ περάσματα
καὶ ἅμα φουσκῶνανε ἀπὸ τίς βροχές,
περιμένανε νὰ ξεφουσκώσουν.

Τὰ περάσματα τὰ κάνανε ἢ καβάλλα
ἢ μὲ τὰ ποδάκια καὶ διατρέχανε μεγάλους
κινδύνους ἀπὸ τοὺς κροκόδειλους,
ποὺ εἶναι γεμάτα ὅλα τὰ νερὰ τῆς Ἀ-
βησσυνίας.

Τίς λίμνες δὲν τίς περνάγανε.

Τίς φοβόντουσαν γιατί δὲν μπορού-
σανε νὰ κουμαντάρουνε οὔτε πανί,
οὔτε κουπί. Γιὰ νὰ πᾶνε ἀπὸ τὴ μιὰ
μεριά στὴν ἀπεναντινὴ κάθε λίμνης,

φέρνανε τὸν ὄχτο βόλτα καὶ γιὰ μιὰ ἀ-
πόσταση, ποὺ μὲ τὸ ψευτοκάραβο θὰ
κάνανε τρεῖς-τέσσαρες μέρες, ἠθέλανε
ὀλόκληρο μῆνα.

Ἔτσι ἡ δουλειὰ τῶν ρωμηῶν ἔπιασε
κι' αὐτοὶ ἀποχτήσανε ἐκτίμηση καὶ σε-
βασμὸ ἀπὸ τοὺς Ἀβησσυνοὺς καὶ πρὸ
παντὸς ἀπὸ κείνους, ποὺ κατοικοῦσανε
σιμὰ στὰ ποτάμια καὶ στὶς λίμνες.

Ὁ Σταῦρος καὶ ὁ Πανᾶγος, τὰ δυὸ
παιδιά, ἦταν τὸ ἓνα ἴσαμε δεκαπέντε
καὶ τὸ ἄλλο ἴσαμε δεκαεφτά-δεκαοχτὼ
χρονῶν.

Τὰ δυὸ αἵματα, ποὺ εἶχανε στὶς φλέ-
βες τους, τὸ Ἀβησσυνέζικο καὶ τὸ ρω-
μέζικο τὰ εἶχανε βγάλει καὶ γερά καὶ ἔ-
ξυπνα καὶ συμπαθητικὰ παιδιά.

Τὸ σπουδαιότερο ἦτανε, πὼς ἔξερνε
καλὰ καὶ τὰ Ἀβησσυνέζικα καὶ τὰ ρω-
μέζικα καὶ ἐκτὸς, ποὺ θὰ γινόντουσαν
καλοὶ πυροβοληταί, θὰ χρησιμεύανε
σπουδαιότατα γιὰ τὴ συνεννόηση μὲ
τοὺς Ἀβησσυνοὺς, ποὺ δὲ νοιώθανε
γοῖ ρωμέζικα.

Ὁ Μαρίνος καὶ ὁ Μπαρμπαρᾶς κου-
βεντιάζανε μαζί τους καὶ τὰ χαϊρόντου-
σαν. Ἀξαφνὰ ὁ Μαρίνος εἶπε μιὰ γνώ-
μη στὸν Μπαρμπαρᾶ.

— Ξέρεις, τί συλλογιέμαι, μωρὲ
Γιώργη;

— Τί; τὸν ρώτησε ὁ Μπαρμπαρᾶς.

— Νά... Ἄν βοισκότανε κανένας
τρόπος νὰ ρίξουμε μέσα στὸ Μωρηᾶ
καμμιὰ δεκαργιὰ χιλιάδες Ἀβησσυνέ-
ζικα βου-ίσσια κορίτσια, θὰ φκιάνανε
μιὰ ράτσα πρώτης.

— Τί λές, μωρὲ;

— Θὰ ξυπνάγαμε τοὺς Μωραῖτες,
ποῦναι κολημένοι σὰ στρεῖδια στὶς
σκορχιές.

Ὁ Μαρίνος δὲν χώνευε τοὺς Μωραῖ-
τες καὶ διαρκῶς μὲ ὅποιον Μωραῖτη
γνωρίζοτανε σὲ λίγο θὰ ἐρχόντουσαν
σὲ λόγια.

Τοὺς ἔλεγε στρεῖδια, δηλαδὴ μυαλὰ
στάσιμα, σὰν τὰ στρεῖδια, ποὺ ὅπου
καὶ νὰ κολήσουνε δὲν ξεκολᾶνε πιά.

Οἱ Μωραῖτες ὅμως, ποὺ τσακονόν-
τουσαν μαζί του, τὸν λέγανε παλαβὸ
καὶ τοῦ θυμίζανε μιὰ παροιμία Κε-

φαλλωνίτικη, ποὺ ὁ Μαρίνος γινότανε
ἔξω φρενῶν.

Πὼς δηλαδὴ ὁ Θεός, ὅταν ἔφκιασε
τὸν κόσμον, ξεκίνησε ἀπὸ τὰ Οὐράνια
βαστῶντας στὰ δυὸ του χέρια δυὸ
ἄσκιὰ γιομάτα τρέλλα, μὲ τὸ σκοπὸ
νὰ τὰ σκορπίσει σ' ὅλο τὸ γλῶμπο.

Μὰ καθὼς πέταγε ἀπάνω ἀπὸ τὴν
Κεφαλλονία, τοῦπεσε τὸ ἓνα ἄσκι καὶ
ἄδειασε ὅλο στὸ νησί.

Ἔτσι γιὰ ὅλο τὸν ἄλλον κόσμον ἔ-
μεινε τὸ ἓνα μονάχα ἄσκι.

— Σάχλες, ρέ, σάχλες φώναζε ὁ Μα-
ρίνος. Αὐτὰ τὰ βγάνουνε τὰ στρεῖδια,
οἱ Μωραῖτες, ποὺ μὰ τὸν Ἅγιο εἶναι
νοῦλες μπροστὰ σὲ μᾶς τοὺς Κεφα-
λωνίτες.

Πήγανε στὰ κανόνια καὶ ἀρχίσανε
ἀμέσως τὴ δουλειὰ.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς κόπιασε γιὰ νὰ
βάλει τὰ παιδιά στὴ γραμμή, γιατί ἦ-
ταν μαθημένα στὸ μπουλούκι.

Ἔπιασε μὲ τὸ Μαρίνο ἓνα κανόνι
ἀπὸ τίς ῥάδες καὶ τοὺς ἔρριξε πρῶτα -
πρῶτα, πὼς μπορούν νὰ τὸ κουνή-
σουν μπροστὰ ἢ πίσω.

Τὸ Μαρίνο τὸν εἶχε πάρει στὸ πλεῖ-
ρό του καὶ τοῦ εἶχε πεί, νὰ προσέξει
πολὺ τὸ μάθημα, ποὺ θὰ κάνει, γιατί
γι' αὐτὸν ἦτανε πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ τοὺς
ἄλλους.

Θὰ μάθαινε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ μπο-
ρεῖ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρες μέρες
νὰ πάρει ἄλλο κανόνι καὶ νὰ κάνει μᾶ-
θημα στοὺς ἄλλους ἐθελοντάς, ποὺ θὰ
μαζευόντουσαν.

Τὸ μάθημα πῆγε πρῶμα.
Ὁ Μπαρμπαρᾶς τοὺς δίδαξε ἴσαμε
τὸ μεσημέρι.

Τὰ δυὸ παιδιά, τὸ Τσιριγωτάκι καὶ
τὸ Περαιωτάκι, καθὼς τᾶλεγε ὁ Μα-
ρίνος, παίρνανε τὴ διδασκαλία καὶ τὰ
λόγια στὸ μυαλό τους εὐκόλα, καὶ γρή-
γορα τίς μεταδίδανε στὰ Ἀβησσυ-
νόπουλα, ποὺ κι' αὐτὰ προσέχανε καὶ
οἰχνανε φιλοτιμία, ποῖο ἀπ' ὅλα νὰ
μπεῖ πρῶτο στὴν τέχνη τοῦ κανονιέρη.

Τρεῖς-τέσσαρες μέρες στὴν ἀρχὴ ὁ

Μπαρμπαρᾶς περιορίστηκε νὰ τοὺς μά-
θει, πὼς κινᾶνε τὸ κανόνι μὲ τὰ χέρ-
για, ἔπειτα ἔβαλε μεγάλη προσοχὴ στὸ
κλειστορ, στὸ γρήγορο ἀνοιγμα καὶ στὸ
καλὸ καὶ προσεκτικὸ κλείσιμο καὶ στὸ
σφοδύγγισμα τοῦ σωλήνα τοῦ κανονιοῦ
μὲ τὰ μάκτρα.

Βλητοφόρα καὶ πυρομαχικὰ δὲν εἶ-
χε ἀκόμα πειράξει.

Τὰ ἐξέτασε μονάχα ὅλα μὲ τὸ Μα-
ρίνο καὶ τὰ βόηκε ἐν τάξει.

— Θαρρεῖς, μωρὲ Μαρίνο, τοῦλεγε,
πὼς μᾶς τὰ παραδῶσανε ἀπὸ τὴ φάμ-
πρικα. Οἱ φουκαράδες οἱ Ἰταλιάνοι
δὲν προκάμανε νὰ ρίξουνε κανονιά.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρες μέρες,
μὲ τίς ἐνέργειες τοῦ Παρίση καὶ τίς
διαταγὰς τοῦ Μενελίκ, τοὺς
μαζέψανε ἀπάνω ἀπὸ ἑκατὸ Ἀβησσυ-
νόπουλα καὶ καμμιὰ δεκαργιὰ ἄλλους
τορκεῖς κουνῶν.

Ἄλλοι αὐτοὺς ἦσαν βέροι ρω-
μηοὶ κι' ἄλλοι μιγάδες, ἀπὸ ρωμηνοὺς
πατεράδες καὶ ἀπὸ μάνες Ἀβησσυνέζες.

Γιατὶ ὅποιος ρωμηλὸς ἔτυχε νὰ πάει
στὴν Ἀβησσυνία λεύτερος κανεῖς δὲν
γλύτωσε.

Ὅλοι παντρευτήκανε κορίτσια τῆς
Ἀβησσυνίας, ποὺ δὲν εἶναι μονά-
χα ὁμορφα κι' ἔχουν καὶ πλαστι-
κότητα κορμιῶν ἀλλὰ γίνονται καὶ ἀ-
φοσιωμένες γυναῖκες γιὰ τοὺς ἄντρες,
ποὺ ἔξερνε νὰ τίς προσέξουν καὶ νὰ
τίς περιποιηθοῦν.

Ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ δεκαργιὰ μέρες
ὁ Μπαρμπαρᾶς κατάφερε νὰ ταχτο-
ποιήσῃ τὸ πυροβολικὸ του.

Καθάρισε ἔξη κανόνια καὶ ὅλα
τὰ βλητοφόρα μαζί καὶ τῶν δύο κα-
νονιῶν, ποὺ ἦτανε ἀχρηστὰ γιατί δὲν
εἶχανε κλειστορ.

Ὁ Μαρίνος γινότανε ξιφτερί.

Μῆλκε τόσο καλὰ στὸ κανόνι καὶ
στὸ χειρισμὸ του, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ λί-
γες μέρες ἔρριχνε σὰν νὰ ἦτανε παλη-
ὸς πυροβολητής.

Ἐκεῖ ὅμως, ποὺ τὰ βόηκε λίγο μα-
στούνια ὁ Μπαρμπαρᾶς ἦτανε στὴ
σκόπευση.

Οἱ Ἀβησσυνοὶ δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπὸ

σκόπευση γιατί ἐκτός, πού δὲν ξέρανε ἀπὸ τουφέκια, δὲν μεταχειρίζοντουσαν οὕτε τόξα ἢ σαίτες.

Ἡ δύναμη τους ἦτανε τὸ κοντάρι καὶ τὸ μαχαίρι γι' αὐτὸ φάνηκε δύσκολο πολὺ νὰ νοιώσουν ἀπὸ σκόπευση καὶ μάλιστα μὲ κανόνι.

Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ Μπαρμπαρᾶς κουράστηκε πολὺ.

Ἀπὸ ὅλα τὰ Ἀβησσυνόπουλα, μ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα, πού εἶχανε, δὲν ξεχώρισε παρὰ μονάχα τρία, πού δείξανε, πὼς μπήκανε στὴ σκόπευση.

Ἀπὸ τὰ ρωμηόπουλα ὅμως, ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπὸ κάμποσα καὶ ξεχώρισε ἑξη-ἑφτά.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ ρωμηόπουλα πιδὺ νατὸ καὶ ἔξυπνο, τοῦ φάνηκε ἓνα παιδί τοῦ καπετὰν Διά, τοῦ Ναυπλιώτη, πού τὸ λέγανε Σκούρο.

Καὶ ἔπειτα πρῶτα στὴ σειρά τὸν Πανάγο τὸν Περαιώτη καὶ τὸ Σταῦρο τὸν Τσιριγώτη.

Ἡ σκόπευση γινότανε προγυμναστική μὲ τὰ κανόνια ἄδεια γιατί ὁ Μπαρμπαρᾶς φοβότανε νὰ φτάσει στὸ ἀληθινὸ γέμισμα μὲ τὴ μπαρούτη καὶ μὲ τὴν ὀβίδα, μήπως τοὺς συμβῇ κανένα δυστύχημα καὶ πάρουν τὰ παιδιά ἀπὸ φόβο τὰ κανόνια καὶ ἔτσι μείνῃ μοναχὸς του μὲ τὸ Μαρίνο.

Ὁ βασιλεὺς, ὁ Μενελίκ, ἐρχότανε κάθε μέρα τὸ πρωῒ, παρακολουθοῦσε καμμιὰ ὥρα μὲ μεγάλη περιέργεια τὴ διδασκαλία καὶ τὰ γυμνάσια κι' ἔφευγε ἱκανοποιημένος.

Ὁ Μενελίκ ἤξερε ἀπὸ τὰ παλιὰ κανόνια, τὰ ἐμπροσθογεμῆ, πού ἦτανε μεγάλος μπελᾶς, καὶ παρακολουθώντας καὶ βλέποντας ἀνυπομονοῦσε νὰ φτάσει στὴ στιγμή, πού τὰ κανόνια θὰ κάνανε γυμνάσια μὲ μπαρούτη καὶ μὲ χειροβομβίδες.

Λίγο ὅμως ἔλειψε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες νὰ πιστοῦνε ὁ Μπαρμπαρᾶς μὲ τὸ Μαρίνο.

Ὁ Κεφαλλονίτης μ' ὅλη τὴ γνώση, πού ἔλεγε, πὼς εἶχε καὶ καμάρωνε, ἄρχισε νὰ πιάνεται ἀσχημα μὲ τὴν Ἀκίκο.

Ἦτανε καὶ τὸ βουνίσσιο ἐκεῖνο κο-

ρίτσι ὁρροφο καὶ ζεστό.

Ὅσο ἔπαινε θάρρος μὲ τὸ Μαρίνο τόσο γινότανε καὶ παιχιδιάρικο.

Ὁ Μαρίνος ἐννοοῦσε κάθε βράδυ νὰ μὴν ἀφίνει ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ πλευρό του τὴν Ἀκίκο κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔδειχνε κούραση.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς φαινότανε μὲ πιδὺ γερὴ θέληση καὶ σκέφτηκε, πὼς ἔπρεπε νὰ τραβήξῃ τὸν σύντροφό του ἀπὸ τὸν κατήφορο, πού ἔπαιρνε.

— Ρίξου, ἄντρας ρέ, τοῦ λέει, βάλε χαλινάρι στὸ ζῶο, πού ἔχεις μέσα σου.

— Ρε ποῖο ζῶο, τοῦ λέγει ὁ Μαρίνος. Πὼς μιᾶς ἔτσι γιὰ τὸν ὑπασπιστή σου καὶ τὸν πρῶτο κανονιέρη σου.

— Θὰ πᾶς χαμένος, ρέ. Θὰ σέρνεις τὰ πόδια σου σὲ λίγο καὶ θὰ μᾶς κείνεις ρεζίλι.

Ἀλλὰ μπροστὰ στὴν Ἀκίκο ὁ Μαρίνος ἀναλίσγωνε κι' ἔχανε τὴ θέλησή του.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς εἶδε καὶ ἀπόειδε καὶ συνεννοήθηκε μὲ τὸν Παρίση.

Συμφωνήσανε νὰ τραβήξῃ ὁ γιατρὸς καὶ τὴν Ἀράφαλη καὶ τὴν Ἀκίκο καὶ νὰ τίς ἐξαφανίσει γιὰ μιὰ βδομάδα τοῦλάχιστο.

— Θὰ τοῦ πεῖς, ἐλόγου σου γιατροῦ μου, εἶπε στὸν Παρίση, πὼς τὰ κορίτσια φύγανε γιὰ τὰ βουνά τους καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ γυρίσουν καὶ θὰ μᾶς στείλεις τίποτα γρη῏ς στὴν καλύβα μας.

Ἔτσι μιὰ μέρα καθὼς γυρίσανε κατὰ τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὰ γυμνάσια βοήκανε στὴν καλύβα τοὺς τρεῖς τέσσαρες γρη῏ς, ποῦτανε σὰν σκιαχτρά.

Ὁ Μαρίνος τᾶχσε.

— Μωρέ, τί μόμολες εἶναι αὐτές;

Ὁ Μπαρμπαρᾶς ἔκανε, πὼς δὲν ἤξερε τίποτα.

— Μωρέ, φύγανε τὰ «πλάσματα» καὶ μᾶς ἤρθανε αὐτὲς οἱ παλιομόμολες, φώναζε μὲ ἀγανάκτηση ὁ Μαρίνος.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσουμε, ἔλεγε σοβαρὰ ὁ Μπαρμπαρᾶς, νὰ δοῦμε πὼς καὶ γιατί συνέβηκε.

Ἀλλὰ πονηρεύτηκε ὁ Μαρίνος καὶ τήραγε τὸν Μπαρμπαρᾶ μὲ καχυποψία.

— Μωρέ Γιώργη, τοῦ λέγει, θάχεις τὴν οὐρά σου σ' αὐτὸ τὸ δυστύχημα.

— Ποιὸ δυστύχημα, μωρέ;

— Δὲν εἶναι, μωρέ, δυστύχημα μαῦρο καὶ ἄραχλο νὰ μᾶς πάρουνε, μωρέ, τίς σοκολάτες καὶ νὰ μᾶς στείλουνε παληοκαρβουνιέρες;

— Μᾶς τίς πήρανε γιὰ φύγανε; Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα.

— Φύγανε;

— Ναί.

— Ἀμ' γιατί νὰ φύγουνε. Μὴ μᾶς καὶ τίς στερήσαμε τίποτα;

— Ἐξέρω καὶ γώ;

— Ἡ δικιά σου, ἡ Ἀράφαλη, μποροῦσε νὰ φύγει. Μὰ ἡ δικιά μου, μωρέ Γιώργη, ἡ Ἀκίκο, στερήθηκε τίποτα; Ὅλο τὴν ἀνέβαζα καὶ ὅλο μ' ἀνέβαζε στὸν παράδεισο.

— Μπορεῖ νᾶναι κι' αὐτό.

— Ποιό, βρε Γιώργη;

— Νὰ αὐτό. Τοῦ ἄλλαξες τὴν πίστη τοῦ κοριτσιοῦ.

— Δὲν θὰ μείνει αὐτὸ ἔτσι. Θὰ τὸ ἐξετάσω.

— Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ θέλουν νὰ μᾶς στείλουνε ἄλλα κορίτσια.

— Δὲν τ' ἀκούω ὅλ' αὐτά. Ἐγὼ θέλω τὴν Ἀκίκο μου.

Κι' ἔδειχνε ἀληθινὴ στενοχώρια, πού ὁ Μπαρμπαρᾶς ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται, πὼς ὁ σύντροφός του εἶχε γερά τοιμηθεῖ μὲ τὴν ὁμορφὴ Ἀκίκο.

Ὁ Παρίσης ὅμως ἔπειτα, μὲ μεγάλη σοβαρότητα, τοῦ εἶπε, πὼς τὰ κορίτσια ἦταν ἔθιμο ἀπάνω στίς ἑξὶ ἑφτά μέρες νὰ πηγαίνουνε στὸ χωριό τους, γιατί κάνανε κάποια γιορτὴ μὲ τίς οἰκογένειές τους γιὰ τὸν εὐτυχισμένο γάμο τους, καὶ θὰ γυρίζανε πίσω.

Ὁ Κεφαλλονίτης ὅμως δὲν τᾶχσε.

Ὁ Παρίσης ἔκανε τὸν πολὺ σοβαρὸ στὴν πληροφορία του, κι' ἔτσι ὁ Μαρίνος ἀναγκάστηκε νὰ κάνει τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία.

— Τόμου καὶ εἰν' ἔτσι, εἶπε μὲ ἀρκετὴ ἔκφραση ὑποψίας, τόμου καὶ εἰν' ἔτσι...

Ἀμὰ ὁ Μπαρμπαρᾶς ἐπέισθηκε, πὼς μποροῦσε νὰ κάνει γυμνάσια μὲ τὰ ὀχτὼ κανόνια, εἶπε στὸ Μενελίκ, πὼς

μετὰ δυὸ μέρες θὰ κάνανε καὶ γυμνάσια μὲ μπαρούτια καὶ ὀβίδες.

Πυρομαχικὰ εἶχανε κάμποσα.

Μαζὶ μ' αὐτά, πού τοὺς εἶχε στείλει ἀπὸ τὰ δικά του πληγάτσια ὁ Ρᾶς Ἀλούλας ἀναλογούσανε ἀπάνω ἀπὸ ἑκατὸ ὀβίδες τὸ κάθε κανόνι.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς σκεπτότανε νὰ ρίξει ἀπὸ καμμιὰ δεκαργιὰ ὀβίδες στὸ κάθε πυροβόλο γιὰ νὰ γυμνάσει τοὺς πυροβολητές του καὶ νὰ δεῖ, τί πεποιθήσεις θὰ σχηματίζε στὴν πρώτη μάχη, πού θὰ λάβαινε μέρος.

Στὸ μεταξὺ φτάσανε ἀγγελιαφόροι στοῦ Μενελίκ ἀπὸ τοὺς δυὸ μεγάλους στρατηγούς του τὸν Ρᾶς Μακόνεν καὶ τὸν Ρᾶς Ἀλούλα, πὼς οἱ Ἰταλιάνοι εἶχανε ξεκινήσει μὲ κατεύθυνση γιὰ τὸ μεγάλο φαράγγι τῆς Ὀμπας.

Ὅλοι οἱ Ἰταλοὶ δὲν ἦτανε παρὰ πάνω ἀπὸ τριάντα χιλιάδες.

Ἀπὸ αὐτὲς καθαρίζανε ἴσαμε, εἰκοσιεφτά—εἰκοσιοχτὼ χιλιάδες ντουφέκια τῆς γραμμῆς καὶ ὀγδόντα κανόνια.

Ἀρχηγὸς τους γενικός ἦτανε ὁ στρατηγὸς Βαρατιέρι.

Μικρὰ Ἀβησσυνέζικα μπουλούκια πού ἀνῆκανε στὸν Ρᾶς Ἀλούλα καὶ στὸν Ρᾶς Μακόνεν, εἶχανε πιᾶσει κλεφτοπόλεμο μὲ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ χτυπιόντουσαν δῶθε κείθε μὲ περίπολα.

Οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν τῶν μπουλουκιῶν, πού ἦτανε ἔξυπνοὶ καὶ τολμηροὶ πολέμισται, στέλνανε μὲ γοργοὺς ταχυδρομούς τὰ μηνύματα γιὰ τίς δυνάμεις τῶν Ἰταλῶν καὶ τίς κατευθύνσεις, πού πέρνανε.

Ὁ Μενελίκ ἔκανε τὸ σχέδιό του.

Αὐτὸ τὸ σχέδιο ἦτανε ἀπλούστατο καὶ μονάχα οἱ Ἰταλοὶ μπορούσανε νὰ πέσουνε ἐπὶ τὴ φάκα, πού τοὺς στήσανε οἱ Ἀβησσυνέζοι.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ φουκαρᾶς ὁ Ἰταλὸς ἀρχιστρατηγός, ὁ Βαρατιέρι, δὲν θὰ πάθαινε τὴ φοβρὴ συμφορὰ, πού ἔπαθε σὲ λίγο, ἂν δὲν τὸν ἀνάγκαιε ὁ Ἰταλὸς πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὴ Ρώμη, ὁ Φουγκίσκος Κρίστι, νὰ ἐπιτεθῇ ἀμέσως κατὰ τῶν Ἀβησσυνῶν.

Γιὰ νὰ προχωρήσουν οἱ Ἰταλοὶ

ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸν ἰταλὸ φα-
ράγγι.
Τὸ φαράγγι τῆς "Ομπας.
Αὐτὸ τὸ φαράγγι εἶχε μῆκος ἴσαμε
δεκαπέντε χιλιόμετρα.
Τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα καὶ τὸ πιὸ
ἐπικύνδινον γιὰ ἓνα στρατὸ εἶναι τὸ
πέρασμα ἀπὸ μεγάλα φαράγγια, μέσα
στὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθεῖ
εἰς περίπτωσιν ἐπιθέσεως ὁποιοσδήποτε
στρατός, ὅσο καὶ νὰ εἶναι ἰσχυρὸς
καὶ γενναῖος.

Ἐάν ἐκεῖνοι, πού ἀμύνονται ἔξωθεν
καλὰ τὰ μέρη καὶ στήσουνε παγίδες
στὸ στρατὸ αὐτὸν μέσα στὸ φαράγγι,
μποροῦν νὰ τοῦ ἐπιφέρουν μεγάλες
καταστροφές καί, ἂν εἶναι δομητικοὶ
καὶ γενναῖοι, νὰ διαλύσουν τὸν ἐχθρι-
κὸ στρατὸ καθ' ὁλοκληρίαν.

Οἱ Ἀθησυνέζοι ὄχι μονάχα ἦσαν
δομητικοὶ καὶ γενναῖοι ἀλλὰ ἤξεραν
καὶ καλὰ τὰ ἐπικίνδυνα καὶ ἄγρια μέ-
ρη τους.

Μέσα στὸ φαράγγι τῆς "Ομπας, ὁ
Μενελικ εἶχε προπαρασκευάσει τὴν κα-
ταστροφή τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ.

Τρεῖς ἦσαν οἱ τρόποι, πούμποροῦ-
σε νὰ χτυπηθοῦν ἀποτελεσματικὰ οἱ
Ἰταλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθησυνούς.

Ἡ νὰ πιάσουν τὴν μπουκά του
φαραγγιοῦ καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσουν
νὰ μποῦνε μέσα.

Ἡ νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ μποῦνε
καὶ νὰ τοὺς χτυπήσουν μέσα στὸ φα-
ράγγι.

Ἡ νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ προχωρή-
σουν ὡς τὴν ἄλλη ἔξοδο καὶ ἐκεῖ νὰ
τοὺς φράξουν με ἰσχυρὸς δυνάμεις
τὴν μπουκά τῆς ἐξόδου καὶ νὰ κα-
τορθώσουν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν ταυτο-
χρόνως καὶ ἀπὸ τὰ νῶτα καὶ ἀπὸ τὴν
πλευρὴν.

Αὐτὸν τὸν τρόπο προτίμησε ὁ βασι-
λεὺς Μενελικ στὸ συμβούλιο, πού ἔ-
κανε με τοὺς μεγαλύτερους Ρᾶς τῶν
πολεμιστῶν του.

Αὐτὸς ὁ τελευταῖος τρόπος, ἐάν πε-
τύχαινε, θὰ ἐξόντωνε καθ' ὁλοκληρίαν
τὸν Ἰταλικὸ στρατὸ, ὁ ὁποῖος ὄχι μό-
νο θὰ κατεσφάζετο καὶ θὰ ἠχμαλωτί-
ζετο, ἀλλὰ θὰ ἔχανε καὶ ὅλο του τὸ

Γεωργίου Ἀθηναίου:

πυροβολικὸ καὶ τὰ ἐφόδια του.
Θὰ ἦταν δηλαδή ἡ Νίκη τῶν Ἀ-
θησυνῶν τελεία καὶ ἡ ἥττα τῶν Ἰτα-
λῶν ὁλοθρία.
Σ' αὐτὸ τὸ σχέδιον ὁ Μενελικ θὰ χρη-
σιμοποιοῦσε τὸ πυροβολικὸ. πού πα-
ρεσκεύαζε ὁ ὑπαξιωματικὸς τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ πυροβολικοῦ Γιώργης Μπαρμ-
παρᾶς καὶ ὁ σύντροφός του Μαρίνος
Μπατιστάτος.

Στὸ μεταξύ, καθὼς σημειώσαμε, ὁ
Μπαρμπαρᾶς τὸ Μαρίνο ἐδούλευαν
με ἀληθινὴ θερμοσυνέτη, καὶ ἀγω-
νιζόντουσαν νὰ φτιάσουν τὰ νέα καὶ
ἔξυπνα ὁπλοσθήματα παιδιὰ, νὰ νοιώ-
σουν τὸ κανόνι καὶ νὰ μποροῦν νὰ
τὸ ὑπηρετήσουνε στὴ μάχη.

Ἐκεῖ, πού τὰ βρήκανε σκοῦρα,
ἦταν ἡ σκόπευση.

Καὶ ἀπὸ τοὺς ρωμηνοὺς καὶ ἀπὸ
τοὺς νεαροὺς Ἀθησυνούς ὁ Μπαρ-
μπαρᾶς κατόρθωσε νὰ ξεχωρίσει,
ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυὸ ρωμηόπουλα, τὸν
Σταῦρο τὸν Τσιριγώτη καὶ τὸν Πα-
νάγο τὸν Περαιώτη, πέντε-ἕξι ἀκόμη
ἄλλα Ἀθησυνόπουλα, πού δείχνανε
περισσότερη ἀντίληψη καὶ ἔξυπνάδα
ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς μ' ὅλα αὐτὰ δὲν
ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ γυμνά-
σια τῆς σκωπεύσεως γιατί θέλανε ψυ-
χραιμῖο καὶ προσοχὴ καὶ τὰ Ἀθησυν-
νόπουλα μαθημένα στὸν κλεφτοπόλεμο
τῆς ὁρμῆς δὲν μπορούσαν νὰ κατανι-
κήσουν τὸ ἐνστικτὸ τους, δηλαδή τὴ
φούρια καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν.

— Ἐέρεις, τί φοβᾶμαι, ρε Μαρίνο;
ἔλεγε στὸν Κεφαλλονίτη.

— Τί; τὸν ρώταγε κείνος.

— Πῶς ἂν ἀρχίσουν τὶς κανονιὲς
θᾶχουμε... Πάσχα.

— Τί Πάσχα δηλαδή; ρώταγε ὁ
Μαρίνος.

— Νά, θὰ βαρᾶνε στὸν ἕρα, ὅπως
κάνουμε τὸ Πάσχα, πού ρίχνουμε στὰ
κουτουροῦ.

— Δὲ βαρυνέσαι, τοῦλεγε με τὴ θυ-
μοσοφία του ὁ Κεφαλλονίτης, μιὰ
φορὰ θὰ γίνεσαι καὶ κρότος καὶ κα-
πνὸς καὶ φλόγες.

Γιώργης Μπαρμπαρᾶς

— Ναι, μωρὲ παιδί μου, ἀλλὰ ἔ-
ρεις τί θὰ πεῖ νὰ σημαδεύεις στὴν
Ἀνατολὴ καὶ νὰ οὐρλιάζει ἡ ὀβίδα
σου στὴ Δύση;

— Σῶπα, βοὲ ἀδερφέ, μὴν εἰσαι
ὑπερβολικὸς. Στὸ κάτου - κάτου ἂς
τοὺς μάθουμε μονάχα καλὰ νὰ γεμί-
ζουνε καὶ νὰ σκουπίζουμε καὶ πέρ-
νουμε ἀπάνου μας τὴ σκόπευση. Καὶ
ὁ Μαρίνος ἀφοῦ γύρεψε νὰ καθησ-
χάσει τὶς ἀνησυχίες τοῦ Μπαρμπαρᾶ,
τὸν ρώτησε ἔπειτα, ἐμπιστευτικὰ:

— Δὲ μοῦ λές, τί ἔμαθες;

— Γιατί πρᾶμα;

— Τί γίνονται τὰ κορίτσια;

Ὁ Μπαρμπαρᾶς τοῦρριξε ἓνα αὐ-
στηρὸ μάτι.

— Μωρὲ κορίτσια συλλογιέσαι τώρα
σύ; πού θὰ παίξουμε τὴ ζωὴ μας καὶ
τὴν ὑπόληψή μας.

— Τόσο τὸ καλλίτερο.

— Τί καλλίτερο, βοὲ Μαρίνο; Στὰ
κορίτσια θᾶχουμε τὸ νοῦ μας γιὰ τὰ
κανόνια.

— Καὶ στὰ δυὸ.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται. Γιὰ ἔρωτα γιὰ
πόλεμο.

— Καὶ ἐλόγου σου καὶ ἐλόγου μου,
πού εἵμαστε καθαλλιέροι, θὰ γίνουμε
πιὸ ἀτράνταχτοι στὰ κανόνια με τὴ
συντροφία τῶν κοριτσιῶν.

— Ἐχεῖ γούστο νὰ μοῦ πεῖς, πῶς
θᾶναι καλλίτερο νὰ τὶς πάρουμε καὶ
στὰ κανόνια.

— Γιατί ὄχι;

— Ἀ, ρε παλαβέ, τοῦ ἀπάντησε ὁ
Μπαρμπαρᾶς καὶ τοῦ διάκοψε τὴν
κουβέντα.

Ὁ Μαρίνος εἶχε καὶ κάποιο δίκιο
γιατί πολὺ συχνὰ ἔβλεπε θέαμα τέτοιο
καὶ ἄκουγε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύ-
χτας ὑπόπτους θορύβους, πού τοῦ ἀ-
ναστατώνανε τὴ θεομὴ καὶ λάγνη ἰδιο-
συγκρασία του.

Οἱ Ἀθησυνοί, ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς
ὡς τὸν τελευταῖο πολεμιστὴ, εἶχανε
τότε κι' ἔχουν ἀκόμη κατὰ μέγα μέρος
τὴ συνήθεια νὰ παίρνουνε μαζί στὸν
πόλεμο τὶς γυναῖκες καὶ τὶς ἀγαπητι-
κές τους.

Ἔτσι τὶς νύχτες πλαγιάζανε μαζί με-
τὶς καλὲς τους καὶ ἅμα τὸνοιωσε αὐτὸ
ὁ Μαρίνος δὲν μπορούσε πιά νὰ ἡσυ-
χάσει.

Ἐπειτα τὴν ἡμέρα ἔβλεπε τὶς γυναῖ-
κες καὶ τὶς ἀγαπητικές, σκλάβες, τῶν
Ἀθησυνῶν μισόγυμνες με τὰ πλα-
στικά κορμιά τὰ δλόγυμνα στήθη, νὰ
γυρίζουνε δῶθε κεῖθε καὶ αὐτὸ τὸν
τάραζε.

Θυμότανε τὴν Ἀχίκο του καὶ κρυ-
φοναστέναζε.

— Μᾶς πήρανε τὰ «πλάσματα» καὶ
μᾶς στείλανε δυὸ γοητὲς μόμολες, μουρ-
μούριζε με παράπονο καὶ με ἀγανάχ-
τηση.

Ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ διαμαρτυ-
ρηθῇ ἐντονώτερα στὸν Μπαρμπαρᾶ
γιατί τὸν ἔβλεπε σκληρὸ καὶ αὐστηρὸ
καὶ ἐφάρμοζε τὴ σκληρότητα καὶ τὴν
αὐστηρότητα ὁ Ἡπειρώτης πυροβολη-
τὴς πρῶτα στὸν ἑαυτὸ του.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἀπάνου
στὸ σούρουπο, πού γύριζε ὁ Μαρίνος
στὴν καλύβα, εἶδε ἀξαφνὰ τὴν Ἀχί-
κο.

Ἐτρεξε ἀπάνω της, τὴν ἀγκάλιασε
καὶ τὴν τράβηξε μέσα στὴν καλύβα.

— Μωρὲ «πλάσμα», μωρὲ γλυκειά
μου σοκολάτα, τῆς ἔλεγε, τί γίνηκες
τόσα μερόνυχτα, πού σὲ δίψαγα καὶ
ποθοῦσα νὰ σὲ ταράξω ἀπὸ ἔρωτα καὶ
παιχνίδια.

Ἡ Ἀχίκο δὲν καταλάβαινε, τί τῆς ἔ-
λεγε. Χαμογελοῦσε καὶ τὸν τήραγε ἐκ-
φραστικά, με τὰ μεγάλα καὶ γλυκὰ μά-
τια της.

Πάρα πέρα στὴν καλύβα περίμενε ἡ
Ἀράφαλη.

Ἦρθε καὶ ὁ Μπαρμπαρᾶς σὲ λίγο
κι' ἔτσι γίνηκε τὸ καρέ.

Διώξανε τὶς γοητὲς μόμολες καὶ πέ-
ρασαν μιὰ νύχτα ὅλο φωτιά καὶ ἔρωτι-
κὸ τάραχο.

Χαράματα τὴν ἄλλη μέρα τοὺς ξύ-
πνησε ὁ γιατρὸς ὁ Παρίσης.

Ἐρχότανε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Με-

νελίκ και είχε ακόλουθο τὸ γυιὸ τοῦ καπετάν Λιά, τοῦ Ναυπλιώτη, ποὺ ἤξερε καλὰ και τὰ Ἀβησσυνέζικα και τὰ ρωμέϊκα.

Τοὺς ξύπνησε, βγήκαν ὅξω ἀπ' τὴν καλύβα και τοὺς εἶπε μιὰ σπουδαία εἴδηση.

Ὁ Ρὰς Μακόνεν εἶχε μηνύσει μετ' ὁμοῦ ταχυδρόμους, ποὺ φτάσανε τὴ νύχτα στὸν Μενελίκ, πὼς μιὰ φάλαγγα Ἰταλῶν, ἀπὸ δυσμίαση ἴσαμε τρεῖς χιλιάδες τουφέκια, με κάμποσα κανόνια, κάνανε μιὰ στροφή ἀπάνω ἀπὸ τὴν Ἀντουα και φανήκανε ἴσαμε πενήντα χιλιόμετρα σ' ἓνα ὁροπέδιο, ποὺ τὸ λέγανε Σαροῦτα.

Ἦτανε τόσο καλὰ γινόμενη ἐκεῖνη ἡ κίνηση, ποὺ οἱ Ἀβησσυνιοὶ δὲν τὴν πήρανε χαμπάρι παρὰ ἀπὸ τὶς κανονιές, ποὺ τοὺς ἄρχισαν ἄξαφνα.

Αὐτὴ τὴ φάλαγγα ὁ Μακόνεν μὴνυσε τοῦ Μενελίκ, πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν καταστρέψει γρήγορα και ὁλοτελὰ γιατί θὰ ἀπειλοῦσε τὶς πλάτες του κι' ἔπρεπε νὰ κάνει μιὰ τεράστια κυκλωτικὴ κίνηση, ποὺ ἤθελε ἓνα μῆνα καιρὸ γιὰ νὰ τὴν περικυκλώσει και νὰ τὴν ἀποκόψει ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Ρὰς Μακόνεν, ποὺ εἶχε μάθει τὶς ἐτοιμασίες τοῦ πυροβολικοῦ, ποὺ ἔκανε ὁ Μενελίκ, τοῦ μνηοῦσε νὰ τοῦ στείλει μερικὰ κανόνια, παὺ θὰ τοῦ ἦτανε χρησιμώτατα γιὰ τὴ γρήγορη καταστολὴ τῆς τολμηρῆς φάλαγγος.

Ὁ Μενελίκ συμβουλευτῆκε τὸν Παρίση και ὁ Παρίσης τοῦ εἶπε, ὅτι ἔπρεπε νὰ συνεννοηθοῦνε μετ' ὁμοῦ ἀρχιπυροβολητῇ.

Ἔτσι ἐγίνε αὐτὴ ἡ πρωϊνὴ και ἀπροσδόκητὴ ἐπίσκεψη.

Ὁ Μπαρμπάρης ἄμα τὸ ἄκουσε μίλησε σὰν πραγματικὸς στρατιώτης, ποὺ ἦταν.

Ἐγὼ, στρατιώτης, εἶπε στὸν Παρίση, ὅπου με διατάζει ὁ βασιλεὺς, καὶ πηρετῶ σὲς διαταγές.

Ὁ Παρίσης τὸν ρώτησε, πόσα καὶ ὅπως εἶναι ἕτοιμα γιὰ δράση και ὁ Μπαρμπάρης τοῦ εἶχε ὑπ' ὄψη του τὸ

σπουδαῖο ζήτημα τῆς σκοπεύσεως, τοῦ εἶπε ὅτι μπορούσε νὰ διαθέσει τρία κανόνια.

— Μὲ πεποιθήση;

— Μὲ πεποιθήση και με εὐθύνη.

— Πότε μπορείς νὰ φύγεις;

— Ὅταν διαταχθῶ.

— Ὁ βασιλεὺς, μπορεί νὰ θέλει νὰ φύγεις σήμερα.

— Θὰ φύγω σήμερα.

— Μὲ τὰ τρία κανόνια;

— Βέβαια. Ἀλλὰ θέλω μιὰ καλὴ δύναμη ἀπὸ τουφέκια και ἀπὸ ἀρχηγὸ ἀποφασισμένο και διαταγμένο ἀπὸ τὸ βασιλεὺς νὰ ὑπακούει σὲς διαταγές μου.

— Θὰ γίνε, τοῦ ἀπάντησε κατηγορηματικὰ ὁ Παρίσης.

Ὁ Μαρῖνος, ποὺ ἄκουγε και δὲ μιλοῦσε, εἶπε τότε.

— Τόμου και εἶν' ἔτσι θὰ φύγουμε σὲς διαταγές τοῦ βασιλεῦς.

Ἀλλὰ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Κεφαλωνίτη, γεννήθηκε και μιὰ ἄλλη σκέψη, ποὺ τὸν χαροποίησε.

Ἡ σκέψη, πὼς ἔπρεπε νὰ πάρουν κι' αὐτοὶ μαζί τους τὰ δυὸ κορίτσια, τὴν Ἀκίκο και τὴν Ἀράφαλη.

— Ποιὸς θὰ μᾶς περιποιεῖται; ἔλεγε και ποιὸς θὰ μᾶς ἐτοιμάζει τὸ φαγίμας, και στὸ τέλος τέλος τὰ καυμένα τὰ κορίτσια θὰ μᾶς δίνουνε και τὰ στήθεια τους γιὰ μαλακὸ προσκέφαλο... Δὲν εἶναι νὰ τὸ σκέφτεσαι, ἔλεγε τοῦ Μπαρμπάρη... Δὲ μπορούμε νὰ κάνουμε μετ' ὁμοῦ τοῦ κεφαλίου μας... Μιὰ φράζα κι' ὅλοι οἱ Ἀβησσυνέζοι ἔχουνε μαζί τους τις γυναῖκες και τις ἀγαπητικές τους... ὅσοι θέλουμε και μετ' ὁμοῦ τις δικές μας.

Τὸ ἴδιο πρωὶ τὰ κανόνισαν ὅσο μπορούσαν γρήγορα και καλὰ.

Ὁ Μπαρμπάρης διάλεξε τρία, τὰ καλλίτερα, κανόνια, κι' ἔπηρε μαζί του τὰ πιδ διαλεχτὰ ρωμηόπουλα και Ἀβησσυνόπουλα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΑΙΤΗ ΣΤΗ ΛΙΑΝ...

Νά σοῦ πῶ Λιλή μου, τίς θανάτωναδες. Ἡ μόνη πού
βρῆκα καλή εἶναι ἡ πούδρα PEA. Δοκίμασέ την καί θά ἴδῃς
εἶμαι βεβαία ὅτι μέσα στούς 9 χρωματισμούς της θά βρῇς
ἀσφαλῶς τὸ χρῶμα πὺν ταιριάζει σὺν πρόσωπό σου.